

REAL LIVES® REAL STORIES

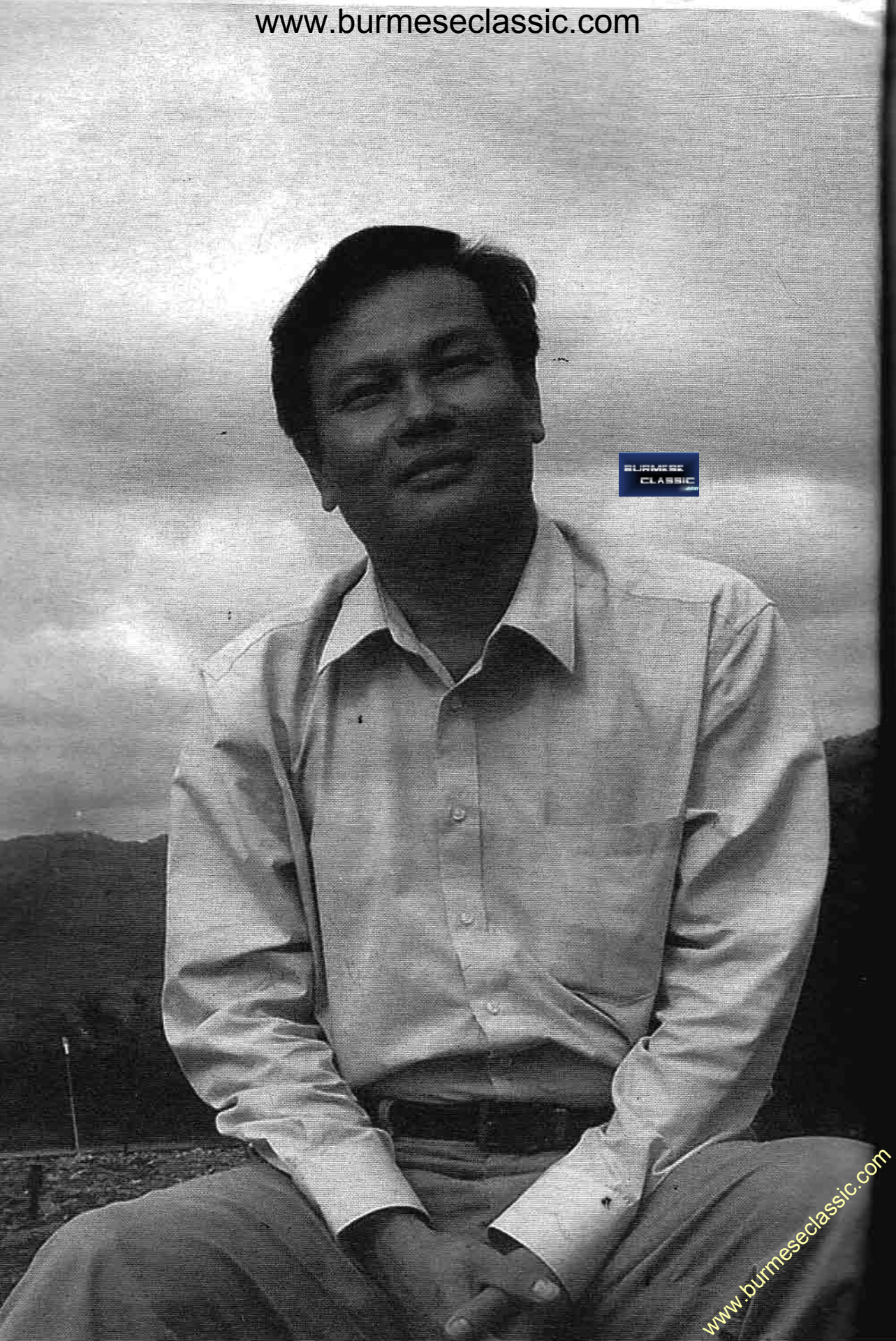
ordinary people with extraordinary stories

january - march - may - july - september

BURMESE
CLASSIC

exclusive

မဆလအစိုးရလက်ထက် နိုင်ငံတော်လုပ်ကြံမှု ခေါင်းဆောင်
ဖိုလ်ကြီးဆုန်းကျော်ဖြင့်တို့ အားကျခဲ့သည့် ဖိုလ်ကြီးဟောင်း
နေမျိုးဝင်နှင့် ဘဝဇဂိုးလမ်းကို ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြင့်
ဖြတ်သန်းနေကြသူများ

BURMESE
CLASSIC

Contents

သန်မာသော၊ ချွန်မြသော မျိုးဆက်	၁	၁၀၄ ကျန်မနာမည် ပန်ဆယ်လို ခက်ရိုပ်ညို
လေ့ကားထစ်များရာစင်		၁၁၀ မိလျှံနာမည်လမ်းညွှန် ဇုဇု
အဆန်လမ်းမှာ ကြေးကနုတ်ပန်းတွေ ထွင်းခဲ့တယ် ခက်စော်	၂	၁၁၆ တားရောက်တော်ပေါ်မှ ကိုယ်တွေ့အဖြစ်မှန်များ-၁၁ နေမြည်(တားရောက်)
လူသားနှင့် ချင်သန်ခြင်း		အုတ်တံတိုင်းနောက်ကွယ်က
မနက်ဖြန်များဆီ ရဲမွန်ထော	၁၂	၁၂၄ စောရန်ကွတ် ဇေယျမင်းသျှင်
မြင့်ချင်သလောက် မြင့်စမ်း ကမ္ဘာခေါင်မိုးလည်း ငါတို့ရောက်မှာပဲ ရဲမွန်ထော	၂၄	၁၃၄ ရုက္ခစိုး ဇေယျမင်းသျှင်
အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုက 'ဂျိုးဒက်ကာ' ချင်းပြည်နယ်မှာ စာသင်နေပါသည် မောင်ကိုကို(အမရပူရ)	၃၆	လူသားနှင့် ကျန်းမာရေး
ပန်းနဲ့ပင်စည် ဇေယျမင်းသျှင်	၄၄	၁၄၄ ကွဲ ဒေါက်တာရကောက် အနုပညာ
ခြေရာများ နှင်းစံပယ်အောင်ကို	၅၈	၁၅၀ သစ္စာနှင့်မှန်ကြည့်ခြင်း လရောင်လင်း
ကျွန်တော်နှင့်အမေရိကား-၇ ကိုညီညီ(တောင်ကြီး)	၇၆	၁၆၂ DJ တစ်ယောက်အကြောင်း နိုင်စွာကျော်
လှူဖွဲ့ဖြတ်အောင် နေထိုင်သူ မြူးပါးရဲ	၈၄	၁၆၈ ဇွဲရန်နိုင် မောင်ကိုကို(အမရပူရ)
တိုကြက်တောနှင့်နိုင်ငံခြား ကြက်တော(RIT)	၉၄	

THE REALLIVES[®]
REALSTORIES

ordinary people with extraordinary stories

 www.facebook.com/reallivesrealstories

စီမံခန့်ခွဲမှု

မိုးမ၊ မုန့်ညွတ်

စီစဉ်တည်းဖြတ်သူများ

ခက်ဇော်၊ မိုးမ

editor-in-charge

ခက်ဇော်

art direction

club 18

မျက်နှာပုံးဒီဇိုင်း

club 18

အတွင်းစာမျက်နှာဖွဲ့မှုဒီဇိုင်း

club 18

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မိုးချစ်သူ (၀၀၈၆၆)

the bookhouse

ခြံအမှတ် ၂၁-အေ၊ သုခဝတီလမ်း၊

၆-ရပ်ကွက်၊ ရန်ကင်းမြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးမောင်မောင်မြင့်ထွေး

(၀၁၂၄၆)

ကျိုင်းတုံပုံနှိပ်တိုက်၊

အမှတ် ၁၅-ဘီ၊ မြဝတီရည်-၄လမ်း၊

၉-ရပ်ကွက်၊ မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပထမအကြိမ်

၂၀၁၆၊ နိုဝင်ဘာလ

အုပ်စု

၁၀၀၀

တန်ဖိုး

၃၀၀၀ ကျပ်

စီမံခန့်ခွဲမှုနှင့်ဖြန့်ချိရေး

the bookhouse

၀၁-၅၇၀၆၀၉၊

၀၉-၉၇၉ ၆၀၆၀ ၁၀

၀၉-၉၇၉ ၆၀၆၀ ၂၀

ကလောင်စုံ

မဆလအစိုးရလက်ထက် နိုင်ငံတော်လုပ်ကြံမှု

ခေါင်းဆောင်ဗိုလ်ကြီးအုန်းကျော်မြင့်ကို အားကျခဲ့သည့်

ဗိုလ်ကြီးဟောင်း နေမျိုးဇင်နှင့် ဘဝခရီးလမ်းကို

ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြင့် ဖြတ်သန်းနေကြသူများ / ကလောင်စုံ။

ရန်ကုန်၊

၁၇၄ - စာ၊ ၃၈.၁စင်တီ × ၂၅.၄စင်တီ

သန်မာသော၊ ချွန်မြသော မျိုးဆက်

မျက်မှောက်ခေတ်အချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံသည် လမ်းကြောင်းပေါ် အလျင်တစ်ခုဖြင့် မောင်းနှင်နေချိန်ဖြစ်သည်။

ပိတ်ခံထားရသော တံခါးများလည်း တစ်ချပ်ပြီး တစ်ချပ် ပွင့်လာနေ၏။ မကြာမီ နိုင်ငံတကာမှ အခွင့်အလမ်းများ ရောက်လာကြတော့မည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့တွင် နိုင်ငံတကာနှင့် ရင်ဆောင်တန်းနိုင်မည့် သန်မာသော ချွန်မြသော မျိုးဆက်တစ်ဆက် လိုအပ်လာပြီဖြစ်သည်။

နိုင်ငံတကာနှင့်ပတ်သက်သော နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး၊ ဘာသာစကား စသည့်တို့ကို ယခင်ကကဲ့သို့ ကိုယ်နှင့် မပတ်သက်သလိုမျိုး ဖာသီဖာသာ နေလို့ မဖြစ်တော့။

ကိုလိုနီခေတ် စစ်ကိုင်းတံတားကြီးဆောက်စဉ်က အဖြစ်အပျက် တစ်ခုရှိခဲ့ဖူးသည်။ တံတားကြီး မတည်ဆောက်ခင်က စစ်ကိုင်းဘက်ကမ်းနှင့် မန္တလေးဘက်ကမ်းသို့ ငှက်ခေါ် ကူးတို့လှေများဖြင့် ကူးသန်းကြရသည်။

ငှက်ခတ်သမားတို့သည် ပြည်သူတို့၏ မရှိမဖြစ် ပို့ဆောင်ရေးသမားများဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

မကြာမီ စစ်ကိုင်းတံတားကြီး စတင်ဆောက်လုပ်သည်။ တံတားဆောက်ဖို့ တိုင်းကြတာကြသည့် အင်ဂျင်နီယာများ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်သားများ ရောက်ရှိလာသည်။

သူတို့တစ်တွေလည်း ဟိုဘက်ဒီဘက် ကူးချည်သန်းချည်လုပ်တော့ ငှက်လှေများကိုသာ အားကိုးရပြန်သည်။

လက်ဖျားငွေသီးနေသော ငှက်ခတ်သမားများသည် ညနေစောင်းလျှင် သောက်စားပျော်ပါးကြ၊ မိသားစုများကလည်း ပွဲလမ်းသဘင်များတွင် ပျော်ပါးကြသည်။

စစ်ကိုင်းတံတားကြီး ပြီးတော့မည်။ ငှက်ခတ်

သမားတို့သည် တည်ဆောက်ဆဲတံတားကြီးဘေးမှ ဖြတ်ကာ အေးအေးလူလူ ငှက်ခတ်ကြဆဲ။

ညနေဆို ဖြုန်းတီးပျော်ပါးကြမြဲ။ ဧရာဝတီမြစ်ကြီးရှိနေသ၍ ငှက်လှေများရှိနေသ၍ ခွန်အားရှိနေသ၍ သူတို့ဘဝတွေ အပူအပင် မရှိတည်မြဲနေမည်ဟုသာ တွေးထားကြသည်။

ပြီးအံ့ဆဲဆဲ စစ်ကိုင်းတံတားကြီးကား သူတို့နဲ့ မဆိုင်သလို။ မနက်ခင်းတစ်ခုတွင် တိတ်ဆိတ်နေသော ကူးတို့ဆိပ်၏ မြင်ကွင်းသည် လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ရန် ဆင်းလာကြသော ငှက်ခတ်သမားတို့ကို ဆွဲအစေခဲ့၏။

ထိုနေ့သည် စစ်ကိုင်းတံတားကြီး စဖွင့်သောနေ့ဖြစ်သည်။ ဟိုးခပ်ဝေးဝေးတံတားကြီးပေါ်တွင် ဖြတ်သန်းနေကြသော သူတို့၏ဖောက်သည်များကို ငေးရင်း သူတို့တအံ့တဩ ဖြစ်ကြသည်။

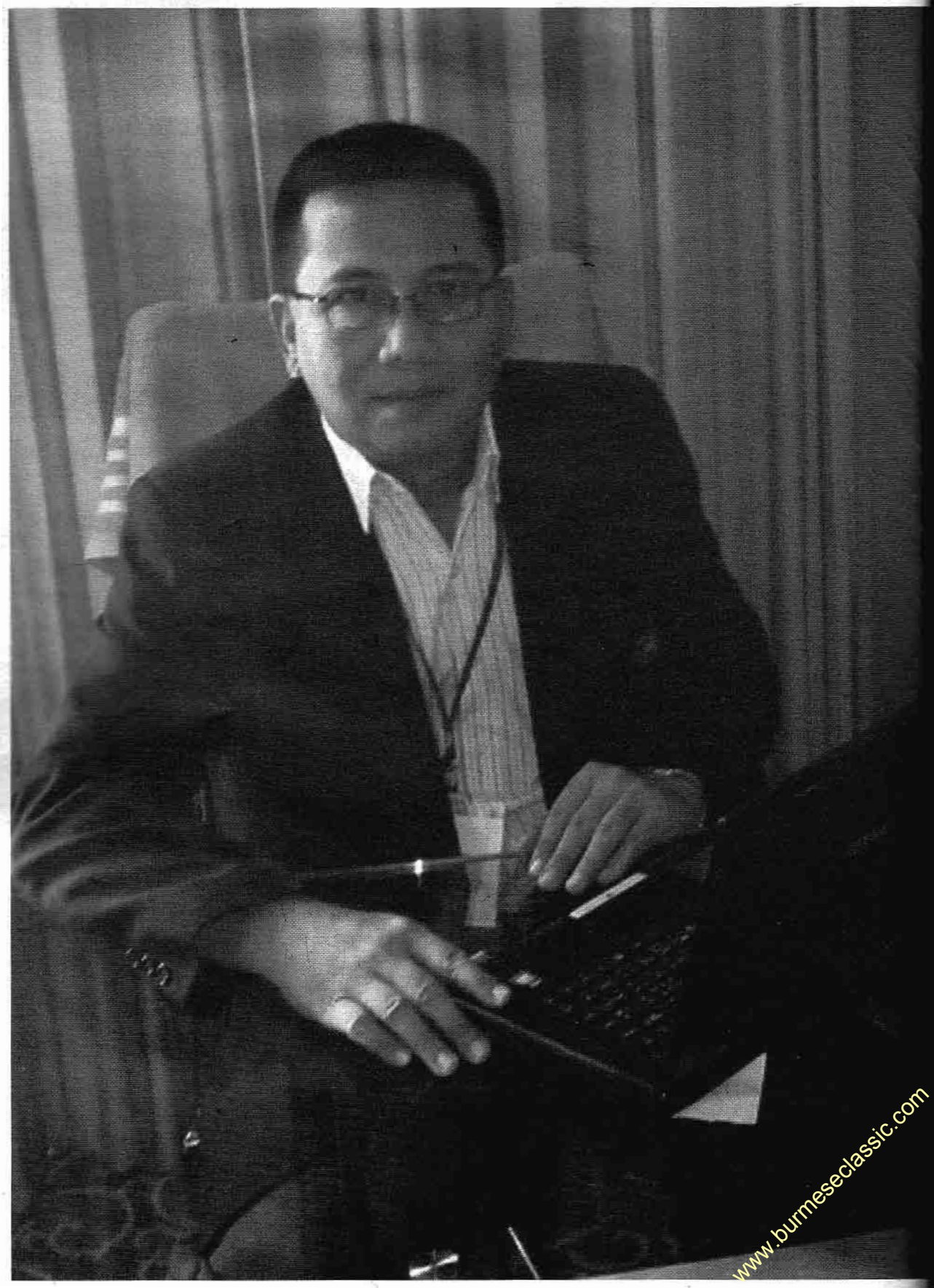
သူတို့ ဖာသီဖာသာနေခဲ့သော စစ်ကိုင်းတံတားဆိုသော အရာသည် ယခု သူတို့ဘဝတွေကို တံတားအောက်တွင် ချန်ထားရစ်ခဲ့ပြီ။

ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှ လူငယ်မျိုးဆက်များအနေဖြင့်လည်း အထက်ပါဖြစ်စဉ်ကို အတုယူသင့်သည်ဟု ထင်ပါသည်။ နိုင်ငံတကာနှင့် ခင်းသောတံတားကြီး မဖွင့်ခင် အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို လေ့လာကာ ကြိုတင်သိုမှီး ပြင်ဆင်သင့်သည်များကို ပြင်ဆင်ထားသင့်ပါသည်။

တံတားကြီးပြီးမှ ငှက်ခတ်သမားစုကြီးလို အံ့ဩသင့်တွေဝေ ကျန်ရစ်နေ၍မဖြစ်။ သို့မှသာ အနာဂတ်နိုင်ငံတော်သည် သန်မာသော၊ ချွန်မြသော မျိုးဆက်တို့ဖြင့် ဒီထက်ဝေးသော ခရီးသို့ ဆက်လက်နိုင်မည်ဟု ယူဆရင်း။

ခက်ဇော်

IRREALLIVES'
REALSTORIES

လှေကားထစ်များရာစင်

(၁)

သီရိမြန်မာ။
မင်္ဂလာရှိသော မြန်မာ။
မြန်မာမှုအငွေ့အသက်အပြည့်ဖြင့် ကြေးထည်အနုပညာ
လက်ရာများ အမြဲတော့ရာ။
ထိုသီရိမြန်မာ၏ ပဲ့ကိုင်ရှင်။
သူ့နာမည်ရင်းက ဦးမြင့်ထွေး။
ဦးသာဓုဟုလည်း ခေါ်ကြသည်။
သီရိမြန်မာ မြန်မာမှု ကြေးထည်ရုပ်ကြွပန်းချီလုပ်ငန်းရဲ့ စွန့်ဦး
တီထွင်တစ်ဦး ။
အနုပညာမြောက်လှသော ကြေးထည်ပန်းချီများဖြင့် မြန်မာ
စီးပွားရေးလောကထဲ ထိုးဖောက်ခဲ့သည့် လုပ်ငန်းရှင်။
“ကျွန်တော်ရဲ့ လူငယ်ဘဝအစမှာ ဘာရည်ရွယ်ချက်မှမရှိဘဲ
ဂစ်တာတီးလိုက်၊ ဘီယာသောက်လိုက်နဲ့ နေခဲ့တာ တော်တော်ကြာ
တယ်” ဟု ဆိုသူ ။
သူ... ဦးသာဓု ။
မြန်မာ့အနုလက်ရာတို့ဖြင့် ကျက်သရေတင့်တယ်စေခဲ့သူ။

(၂)

သူ့ကို တနင်္သာရီတိုင်း၊ မြိတ်မြို့နယ်တွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။

အဆန်လမ်းမှာ
ကြေးကနုတ်ပန်းတွေ ထွင်းခဲ့တယ်

ခက်ဇော်

မွေးချင်းရှစ်ယောက်အနက် သူက ခုနစ်ယောက်
မြောက် ။

ဝန်ထမ်းဖြစ်သည့် ဖခင်၏ အပြောင်းအရွှေ့ကြောင့်
လေးနှစ်သားတွင် ရန်ကုန်သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့သည်။

ဖခင်ဖြစ်သူ၏ လစာအပြင် မိခင်ဖြစ်သူကလည်း
တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ စီးပွားရှာသည့်အတွက် မောင်နှမနှစ်
ယောက်၏ စရိတ်အတွက် ထွေထွေထူးထူး ခက်ခဲမှုမရှိခဲ့။
ရန်ကုန်မြို့တွင်ပင် ကျောင်းတက်ခဲ့ပြီး ၁၉၈၆ ခုနှစ်တွင်
ရန်ကုန်တကသိုလ်မှ ရူပဗေဒအဓိကဖြင့် ဘွဲ့ရရှိခဲ့၏။

ဂုဏ်ထူးတန်းမှီသော်လည်း ဆက်မတက်ဘဲ မြန်မာ
ရေနံနှင့်ဓာတုတွင် ဝန်ထမ်းဝင်လုပ်ခဲ့သည်။

ဝန်ထမ်းဘဝတွင် သူမပျော်ခဲ့။

၁၉၈၈ အကျော်ကာလများတွင် နိုင်ငံခြားသို့
အလုပ်ထွက်လုပ်သော ရှိုးဂျော့များ ခေတ်စားလာသည်။

သူလည်း သူငယ်ချင်းများကို အားကျသည်။

ဝန်ထမ်းအလုပ်က ထွက်ပြီး နိုင်ငံခြားထွက်ဖို့
စီစဉ်၏။

ထိုအချိန်တွင် ဖခင်ဖြစ်သူက ပင်စင်ယူသွားပြီဖြစ်
သဖြင့် မိသားစုစီးပွားရေးက အရင်လို အခိုင်ကြီးမဟုတ်
တော့။

အမေတွေဆီမှ ရွှေအနည်းငယ်ကို ရောင်းကာ
စရိတ်လုပ်ရသည်။

ငွေခြောက်သောင်းပေးရသည်။ မလေးရှား ထွက်ရ
မည်။

နိုင်ငံခြားထွက်ရတော့မည်ဆိုတော့ ဗိုလ်ချုပ်ဈေး၊
လဟာပြင်ဈေးများသို့သွားကာ နိုင်ငံခြားဖြစ် တီရှပ်များ၊
ဂျင်းရှပ်များ၊ ဂျင်းပန်များ ဝယ်သည်။

ထို့နောက် မလေးရှားသို့ သူထွက်လာခဲ့သည်။
မလေးသို့ ထွက်လာခဲ့သော်လည်း သူ့မှာ ခံယူချက်၊
ရည်မှန်းချက် မယ်မယ်ရရမရှိ။

သူ့အတွက် နိုင်ငံခြားသွားရရေးသာ အဓိက ဖြစ်
နေသည်။

ထိုအချိန်က မလေးရှားတွင် မြန်မာအလုပ်သမားဦး
ရေက ယခုလောက်မများသေး။

စက်ရုံအလုပ်ရုံများတွင် ကျပန်းလုပ်ရသည်။

အလုပ်ရှင်သူဌေးများ လာကြည့်သောအခါ နာမည်
ကျော် လီဗိုင်းတံဆိပ်ဂျင်းဘောင်းဘီဝတ်ပြီး အလုပ်လုပ်နေ
သော သူ့ကို တအံ့တဩ ကြည့်ကြသည်။

ယင်းနာမည်ကျော်တံဆိပ်များကို သူတို့နိုင်ငံတွင်
သူဌေးသားမှ ဝတ်နိုင်၏။

ထိုစဉ်အခါက မြန်မာအများစုမှာ ရန်ကုန်မြို့မှ
အလုပ်လာလုပ်ကြသူတွေချည်း ဖြစ်သည်။

ဒီတော့ ရန်ကုန်သားအတာအတိုင်း အဝတ်အစား
တွေက အပျံ့စားဝတ်ကြ၏။

ထို့ကြောင့် မလေးရှားသူဌေးတွေက မြန်မာ
အလုပ်သမားတွေကို တန်ဖိုးထားဆက်ဆံကြသည်။

ပါကစတန်တို့၊ ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်တို့ကြားတွင် မြန်မာ
များသည် လူတစ်လုံး သူတစ်လုံးဖြင့် နေထိုင်ကြ၏။

မလေးရှားအလုပ်ရှင်တို့သည် မြန်မာကိုသာ အိမ်
ထဲအဝင်ခံကြပြီး တစ်ခြားအလုပ်သမားများကို အိမ်ထဲသို့
ဝင်ခွင့်မပြု ။

မြန်မာများသည် ကိုယ့်ကိုကိုယ် ရွှေများဟု တင်
စားကြသည်။

တင်စားသည့်အတိုင်း ထိုနိုင်ငံတွင် မြန်မာသည်
ရှားရှားပါးပါး ရွှေများဖြစ်ကြသည်။

သူ၏ မလေးရှားနေရက်များကား ဘာမှ ထူးထူး
ခြားခြား မရှိ။

မနက်ခင်းအလုပ်လုပ်သည်။ ညနေစောင်းလျှင်
ဘီယာစုပ်မည်။ ဂစ်တာတီးမည်။

အစပထမတွင် ဒါကိုပဲ သူ့အတွက် ဘဝကြီးတစ်ခု
လို ခုံခံမင်မင်။

ဘဝရှေ့ရေးတွေ၊ တိုးတက်အောင်မြင်လိုစိတ်တွေ
သူ့မှာမရှိ။

မလေးရှားတွင် အလုပ်လုပ်ရင်း အချိန်ကြာလာ
သောအခါ သူ့သတိထားမိတာက သူတို့နိုင်ငံမှ လုပ်ငန်းရှင်
အတော်များများသည် ဘွဲ့ရပညာတတ်များ မဟုတ်ကြ။
ထိုခေတ်က ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သည် အရှေ့တောင်
အာရှတွင် နာမည်ကောင်း ရှိနေသေးသည်။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ရထားသည့် သူတစ်
ယောက်က မလေးရှားနိုင်ငံမှ အတန်းပညာပင် သိပ်မရှိ

လမ်းပေါ်မှခွေးလေ ခွေးလွင့်များကိုလည်း သူ့အလွတ်မပေးခဲ့။
ထမင်းဆိုင်မှ ဟင်းကျွန်၊ ထမင်းကျွန်များတောင်းဝယ်ကာ

သည့် သူဌေးလက်အောက်တွင် အလုပ်လုပ်နေရသည်။
သူ နောက်ဆုံး အလုပ်လုပ်သည့် ကြက်ဆီထမင်း
သူဌေးသည်လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း။
ကိုယ်ပိုင်အိမ်၊ ကိုယ်ပိုင်မြို့၊ တန်ဖိုးမြင့် ကားစီးနေ
သည့်လူက သူတို့နိုင်ငံတွင် ငါးတန်းအထိသာ ကျောင်းနေ
ဖူးသူ။

ဒါကို သတိထားမိလာလေလေ။ သူ့ကိုယ်သူ
မကျေနပ်လေလေ ဖြစ်လာ၏။

မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဘွဲ့ရခဲ့သော်လည်း ဒီဘက်မှာ
တော့ သာမန်အလုပ်သမားတစ်ယောက်။

ထိုအသိစိတ်က သူ့မာနကို နှိုးဆွပေးသည်။

ရည်ရွယ်ချက် တစ်စုံတစ်ရာမရှိဘဲ သူငယ်ချင်း
များ နိုင်ငံခြားသို့ဖြင့် လိုက်နိုင်ငံခြားသို့သော သူ့အတွက်
ထိုမာနကြောင့် မလေးရှားနေ့ရက်များမှာ ပျော်ရွှင်မှု မပေး
နိုင်တော့။

သူ မလေးရှားတွင် ရှိနေစဉ် ဖခင်ဖြစ်သူက ဆုံးပါး
သွားသည်။

“အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော့်အသက် ၂၃ နှစ်။
ကျွန်တော်ပြန်စဉ်းစားတယ်။ ငါဒီမှာ အလုပ်သမား လုပ်
မလား။ ငါ့နိုင်ငံပြန်ပြီး လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်အောင်
မလုပ်နိုင်ဘူးလား တွေးတယ်”

သူမလေးရှားက ထွက်လာခဲ့သည်။

ဘန်ကောက်မှာ သောင်တင်၏။

ထိုစဉ်က ဘန်ကောက်သည် ပျော်စရာ အလွန်
ကောင်းသည်။

၁၉၈၈ အရေးအခင်းပြီးကာစ နှစ်များဖြစ်သည့်
အတွက် ဘန်ကောက်တွင် မြန်မာပြည်မှ ထွက်လာသူ
များစွာ ရှိနေသည်။

ဘန်ကောက်တွင် သူငယ်ချင်းများနှင့်တွေ့သည်။

သင်္ဘောလိုက်ရင် ကောင်းမလား၊ ထိုင်ဝမ်သွားရ
မလား၊ ဂျပန်သွားရမလား သူစဉ်းစားရင်း ဘန်ကောက်
တွင် သောင်တင်နေသည်။

ရန်ကုန်မှာက ရှစ်လေးလုံးပြီးကာစမို့ ဇယားတွေ
စုပ်နေသည်။ ရန်ကုန်ပြန်လျှင် မီးပျက်သည်။ ခြင်ကိုက်
သည်။ ပေါ်တာဆွဲသည်။ နိုင်ငံခြားက ပြန်ဝင်လာသူ

အထူးသဖြင့် ထိုင်းလိုနိုင်ငံမျိုးက ပြန်လာသူဆို မထင်ရင်
မထင်သလို ဆွဲစိတ်တတ်သည်။

သူ့တွင် အလုပ်လည်း မရှိ။ ဒီတော့ ဘန်ကောက်
က သူငယ်ချင်းတွေဆီ လျှောက်လည်ပတ်လိုက် ညနေ
စောင်းလျှင် အရက်ကလေးသောက်လိုက်ဖြင့် အချိန်ကုန်
နေခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ရန်ကုန်က ထွက်စဉ်ကတည်းက
‘သူငယ်ချင်းလက်ဆောင်ပေးလိုက်သော ဆရာကြီး ဦးလေးမြိုင်
ရေးသည့် ဗုဒ္ဓဥပမာတစ်ထောင် စာအုပ်လေးကို ဖတ်မိ
သည်။’

ထိုစာအုပ်တွင် ဘာသာတရားနှင့် သူနီးစပ်ခဲ့သည်။

ဘန်ကောက်တွင် ဝေးလားဝါးလား လုပ်နေသော
သူ့သတင်းက မြန်မာပြည်သို့ ရောက်သွား၏။

အမေက ဖုန်းဆက်သည်။

“ငါ့သား ပြန်လာဖို့ ရှက်နေတာလား။ ပြန်လာဖို့
မရှက်နဲ့။ လူကောင်းအနေနဲ့သာ ပြန်လာနဲ့။ လူမပျက်စီး
စေနဲ့။ ကြုံခဲ့သမျှဟာ ဘဝရဲ့အရင်းအနှီးပဲ မှတ်”

အမေ့စကားတစ်ခွန်းဖြင့် သူအိမ်ပြန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်
လိုက်သည်။

သူအိမ်ပြန်လာခဲ့ပြီ။

“လောကကြီးမှာ အရင်းအနှီးဆိုတာ ကိုယ်က
လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ အရေးကြီးတယ်။ ကျွန်တော်
တို့ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အရင်ကောင်းမွန်အောင် တည်
ဆောက်ပြီးမှ ဘဝကို တဆင့်ပြီး တဆင့်ထပ်မြှင့်ရမယ်”
သူ အသိဉာဏ်ထဲ ထိုအတွေးက အလင်းပွင့်သွားခဲ့ပြီ
ဖြစ်သည်။

(၃)

ရန်ကုန်ကို သူပြန်ရောက်တော့ အသက်က ၂၄။

ထိုအချိန်တွင် စစ်အစိုးရက ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ်
ဆိုတာကြီးကို အကောင်ထည်ဖော်နေသည်။

ဝန်ထမ်းလောကသို့ သူပြန်ဝင်ရမလား။

လူကြီးသားသမီးများနှင့် သိလျှင် အခြေအနေ
ကောင်းသည့်ခေတ်။ သူ့မှာ သူငယ်ချင်းလူကြီး

သူ၏ တိရစ္ဆာန်ချစ်စိတ်နှင့် ဘာသာရေးခံယူချက်က သူ့ကိုယ်သူ
ပြန်မောင်းနှင်နေခြင်းကြောင့်ဟု ကျွန်တော်မှားလည်မိသည်

သားသမီးတွေ အများကြီးရှိသည်။

အောက်ဆိဒ်ခေါ် လာဘ်လာဘပေါသည့် ဌာနတွေ သို့ သူဝင်လုပ်လျှင်ကောင်းမလား။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဆရာကြီး ဦးလေးမြိုင် စာအုပ်ထဲက အတွေးတွေက ခေါင်းထဲဝင်လာတယ်။ ကိုယ်စင်ကြယ်ဖို့၊ လုပ်တဲ့အလုပ်ဟာ သမာအာဇီဝကျဖို့၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပိုင်တဲ့ အလုပ်ဖြစ်ဖို့ တွေးတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်က အလုပ်တစ်ခုရဲ့ Owner ဖြစ်ကို ဖြစ်ရမယ် ပေါ့”

ထို့နောက်တွင်တော့ ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးထံ သူဆည်းကပ်သည်။

ဆရာတော်ကြီး၏ ဩဝါဒကို ခံယူပြီး ဘာသာရေး စာပေများကို စောင်းပေးဖတ်၏။ စီးပွားရေးတွင်လည်း အရင်းအနှီးကြီးကြီးဖြင့် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် လုပ်ငန်းများ ကို စဉ်းစားသည်ထက် အရင်းအနှီးနည်းနည်းဖြင့် သေးသေးလေးလေးက စတည်ပြီး ချဲ့ထွင်ရမည်ဟု သူနားလည်လာသည်။

သူ့တွင် ညီအကိုမောင်နှမ ရှစ်ယောက်ရှိသည်။ အိမ်ထောင်ရှင်အမကြီးမှလွဲပြီး ကျန်သူများက မိသားစုတွင်း အတူတူနေထိုင်ကြသည်။

ထိုရှစ်ယောက်လုပ်အားသည် စက်ရုံအသေးစား လေးတစ်ခုဖြစ်ရမည်ဟု သူတွေးသည်။

ထို့နောက် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ထံမှ စက္ကူလုပ်သည့်နည်းကို သူသင်ယူသည်။

မိသားစုဝင်များကိုလည်း ပြန်သင်ပြသည်။

ထို့နောက် စက္ကူဘူး လုပ်ငန်းကို သူ စတင်လုပ်ကိုင်ခဲ့၏ ။

လျက်ဆားဘူး၊ သင်္ကန်းဘူး၊ မိတ်ကပ်ဘူး၊ ဖိနပ်ဘူး စသည့် ဘူးပေါင်းများစွာလုပ်ခဲ့သည်။

စက္ကူဘူးမှတဆင့် ရွှေထည်ငွေထည်များ ထည့်သည့်ကတ္တီပါဘူးသို့ ချဲ့ထွင်၏ ။

ကတ္တီပါဘူးများလုပ်ရင်း ရွှေထည်၊ ငွေထည် လောကနှင့် သူ ချိတ်ဆက်မိသည်။

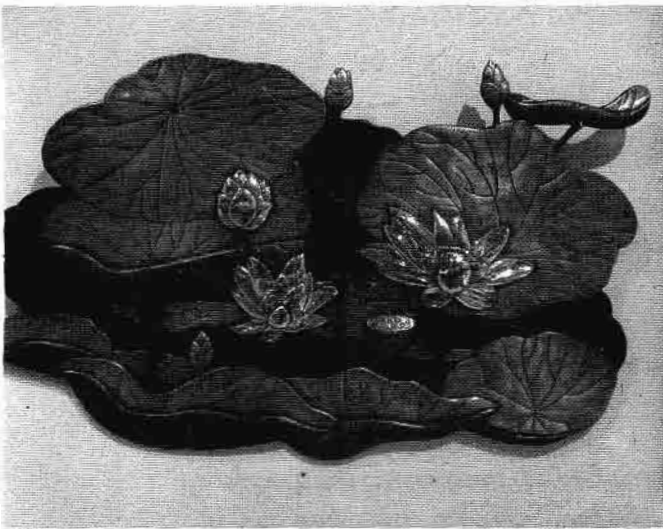
“သူတို့က ငွေလင်ဗန်းတွေ၊ ရုပ်စုံဖလားကြီးတွေကို ငွေထည်နဲ့ လုပ်ကြတယ်။ သံရုံးတွေ၊ ဟိုတယ်တွေမှာ ဖောက်သည် ပုံမှန်ရှိတယ်။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော် စဉ်းစားမိတာက ဒီလုပ်ငန်းကိုလုပ်ဖို့ ကုန်ကြမ်းက ဈေးကြီးတယ်။ ကျွန်တော့်မှာက မျိုးရိုးမရှိတော့ ဒီလုပ်ငန်းအတွက် ပညာရှင်တွေ ရှာဖို့ကလည်း ခက်မယ်။ အဲဒီတော့ ငါ ဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲစဉ်းစားရင်း အခုမြင်ရတဲ့အတိုင်း ကြေးနဲ့ ဖောင်းကြွပန်းချီကားတွေလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးရသွားတယ်”

ကြေးထည်သည် ကုန်ကြမ်းက ဈေးချိုသည်။

ကြေးထည်ပေါ်တွင် တစ်ခြမ်းဖုံးပန်းချီများထုလုပ်လျှင် အချိန်ကုန်လည်း သက်သာသည်။

ကြေးထည်တွင် ထုနိုင်မည့် ပညာရှင်များကို သူ ရှာသည်။ ညှိနှိုင်းသည်။ လိုချင်သည့်အနေအထားကို ပြောပြပြီး အပ်ရသည်။

ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ရှပ်ကြွကို ကြေးထည်ပေါ်တွင် ပထမဆုံး သွန်းကြည့်သည်။

လောကနတ်ပုံများ၊ အခြားမြန်မာ့ရိုးရာ ဒီဇိုင်းများကို ကြေးထည်များပေါ်တွင် ရုပ်ကြွအဖြစ် သွန်းပြီး ဈေးကွက်သို့ တင်သည်။

သူ့ထွင်သည့် လမ်းကြောင်းက ဈေးကွက်တွင် ပေါက်သွားခဲ့၏။

၂၀၀၁ ခုနှစ်တွင် မြောက်ဥက္ကလာမှ အိမ်တွင်း စက်မှုတွင် သူ့လုပ်ငန်းလေးကို မှတ်ပုံတင်ပြီး စတင်အသက်သွင်းခဲ့သည်။

ငွေထည်များလုပ်သော စစ်ကိုင်းတိုင်းရေထောင်ဘက်မှ ပညာသည်သုံးဦးကိုရှာကာ ကိုယ်ပိုင်အလုပ်ရုံလေး ထူထောင်နိုင်ခဲ့ပြီ။

ယခင်ကလို အပြင်သို့ အပ်စရာမလိုအပ်တော့။

“အပြင်မှာ အပ်တဲ့အခါ သူတို့မှာလည်း တခြားအပ်ထည်တွေရှိသေးတယ်။ ကျွန်တော်က တစ်ချပ် နှစ်ချပ်နဲ့ သွားအပ်ရတော့ သူတို့လည်း အလုပ်ပိုတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့ သွန်းတဲ့အခါ ကျွန်တော်ကဘေးနားက သွားကြည့်နေလို့ မရဘူး။ ဒီတော့ ပုံတွေ ပြန်ရတဲ့အခါ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ ပုံစံမရဘူးပေါ့။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ ပုံစံတစ်မျိုး၊ သူတို့ဆီက ထွက်လာတာပုံစံတစ်မျိုးပေါ့။ ဒါလည်း သူတို့ကို အပြစ်ပြောလို့မရဘူး။ သူတို့မှာလည်း တခြား အပ်ထည်တွေအများကြီးမှာမှ ကျွန်တော့်ကို ခင်လွန်းလို့ လုပ်ပေးတာလေ”

“ကိုယ်ပိုင် အလုပ်ရုံနဲ့ဆိုတော့ ပညာသည်ရဲ့ ဘေးမှာ ထိုင်ပြီး ကိုယ်ကိုယ်တိုင် လိုချင်တဲ့ပုံကို ကြီးကြပ်ပြောပြလို့ရတယ်။ လမ်းကြောင်းအသစ် ဖောက်တယ်ဆို

တော့ သူများလုပ်ပြီးသားပုံစံကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ဒါမျိုး လိုချင်တယ်လို့ ပြရတာမဟုတ်ဘူး။ ဈေးကွက်မှာ မရှိသေးတဲ့ ကိုယ့်စိတ်ကူးထဲက ပုံစံကို ပြောပြရတာဆိုတော့ လုပ်ပေးမယ့် ပညာရှင်ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ပြောတဲ့ပုံစံကို နားမလည်တာ၊ မသိတာတွေ ကြုံရတာပဲ။ အဲဒီအပိုင်းဟာ ကျွန်တော့်ကို အဓိကစိန်ခေါ်မှုပဲ”

လမ်းသစ်ဖောက်သူသည် အနာခံရသည်။ အပင်ပန်းခံရသည်။ ဦးနှောက်စားရသည်။

အခက်အခဲတွေ၊ စိန်ခေါ်မှုတွေထဲ သူရှေ့တိုးရမလို...နောက်ဆုတ်ရမလို အခြေအနေများစွာ ကြုံရ၏။ သူ့အဖြစ်က တောနက်ထဲ တိုးဝင်ခဲ့သူနှင့် သဏ္ဌာန်တူသည်။

တောနက်ကြီးထဲ လျှောက်ခဲ့သူသည် တောနက်အလည်သို့ ရောက်သောအခါ ရှေ့ဆက်ရနိုး၊ နောက်ဆုတ်ရနိုး ဒွိဟများနှင့် ကြုံရစမြဲ။

သူသည် ရှေ့သို့ တိုးရန်သာ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

တောနက်နက်ဝင်တာမို့လား...ထွက်ပေါက်ကို သူရောက်အောင် လျှောက်မည်။

သူ့ကုန်ပစ္စည်းများက ဈေးကွက်တွင် ပေါက်လာသည်။

ပေါက်လာသည်နှင့်အမျှ လုပ်ငန်းရှင်များ လောကတွင် သူ့ကြေးထည်များကို လူသိများလာသည်။

ဆရာစံပလာဇာ၏ အဝင်အဝမုဒ်ဦးမှ အလျား ၂၂ ပေ အနံ ၁၂ ပေရှိသော ရာမဇာတ်တော် သမင်လိုက်ခန်း ကြေးသွန်းဖောင်းကြွပန်းချီကားကြီးကို ဇေကမဦးခင်ရွှေ

က သူ့ထံ အပ်လာသည်။

“အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်က သာမန်လက်ဆောင် ပစ္စည်းအရွယ်အစားလေးတွေ လုပ်နေတာ၊ လက်ရာတွေ ကလည်း တော်တော်ကိုပေါက်နေပြီ။ အဲဒီအချိန်မှာမှ ဒီလောက်အရွယ်အစားကြီးတာကြီး ကျွန်တော့်ကို အပ်တဲ့ အခါ အဲဒီဆိုင်ကို ပုံစံဘယ်လိုထုတ်ရမလဲဆိုတာကို စဉ်းစား ရတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကွန်ပျူတာတွေက အေဖိုးလောက်ပဲ ရတာဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့မှ အေဖိုးစာရွက်ပေါင်း များစွာ ထုတ်ပြီး အပြင်မှာ ပြန်ဆက်ရတယ်။ ထုမယ့်သူကိုခေါ်ပြီး အေဖိုးတွေဆက်ထားတဲ့ ကားချပ်ကြီးကို ချပြတော့ ထုမယ့်ပညာရှင်က ချက်ချင်းပြန်တော့မယ် လုပ်ရော။ ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးဖွာပြီး သူလည်း တော်တော်စိတ်ညစ် သွားပုံပဲ။ သူက ကြောက်သွားတာ။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော် မှားသွားတာ ကျွန်တော်က သူတို့ကို ကျွန်တော့်လို တက်ကြွမယ်လို့ မှတ်ထားတာ။ သူတို့အတွက် ဒီဟာကြီးက အရမ်းအကြီးကြီးဖြစ်နေတာလေ။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော်က သူတို့ကို မပြန်ခိုင်းဘဲ တစ်ယောက်ကို တစ်ပိုင်းစီလောက်ပဲ ထုရမှာပါဆိုပြီး ပြောရတယ်။ ပြီးမှ ကျွန်တော့်ဘာသာ ပြန်ဆက်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်”

ဆရာစံပလာဇာအဝင်အဝမှ ထိုဧရာမပန်းချီကား ကြီးသည် သူ့ဘဝအတွက် အရေးပါသော စွမ်းဆောင်မှု တစ်ခုထဲ ပါဝင်ခဲ့သည်။

ထိုပန်းချီကားကြီး ပြီးသွားသောအခါ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်ကြီးများစွာ လာကြည့်ပြီး သဘောကျသွားကြ သည်။

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်များသာမက ထိုခေတ်က နဝတအတွင်းရေးမှူး(၁) ဗိုလ်ချုပ်ကြီးခင်ညွန့်လည်း လာ ကြည့်ပြီး သဘောကျသွားသည်။

သူတို့တွေတင်မဟုတ်။

သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သူ ဦးဆောင်ဖန်တီးခဲ့သည့် ထိုပန်းချီကားကြီးကို ပလက်ဖောင်းပေါ်မှ နေပြီး တစ်မိမိမို့ ကြည့်မဝ ဖြစ်ခဲ့ရ၏ ။

ထို့နောက် ဇေကမ္ဘာကုမ္ပဏီအတွင်းသို့ သူ့ကို ခေါ်သွားသည်။

ဇေကမ္ဘာအတွင်းထဲတွင် စင်ကာပူမှ ပိသုကာ

ပညာရှင် ရှမ်းအမျိုးသားတစ်ဦးနှင့် တွေ့ရသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ဘရူးနိုင်ငံ ဘုရင့်နန်းတော်ကို တောင် ပြင်ဆင်ပေးရသည့်အဆင့်။

“အဲဒီထဲရောက်တော့ သူတို့က ဒီထဲမှာ ရိုးရာ အဋ္ဌေအသက်တွေပါတဲ့ အပြင်အဆင်မျိုး လုပ်ခြင်တယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေ၊ ပြတိုက်တွေထဲက ဟာတွေနဲ့လည်း မတူရဘူး။ သူများမလုပ်တဲ့ အပြင်အဆင်မျိုး ဖြစ်ရမယ် ဆိုပြီး အလုပ်အပ်တယ်။ ကျွန်တော့်မှာ တပတ်လောက် အိပ်မပျော်ဘူး။ နောက်ဆုံးပန်းခက်တွေ ကြားထဲမှာ အမျိုးသမီးလေးတစ်ဦး ထိုင်နေတဲ့ ဒီဇိုင်းကို ကျွန်တော် ဒီဇိုင်းနာတစ်ယောက်နဲ့ ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် ပုံစံချတယ်။ လုပ်ပြီးတဲ့အခါ တစ်တောင်လုပ်ရှိတဲ့ နမူနာလေးတွေ သွားပြတယ်”

သူ့ပုံလေးကို တာဝန်ရှိသူများက ကြိုက်ကြသည်။

သို့သော်ငြား ထိုခေတ်က အခြေအနေအရ အမျိုး သမီးပုံ မဖြစ်ရ။

ဒီတော့...ပုံထဲက အမျိုးသမီးကို နှုတ်ခမ်းမွှေး တပ်ပေးပြီး ပုဂံသူရဲကောင်းအဖြစ် ပုံပြောင်းပေးလိုက်ရ၏။

“အဲဒီနှစ်ပေခွဲ ခြောက်ပေလောက် အချပ်ကြီးတွေကို သူတို့က လာတပ်လိုက်တဲ့။ လာတပ်ပြီးလို့ နိုင်ငံတော်ရဲ့ အကြီးအကဲက ကြိုက်ရင် ကြိုက်ဈေးပေးမယ်။ မကြိုက်ရင် ပြန်ဖြုတ်သွားတဲ့။ အဲဒီကားချပ်အကြီးတွေကို ကျွန်တော်က ဖြုတ်ပြီး ဘယ်ကို သွားရောင်းရမှာလဲ။ ကျွန်တော့်မှာ အဲဒီတုန်းက လုပ်ငန်းလေးက ခပ်ယုယုပဲ ရှိသေးတာ။ တကယ်လို့များ သူတို့ မဝယ်ရင် ကျွန်တော်က ဘဝပျက် မှာ။ နောက်ဆုံး ဘာဖြစ်ဖြစ် လုပ်မယ်ကွာဆိုပြီး ဒီဇိုင်းတွေ ထုပြီးတာနဲ့ တစ်ချပ်အရင် သွားတပ်လိုက်တယ်။ တစ်ချပ် တည်းနဲ့ သူတို့ သဘောကျသွားတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီတော့မှ ပျော်နိုင်တော့တာ”

(၄)

၂၀၀၃ ခုနှစ်တွင် အိမ်တွင်းစက်မှုထဲရှိ သူ့အလုပ်ရုံ လေးသို့ သိပ္ပံနင်နည်းပညာ ဒုတိယဝန်ကြီး ဦးညီလှငယ် တို့မှ လာရောက်ကွင်းဆင်းစစ်ဆေးသည်။

လမ်းပေါ်မှခွေးလေ ခွေးလွင့်များကိုလည်း သူ့အလွတ်မပေးခဲ့။ ထမင်းဆိုင်မှ ဟင်းကျွန်၊ ထမင်းကျွန်များတောင်းဝယ်ကာ

ထိုအချိန်မှ သူသိရသည်က သူစတင်ခဲ့သည့်
ကြေးသွန်းရုပ်ကြွပန်းချီကားများသည် မြန်မာမှုတွင် လုံးဝ
မရှိသေး။

သူက စားဝတ်နေရေးအတွက် ဒီအလုပ်ကို တီထွင်
လုပ်ကိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း မြန်မာ့လက်မှုနည်းပညာ
အသစ်တစ်ခုအဖြစ် စာရင်းဝင်နေသည်။

မန္တလေးတွင်ပြုလုပ်မည့် မြန်မာ့စက်မှုလက်မှု
ပြပွဲတွင် ဝင်ပြိုင်ရန် လူကြီးများက သူ့ကို တိုက်တွန်းကြ
သည်။

သူစဉ်းစားရပြီ။

မန္တလေး သွားလျှင် လမ်းစရိတ်များကုန်မည်။
အလုပ်များပျက်မည်။ သူက ဒီအလုပ်လေးနှင့် ထမင်းစား
နေရသူ။

ငွေကြေးအခက်အခဲ၊ အချိန်အခက်အခဲတွေကြောင့်
အင်တင်တင်ဖြစ်နေသော သူ့ကို လူကြီးများက မရမက
တိုက်တွန်းကြသည်။

သူ့ရှိစုစုလေးခြစ်ချုပ်ကာ မန္တလေးပွဲသို့ သွားပြိုင်
လိုက်သည်။

ပထမဆု ရွှေတံဆိပ် ရသည်။ ငွေငါးသိန်းရသည်။

မြန်မာ့လက်မှုပညာနည်းသစ်တစ်ခုကို တီထွင်
ဖော်နိုင်ခဲ့သဖြင့် သူ့ကို ဆုရွေးချယ်ခဲ့ခြင်းပင်။

ထိုအဖြစ်အပျက်က သူ့အတွက် အိပ်မက်တစ်ခု
လိုပင်။

၂၀၀၄ တွင် ဆရာစံပလာစာအောက်တွင် သူ့ကိုယ်
ပိုင်ဆိုင်လေး ဖွင့်နိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ထိုအခါ UMFCCL ခေါ် စက်မှုလက်မှုလုပ်ငန်း
နှင့် ကုန်သည်ကြီးများအသင်းမှ သူ့အား အသင်းဝင်ရန်
စိတ်ဝင်သည်။

အသင်းဝင်ပြီးနောက် ဘန်ကောက်စက်မှုလက်မှု
မြွေသို့ သူဝင်ပြခွင့်ရသည်။

“အဲဒီတုန်းက တောသားမြို့တက်သလိုပဲ။ စိတ်
ဆဲလည်း တော်တော်ခံစားရတယ်။ တစ်ကမ္ဘာလုံးက
ဆက်စပ်စွာလည်း လာပြကြတဲ့ ပွဲကြီးမှာ ဆယ်ပေပတ်
ဆည် အခန်းလေးထဲက ကိုယ့်လက်မှုပစ္စည်းတွေကို လူတွေ
ကြိုက်ကြပါ့မလားဆိုတာ တော်တော်စိုးရိမ်မိတယ်။

တော်သေးတယ်ဗျာ။ ရောင်းရတယ်။ ဒေါ်လာတွေကိုင်ပြီး
တော်တော်အံ့သြမိတယ်”

ထို့နောက် ဂျပန်၊ တရုတ်၊ အိန္ဒိယနှင့် နိုင်ငံ
တော်တော်များများမှ ကုန်စည်ပြပွဲများတွင် သူစတင်
တီထွင်ခဲ့သော မြန်မာ့ရိုးရာ ကြေးသွန်းရုပ်ကြွ အနုပညာ
လက်ရာများ လှည့်လည်ရောင်းချခဲ့ရသည်။

“ကျွန်တော်က ဒီအလုပ်လေးကို ချစ်မြတ်နိုးပါ
တယ်။ ဘဝမှာ ဂုဏ်သိက္ခာရော၊ စားဝတ်နေရေးရော၊
နိုင်ငံတကာပွဲ အတွေ့အကြုံတွေရော အားလုံးဟာ ဒီအလုပ်
လေးကနေ ဖြစ်ခဲ့တာ။ နိုင်ငံတကာက အိုင်ဒီယာတွေကို
ကိုယ်ပိုင်အိုင်ဒီယာနဲ့ ပေါင်းစပ်တဲ့အခါ ကျွန်တော်ဟာ
လုပ်ငန်းနဲ့ လူသိပိုများလာတယ်။

မြန်မာပြည်မှာရှိတဲ့ ထိပ်တန်းလူတွေက ကျွန်တော်
ဆီ အလုပ်တွေ လာအပ်ကြတယ်။ သူတို့ လိုချင်တဲ့
ပုံစံအတိုင်း ကျွန်တော် လုပ်ပေးနိုင်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့က
မိုမလောင်းဘူး။ စက်မသုံးဘူး။ လက်မှုသက်သက်ပဲ။
အခုဆို ကျွန်တော်တို့က အောင်မြင်တဲ့ လမ်းကြောင်းပေါ်
ရောက်နေပြီပေါ့”

(၅)

ဒီနေရာကို အလွယ်တကူ ရောက်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။
အခု ဝတ်ကောင်းစားလှတွေ ဝတ်ထားပေမယ့် အင်္ကျီချွတ်
လိုက်ရင် ဒဏ်ရာတွေအများကြီး ဆိုသလိုပဲ။ ပေးဆပ်ခဲ့
ရတာ အများကြီးပဲ။

တစ်ချက်တည်းခန့်ပြီး တောင်ပေါ်မရောက်ပါဘူး။
တစ်လှမ်းခြင်းကပဲ စတင်ရမှာပါ။

ကျွန်တော် ငွေကြေးချမ်းသာဖို့ တစ်ခုတည်း
အတွက် အလုပ်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်သိထားတဲ့
အသိကို များများသိချင်တယ်။ များများတတ်မြောက်
ချင်တယ်ဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့လည်း လုပ်တယ်။

အရေးကြီးတာဟာ တစ်နေ့မှာ လူတိုင်းတစ်နေ့
မှချသေရမယ်။

သေရင် ပိုင်ဆိုင်မှုမှန်သမျှ စွန့်ခွဲရမယ်။

ဒီတော့ ကိုယ်လုပ်တဲ့အလုပ်ဟာ သူများကို

သူ၏ တိရစ္ဆာန်ချစ်စိတ်နှင့် ဘာသာရေးခံယူချက်က သူ့ကိုယ်သူ
ပြန်မောင်းနှင်နေခြင်းကြောင့်ဟု ကျွန်တော်နားလည်မိသည်

ထိခိုက်နစ်နာစေမှုကို ရှောင်ကြဉ်ရမယ်။

ကျန်တာ အားလုံးက ကံတရားပဲ။ ကိုယ့်ညို့လို့ ကံကို ယိုးမယ်ဖွဲ့တယ်ဆိုတဲ့ ပျော့ညို့မှုမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး။

၂၀၁၃ ခုနှစ်တွင် သူ့အား နိုင်ငံစွမ်းဆောင်ရည်ဆု ချီးမြှင့်ခြင်းခံရသည်။

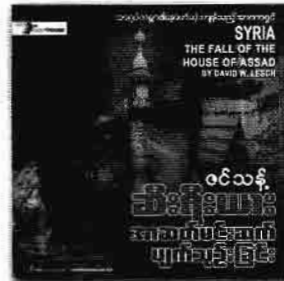
သူ၏ သီရိမြန်မာသည် အနုသုခုမတို့၏ ကျက်သရေရှိသော တန်ခိုးဖြင့် အောင်မြင်လာခဲ့၏ ။

“ကျွန်တော်ကတော့ ဒီအလုပ်ကို ဘဝအဆုံး သတ်ချိန်ထိ မြတ်မြတ်နိုးနိုး လုပ်သွားရဦးမှာပါပဲ”

သီရိမြန်မာ။

ကျက်သရေမင်္ဂလာအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံသော မြန်မာ။

ထိုအရာ၏ ပဲ့ကိုင်ရှင်... အဆန်လမ်းမှာ ကြေးကနုတ်ပန်းတွေ ဆက်လက်ထွင်းနိုင်ပါစေ။

အေးထွန်းမင်း၊ အေးမောင်ကျော်၊ A မွန်၊ ဒေါက်တာအုန်းမောင်

thebookhouse စာအုပ်တိုက်မှ ရရှိနိုင်သော စာအုပ်များ
 ၀၉-၇၉ ၆၀ ၆၀ ၁၀
 ၀၉-၇၉ ၆၀ ၆၀ ၂၀

လူသားနှင့်ရှင်သန်ခြင်း

“မိုး ကိုယ့်ဆီကိုလာပါတော့။ မိုးကို ကိုယ်မျှော်နေတာကြာပြီ။ မိုးကို ကိုယ် ဘယ်လောက်အထိ လွမ်းနေသလဲဆိုတာ မိုးသိရဲ့လား။ မြန်မြန်လာပါ မိုးရယ်”

တစာစာအော်နေသော သူ့ဆီသို့ မိုးသည် အပြေးရောက်လာ၏။ အရှိန် ပြင်းပြင်းဖြင့် ရောက်လာ၏။ သူကလည်း အားရဝမ်းသာ ဆီးကြိုပါသည်။ ခေါင်းကိုမော့၊ လက်နှစ်ဖက်ကိုမြှောက် ကလေးလေးတစ်ယောက်လို ပုံမျိုးဖြင့် ပျော်မြူးသွား၏။ မိုးမှုန်မိုးမွှားလေးများက သူ့မျက်နှာထက်သို့ ကခုန်ပေါက်ကာ ခုန်ဆင်းလာ၏။ သူ ကျေနပ်သည်။ သူပျော်သည်။ သူမျှော်နေသောမိုး။ ယခု ရောက်လာပြီ။

“ဟ ဘယ်ကောင်လဲဟ၊ ငါ့ခေါင်းနား သေးပေါက်နေတာ။ ဘယ်ခွေးမ သားလဲ”

“ကျွန်တော်ပါ ဗိုလ်ကြီး... မမြင်လို့ပါ”

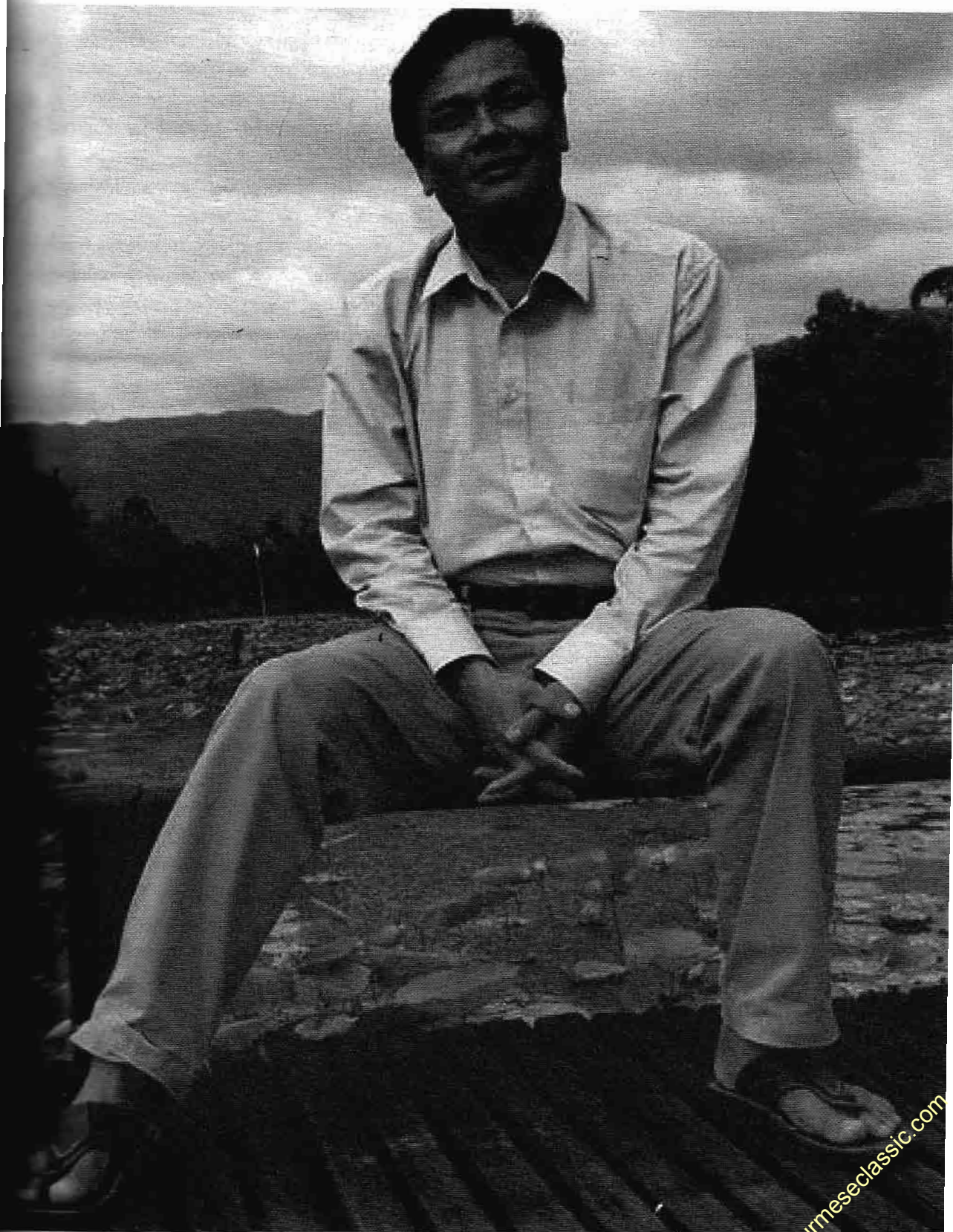
သူ့မျက်နှာပေါ် စဉ်လာစောမိုးမှာ အေးမြသော မိုးမဟုတ်။ ပူနွေးသော အရည်များသာ ဖြစ်၏။

“အားလုံး... ထကြဟေ့၊ ဆက်ထွက်ကြမယ်”

မှောင်မှောင်မည်းမည်း မိုးစက်များအောက် အိပ်နေသော ရဲဘော်များမှာ ကြောင်အမ်းအမ်းနှင့် ငုတ်တုတ်ထထိုင်ကြ၏။ သေနတ်ကို စွဲကိုင်ကြ၏။ ရန်သူများ ရောက်လာသလား။ မဟုတ်ပါ။ တပ်ခွဲမှူးဗိုလ်ကြီး၏ အသံဖြစ်ပါသည်။ ရှေ့ဆက် သွားရန် အမိန့်ပေးနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ နာရီဝက်အတွင်းမှာ ထိုနေရာမှ ရှေ့ဆက် ကြပါသည်။ သူ့တပ်ခွဲသည် စစ်ကြောင်းနှင့် ပြတ်ကျန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ မိုးက ရွာ၊ ခရီးက ပန်း၊ ညအမှောင်ကြားမှာ ရောက်သည့်နေရာ၌ စခန်းချလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့မျက်နှာ သေးစဉ်သည့် ကိစ္စမှာ ကောင်းသော လက္ခဏာ မဟုတ်ဟု သူ ယူဆသည်။

မနက်ဖြန်များသီ

ရဲမွန်ထော

သုတ်သုတ်သုတ်သုတ်ဖြင့် မှောင်မည်းမည်းထဲ ခရီး ပြင်း နှင်ပြီးနောက် စခန်းချနေသော စစ်ကြောင်းကို သူတပ်ခွဲ မိသွား၏။ သုတ်ခြေတင်လာသော သူတို့ကို ဗိုလ်မှူးက ဆီး ပြောသည်။

“မင်း... တော်တော်ကံကောင်းတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဗိုလ်မှူး”

“ခုလေးတင် သူတို့ပြောနေတာ စက်ထဲမှာ ဖမ်းမိ တယ်။ မင်းကိုအရှင်ဖမ်းပြီး သတ်မလို့၊ ဝိုင်းဖို့လုပ်နေတုန်း မင်းတို့က ဝုန်းဝုန်းဆိုပြီး ထထွက်သွားတယ်တဲ့။ နေပါဦး မင်းက ဘာလို့ဖြစ်ပြီး ထထွက်လာတာလဲ”

“ကျွန်တော့်မျက်နှာ သေးစဉ်လို့ပါ ဗိုလ်မှူး”

သူ့စကားသည် ပြက်လုံးတစ်ခုလို ရယ်စရာဖြစ်နေ မလားတော့ မသိပါ။ ကိုယ့်မျက်နှာအပေါ် သေးစက်များ လာစဉ်သည့်ကိစ္စမှာ တကယ်တကယ်၌ ဒေါသထွက်စရာဖြစ် ၏။ သို့သော်လည်း ထိုသေးစက်များမှာ အန္တရာယ်ကြားမှ အားလုံးကို ပထုတ်ပေးလိုက်သော သေးစက်များဖြစ်ပါသည်။

စစ်သည် လူမျိုးတစ်မျိုးအတွက် သော်လည်းကောင်း၊ လူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်အတွက် သော်လည်းကောင်း ပြင်းထန် သည့် စမ်းသပ်မှုကြီးဖြစ်ပါသည်။ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် နီးကပ်စွာ ရှိနေရသည်မဟုတ်၊ သေခြင်းတရားနှင့်ပါ နီးနီးကပ် ကပ် နေနေရခြင်းဖြစ်၏။

ကြည်း ၁၉၄၄ သည် စစ်တက္ကသိုလ်ကျောင်းဆင်းပွဲ နှင့်အတူ ရလာခဲ့သော သူ၏ကိုယ်ပိုင်နံပါတ် ဖြစ်ပါသည်။ နံပါတ်ရရချင်း ဘေးမှတစ်ယောက်က သူ့ကိုပြောပါသည်။ ထိုသို့ အထပ်ဂဏန်း ရလာသူများသည် အောင်မြင်လျှင် အောင်မြင်၊ မအောင်မြင်လျှင် အစောကြီးသေသည်ဟု စပါ သည်။ ထိုမျှမကသေးပါ။

“မင်း... ဘယ်ကိုရောက်လဲ”

“၁၉ တဲ့”

“ဟာ... သွားပြီ သူငယ်ချင်း၊ ၁၉ ဖာပွန် တမလွန်တဲ့၊ တစ်ခါတည်း အမျှဝေလိုက်မယ် သူငယ်ချင်း”

သူငယ်ချင်းများသည် သူ့ကို ထိုသို့ဝိုင်းကျပ်ကြ၏။ သူ့မှာ မျက်နှာငယ်လေးနှင့်၊ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည်။ ထိုစဉ်က ဖာပွန်တပ်မှာ မတိုက်ရသည့်နေ့ဆို၍ မရှိခဲ့။ ပုံမှန်ဆို လျှင် တပ်ရင်းရှိရာနေရာသည် နောက်တန်းဖြစ်၏။ သို့သော်

လည်း ထိုနောက်တန်းမှာ ရှေ့တန်းဖြစ်နေသည်။ တိုက်ပွဲများမှာ လိုက်ရှာစရာမလိုဘဲ ရောက်ရောက်လာသည်။

“နေဦး... မင်းဟာက ခမရလား၊ ခလရလား”

အရာရှိတစ်ယောက်က ဝင်မေးလိုက်မှ စာရွက်ကို သေချာသူပြန်ကြည့်ရ၏။

“ခမရ ၁၉ ခြေမြန်ဆိုရင် ဆွာမှာ။ အဲဒီမှာလည်း ကြမ်းတာပဲ”

မတတ်နိုင်တော့ပါ။ ကြမ်းကြမ်းမကြမ်းကြမ်း မတတ် နိုင်တော့ပါ။ ပေးလိုက်သည့် ကျရာတာဝန်ကို ထမ်းဖို့သာ ရှိပါသည်။ ထိုသို့ဖြင့် စစ်တက္ကသိုလ်ကျောင်းဆင်း ဒုဗိုလ်လေး တစ်ယောက်သည် သူ့ကျရာတာဝန်ရင်းသို့ ထွက်ခွာသွားရ၏။

(၁)

၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၁၀ ရက်မှာ သူ့ကိုမွေးခဲ့သော နေ့ ဖြစ်ပါသည်။ သုဝဏ္ဏမြို့၊ ရေနံသာရပ်ကွက်၊ ကမာလမ်း သည် သူ့ဇာတိဖြစ်၏။ သူ့အဖေမှာ မြန်မာ့ရေနံလုပ်ငန်းမှ ရုံးစာရေးကြီးတစ်ယောက်၊ မကွေး၊ မင်းဘူး၊ ချောက်စသဖြင့် တာဝန်ကျရာမှာ ပြောင်းရွှေ့နေရ၏။ မိသားစုနှင့် အတူနေရ ချိန်မှာနည်း၏။ သူတို့ညီအစ်ကိုများမှာ အမေနှင့်သာ နေရချိန် များသည်။ သို့သော်လည်း တတိယမြောက်သားသူမှာ အမေ လက်ထဲ၌ သားကြီးတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေပါသည်။ အပေါ်မှ အစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ ဩဇာကြီးသော အဘွားက ခေါ်ယူ ကြည့်ရှုထား၏။ အောက်က ညီလေးနှစ်ယောက်မှာလည်း မိဘ ကို ကူလုပ်ပေးနိုင်သော အရွယ်များမဟုတ်။ သူပင်လျှင် ၁၀ နှစ်၊ ၁၁ နှစ်ထက် မပိုသေး။

အဖေမှာ ရုံးစာရေးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း ရိုးရိုးကြီးဖြစ်၏။ လစာအပြင် ဘာမျှမရှိ။ မိသားစု စားဝတ် နေရေးမှာ အဖေ့လစာတစ်ခုတည်းနှင့် ဘယ်လိုမျှမဖြစ်နိုင်။ ထိုကွက်လပ်ကို အမေက ဝင်ဖြည့်ရသည်။ ဒီကြားထဲ ကမာ လမ်းမှ သူတို့နေရာမှာ တရားရုံးစရိတ်အတွက် ရောင်းလိုက် ရသည်။ ထိုဇာတ်လမ်းမှာ ကောင်စီဥက္ကဋ္ဌက စလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ကမာလမ်းကို ထိုစဉ်က ဖာလမ်းဟုလည်းခေါ်ကြ၏။ မကောင်းမကန်းအမျိုးသမီးများ လာစုနေခြင်းကြောင့် ထိုသို့

ကိုယ်မျက်နှာအပေါ် သေးစက်များ လာစဉ်သည့်ကိစ္စမှာ တကယ်တကယ်၌ ဒေါသထွက်စရာဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း

ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့အမေမှာ ရိုးရိုးသားသား နှင့် သူ့လမ်း သူ့လျှောက်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ကောင်စီ ဥက္ကဋ္ဌမှာ မရိုးမသားနှင့် သူ့လမ်း သူ့မလျှောက်ပါ။ ခလုတ် တိုက်ပါသည်။ အမှုဖြစ်ပါသည်။ အပြစ်ပေးခြင်း ခံရပါသည်။ သူတို့မိသားစုလည်း လက်ရှိနေရာမှ ကောက်လျှင်လမ်းသို့ ပြောင်းရွှေ့လိုက်၏။

ထိုကာလမှာ ၁၉၈၅-၁၉၈၆ လောက်ဖြစ်ပါသည်။ ကျုပ်တည်းမှုများသည် သာမန်လူတန်းစားများဆီသို့ ကပ်နေ ပါပြီ။ ကုပ်ပေါ်သို့ပင် ခွစီးနေပါပြီ။ မောင်းချလို့လည်း မရပါ။ စားဝတ်နေရေးမှာ ခပ်ညံ့ညံ့ မြန်မာစာတ်ကားတစ်ကားလို ချေပေါ့ပါးပါးနှင့် ပြီးသွားဖို့မလွယ်ပါ။ ရုန်းကြကန်ကြရ၏။

“သား...၊ ထတော့”

အမေသည် သူ့ကိုလှုပ်နှိုးလိုက်၏။ အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် သူထရသည်။ နာရီကိုတော့ သူကြည့်စရာမလို။ နံနက် ၂နာရီ သာရှိသေးကြောင်း သူသိပြီးဖြစ်သည်။ မီးမွှေးရမည်၊ မုန့်နယ်ရ မည်၊ မုန့်လုံးရမည်။ အကြော်သည်အမေကို ကူဖို့ သူလုပ်ရ ၏။ ဖောက်သည်ယူမည့်သူများက နံနက် ၅နာရီဆို ရောက် သပြီ။ စက်ဘီးနောက်မှာ ပုံးကြီးတွေနှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တရောင်းဖို့ မုန့်လုံးကြီးတွေ လာယူခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် သည်း သူ့ကိုစွဲက မပြီးသေးပါ။ ကျောင်းမသွားမီ အကြော် နံနံခေါင်းပေါ်တင်ပြီး လိုက်ရောင်းရ၏။ အကြော်တုန်မှ ကျောင်းသွားရသည်။ ကျောင်းတက် ခေါင်းလောင်းအမီ မ ဆုတ်သည်က များသည်။

အမေက အကြော်ကြော်၊ သူကလိုက်ရောင်း၊ အဖေ အကြော်ကြီးက လာချို၊ သွားချို။ သို့သော်လည်း စားဝတ်နေ နှာ ချောင်လည်သွားသည်ဟူ၍ မရှိ။ ကျပ်မြဲကျပ်နေသည်။ အကြော်တော့ရှိသည်။ ထိုစဉ်က ကျုပ်တည်းမှုသည် သူ့မိသားစု အကြော်တည်းအပေါ် ကွက်၍ စိုးမိုးနေခြင်းတော့ မဟုတ်။ အကြော်ပြာမိသားစုများကြား၊ အောက်ခြေမိသားစုများကြား သို့ ကျုပ်တည်းမှုက အရှင်သခင် ဖြစ်နေပါသည်။

အကြော်ရောင်း၊ ရေထမ်းရောင်း၊ မုန့်ဖိုးရအောင် အိမ် အကြော်အိမ်မှာ ထမင်းရည်လိုက်စု၊ ဝက်မွေးသည့်နေရာကို သူ့ဖို့၊ မုန့်ဖိုး ရသည့်အခါလည်းရ၊ ကြက်ဥပြုတ်ရသည့် အကြော်လည်းရ၊ ခြောက်တန်း သူကျသွားသည်။ ဆင်းရဲခြင်း၊ အကြော်ပန်းလုပ်ရခြင်းများက စာသင်ကျောင်းနှင့်ဝေးအောင်

တွန်းပို့နေ၏။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကျောင်းပြန်တက်ဖို့ထက် ပိုက်ဆံရအောင် ဘာလုပ်ရမလဲ။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် အလုပ် လုပ်ဖို့သာ စိတ်များနေသည်။ သို့သော်လည်း စာတ်လမ်းသည် ထင်သလို ဆုံးခန်းမတိုင်ပါ။ ရှေ့ဆက်ပါသည်။

စာသင်ကျောင်းများ ဖွင့်ပါပြီ။ တစ်လ၊ နှစ်လတောင် ရှိနေပါပြီ။ သို့သော်လည်း စာသင်ခန်းထဲသို့ သူ ပြန်မရောက် ပါ။ သို့သော်လည်း စာသင်ခန်းထဲမှ ဆရာမသည် သူ့အိမ်သို့ ရောက်လာပါသည်။ အတန်းပိုင်ဆရာမ ဒေါ်ခင်သန်းနွယ်သည် သိုးမွေးလွယ်အိတ်ဝန်းရောင်လေးနှင့် အိမ်ထဲသို့ဝင်လာပါသည်။ သူ့လို အကြော်သည်သားတစ်ယောက်အဖို့ သည်လိုလွယ်အိတ် မျိုး လွယ်နိုင်ဖို့က အလှမ်းဝေး၏။ လွယ်အိတ်အစုတ်တောင် သေချာရှိသည် မဟုတ်။ တစ်ခါတလေ ကြုံသလိုထည့်သွားရ သည်များပင် ရှိ၏။

“သား...၊ ဒီလွယ်အိတ်က သားအတွက်”

မျက်ရည်လေး တစမ်းစမ်းဖြင့် ဆရာမနှင့်အတူ ကျောင်း သို့ သူ ပါသွားသည်။

“ဆရာကြီး...၊ ဒါ ကျွန်မတပည့်လေးပါ။ တစ်လခွဲ နောက်ကျပေမယ့် လက်ခံလေးပါ”

ဆရာမသည် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးကို တောင်းတောင်း ပန်ပန် ပြောနေ၏။ ထိုအဖြစ်ကို သူ့စိတ်ထဲက လက်သင့်ခံ လို့မရ။ ကျောင်းအုပ်ကြီးကို ခါးထောက်ပြီး သူကြည့်သည်။

“ဟေ့ကောင်၊ မင်းဘယ်လိုကောင်းလဲ။ ကျောင်းအုပ် ရမယ့်ကောင်က ငါ့ကို ခါးထောက်ပြီးကြည့်တယ် ဟုတ်လား။ ဆရာမ ပြန်ခေါ်သွားတော့”

မိုးသည် မီးလောင်ပါပြီ။ တော်တော်ငြိမ်းရပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျောင်းတက်ခွင့်တော့ သူရသွား၏။

လူတစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အသက်ရှူပုံခြင်း ကွာ သည်ဟူသော စကားရှိပါသည်။ မုန့်ပါသည်။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အသက်ရှူပုံချင်း ကွာခြားသည်မျှမက အခြား အရာများစွာမှာလည်း ကွာခြားပါသည်။ အထူးသဖြင့် မိမိဖြစ် ပါသည်။ သူ့မိမိမှာ ထိုစဉ်ကတည်းက ခပ်ရွတ်ရွတ် ဒါမှ မဟုတ် မာကျောကျော ဖြစ်ပါသည်။

ကော်လံပြာမိသားစုများကြား၊ အောက်ခြေမိသားစုများကြားတွင် ကျုပ်တည်းမှုက အရှင်သခင်ဖြစ်နေပါသည်

၁၉၈၈ ခုနှစ်သို့ရောက်လာပါသည်။ ၁၉၈၅ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာ ၃ ရက်၊ တစ်ရာတန်ငွေစက္ကူ တရားမဝင်ကြောင်း ရုတ်တရက်ကြေညာပြီး ၇၅ ကျပ်တန်ပေါ်လာပြီးမှစ၍ သုံးနှစ် အတွင်း ငွေစက္ကူအမျိုးမျိုးကို ထုတ်လိုက်၊ ပြန်သိမ်းလိုက်နှင့် ကမ္ဘာ့အဆင်းရဲဆုံးနိုင်ငံအဖြစ် စာရင်းသွင်းခံရသော နိုင်ငံမှ လူထုသည် မမေ့နိုင်စရာတိုက်ပွဲများကို ဆင်နွှဲနေ၏။ ထိုစဉ်က ဆယ့်သုံးလေးနှစ်သား သူ့မှာ ဒီမိုကရေစီဆိုတာ ဘာမှန်းတောင် မသိ။ ဘာကြောင့် လမ်းပေါ်ထွက် ဆန္ဒပြသလဲဆိုတာလဲမသိ။ သူသိတာ တစ်ခုတော့ရှိ၏။ သူ လိုက်လိုက်တွန်းပေးရသော၊ သူ့မိဘဈေးလှည်းကို လာလာသိမ်းသော ပုဂ္ဂိုလ်များကို ကြည့် မရမှန်း သူသိသည်။ ဂဠုန်စီမံချက်ဖြင့် ရောက်ရောက်လာသော ရဲများ၊ စည်ပင်များကို သူမကျေနပ်။ အမေမျက်ရည်ကျသည် ကို သူ မခံစားနိုင်။ ဘယ်သူ့ပစ္စည်းမှ ခိုးတာလည်း မဟုတ်၊ ရိုးရိုးသားသား ဈေးရောင်းနေတာ၊ ဘာလို့ လာလာသိမ်းရ သလဲ။ ဈေးမရောင်းရရင် ဘာနဲ့သွားစားမလဲ၊ ထိုသို့ သူ တွေး၏။ ခံပြင်း၏။

“သပိတ် သပိတ်”၊ “မှောက် မှောက်”
 “အရေးတော်ပုံ”၊ “အောင်ရမည်”

ကြွေးကြော်သံများသည် နီး၍နီး၍လာပါသည်။ ပို၍ ပို၍ကျယ်လာပါသည်။ ကျောင်းအပေါ်ထပ် ဝရန်တာမှ သူ လှမ်းကြည့်သည်။ ကျောင်းအောက်သို့ သူပြေးဆင်းသည်။ နဖူး စည်းစာတန်းတစ်ခုကို ခေါင်းမှာစည်းပြီး ဟန်ပါပါဖြင့် ရှေ့ဆုံး တန်းမှ ချီတက်သွားသည်။ အများအော်သလို ခပ်ကျယ်ကျယ်

ပင် အော်လိုက်သေး၏။ နောက် ထိုကာလတစ်လျှောက် ဟိုဟိုသည်သည် သူလျှောက်သွား၏။ ရွှေတိဂုံ လူထုတရားပွဲ၊ ဘီအိုစီကျွေ ခေါင်းဖြတ်မြင်ကွင်း၊ ဝါးကပ်နောက်မှ ရပ်ကွက် လုံခြုံရေးကင်း။ အသက်ငယ်ငယ်နှင့် အရာများစွာကို မြင်ခွင့် ရ၏။ အမှန်တရား၊ စည်းလုံးညီညွတ်မှု၊ သေနတ်နှင့် အပစ်ခံ ရသူများ၊ သွေးအိုင်ထဲမှလူ၊ ရက်စက်မှု၊ ဖရိုဖရဲပြစ်မှု၊ တက်ကြွ မှုများ၊ အကြောက်တရားများစသည့် အရာများစွာကို မြင်ခွင့် ရခြင်း “ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော် မြန်မာပြည်မှာ မနေတော့ဘူး။ ဂျပန် သွားမယ်”

စက်မှုကျောင်းသား အစ်ကိုကြီးသည် လူထုလှုပ်ရှားမှု အတွင်း ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်နှင့် မှားယွင်း ကာ လနှင့်ချီ၍ အချုပ်အနှောင်ခံရပြီးနောက် စိတ်နာစွာဖြင့် ထိုသို့ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ဂျပန်သွား အလုပ်လုပ်မည်။ ပိုက်ဆံလိုသည်။ လက်ရှိနေရာကို ရသည့်ဈေးနှင့်ရောင်း၊ လေးထောင့်ကန်နားက သုံးခွဆိုသောရွာလေးမှာ ခြံတစ်ကွက် ဝယ်ပြီး ပြောင်းရွှေ့ရပြန်သည်။

ထိုစဉ်က လေးထောင့်ကန်အနီးတစ်ဝိုက်မှာ စိုက်ပျိုး ရေးနှင့် ရပ်တည်နေသူများ ဖြစ်၏။ သူလည် အကြော်ရောင်း သည့်ကောင်လေးမှ စံပယ်ပန်းရောင်းသည့် ကောင်လေးဘဝသို့ ရောက်ရပြန်သည်။ မှန်ညှင်း၊ ချဉ်ပေါင်၊ ခရမ်းသီး အသီးအနှံ အစုံလည်း စိုက်ရောင်းလိုက်သေး၏။ ပင်ပန်းပေမည့် ဖြို့မှာ ထက်စာလျှင် အေးချမ်းပါသည်။ ၈ တန်း၊ ၉ တန်း၊ ၁၀ တန်း ထိုနေရာမှာပင် သူ အောင်မြင်ခဲ့၏။ တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ အနှစ်သုံးဆယ်ကျော် လုပ်သက်ရှိ စာရေးကြီးတစ်ယောက်၏

ပိုင်ဆိုင်မှုအစုစု၊ မောင်ဗမာစက်ဘီးအဟောင်းလေးကို စီးကာ အဖေသည် မိသားစုရှိရာသို့ အပြီးပြန်ရောက်လာခဲ့ပြီ။

ဘဝသည် မှောင်မည်းတိတ်ဆိတ်သော အချိန်များရှိ သလို၊ အလင်းနှင့်အပြိုင် ဆူပူသောင်းကျန်းသော အချိန်များ ထည်း ရှိပါသည်။ ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ သူ့ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးနောက် မှာ မိသားစုဘဝ၊ သူ့ဘဝမှာ အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲသွား ပါသည်။ နဂိုနေခဲ့ဖူးသော ကောက်လျင်လမ်းထဲမှာ တိုက်ခန်း အခန်း ဝယ်ပါသည်။ တီဗီ၊ အောက်ဆက်၊ ဆိုင်ကယ်အသစ်၊ အား၊ အဝတ်အစားအသစ်၊ ဗီဒီယိုရုပ်ပုံ ထောင်လိုက်ပါသေး သည်။ ဂျပန်မှ အစ်ကိုကြီးကြောင့် ထိုအခြေသို့ ရောက်လာ ခြင်းဖြစ်၏။ ငယ်ဘဝတစ်လျှောက်လုံး တီဗီတို့၊ ရုပ်ရှင်တို့ သဘောမသိခဲ့သော ကောင်လေးသည် တောက်ပြောင်စွာဖြင့် သောက၏အရသာကို စသိလာသည်။ သို့သော်လည်း စက်လမ်းသည် ထိုနေရာ၌ ရပ်မနေပါ။ ဇာတ်ကောင်အသစ် နှင့် နောက်တစ်ခန်းကူးပါသည်။

ထိုကာလက ရုပ်မြင်သံကြားတွင် ဝါဒဖြန့်ကားများ ချီတိုင်ကြီးလွှင့်ပါသည်။ စစ်ယူနီဖောင်းနှင့် စမတ်ကျကျ သေးသေး၊ ခပ်ချောချောမင်းသမီးက ကြွေပါသည်။ တေးဂီတ မြှင့်မှုများနှင့် ခမ်းနားပါသည်။ တစ်ကားပြီးတစ်ကား မကြာ သနှင့် ခပ်စိပ်စိပ်လေးလာပါသည်။ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးစ သောလေးများအတွက် လှမ်းမျှော်ကြည့်စရာ စင်မြင့်ဖြစ်နေ ၏ မျှော်လင့်စရာ တခြားစင်မြင့်များ မရှိခြင်းကြောင့်လည်း

ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စင်မြင့်အောက်လူကြားထဲသို့ ရောယောင်ရောယောင်ဖြင့် သူလည်း ပါသွားပါသည်။

ဩဇာကြီးသောအသွားက ဗိုလ်သင်တန်းတက်စေချင် ၏။ စစ်ယူနီဖောင်းနှင့် စမတ်ကျကျ အရာရှိတစ်ယောက်အဖြစ် မြင်ချင်၏။ မိဘနှစ်ပါးကတော့ ထိုလောက် မဟုတ်ပါ။ အား ပေးမှုမရှိ။ သို့သော်လည်း ဩဇာကြီးသောအသွားမှာ ဩဇာကြီး မြဲကြီးနေပါသည်။ မလွန်ဆန်နိုင်ပါ။ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း ထိုဇာတ်ကားများအရှိန်ဖြင့် ပိုးဝင်လာပါသည်။ ကြွကြွရွရွ ဖြစ်လာ၏။ သို့သော်လည်း ကိုယ်ပိုင်ကား၊ ကိုယ်ပိုင် ဆိုင်ကယ် နှင့် လက်ရှိအခြေအနေက သူ့စိတ်ကို မပြတ်မသား ဖြစ်စေ၏။

တစ်နေ့ ဆယ်တန်းအတူအောင်သော လေးထောင့်ကန် မှ သူငယ်ချင်း အိမ်သို့ရောက်လာသည်။ ဗိုလ်လောင်းဖြေဖို့ ဖောင်သွားတင်ရန် ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ယတိပြတ် မဆုံး ဖြတ်ရသေးသော်လည်း အတွေ့အကြုံရအောင် သူလည်းလိုက် သွား၏။ ဒီကြားထဲ ရေတပ်မှ အသိဗိုလ်တစ်ယောက်က အိမ်သို့ရောက်ရောက်လာကာ အရာရှိတစ်ယောက်ဘဝက ဘယ် လောက်ကောင်းကြောင်း၊ တပ်မတော်ဆိုတာ ဘယ်လိုရှိကြောင်း လာလာပြော၏။ စည်းရုံး၏။ တပ်မတော်အရာရှိ ယာဉ်မောင်း လိုင်စင်ကတ်ကိုလည်း သူ့ကိုပေးကိုင်၏။ ထိုရေတပ်ဗိုလ်ရုပ် နှင့် သူ့ရုပ်မှာလည်း ခပ်ဆင်ဆင်။

ဆိုင်ကယ်စီးသွား၊ အကြောင်းတစ်ခုခုပေါ်လျှင် ထို ကတ်ထုတ်ပြ။ ယာဉ်ထိန်းရဲက ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ၊ ဦးညွတ်လို ညွတ်။ ထိုအရသာကို သူ့ခံစားရ၏။ ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်မရှိ သော်လည်း ကတ်ပြားလေးတစ်ခုသည် ယာဉ်ထိန်းရဲကို မျက် ကွယ်ပြုနိုင်ကြောင်း သူ သိလိုက်သည်။ တပ်မတော်၏ အင်အား

ကိုလည်း အမှန်တကယ်ပင် ယုံကြည်သွား၏။ ထိုသို့ ဤသို့ဖြင့် ဗိုလ်လောင်းမြေဆိုပွဲသို့ သူ ရောက်လာသည်။

ပထမငါးရက်။ ဘယ်သူနှင့်မျှမတွေ့ရ။ ဘယ်မျှမထွက်ရ။ စစ်ဆေးမှုပေါင်းများစွာကို ရင်ဆိုင်ကျော်ဖြတ်ရ၏။ ထို့နောက် အိမ်သို့ တစ်ရက်ပြန်ခွင့်ပြု၏။ ထို့နောက် အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း ဆိုင်ကယ်ဆွဲထုတ်ကာ ထွက်ကဲ၏။ ထို့နောက် ခုံးတံတားအဆင်းမှာ ဆိုင်ကယ်မှောက်၏။ လက်တွေ့၊ မြေတွေ့ပွန်းပုံကုန်၏။ အိမ်ကိုလည်း သူ မပြောရဲပါ။ ဒဏ်ရာများနှင့်ပင် လူတွေ့မေးမြန်းမှုကို သွားဖြေပါသည်။

“ဟေ့ ဗိုလ်လောင်း၊ မင်းလက်က ဘာဖြစ်တာလဲ”

ခပ်တည်တည်နှင့် ပုံမပျက် ထိုင်ဖြေနေသော်လည်း ပွန်းပဲ့ဒဏ်ရာမှ သွေးများသည် တိုက်ပုံလက်ကြားမှ တစက်စက် ကျနေ၏။ ထိုတစက်စက်သွေးကို လူတွေ့စစ်ဆေးနေသော ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက်က မြင်၏။

“ဆိုင်ကယ် မတော်တဆဖြစ်တာပါ”

“အေး...အေး၊ ရပြီရပြီ”

လူတွေ့စစ်ဆေးမှုသည် ပုံမှန်အချိန်ထက်စောကာ ပြီးသွားပါသည်။ သွေးတစက်စက်ကျနေချက် မူမပျက်သော သူ့ကို သဘောကျသွားပုံရပါသည်။ အမှန်က ထိုကိစ္စသည် သူ့အပြစ်နှင့်သူ ကြိတ်မှိတ်နေရခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် စစ်တက္ကသိုလ်တက်ခွင့် သူရလိုက်သည်။

စစ်တက္ကသိုလ်သည် ပထမနှစ် ကျောင်းသားများ အတွက် မခံနိုင်လျှင် ငရဲဟုတောင် ထင်ရပါသည်။ အပြစ် ဒဏ်များမှာ နေရာမရွေး၊ အချိန်မရွေး ရောက်လာတတ်၏။ ဘာအပြစ်မျှမရှိခြင်းကိုက အပြစ်တစ်ခု ဖြစ်သွားတတ်၏။ သို့သော်လည်း ၁၀ နှစ်၊ ၁၁ နှစ်လောက်ကတည်းက ပင်ပင် ပန်းပန်းလုပ်ခဲ့ရသော သူ့အဖို့ သိပ်ပြဿနာမရှိပါ။ ပြဿနာ ရှိသည်က ခပ်ရွတ်ရွတ်ဗီနှင့် ဆယ်ပြားစေ့သဏ္ဌာန်မျက်နှာ ဖြစ်နေ၏။

“ဖားခုန်၊ ဒိုက်ထိုး၊ လေထီးခုန်။ အကြိမ်သုံးလေးရာ သူမမျှ။ လက်သီးထောင်၊ ဒိုက်ထိုး။ ဒါလည်း အေးဆေး။”

ကြိုးတန်းတင် (ခြင်ထောင်များကြိုးချည်ရန် လုပ်ထား

သော သွပ်ကြိုးတန်းအပေါ် ကင်းမြီးကောက်ထောင်၍ ခြေဖျား တင်ရခြင်း။) နာရီဝက် တစ်နာရီ၊ ယောက်ျား၊ စစ်သားဟု မာန်တင်း၏။

ရွှေတစ်ဆုပ် (ပုံမှန်အတိုင်းမဟုတ်ဘဲ လက်ဝါးအပေါ် လက်သီးထပ်ကာ ကြိုးတန်းတင်ရခြင်း။) တော်တော်ပြင်းပြီ။

ထို့နောက် သူ မေ့လဲကျသွား၏။ ထို့နောက် ရိုင်းလာ၊ ကြမ်းလာ၏။ ထို့နောက် စစ်တပ်ပုံစံခွက်ထဲမှာ တဖြည်းဖြည်း အသားကျသွားပါသည်။

လေးနှစ်ဆိုသော အချိန်သည် လူတစ်ယောက် အပြောင်း အလဲအတွက် လုံလောက်သော အချိန်ဖြစ်ပါသည်။ အထူး သဖြင့် စစ်တက္ကသိုလ်မှ လေးနှစ်ဖြစ်ပါသည်။ ဤလေးနှစ်၊ ထိုလေးနှစ်သည် စစ်ပညာသာမက စည်းကမ်းနှင့် အမိန့်နာခံ တတ်အောင် ပုံသွင်းပေးလိုက်ပါသည်။ ရှေ့လူကို နောက်လူမှ မော့ကြည့်တတ်အောင် ရိုက်သွင်းပေးလိုက်ပါသည်။ သို့သော် လည်း တကယ့်စစ်သားဘဝမှာ စာသင်ခန်း မဟုတ်သလို လေ့ကျင့်ကွင်းလည်း မဟုတ်ပါ။ စင်မြင့်ပေါ်မှ ပြဇာတ်မဟုတ် သလို၊ သူသိခဲ့သော တီဗီဇာတ်လမ်းမျိုးလည်း မဟုတ်ပါ။ ရှိတာလေးနှင့် ဖြစ်အောင်လုပ်ရပါသည်။

ဒုဗိုလ်ဘဝနှင့် တပ်ရင်းသို့ သူ ရောက်လာသည့်ကာလ မှာ ရန်ပုံငွေရဖို့အတွက် သက်ဆိုင်ရာတပ်ရင်းများက ကိုယ့်ဘာ သာကိုယ် ရှာရသောကာလ ဖြစ်ပါသည်။

ရန်ပုံငွေ ၁၊ ရန်ပုံငွေ ၂ ခွဲခြားကာ လုပ်ကြ၏။ ၁ မှာ တရားဝင်ရှာသော ရန်ပုံငွေဖြစ်ပြီး ၂ မှာ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်ဖြင့် ရှာရသော ရန်ပုံငွေ ဖြစ်သည်။

ဝါးခွတ်၊ သစ်ခွတ်နည်းမျိုးစုံနှင့် ပတ်ရှာကြသည်။ ဆောက်လုပ်ရေး၊ ကုန်သွယ်ရေးများလည်းပါ၏။ လူကြီး ဆိုသော လူပုဂ္ဂိုလ်များကို ကျွေးရခွဲရ၏။ လူကြီးလျှင် အထုပ် လည်း ပိုကြီးရ၏။ ထိုအချိန်၊ ထိုကာလလေးအတွင်းမှာ တကယ့်စစ်သားဘဝကို သူ မသိသေးပါ။ နောက်တော့ သူ ဗိုလ်ဖြစ်လာသည်။ ရှေ့တန်းစထွက်ရပြီ။ တိုင်းရင်းသားဒေသ ဆိုတာ ဘာလဲ။ ဘာကြောင့် စစ်တွေ့ရှိနေသလဲ။ ဘာကြောင့် ဒုက္ခတွေ့ ရောက်နေရသလဲ။ သူ စသိပြီ။

စစ်တက္ကသိုလ်သည် ပထမနှစ်ကျောင်းသားများအတွက် မခံနိုင်လျှင် ငရဲဟုတောင် ထင်ရပါသည်

(၂)

ဗိုလ်ဖြစ်ပြီးနောက် လေ့ကျင့်ရေးနှင့် စစ်ဆင်ရေး အတွက် သံတောင်၊ သောက်ရေခပ်တစ်ကြောမှ စခန်းများမှာ တာဝန်ကျ၏။ နောက် ကျောက်ကြီး။ နောက် ကရင်ပြည်နယ် အတွင်းမှာလည်း လှုပ်ရှားသွားလာရ၏။ လေး၊ ငါး၊ ခြောက် တာဝန်ကျရာနေရာတွင် နေရ၏။ သူ့အဆင့်မှာ ခွဲလေး တပ်ခွဲမျိုး။ လူနှစ်ဆယ်၊ အစိတ်လောက်ကို ဦးဆောင်ရ၏။

တချို့စခန်းများမှာ ရွာအဝင် တောင်ထိပ်များပေါ်တွင် တည်ထားတတ်၏။ သို့သော်လည်း သူတပ်ခွဲလေးမှာ စခန်း ထက် ရွာမှာ အနေများ၏။ ဒေသခံ၊ ရွာခံများနှင့် တည့်အောင် ခေါင်း၏။ ရွာမှာ ဘာတွေလိုအပ်သလဲ။ ဘာတွေလုပ်ပေးရ လဲ။ တတ်နိုင်သလောက် လုပ်ကြသည်။ အမိန့်အာဏာထက် ဧည့်မှာ ပိုကောင်းကြောင်း သူသိရ၏။

“ဗိုလ်ကြီး... နင်တို့မရှိရင် ငါလည်းသွားမယ်”

ကရင်လူမျိုး ရွာလူကြီးက သူ့ကို ထိုသို့ပြော၏။

“ဗိုလ်ကြီးက ကျည်ရှောင်တယ်”

ရဲဘော်များကလည်း သူ့ကို ထိုသို့ ပြောတတ်၏။ သို့သော်လည်း သူ့ရဲဘော်များအပေါ် စည်းကမ်း တင်းတင်း ညှပ်ကျပ်ကိုင်းထား၏။ အရက်မူးပြီး မသောင်းကျန်းရ၊ သေဆုံးမှုကို မနှိပ်စက်ရ၊ အနိုင်မကျင့်ရ၊ အမျိုးသမီးများကို မတိုက်ရ၊ ကြက်တွေ၊ ဝက်တွေ အမွေမယူရ။ ထိုသို့ ဤသို့ဖြင့် သေနတ်သံများ တိတ်ဆိတ်စေ၏။

သို့တိုင်အောင် မှောင်မှောင်မည်းမည်း မိုးစက်များ ဆက်မှာ အဝိုင်းခံရမည့် အဖြစ်မျိုး ကြုံခဲ့ရသေးသည်။

“ဂျိုင်း၊ ဂျိုင်း၊ ဂျိုင်း၊ ဂျိုင်း၊ ဂျိုင်း”

ပေါက်ကွဲသံသည် ပဲ့တင်ထပ်ကာ မြည်သွား၏။ သေးသေးတစ်ယောက် မိုင်းနင်းမိခြင်းဖြစ်သည်။ လဲကျသွား၏။ သူတို့အားလုံး ငြိမ်သက်သွားသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ထင်တော့ဖွယ်အကြည့်များဖြင့် ကြည့်မိကြသည်။ နောက် ဆီးစင်ပြင်သည်။ ဆက်ထွက်ကြ၏။ နောက်တစ်ကြိမ်၊ ဆက်တစ်လုံး ထပ်နင်းမိပြန်သည်။ လူနာနှစ်ယောက်၊ အထမ်း

ရဲဘော်လေးယောက်။

“ဂျိုင်း၊ ဂျိုင်း၊ ဂျိုင်း၊ ဂျိုင်း၊ ဂျိုင်း”

တတိယအကြိမ် နင်းမိပြန်သည်။ တစ်နေရာတည်းမှာ မိုင်းသုံးလုံး။ စိတ်ဓာတ်များမှာ အဝီစိသိုတိုင်အောင် ထိုးဆင်း သွားသည်ဟု ထင်ရ၏။ ဘယ်သူ့ကိုမျှ ဆက်ထွက်မို့ အမိန့် ပေး၍မရ။ ထိုင်ရာမှမထဘဲ ပေခံနေကြသည်။ မသွားဘူး၊ ဒီမှာပဲအိပ်မယ်၊ မိုင်းရှင်းပြီးမှသွားမယ်ဟု ဖြစ်ကုန်ကြ၏။ သူ့စိတ်မှာလည်း တော်တော်ညစ်သွားပြီ။ သည်နေ့၊ သည် အချိန်၊ ဒီနေရာသို့ အရောက်သွားရန် ပေးလိုက်သော အထက် အမိန့်ကို သူ ထမ်းထားရသည်။ စစ်ခုံရုံးတော့ အတင်မခံနိုင်။ သေချင်လည်းသေ၊ ပြတ်ချင်လည်းပြတ်။ သည်နေရာမှာ ဘယ်လိုမျှ ဆက်နေ၍မဖြစ်ဟု သူတွေးသည်။ အလင်းရောင် လေးရှိတုန်း ဆက်ထွက်မှ တော်ကာကျမည်။

“ကဲ... မလိုက်ချင်လည်းနေ၊ လိုက်ချင်ရင် ငါ့ခြေရာ အတိုင်း လိုက်နင်းကြ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူ့ခြေလှမ်းကို စလိုက်ပါသည်။ ထိုအခါကျမှ လေးလံသောခြေ၊ အောက်စိုက်နေသော စိတ်များ ဖြင့် တသီတတန်းကြီး ပါလာသည်။ ကာလအတန်ကြာက ဖောက်ထားသော မြေသားလမ်းပေါ်မှ ကျားပါးစပ်ဆိုသော စခန်းသို့ ဆက်ထွက်ရ၏။

သည်နယ်မြေသည် အစောပိုင်းနှစ်များက သူတပ် တာဝန်ယူရသော ဒေသမဟုတ်။ ယခုမှ စစ်ဆင်ရေးဝင်ရသော ကယားပြည်နယ်၊ သံလွင်အရှေ့ခြမ်းနေရာ ဖြစ်၏။ သူတို့တပ်ခွဲ တာဝန်ကျသည့် ကျားပါးစပ်စခန်းမှာ ၁၉၇၂ မှစကာ KNPP (ကရင်နီအမျိုးသားတိုးတက်ရေးပါတီ) ဌာနချုပ်အဖြစ် နှစ် အတော်ကြာ အသုံးပြုခဲ့သော နမ့်ပန်ချောင်း၊ ဟေ့ပုံလောင်း စခန်းကုန်းများတွင် ရှိနေပါသည်။ တပ်ခွဲ၏ အဓိကတာဝန်မှာ ကျားပါးစပ်စခန်းများမှ တံတားတစ်ခုကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက် ပေးရခြင်းဖြစ်၏။

စစ်သည် ဆန့်ကျင်ဘက် အရာများဖြစ်သော သူ့ရဲ ကောင်းစိတ်ဓာတ်နှင့် ပျင်းရိဖွယ်အချိန်များ၊ ခံနိုင်ရည်ရှိခြင်း နှင့် နေ့စဉ်အခက်အခဲများစသည့် အရာများကို တစ်အိပ်ရာ တည်း အတူအိပ်မည့် ထူးဆန်းသောမိတ်ဖက်များအဖြစ် တွဲပေး ထားတတ်ပါသည်။ မှန်ပါသည်။ သူတို့တပ်ခွဲမှာ သူ့ရဲကောင်း စိတ်ဓာတ်နှင့် တိုက်စစ်မဆင်ရဘဲ ပျင်းရိဖွယ်အချိန်များကိုသာ

စစ်ခုံရုံးတော့ အတင်မခံနိုင်။ သေချင်လည်းသေ၊ ပြတ်ချင်လည်းပြတ်။ သည်နေရာမှာ ဘယ်လိုမျှ ဆက်နေ၍မဖြစ်ဟု သူတွေးသည်

စုခံရပါသည်။ သို့သော်လည်း တခြားစခန်းများမှာ တိုက်ပွဲများရှိလျှင် ရိက္ခာသွားထုတ်မိန့် ရောက်မလာဘဲ နှစ်ရက်လောက် ထမင်းငတ်သည့် ခံနိုင်ရည်ကို စမ်းသပ်ပါသည်။ ရိက္ခာသွားထုတ်ရသောစခန်းမှာ လေးနာရီလောက် သွားရသော နေရာမှာ ရှိပါသည်။ နှစ်ပတ်တစ်ခေါက်လောက် သွားရပါသည်။ ထိုသို့၊ ဤသို့ဖြင့် နောက်တန်းပြန်ဖို့အချိန် ရောက်လာ၏။ သို့သော်လည်း နောက်တန်းပြန်အမိန့်မှာ ရိုးရိုးလေးနှင့် ဆန်းပါသည်။ သူနှင့် ဒုတပ်ရင်းမှူးကို တပ်ခွဲတစ်ခွဲနှင့် လမ်းကြောင်းတစ်ခု၊ တပ်ရင်းမှူးနှင့် ကျန်တပ်ခွဲများကို ပုံမှန်လမ်းကြောင်းမှ ပြန်စေဟု ဆိုထား၏။

မြေပုံကို ကြည့်ပါသည်။ နှစ်နှစ်လောက်အတွင်း ဘယ်တပ်မျှ ဖြတ်မသွားသည့်လမ်း။ KNPP စခန်းတချို့လည်း ရှိပါသည်။ အန္တရာယ်မှာ အချိန်မရွေး တွေ့နိုင်မည့်သဘော။ တစ်ခုတော့ ရှိပါသည်။ တပ်ရင်းမှူးက နားလည်မှုဖြင့် ဝိတ်လျှော့ပေး၏။

ဒေါင်ဒေါင်မြည် ၁၅ ယောက်လောက်၊ ဆက်သွယ်ရေးရဲဘော် တစ်ယောက်လောက်ဖြင့် မြန်မြန်သွက်သွက် သွားနိုင်အောင် လုပ်ပေးလိုက်၏။ သူတို့ကိုယ်၌ကလည်း အပဲ့အစဉ်မရှိ အိမ်ပြန်ချင်၏။ ဘယ်သူ့ကိုယ်မျှ အဖိတ်အစင် မဖြစ်စေချင်ပါ။ သို့သော်လည်း စစ်ဆိုသည်မှာ ရှောင်လွှဲမရသော အစိတ်အပိုင်းများ ပါရှိတတ်ပါသည်။ အမိန့်နှင့် မမျှော်လင့်သော ထိပ်တိုက်တွေ့မှုများ ဖြစ်ပါသည်။

တိုက်ပွဲမဖြစ်ချင်သော သူတို့အုပ်စုမှာ နေ့ဘက်မှာအိပ်ပြီး ညမှာ ခရီးဆက်ပါသည်။ ခရီးကြမ်းကို လရောင်၊ ကြယ်ရောင်၊ ဒါမှမဟုတ် ဘာမျှမရှိသော အမှောင်ထုနှင့် မိတ်ဖွဲ့ထားရ၏။ ထမင်းခြောက်နှင့် လေး၊ ငါးရက်လောက် ပင်ပန်းပန်းသွားရ၏။ သည်ကြားထဲ မမျှော်လင့်သော နေရာများမှာ ထိပ်တိုက်တွေ့မှု သုံးကြိမ်လောက် ကြုံရပါသည်။ သူပစ်ကိုယ်ပစ် စွတ်ရွတ်ပစ်ပါသည်။ နှာခေါင်းထယ်ထိုးပြီး ပစ်ကြပါသည်။ ငြိမ်သွားသည်နှင့် တန်းလစ်ပါသည်။ ကိုယ်မပစ်လျှင် သူပစ်မည့်အတူတူ ဦးအောင်ပစ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိထိမထိထိ ပစ်ကြပါသည်။ သို့သော်လည်း အုပ် ၁၆ တစ်လက်သုံးသုံးသိန်းဖြင့်ဝယ်ကာ ထိတွေ့မှုဖြစ်၊ သေနတ်နှစ်လက်ရ၊ တစ်လောင်းရ၊ ပုံတွေဘာတွေအစ်ဆင်ရိုက်ပြီး ဂုဏ်ပြုချပင်ရလိုက်ပါသေးသည်။ ထိုအကွက်မျိုးကို တပ်ရေးဗိုလ်ကြီးများ

က ကျွမ်းကျင်စွာဖြင့် သေသေသပ်သပ် လုပ်ပေးနိုင်၏။

လေးငါးရက် ပင်ပန်းကြီးစွာသွားပြီးနောက် သတ်မှတ်ထားသော စခန်းကုန်းသို့ သူတို့ရောက်လာပါသည်။ ငှက်ဖျားတက်ကာ၊ ပုလင်းချိတ်ကာ ပုခက်ထဲခွေနေသော ဒုတပ်ရင်းမှူးကိုထမ်းပြီး ရောက်လာပါသည်။ အချိန်မှာ ည ၉ နာရီလောက် ဖြစ်ပါသည်။ တခြားတပ်ဖွဲ့များ ရှိနေသည့်အတွက် အန္တရာယ်ကင်းပါပြီ။ ထိုညမျိုးကို ကောင်းကောင်းအနားယူနိုင်မည့်ညအဖြစ် ယူဆလျှင်ရပါသည်။ သို့သော်လည်း လက်တွေ့မှာ ထိုသို့မဟုတ်ပါ။ ဆက်ထွက်ပါဟု အမိန့်ရောက်လာပါသည်။

“လစ်မယ်။ ဟိုဘက်ကိုလစ်မယ်။ ဗိုလ်ကြီးပဲ ဦးဆောင်လိုက်တော့”

ရဲဘော်များမှာ ဘဝအပေါ်၊ လက်ရှိအခြေအနေအပေါ် စိတ်ကုန်စွာဖြင့်၊ စိတ်ပျက်စွာဖြင့် အတည်ပြောနေပါပြီ။ နာရီဝက်လောက်ခရီးမှာ၊ နယ်စပ်မျဉ်းနားမှာ KNPP စခန်းရှိနေတာ သူတို့သိထားသည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ကွာ။ ငါတို့အားလုံးသွားတာ အရေးမကြီးဘူး။ နောက်မှာကျန်ခဲ့တဲ့ မိသားစုတွေ ဒုက္ခရောက်ကုန်လိမ့်မယ်။ ဝဋ်ရှိသရွေ့တော့ ခံရဦးမှာပဲ။ စိတ်လျှော့ကြ”

စစ်ပွဲ၊ တိုက်ပွဲများတွင် အိပ်မက်အတွက် နေရာမရှိဆိုသောစကားမှာ တော်တော်မှန်ပါသည်။ အိပ်မက်သာမဟုတ်ကျောပိုးအိတ်နှင့် တောင်တန်းပြာကဲ့သို့ စိတ်ကူးယဉ်စရာမျိုးလည်းမရှိပါ။ အသေးအဖွဲ့ကလေးများကို ရေးကြီးခွင့်ကျယ်လုပ်မှုတို့လည်း မရှိပါ။ စိတ်ပျက်စရာများနှင့် ခါးသီးမှုများသာရှိပါသည်။

၂၆၂ တပ်ထိန်းသို့ ခေတ္တတပ်မှူးအဖြစ် ပြောင်းရွှေ့ရန် ညွှန်ကြားသည်။

ကြေးနန်းများသည် တောက်လျှောက်ဝင်နေပါသည်။ ဝင်နေသော်လည်း တပ်ရင်းမှ ချက်ချင်းထွက်ခွာလို့ မရသေးပါ။ လွန်ခဲ့သောလများကိုကမူ ပြန်ဝင်လာရသည့် ကယားပြည်နယ်စစ်ဆင်ရေးမှာ ပြဿနာတက်နေ၏။ ကျည်ဆန်၊ လက်ပစ်ဗုံး၊ မော်ဖင်း စာရင်းလိုအပ်ချက်များမှာ လုံးချာလိုက်နေသည်။

ကိုယ်မပစ်လျှင် သူပစ်မည့်အတူတူ ဦးအောင်ပစ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိထိ မထိထိ ပစ်ကြပါသည်

စစ်ဆင်ရေးတစ်ခေါက်သွားလျှင် တပ်ရင်းမှ ခွင့်ပြု
လိုက်သော ကျည်သုံးစာရင်းရှိ၏။ ပြန်ရောက်လာလျှင် ဘယ်လို
သုံးခဲ့ကြောင်း စာရင်းပြရ၏။ လျော့နေလျှင် ဘာကြောင့်
လျော့ကြောင်း သက်သေထူရ၏။ ထိုကိစ္စမှာ တကယ့်တကယ်
၌ ထင်သလောက်မလွယ်ပါ။ စာရင်းအတိအကျဖြစ်ဖို့ အခက်
အခဲများရှိပါသည်။ စက်လတ်ကျည်မှာ ရှည်ပါသည်။ တစ်
တောင့်တစ်တောင့် တော်တော်လေးပါသည်။ ကျည်သယ်
ရဲဘော်များမှာ ဉာဏ်ကူပါသည်။ ကျောပိုးအိတ်မှာ အပေါက်
ဖောက်ပြီး အလေးချိန်ကို လျော့ချပါသည်။ ဆဲဆဲဆိုဆိုနှင့်
ဗိုလ်ကြီး၊ ဗိုလ်လေးများက နောက်က လိုက်ကောက်ရပါသည်။
စာရင်းချုပ်လျှင် မကိုက်သည်က များပါသည်။ သို့သော်လည်း
ထိုစဉ်က ဖြေရှင်းနည်းမှာ တခြားအရာများလိုပင် ငွေဖြစ်ပါ
သည်။

ကျည်ဆန်လိုချင်သလား၊ ဝယ်၍ရ၏။
လက်ပစ်ဗုံးလား၊ သတ်မှတ်ကြေးရှိ၏။
မော်ဖင်း။ အောက်လမ်းမှ ဝင်လာ၏။
အားလုံးသည် သူနည်းသူ့ဟန်ဖြင့် ဟုတ်နေပါသည်။
ထိုသို့ဤသို့ဖြင့် အချိုးကျငွေပေးခဲ့ပြီးနောက် ၂၆၂ တပ်ထိန်း
သူရောက်သွား၏။

(၃)

တို့တပ်မတော်ကြီးက ဘယ်လိုလဲ။
တပ်ထိန်းသို့ ရောက်လာပြီးနောက် သူ့ခေါင်းထဲရောက်
သော အတွေးဖြစ်ပါသည်။
ကြမ်းတမ်းသောခြေမြန်တပ်မှ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများကို
အနီးကပ်မြင်ရသော၊ စစ်စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရသော အရာရှိ
တို့ ရောက်လာပြီးနောက် တွေးမိသော အတွေးဖြစ်ပါသည်။
အတွေးမှာ နောင်လာမည့် သူ့ဘဝလမ်းကြောင်းကို ပြောင်း
သော အတွေးဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်က တပ်ထိန်းအရာရှိ
တစ်ယောက်သည် တိုင်းမှူးများ၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများ၏အနီးတွင်
ရှိသည်။ အိပ်ရာထချိန်မှ အိပ်ရာဝင်ချိန်အထိ အနီးကပ်
နေခြင်းမျိုး ဖြစ်ပါသည်။ လူကြီးတစ်ယောက် ဘာတွေ
ဆိုသလဲ၊ ဘာတွေပြောသလဲ။ ဘယ်လုပ်ငန်းရှင်တွေ လာ
သလဲ၊ ညဘက်ဆို ဘယ်သူတွေလာသလဲ။ မြင်တွေ့နေရ၏။

ဘယ်နေရာသွားသွား အဆီနှင့်အသားနှင့်။ အောက်ခြေနှင့်
အလှမ်းကွာလွန်းနေသည်။ အောက်မှာက စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်။
လူကြီးတွေက ကောင်းစားပြီး ငါတို့ခြေမြန်တပ်ရင်း
ရဲဘော်တွေရဲ့ဘဝက ဘာကြောင့်စုတ်ပြတ်နေရသလဲ။ မိုင်းထိ၊
ခြေပြတ်။ ကြည့်ရှုမယ့်သူမရှိ။ ကျသွားတဲ့ ရဲဘော်တွေရဲ့
မိသားစုတွေ အပြင်မှာဒုက္ခတွေရောက်။ သူတို့တွေကျတော့
ကြီးပွားနေလိုက်တာ။ စစ်ထောက်လှမ်းရေးတွေဆို တစ်အားကို
ချမ်းသာနေတာ။ တိုက်တွေကားတွေနဲ့။ တန်ခိုးတွေလည်း
ထွားနေလိုက်ကြတာ။ ဘယ်လိုကြီးလဲ၊ ဘာကြောင့် ဒီလိုတွေ
ဖြစ်နေရတာလဲ။ သူ့စိတ်ထဲမှာ မွန်းကျပ်နေပါသည်။ ရှင်းလင်း
ပြတ်သားသည့်အဖြေလည်း ထွက်မလာပါ။ ဒီကြားထဲ ဟဲဟိုး
လေဆိပ်မှာ စစ်ထောက်လှမ်းရေးနှင့် သူငြိပါသည်။ ထိုနေ့က
လေယာဉ်နှင့်ပါလာမည့် ဗိုလ်ချုပ်များကို သွားကြိုခြင်းဖြစ်၏။

“ဟေ့... ဗိုလ်ကြီး၊ လာထိုင်ဗျာ။ သောက်ဗျာ”
ချစ်မြီးသော ခန္ဓာ၊ ပြူးနေသော လက်စွပ်နှင့် ပြောင်
လက်နေသော ရှူးဖိနပ်၊ ဈေးကြီးကြီး အဝတ်အစားများနှင့်
ထိုင်ရာမှမထ။
“ခင်ဗျားက ဘာအဆင့်လဲ”
“ဆွယ်မှူးလေ”
“ဆွယ်မှူး သိတယ်။ ခင်ဗျားက ဘာအဆင့်လဲလို့
မေးတာ”

ဆွယ်မှူးတစ်ယောက်၏အဆင့်မှာ နှစ်ရစ်နှင့် တပ်ကြပ်
ဖြစ်မှန်း မသိ၍မဟုတ်၊ သိသိနှင့် တမင်မေးခြင်းဖြစ်သည်။
သူ့ကိုယ်ပိုင် ခပ်ရွတ်ရွတ်ဗီကြောင့် မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
မွန်းကျပ်နေသော အတွေးများကြောင့် မေးလိုက်ခြင်းလည်း
ဖြစ်သည်။ အဖြေမှာ ရင့်သီးသောသူဟု တံဆိပ်ကပ်ခံရ၏။

ထိုစဉ်က သူ့စိတ်ခံစားမှုမှာ မခံချင်စိတ်နှင့် အရိုင်း
ဘက်သို့ ယိုင်နေပါသည်။ ထိုသို့ဖြစ်ခြင်းမှာလည်း အလကား
သက်သက်တော့ မဟုတ်ပါ။ သူ့အဇ္ဈတ္တသန္တာန်ကို လှုပ်နှိုးလိုက်
သော နောက်ကွယ်မှ အကြောင်းများရှိပါသည်။
အသက် ၁၈ နှစ်လောက် စစ်တက္ကသိုလ် စတက်ချိန်
မှစပြီး တပ်ထိန်းရောက်သည့် တစ်လျှောက်လုံး စာနှင့်ပေနှင့်

အောက်ခြေနှင့် အလှမ်းကွာလွန်းနေသည်။
အောက်မှာက စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်

တော်တော် အလှမ်းဝေးခဲ့ပါသည်။ ကိုယ့်အဝန်းအဝိုင်းမှ အကြောင်းအရာလောက်သာ သေချာသိပါသည်။ ပြင်ပလောကမှာ ဘာတွေဖြစ်နေမှန်း မသိခဲ့ပါ။ တပ်ထိန်းရောက်မှ စည်းအပြင်မှဘဝများကို စသိရခြင်းဖြစ်၏။

၂၆၂ တပ်ထိန်းမှာ တောင်ကြီးမှာရှိပါသည်။ တောင်ကြီးမြို့မဈေးနားက နိုင်ငံရေးသမားဟောင်းကြီး တစ်ယောက်ရှိပါသည်။ မြို့မဈေးကိုသွားရင်း ထိုလူကြီးနှင့်သူ အသိအကျွမ်းဖြစ်လာပါသည်။ ထိုလူကြီးဆီမှာ စာအုပ်ကောင်းများစွာရှိ၏။ သိန်းဖေမြင့်၊ နတ်မောက်ဘုန်းကျော်၊ မြသန်းတင့်၊ လင်းယုန်မောင်မောင်၊ ဗန်းမော်တင်အောင် တော်တော်စုံပါသည်။ အချိန်အားတိုင်း ထိုစာအုပ်များကို သူ ငှားဖတ်၏။ လွန်လေပြီးသော အတိတ်မှ အကြောင်းအရာများကို တစ်စတစ်စ သိလာရ၏။ နောက် စလောင်းမှလွင့်သော နိုင်ငံတကာမှပုံရိပ်များကို မြင်ခွင့်ရ၏။ နိုင်ငံတကာသတင်း၊ အားကစားသတင်း၊ ဩော် နိုင်ငံခြားဆိုတာ ဒါပါလား။ ဒီလောက်အထိ တိုးတက်နေတာလား။ ကွန်ပျူတာ၊ အင်တာနက် ငါမသုံးတတ်သေးပါလား။ နိုင်ငံခြားဆိုလို့ ဟွေပုံလှောင်တောင်ကုန်းပေါ်ကနေ မယ်ဟောင်ဆောင်က မီးရောင်လောက်ကို မြင်ဖူးတာပဲရှိပါလား။ တကယ့်နုလိမ့်တုံးတစ်ယောက်လို နေခဲ့ပါလား။ ထိုသို့ သူသိလာ၏။

အပေါ်နှင့်အောက် ကွာခြားလွန်းသော အလွှာကြီး။ အကြောက်တရားနှင့် နေထိုင်ရှင်သန်မှုများ၊ ဩော် ဒါဟာ အာဏာရှင်စနစ်ကြောင့်ပါလား။ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သူမြင်လာ၏။ ထိုအမြင်နောက်မှာ စိတ်ရိုင်းတွေလည်း ပါလာ၏။ ဗိုလ်ကြီးအုန်းကျော်မြင့်၊ ဗိုလ်ကြီးစန်းဝင်းကျော်၊ သူဖတ်ရသော စာအုပ်ထဲမှ ရိုးအသောလူကြီးနှစ်ယောက်။ ပျစ်ခဲသော အနီရောင်သွေးပိုင်ရှင် လူကြီးနှစ်ယောက်။ ချမည်။ ထိပ်ပိုင်းဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှစ်ယောက်ကို လုပ်ကြံမည်။ ဘယ်သူရရ ရသည့်တစ်ယောက်ကို ချမည်။ ပြီးလျှင် လစ်မည်။ တောခိုမည်။ သူ့အကြံနှင့်သူ ဟုတ်နေပါသည်။ မိန်းမနှင့်ကလေးကို အိမ်ပြန်ပို့လိုက်ပါသည်။ လက်ပစ်ဗုံး၊ ကျည်ဆန်စုပါသည်။

“သား၊ ဒါဟာ ဖြေရှင်းနည်းအမှန်မဟုတ်ဘူး။ မလုပ်သင့်ဘူး။ တပ်ထဲမှာပဲ ဆက်နေပါ သားရယ်။ တောခိုဖို့လည်း မလုပ်ပါနဲ့။ အန်တီပြောတာကို နားထောင်ပါ”

နိုင်ငံရေးလမ်းကြောင်းထဲမှ အန်တီကြီးတစ်ယောက်က သူ့ကို အမျိုးမျိုးဖျောင်းဖျေ၏။ စိတ်ကိုလျှော့ဖို့ အကြိမ်ကြိမ်

သတိပေး၏။ နောက်ဆုံး သူ၏ လုပ်ကြံရေးစိတ်ကူးမှာလည်း ခရီးဆုံးသို့ မရောက်တော့ပါ။

“တပ်က ထွက်မယ်”

“ဘာလို့ထွက်မှာလဲ”

“ထွက်မှဖြစ်မယ်။ မထွက်ရင် အဖမ်းခံရပြီး ထောင်ကျလိမ့်မယ်”

မိန်းမဖြစ်သူမှာ တအံ့တဩဖြင့် သူ့ကိုကြည့်ပါသည်။ သည်အဆင့်ရောက်လာပြီးမှ ဘာကြောင့်ထွက်ချင်မှန်း မသိသော သူ့ကို နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် ကြည့်ပါသည်။ ကြည်း၂၉၄၄၊ ၁၈ နေ့မျိုးစင်သည် ယနေ့တပ်မတော်တွင် ဖြစ်ပေါ်နေသော စစ်ယဉ်ကျေးမှု အစဉ်အလာများကို လိုက်နာဆောင်ရွက်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါသဖြင့် (အငြိမ်းစား လစာမဲ့) နုတ်ထွက်ခွင့်ပြုပါ။ သူ၏နုတ်ထွက်ခွင့်ကို ထိုသို့ ရေးလိုက်၏။

“နေမျိုးစင်၊ ခွေးကောင် ဒီအတိုင်း မင်းတင်ရင် ထောင်ကျမှာ။ တကယ်ထွက်ချင်လား။ ထွက်ချင်ရင် ပြောင်းရေး။ အမေ နေမကောင်းပါသဖြင့် နုတ်ထွက်ခွင့်ပြုပါလို့ရေး”

သူထွက်ခွင့်တင်သောကာလမှာ ဗိုလ်မှူးအဆင့်တိုးဖို့ လပိုင်းလောက် လိုသောအချိန်၊ စစ်ထောက်လှမ်းရေးပြဿနာ စဖြစ်နေသောအချိန် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း စစ်ထောက်လှမ်းရေးကိစ္စမှာ တကယ် ဖြစ်မလာမီကတည်းက ခန့်မှန်းမိသောကိစ္စဖြစ်၏။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမောင်အေးသည် လက်အောက်ခံတပ်များကို ကြမ်းပိုးတပ်ဖွဲ့ပေါ်ဟု သီးခြားအမိန့်ထုတ်လိုက်၏။ ခြေမြန်၊ ခြေလျင်တပ်များထဲမှ ထောက်လှမ်းရေးသင်တန်းတက်ဖူးသူများနှင့် ဖွဲ့ခိုင်း၏။ ထိုအမိန့်မှာ လျှို့ဝှက်အမိန့်ဖြစ်၏။ ထိုစဉ်ကတည်းက ခြံတစ်ခြံတည်း မာလီနှစ်ယောက်တော့ ထားမှာမဟုတ်၊ တစ်ယောက်ကို ဖြုတ်တော့မည်ဟု ရိပ်မိနေပြီ။ သင်တန်းပေးရသည့်အထဲမှာ သူ့ကိုယ်တိုင်ပါနေခြင်းကြောင့်လည်း သိနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ၂၀၀၅၊ မေမှာ သူ ချစ်သောတပ်မတော်မှ အပြီးတိုင် ထွက်လာခဲ့သည်။

မိန်းမတစ်ယောက်၊ ကလေးတစ်ယောက်၊ စာအုပ်သေတ္တာတစ်လုံး၊ ငွေတစ်သောင်းခွဲ၊ ကလေးလက်တွန်းလှည်း

ချမည်။ ထိပ်ပိုင်းဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှစ်ယောက်ကို လုပ်ကြံမည်။ ဘယ်သူရရ ရသည့်တစ်ယောက်ကို ချမည်

တစ်စီး။ ထိုအရာများဖြင့် ရန်ကုန်မှ မိဘအိမ်သို့ သူပြန်ရောက်လာသည်။ နောက်နှစ်လလောက်မှာ စင်ကာပူထွက်ဖို့ ပြင်၏။ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ကွန်တိန်နာကား မောင်းရမည်။ လေ့ကျင့်ဖို့လိုသည်။ တစ်ရက်၊ တစ်သိန်းခွဲ။ သူ မတတ်နိုင်ပါ။ တခြားသူတွေလေ့ကျင့်လျှင် သွားကြည့်ပါသည်။ ၉၀ ဒီဂရီချိုးကာ ပါကင်ထိုးရခြင်းသည် အဓိကဖြစ်၏။ ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

ကွန်တိန်နာကားသေးလေးဝယ်ပြီး သူ့သားနှင့်အပြိုင် ဆော့ပါသည်။ မြေပြင်မှာ လက်ဖြင့်တွန်းပြီး လက်တွေ့ကျင့်ပါသည်။ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ကျင့်ပါသည် ဇက်ချိုးကြည့်၊ နောက်ဆုတ်လျှင် ဘယ်လိုပုံစံမျိုး ဖြစ်သွားသလဲ။ ရှေ့ပြန်တွန်းကြည့်၊ ထောင့်မှန်ချိုးပြီး ပြန်ဝင်ကြည့်။ အခါခါလုပ်ကြည့်ပါသည်။ စစ်တပ်မှာ လေ့ကျင့်သလိုစိတ်မျိုးဖြင့် လုပ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ကာအစစ်နှင့် အနည်းဆုံး တစ်ကြိမ်လောက် မောင်းဖို့လိုပါသည်။ ထိုတစ်ကြိမ်အတွက် ပုဆိုးနှစ်ကွင်းသာ သူရင်းလိုက်ရ၏။ နောက် လူရွေးပွဲသို့ သွား၏။ ထိပ်ဆုံးမှ အရွေးခံလိုက်ရ၏။

စင်ကာပူသို့ သူ့ထွက်ခြင်းမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့အပြင် တခြားရည်ရွယ်ချက်လည်း ရှိ၏။ သွားကတည်းက အချက်အလက်ပေါင်းများစွာကို သယ်သွားသည်။ ညီတိုးငြိမ်း၊ ရွှေမန်း၊ မျိုးချစ်တပ်မတော် အရာရှိဟောင်းတစ်ဦး။ ထိုအမည်များဖြင့် စာရေး၏။ RFA, DVB တို့က တွေ့ဆုံမေးမြန်းမှုတွေ လာလုပ်၏။ အသံလွှင့်အစီအစဉ်အတွက် ကမ်းလှမ်းကြ၏။ မျိုးချစ်တပ်မတော် အရာရှိဟောင်းတစ်ဦးရဲ့ တပ်မတော်သို့ ပန်ကြားချက် အစီအစဉ်ကို DVB မှ တစ်နှစ်လောက်ကြာအောင် လွှင့်ဖြစ်၏။

၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလသို့ ရောက်လာပါသည်။ ရွှေဝါရောင်မှာ အရှိန်ကောင်းနေပါပြီ။ ဝင်ခွဲဖို့စိတ်ဖြင့် နှစ်လစာလျော်ကြေးပေးကာ ပြန်ချလာပါသည်။ သို့သော်လည်း အခွင့်အရေး သိပ်မရပါ။ သိပ်မကြာမီမှာ ရွှေဝါရောင်လည်း ပြီးသွားပါသည်။ သူကတော့ မပြီးသေးပါ။ Taxi မောင်းပြီး ဘဝကို ဆက်ပါသည်။

၂၀၀၉ သို့ ရောက်လာပါသည်။ အင်တာနက်ဆိုင် ပြောင်းလုပ်ပါသည်။ ဖိုးတရုတ်အမည်ဖြင့် စည်းလုံးခြင်းသည် အင်အားကို တောက်လျှောက်ရေးပါသည်။ တပ်မတော်ထဲမှ အတွင်းရေးများ၊ အလွဲအချော်များကို သူ့အမြင်ဖြင့် ရေးပါသည်။ တော်တော်ပေါက်ပါသည်။ ထိုကာလမှာပင် NLD

ရုံးချုပ်သို့ အဝင်အထွက် သူလုပ်ပါသည်။ ပြင်ပအသံလွှင့်ဌာနများမှာ ညီတိုးငြိမ်းအမည်ဖြင့် ပြောနေပါသည်။ သို့သော်လည်း ဗိုလ်ကြီးဟောင်းတစ်ယောက်ကို နိုင်ငံရေးအဝန်းအဝိုင်းက လွယ်လွယ်နှင့် မယုံကြပါ။ သံသယများနှင့် ကြည့်တတ်ပါသည်။

၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ ဧပြီ ၁ ရက်။ ထိုနေ့သည် ပထမဆုံး အကြိမ် အဖမ်းခံရသောနေ့ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအချိန်ရောက်မှ ညီတိုးငြိမ်းသည် နေမျိုးဇင်ဟု သိသွားကြ၏။ အီလက်ထရွန်နစ်အက် ၃၃(က)ဖြင့် ထောင်ဆယ်နှစ်ကျ၏။ သို့သော်လည်း တစ်နှစ်လောက်အကြာ ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီမှာ ပြန်လွတ်လာ၏။ ထို့နောက် လယ်သမားအရေး၊ ဝစ်ပေါင်ကိုလိုနီဒေသ လွတ်မြောက်ရေး စသည်စသည်ဖြင့် ဟိုအရေး၊ သည်အရေးများဖြင့် မကြာမကြာ အမိန့်ချခြင်းခံရ၏။ မကြာမကြာ အချုပ်အနှောင်ခံရ၏။ သို့သော်လည်း သူ စိတ်မပျက်ပါ။ သူ ကြိုးပြင်း ခဲ့သည့်နေရာမှ အပေါင်းအသင်းများ၏ လျစ်လျူရှုမှုကိုလည်း သူ စိတ်မပျက်ပါ။ တစ်ခုတော့ ရှိပါသည်။ သူ့အပေါ် သစ္စာဖောက်ဟု စွပ်စွဲသူများသည် အာဏာရှင်စနစ်ဆိုးကျိုးကြောင့် နစ်နာခဲ့ရသူများ၏ ဒုက္ခဆင်းရဲကို မသိကြ၍ ပြောခြင်းဖြစ်သည်ဟု သူယူဆ၏။

ငယ်ငယ်က အကြော်သည်ကောင်လေးတစ်ယောက်၊ ပန်းသည်ကောင်လေးတစ်ယောက်။

နောက် တပ်မတော်မှ အရာရှိတစ်ယောက်။
နောက် နိုင်ငံရေးတက်ကြွလှုပ်ရှားသူ တစ်ယောက်။
နောက်ဆုံး မြန်မာ့လူမှုဘဝတိုးတက်မြင့်မားရေးအသင်းနှင့် လူမှုနိုင်ငံပြုလမ်းကြောင်းကို သူ ဆက်လျှောက်နေ၏။

ကိုနေမျိုးဇင်။ သင်ယုံကြည်ရာလမ်းကို အဆုံးထိတိုင် လျှောက်လှမ်းပါလော့။

ကိုနေမျိုးဇင်။ ဂုဏ်သိက္ခာကို လေးစားတန်ဖိုးထားတတ်အောင် သင်ယူခဲ့ရသော စစ်တက္ကသိုလ်ဆင်းတစ်ယောက်၏ တိုင်းပြည်အပေါ်ထားရှိမည့် သမိုင်းပေးတာဝန် ကျေပွန်ချင်အောင် ဆက်လုပ်ပါလော့။

တပ်မတော်ထဲမှ အတွင်းရေးများ၊
အလွဲအချော်များကို သူ့အမြင်ဖြင့် ရေးပါသည်

လူသားနှင့်ရှင်သန်ခြင်း

မြင့်ချင်သလောက် မြင့်စမ်း ကမ္ဘာ့ခေါင်မိုးလည်း ငါတို့ရောက်မှာပဲ

ရဲမွန်ထော

“စဝရတ်တောင်ထိပ်သို့ မြန်မာနိုင်ငံသားနှစ်ယောက်
အောင်မြင်စွာ တက်ရောက်”

သတင်းမှာ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပါသည်။ ထို
သတင်းမျိုးကို နိုင်ငံတကာသတင်းများတွင် တွေ့နေကြ ဖြစ်သော်
လည်း မြန်မာနိုင်ငံအတွက်မူ ထိပ်ဆုံးဖြစ်နေပါသည်။ ဘယ်သူ
တွေ ရောက်သလဲ။ ဆက်ကြည့်ပါသည်။ ကိုပြည့်ဖိုးအောင်၊
ကိုဝင်းကိုကိုတို့နှစ်ယောက် အောင်မြင်စွာ တက်ရောက်နိုင်
သည်ဟု တွေ့ရ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဂုဏ်ယူစရာဟု တွေးခဲမိသည်။
လူတိုင်းအတွက်မဟုတ်တောင်မှ ပတ်သက်ဆက်နွှယ်သူအားလုံး
အတွက် ဂုဏ်ယူစရာပင် ဖြစ်၏။ နောက် ထိုတောင်တက်သမား
နှစ်ယောက်ကို ဝန်ကြီးဌာနမှ ဂုဏ်ပြုလုပ်ပေးကြောင်း ထပ်သိ
ရသည်။ သို့သော်လည်း ထိုမျှလောက်သိရရုံဖြင့် မပြီးဟု ထင်မိ
ပြန်သည်။ ဒါဆိုလျှင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ နည်းလမ်းက တစ်ခုပဲ
ရှိပါသည်။ ထိုတောင်တက်သမားများနှင့် တွေ့ဖို့သာ ရှိပါသည်။

■

တောင်တက်ခြင်းအလုပ်သည် ကျွန်တော့်လို လူနှင့်
တော်တော်အလှမ်းဝေး၏။ ပေတစ်ရာ၊ နှစ်ရာလောက်ကိုပင်

ထိုသတင်းမျိုးကို နိုင်ငံတကာသတင်းများတွင် တွေ့နေကြ
ဖြစ်သော်လည်း မြန်မာနိုင်ငံအတွက်မူ ထိပ်ဆုံးဖြစ်နေပါသည်

တစ်ခါမျှမတက်ဖူးပါ။ ခြောက်ထပ်တိုက်လောက်သာ အမြင့်ဆုံး တက်ဖူးပါသည်။ မောပါသည်။ ပန်းပါသည်။ နောက် ငါတက်နိုင်သည်ဟု ပီတိဖြစ်ပါသည်။ တကယ်က ထိုပီတိသည် တောင်ထိပ်ပေါ်အရောက် တက်နိုင်သူများ၏ ပီတိနှင့်ယှဉ်လျှင် အသေးအဖွဲ့။ နှိုင်းယှဉ်လို့ မကောင်းပါ။ သို့သော်လည်း ဘယ်လိုအမြင့်နေရာသို့တက်တက် အား ထုတ်မှု လိုအပ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိပါသည်။ အားလုံး လည်း သိပါသည်။ တောင်တက်သမားတိုင်း သိပါသည်။

မြင့်သောအရပ်၊ တောင့်တင်းကျစ်လစ်သော ခန္ဓာနှင့်ပြည့်ပြီးအောင်မှာ မြင့်ရုံနှင့်ပင် အားကစားသမား တစ်ယောက်အဖြစ် သိနိုင်ပါသည်။ သူ့အရွယ်မှာ လူငယ် ကလေးတစ်ယောက်မဟုတ်သလို လူလတ်ပိုင်းအရွယ်လို့ လည်း ပြောလို့မရသေးပါ။ ရင့်ကျက်သော လူငယ်တစ် ယောက်ဟုပြောလျှင် ပိုသင့်တော်မည်ဟု ထင်ပါသည်။
“အမြင့်တက်တာတို့ စွန့်စားရတာတို့ကို ငယ် ငယ်ကတည်းက ဝါသနာပါလာတာလို့ ပြောရင်လည်း ရတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဥတန်းလောက်မှာ စွန့်လွှတ်ရင် မန်ကျည်းပင်ထိပ် ထက်တက်လွှတ်တယ်။ ငယ်သေးတော့ အကြီးတွေလို စွန့်ကိုလေမိအောင် မလုပ် တတ်တာနဲ့ အပင်ထိပ်တက်ပြီး လွှတ်ရတာ။ ကြောက် တာတွေ၊ ဘာတွေလည်း မဖြစ်ဘူးဗျ”

မျက်လုံးထဲ ကျွန်တော်မြင်ကြည့်ပါသည်။

ကလေးလေးတစ်ယောက်။ မန်ကျည်းပင်ထိပ် ကိုင်းဖျားမှာ စွန့်လွှတ်နေသည့်ပုံရိပ်။ လေနှင့်အတူ ယိမ်း ထိုးနေပုံ။

“တောင်တက်ခြင်းနဲ့ ဧဝရတ်တောင်အကြောင်း စသိတာက ၂၀၀၃ခုနှစ်မှာ။ အဲဒီတုန်းက အိမ်က မြန်မာ တိုင်းမိဂျာနယ်ယူတယ်။ ဂျာနယ်ထဲမှာ ဧဝရတ်တောင် ထိပ်ရောက်ရှိခြင်း နှစ် ၅၀ပြည့် အထူးဆောင်းပါးဆိုတာ ပါတယ်။ စိတ်ဝင်စားတာနဲ့ ဖတ်မိတယ်။ ဧဝရတ်တောင် ဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုး၊ ပထမဆုံးတောင်ထိပ်ရောက်တဲ့သူ နှစ်ယောက်အကြောင်း ဖတ်ရတော့ အားကျသွားတယ်။

နောက် တက္ကသိုလ်ရောက်တဲ့အချိန်မှာ လျှို့ဝှက်သောနှင်း ရုံတင်တော့ နှစ်ခေါက် သွားကြည့်တယ်။ ရုပ်ရှင်ထဲမှာ ကိုယ့်နိုင်ငံထဲက ရေခဲတောင်ဆိုတာကို သေချာမြင်ရတော့ ၁၀တန်းမှာ ဆောင်းပါးဖတ်ပြီး မက်ခဲ့တဲ့အိပ်မက်က ပျောက်နေရာကနေ ပြန်ပေါ်လာတယ်ဗျာ။ ရေခဲတောင် ဘယ်လိုတက်လို့ ရမလဲ၊ ဘာတွေလိုအပ်မလဲ။ စပြီး စုံစမ်း ဖြစ်တော့တာပဲ”

လူငယ်သည် အိပ်မက်ရှိဖို့လိုသည်။ ကိုယ့်အိပ် မက်ကို အောင်မြင်အောင် လုပ်ဖို့လိုသည်။ လူငယ်လေး ပြည့်ပြီးအောင်သည် သူ့အိပ်မက်ခြေလှမ်းကို စလှမ်းပါ သည်။ ထိုစဉ်က သူတက်နေသော ဒဂုံတက္ကသိုလ်မှာ တောင်တက်အသင်းသည် ဖွဲ့စည်းပုံသာရှိပြီး လှုပ်ရှားမှု များ မရှိပါ။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ရှိပါ သည်။

“ကျွန်တော်ရယ်၊ ညီညီအောင်ရယ်က အဲဒီ ကတည်းက သူငယ်ချင်း။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှာ သွား စုံစမ်းတော့ သူလည်း ပါတယ်။ ဟိုရောက်တော့ ဆရာမ ဒေါ်နီနီအေးနဲ့ တွေ့တယ်။ ဆရာမက အရှေ့ပိုင်းတက္ကသိုလ်၊ ပထဝီဝင်ဌာနက ကထိက။ တက္ကသိုလ်များ ခြေလျင် တောင်တက်အသင်းမှာလည်း အတွင်းရေးမှူး။ ဖြစ်ချင် တော့ အရှေ့ပိုင်းတက္ကသိုလ်ရဲ့ တောင်တက်အသင်းမှာ စီနီယာနဲ့ပါတ်က လူတွေကို အသင်းက ထုတ်ထားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းငါးယောက်က အဲဒီနဲ့ပါတ်တွေ နဲ့ပဲ အရှေ့ပိုင်းတက္ကသိုလ်မှာ အသင်းဝင်လိုက်တယ်။ နောက်မှ တက္ကသိုလ်များ ခြေလျင်တောင်တက်အသင်း နဲ့ လေ့ကျင့်ရတာ။ ပထမဆုံးခရီးစဉ်က ဝေပုလ္လ၊ နောက် တစ်ခုက ငါးဆူတောင်ခြေလျင်ခရီးကြမ်း။ အဲဒီနေရာ တွေက အသင်းရဲ့ပုံမှန်လေ့ကျင့်မှု လုပ်နေကြနေရာတွေ ပေါ့ဗျာ”

ရေခဲတောင်အိပ်မက်နှင့် အသင်းထဲရောက်လာ သော လူငယ်လေးပြည့်ပြီးအောင်အတွက် ကံတရားသည် မျက်နှာသာပေးပါသည်။ အသင်းဝင်ဖြစ်ပြီး သုံးလေးလ လောက်မှာ မြန်မာနိုင်ငံခြေလျင်တောင်တက်အဖွဲ့ချုပ်မှ မဒွယ်ရေခဲတောင်ခရီးစဉ်အတွက် လူရွေးပွဲဟု ဆိုနိုင်သည့် အစီအစဉ်တစ်ခု လုပ်ပါသည်။ ထိုပွဲကို ကြိုးစားကြည့်

ဧဝရတ်တောင်ဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုး၊ ပထမဆုံးတောင်ထိပ်ရောက်တဲ့သူ နှစ်ယောက်အကြောင်း ဖတ်ရတော့ အားကျသွားတယ်

ပို့ ဆရာမဒေါ်နီနီအေးက တိုက်တွန်းပါသည်။ ထောက်ခံပေးမည်ဟုလည်း ဆိုပါသည်။ ပုံမှန်ဆိုလျှင် ထိုခရီးစဉ်မျိုးအတွက် ရှမ်းမှတောင်များ၊ ချင်းမှ ဝိတိုရိယလိုတောင်မျိုး သုံးလေးနေရာလောက် အတွေ့အကြုံရှိသူများကိုသာ ခေါ်လေ့ရှိ၏။

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် အဲဒီအချိန်တုန်းက ကျွန်ုပ်တို့ထီးရီးတောင်တောင် မတက်ဖူးဘူး။ ဆရာမက ထောက်ခံချက်လည်း ပေးသလို သူကိုယ်တိုင်လည်း ဝင်ပါတယ်။ ကျောက်ပန်းတောင်း၊ ပုပ္ပားတောင်ထိပ် အသွားအပြန် ဥမိုင်ခြေလျင်ခရီးကို ပေါင် ၄၀၀၀၀၀ပြီး သွားရတာ။ ကြိုခိုင်းမှုအမြန်နှုန်း အကုန်စစ်တာ။ ကျွန်တော်ရယ်၊ ညီညီအောင်ရယ်၊ အောင်မြင်မြတ်ရယ် ဥယျာဉ် အတူတူသွားတာ ဥယျာဉ်စလုံး အရွေးခံရတယ်။ ဟုတ်တယ်ဗျ။ အောင်မြင်မြတ်က ကျွန်တော်တို့ထက် တစ်နှစ်စောတယ်။ ရှေ့မှာ ဗစ်တိုးရီးယားတို့၊ ဘာတို့ တက်ဖူးပြီးသား။ ဒါပေမဲ့ ရေခဲတောင်ကို အဲဒီခရီးမှ စတက်ဖူးတာ”

၂၀၀၅၊ နိုဝင်ဘာ။ အခြားတောင်တက်သမားအယောက် ၃၀နှင့်အတူ သူငယ်ချင်း ဥယျာဉ်မှာ အလွန်တက်ကြွနေ၏။ လူငယ်စိတ်ဖြင့် အရာရာကို ကျော်ဖြတ်ချင်နေ၏။

“အဲဒီခရီးစဉ်ကို ဥယျာဉ်သွားတာ ၉ ယောက်ပဲ တောင်ထိပ်ရောက်တယ်။ အဲဒီ ၉ယောက်ထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ ဥယျာဉ်စလုံးပါတယ်။ အခက်အခဲကတော့ အများကြီးပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ အခက်က တောင်တက်သုံးပစ္စည်း (Gear) တွေ မဝယ်နိုင်တာ၊ မသိသေးတာ၊ နည်းပညာအားနည်းတာတွေက ပိုဆိုးတယ်။ တောင်ထိပ်ရောက်ခါနီးမှာ စဝီဒင်ရီလောက် မတ်တဲ့နေရာကို တက်ရတော့ တော်တော်ခက်ရောက်တယ်။ တကယ်က ရေခဲပုဆိန်သုံးပြီး တက်ရမယ့်နေရာ။ သုံးရမုန်းမသိတာနဲ့ ပါမလာဘူး။ ဒီလိုပဲ ရေခဲနံရံကို အတင်းကုတ်ကုတ် တက်တယ်။ တက်ရင်းနဲ့ ဒီနေရာမှာ အန္တရာယ်ရှိနိုင်တယ်လို့ ရှေ့ကလူကြီးကို လှမ်းပြောတော့ ကျွန်တော့်နောက်ကလူတွေကို ပြန်ဆင်းခိုင်းတယ်။ ညီညီအောင်နဲ့ အောင်မြင်မြတ်က နောက်မှာ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်က ပြန်မဆင်းဘဲနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ရအောင်ကျော်တက်သွားတော့

ဥယျာဉ်စလုံး တောင်ထိပ်ရောက်သွားတာပေါ့။

တောင်တက်ပစ္စည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မသုံးနိုင်သေးတာက အခုအချိန်အထိလို့ ပြောရင်လည်း ရတယ်။ ဈေးကြီးလို့ မဝယ်နိုင်တာလည်း ပါသလို၊ ဝယ်နိုင်ရင်တောင် ဝယ်လို့မရတာတွေ အများကြီးပဲ။ နောက်တစ်ခုက ဗကပ(စစ်ဖိနပ်)စီးပြီး တက်နေတာတွေကလည်း မကောင်းဘူး။ ကျွန်တော်လည်း မသိခင်တုန်းက စီးတယ်။ မဒွယ်ကို ထိပ်ဆုံးစတက်တုန်းက ဗကပနဲ့ပဲ၊ ဖွန်ကန်ရာဇီကို တက်တော့လည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ”

မဒွယ်ကို တက်ပြီးနောက် ၂၀၀၆တွင် တက္ကသိုလ်ခြေလျင်နှင့်တောင်တက်အသင်းအနေဖြင့် ILBC ကျောင်းသားများကို ဝိတိုရိယသို့၊ ၂၀၀၈၊ ဧပြီမှာ တက္ကသိုလ်ခြေလျင်တောင်တက်အသင်းနှင့်အတူ ဖွန်ကန်ရာဇီ။ ၂၀၀၉၊ ဇန်နဝါရီတွင် စာရာမေတိ။ ၂၀၀၉၊ ဒီဇင်ဘာမှာ ILBC မှ ဆရာနှင့်ကျောင်းသား စုစုပေါင်း ဥယျာဉ်ကို ဦးဆောင်ကာ ဖွန်ကန်ရာဇီကို နောက်တစ်ခေါက် ထပ်တက်ဖြစ်၏။ ထိုခရီးစဉ်မှာ တက္ကသိုလ် ခြေလျင်တောင်တက်အသင်းအတွက် အောင်မြင်မြတ်နှင့်အတူ ဂိုက်လိုက်လုပ်ပေးရခြင်းဖြစ်၏။ ထိုနှစ်ထဲမှာပင် ချင်းတောင်ပိုင်းမှ တောင်ငါးလုံးကိုလည်း သွားတက်လိုက်သေးသည်။ သို့သော်လည်း ၂၀၁၀ အရောက်တွင် ကမ္ဘာမှာ ခေတ်စားနေသော ကျောက်နံရံတက်အားကစားကို သူနှင့် ညီညီအောင်မှာ စိတ်ဝင်စားမှု ပြင်းထန်လာသည်။ နောက်ပိုင်း အမေရိကန်စင်တာတွင် အင်္ဂလိပ်စာသင်နေသော Steven David နှင့် ချိတ်ဆက်မိ၏။ Steven ကိုယ်၌ကလည်း ထိုအားကစားနည်းကို မြန်မာလူငယ်များအား သင်ကြားပေးရန် လူရှာနေချိန်။ ပြည့်ပြီးအောင်တို့အတွက် အချိန်ကိုက်ဖြစ်သွားသည်။

“အဲဒီကာလက ဆရာဦးမျိုးသန့်ဆီမှာ ကျွန်တော်နေတယ်။ ဆရာချက်ကျွေးတာစား၊ ပေးတဲ့မုန့်ဖိုးယူပြီး ၅နှစ်တိတိတောင် အဆောင်မှာ နေခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့က နည်းပညာသုံးပြီး ကျောက်နံရံပေါ်တက်တာကို အရူးအမူးဖြစ်လာတော့ လေ့ကျင့်ရင်း တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့ရင် ဆရာအပေါ်ရော၊ အသင်းအပေါ်ရော တာဝန်ရှိလာမှာစိုးတဲ့အတွက် Technical Climbing Club

တောင်တက်ပစ္စည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မသုံးနိုင်သေးတာက အခုအချိန်အထိလို့ ပြောရင်လည်း ရတယ်

of Myanmar (TCCM)ဆိုပြီး ကလပ်တစ်ခု ထောင်လိုက်
တယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ညီအောင်ရယ်၊ ဒါကို ဝါသနာပါတဲ့
နောက်ထပ် ဂုဏ်ထူးရယ်ပေါင်းပြီး ထောင်လိုက်တာ။
စစ်ချင်း မန္တလေးက ရေတံခွန်တောင်တို့ဘာတို့မှာ သွား
ကျင့်တယ်။ နောက်ပိုင်း ကရင်ပြည်နယ်မှာရော၊ ရေးဘက်
မှာရော လေ့ကျင့်တဲ့နေရာတွေ ထပ်လုပ်ထားတယ်။

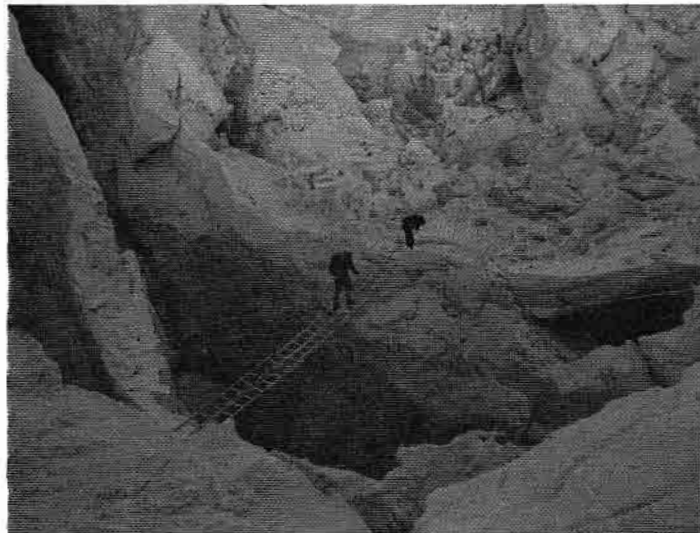
Steven က ကျွန်တော်တို့ဘာသာ တက်နိုင်တဲ့
အနေအထားရောက်တဲ့အချိန်မှာ သူ့ပစ္စည်းအားလုံးကို
(TCCM)အတွက် ပေးပြီး ပြန်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ Tyler
ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ ထပ်ချိတ်ပေးတယ်။ Tyler Hoffart က
အမေရိကားမှာပဲ နေတာ။ ကျောက်နံရံတက် တော်တဲ့
ကစားသမားတွေထဲမှာ Tyler လည်းပါတယ်။ သူလည်း
ဒီအားကစားနည်းကို ဒီနိုင်ငံမှာ ဖွံ့ဖြိုးစေချင်တော့ သူ့စရိတ်နဲ့
သူလာတယ်။ လိုအပ်တာတွေ သယ်လာတယ်။ Steel
Bolts တွေ အများကြီးယူလာတယ်။

Steel Bolts တွေ ဘာကြောင့်တပ်သလဲဆို
တော့ အပေါ်မရောက်ခင်ကြားမှာ ကြိုးနဲ့ချိတ်ပြီး နားလို့
ရအောင် လုပ်ထားတာ။ တစ်ဘို့နဲ့ တစ်ဘို့ကြားမှာ ဖိပေ
လောက် ကွာချင်ကွာမယ်။ ဝပ်ပေလောက်လည်း ဖြစ်ချင်
ဖြစ်မယ်။ တက်ရင်တော့ ကျောက်စွန်းလေးတွေကို လက်နဲ့
ကုတ်ပြီး တက်ရတာပဲ။ Steel Bolts နေရာရောက်မှ
ခဏနားပေါ့။ တက်တဲ့နံရံလား။ အနည်းဆုံး ၈၀၊ ၉၀
မတ်တယ်။ ဝပ်ဝပ်ကျော်တဲ့ နံရံကိုလည်း တက်တယ်။”

၂၀၁၁၊ နိုဝင်ဘာ ၁၄တွင် TCCM ကလပ်
ဖွဲ့စည်းပြီးနောက်ပိုင်း တက္ကသိုလ်ခြေလှင်နှင့် တောင်တက်
အသင်း၏ ခရီးစဉ်များ၌ ပြည့်ဖြိုးအောင် မပါဖြစ်တော့
ပါ။ ကျောက်နံရံတက်ခြင်းကို ပိုအားသန်လာခြင်းကြောင့်
ထိုအားကစားကို တောက်လျှောက်ဆက်လုပ်ပါသည်။
TCCM ကလပ်အနေဖြင့် လှုပ်ရှားပါသည်။ Steven
ကလည်း သူတို့ကလပ်မှာ နည်းပညာ အကြံပေးအဖြစ်
ဒီနေ့အထိ လုပ်ပေးနေ၏။

“TCCM ဖြစ်လာပြီးတဲ့နောက်မှာ National
Outdoor Leadership School ဆိုတဲ့ ကျောင်းက
ကျွန်တော်တို့ကလပ်က အသင်းဝင်တွေကို စကော်လာ
ပေးတယ်။ အဲဒီကျောင်းက အမေရိကန်အခြေစိုက်။ ဒါပေမဲ့
ကနေဒါ၊ ပြင်သစ်၊ အိန္ဒိယစသဖြင့် နိုင်ငံတကာမှာ ကျောင်း
ခွဲတွေ ရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့က အိန္ဒိယနဲ့နီးတော့ အိန္ဒိယက
ကျောင်းမှာ တက်ခွင့်ရတယ်။ ကျောက်နံရံအတွက် မဟုတ်
ဘူး။ ရေခဲတောင်အတွက် ဒီပလိုမာပေးတာ။ ရက် ၄၀
တက်ရတယ်။

၂၀၁၂ မှာ ကိုဝင်းကိုကို စတက်တယ်။ သူ
သွားတက်တုန်းက စာအုပ်တစ်အုပ်တွေ့လာတယ်။ ရေခဲ
ချောက်တွေမှာ ဘယ်လိုဖြတ်သန်းရမလဲဆိုတဲ့ Glacier
Travelling စာအုပ်။ ဒီရောက်တော့ ကိုဝင်းကိုကိုက
အင်တာနက်ထဲမှာရှာ၊ စာရေးတဲ့သူဆီကို မေးလ်ပို့ပြီး
သိချင်တာတွေ လှမ်းမေးဖြစ်တယ်။ အဲလိုမေးရင်းနဲ့

သူလည်း ဒီအားကစားနည်းကို ဒီနိုင်ငံမှာ
ဖွံ့ဖြိုးစေချင်တော့ သူ့စရိတ်နဲ့ သူလာတယ်

ဟိုဘက်က မင်းတို့ဆီမှာ ခါကာဘိုရာဇီထက် မြင့်တဲ့ တောင် ရှိတယ်ဆိုပြီး အချက်အလက်တွေနဲ့ပြတယ်။ ပထမတော့ ကျွန်တော်တို့လည်း ဇေဝေဇဝါနဲ့ပဲ။ တစ်သက် လုံးသိထားတာက ခါကာဘိုရာဇီသည် အမြင့်ဆုံးတောင်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက စာထဲမှာသင်ခဲ့ရတာလည်း အမြင့် ဆုံးပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ပြတဲ့ အချက်အလက်တွေ၊ မြေပုံ တွေက အရမ်းတိကျတယ်။ နောက် ကျွန်တော်တို့ ကလပ်နဲ့ ပေါင်းတက်မယ်လို့ ပြောတယ်။ သူတို့ဘက်က Sponsor ရှာ၊ ကျွန်တော်တို့ဘက်က ခွင့်ပြုချက်ရအောင်လုပ်ဆိုပြီး ညှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ Sponsor သူတို့မရတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဘက်ကပဲ ရှာရတယ်။ ထူးကုမ္ပဏီက Sponsor ပေး တယ်။ ပေးတော့ တရုတ်ပြည်က ဟာဗားရေခဲတောင်မှာ လေ့ကျင့်မယ်။ တရုတ်မှာပဲ ဆုံကြမယ်ဆိုပြီး ချိန်းလိုက် တယ်။

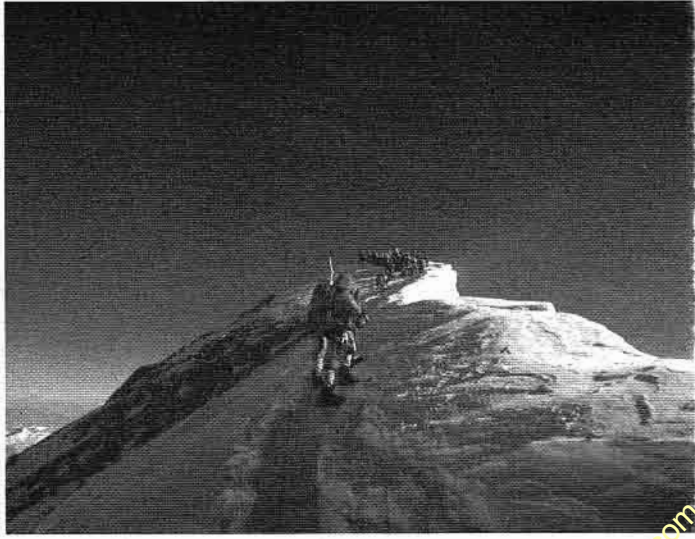
တရုတ်မှာတွေ့ကျတော့ သူတို့က ကျွန်တော်တို့ သွားတဲ့ ဥယျာဉ်လုံးအတွက် တောင်တက်ပစ္စည်းအစုံ ပါလာတယ်။ အဲဒီပစ္စည်းတွေက Sponsor ရလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေ”

အငြင်းပွားစရာများ၊ ဒွိဟပွားစရာများသည် နေရာတကာတွင် ဖြစ်ပေါ်လေ့ရှိပါသည်။ ယခုလည်း ခါကာဘိုရာဇီနှင့်ပတ်သက်၍ အငြင်းပွားချင်စရာ၊ ဒွိဟ ပွားချင်စရာ ဖြစ်လာပါသည်။ မြန်မာ-အမေရိကန် ချစ် ကြည်ရေးတောင်တက်အဖွဲ့အဖြစ် ပြည့်ဖြိုးအောင်နှင့်

အမေရိကန်တောင်တက်သမား ၅ယောက် ဂမ်လန်ရာဇီကို တက်ပါသည်။ မတက်ခင်မှာ ဂမ်လန်ရာဇီသည် ခါကာဘို ရာဇီထက် ပိုမြင့်ကြောင်း ပြောလိုက်ပါသည်။

အရှေ့တောင်အာရှနှင့် မြန်မာနိုင်ငံ၏ အမြင့် ဆုံးတောင်အဖြစ် သတ်မှတ်ထားသော ခါကာဘိုရာဇီအမြင့် ကို အိန္ဒိယမြေပုံအညွှန်းတွင် ၅၈၈၁မီတာဟု ဖော်ပြထား ၏။ သို့သော်လည်း အမေရိကန်နှင့်ရုရှားတို့မှ ၁၉၄၅တွင် ရေးဆွဲခဲ့သော Topography မြေပုံအညွှန်းတွင် ဂမ်လန် ရာဇီက ပိုမြင့်ကြောင်း ဆိုထားပြန်သည်။ ယခု ချစ်ကြည် ရေးအဖွဲ့၏ ဂမ်လန်ရာဇီတိုင်းတာချက်မှာ ၅၈၇၀ ဒသမ ၀၈၄ မီတာ။ ကိန်းဂဏန်းအကြည့်လျှင် ခါကာဘိုရာဇီက မြင့်မြဲမြင့်လျှက်။ သို့သော် ပြောစရာတစ်ခုတော့ ရှိ၏။ ယခုတိုင်းတာချက်သည် ကမ္ဘာသုံး ခေတ်မီနည်းစနစ်ကို အသုံးပြုတိုင်းတာခြင်းဖြစ်ပြီး ခါကာဘိုရာဇီမှာမူ ထိုသို့ တိုင်းခံခြင်းမျိုးမဟုတ်။ တစ်ခါ ၁၉၉၆ က အိုဇာကီနှင့် နမားဂျန်ဆိန်တို့ ခါကာဘိုရာဇီထိပ်ရောက်ခဲ့သော်လည်း တိုင်းတာမှုအသစ် မလုပ်ခဲ့ခြင်းက အငြင်းပွားစရာ ဒါမှ မဟုတ် ဒွိဟပွားစရာ ဖြစ်ပေါ်လာစေ၏။

“ဂမ်လန်ရာဇီထိပ်ရောက်တာ ကျွန်တော်တို့က ပထမဆုံးပဲ။ FA (First Ascent) ရတယ်။ ပထမဆုံး တက်ရောက်နိုင်သူအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခံရတာကို FA ရတယ်လို့ သုံးတယ်။ လက်မှတ်ထုတ်ပေးတာမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ဂုဏ်တစ်ခုအနေနဲ့ ဒီအသိုင်းအဝန်းမှာ

ယခုတိုင်းတာချက်သည် ကမ္ဘာသုံး ခေတ်မီနည်းစနစ်ကို အသုံးပြု တိုင်းတာခြင်းဖြစ်ပြီး ခါကာဘိုရာဇီမှာမူ ထိုသို့တိုင်းခံခြင်းမျိုးမဟုတ်

လက်ခံထားတဲ့အရာလို့ ပြောရမှာပဲ။

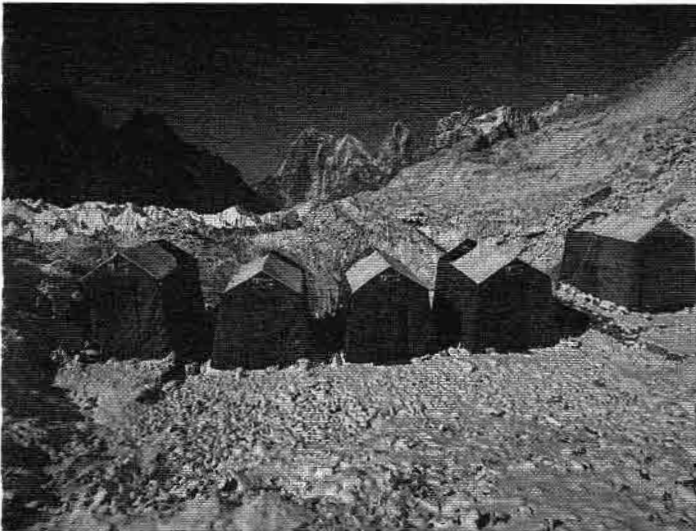
တောင်တက်တယ်ဆိုတာ စိတ်ဓာတ်တစ်ခုတည်းနဲ့ တက်တယ်ဆိုတာထက် နည်းပညာ၊ ပစ္စည်းပစ္စယ၊ အတွေ့အကြုံ အများကြီးလိုတယ်။ နောက်တစ်ခုက ထောက်ပံ့ပေးမယ့်သူ မရှိရင်လည်း မလွယ်ဘူး။ ကျွန်တော်ဆိုရင် အလုပ်လုပ်ဖို့ အင်တာဗျူးဝင်တာနဲ့ တောင်တက်သမားဖြစ်လို့ တောင်တက်ရာသီရောက်ရင် ခွင့်ပေးပါလို့ အမြဲပြောရတယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ် ခွင့်လည်းတင်ရော မမေးတာနဲ့ အပြီးထွက်ရတာပဲ။ အဲဒါနဲ့ အလုပ်တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြောင်းခဲ့ရတာ မနည်းဘူး။

ကျွန်တော့်ဘဝမှာ နံပါတ်တစ်က တောင်တက်ဖို့။ ကျန်တာက ဒုတိယ၊ တတိယ။ အိမ်ထောင်ကျတော့လည်း မိန်းမက နားလည်ပေးလို့ တော်သေးတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ထောင်သည်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဝင်ငွေရှိဖို့ကလည်း လိုအပ်ပြန်တော့ ကားလေးတစ်စီးဝယ်ပြီး Taxi မောင်းတယ်။ ကိုယ်ပိုင်အလုပ်ဆိုတော့ တက်စရာရှိတဲ့ အချိန်သွားတက်၊ ပြန်လာရင် ကားထွက်မောင်း လုပ်တယ်။ အခုတော့ မမောင်းတော့ဘူး။ ၂၀၁၅၊ ၁၀လပိုင်း လောက်က ပြန်ရောင်းလိုက်ပြီ။ တခြားဘာမှလည်း မလုပ်ဘူး။ တောင်တက်တာတစ်ခုတည်းပဲ လုပ်တယ်။

၂၀၀၅ ကနေ ၂၀၁၆ အထိ ၁၁နှစ်လုံး ဒီအပေါ်မှာပဲ စိတ်နှစ်ခဲ့တဲ့အကျိုးက ဘာရသလဲဆိုတော့ ကမ္ဘာ့အမြင့်ဆုံးဆိုတဲ့ တောင်ထိပ်အပေါ် ရောက်အောင်

တက်နိုင်ခဲ့တာပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ၂၀၁၃အထိ စရိတ်အားလုံးက ကိုယ့်ပိုက်ဆံနဲ့ကိုယ် လုပ်ခဲ့ရတာ။ ကျောင်းတက်နေတုန်းကလည်း အိမ်ကပေးတဲ့ မုန့်ဖိုးမှန်သမျှစု၊ လိုအပ်တာတွေဝယ်၊ ခရီးစရိတ်လိုတဲ့အခါ အမေ့ဆီကတောင်း။ အဲလိုနဲ့ ၂၀၁၃နောက်ပိုင်းမှ ကိုယ့်ရဲ့ကြိုးစားအားထုတ်မှုကို အသိအမှတ်ပြုတဲ့ ထောက်ပံ့သူတွေ ရှိလာတာ။ အဓိကက ထူးကုမ္ပဏီ၊ ဦးတောဇကလည်း ခြေလျင်တောင်တတ်အဖွဲ့ချုပ်မှာ နာယက၊ ကိုယ်တိုင်လည်း တောင်တက်တာတွေဘာတွေလုပ်တော့ တောင်တက်သမားတွေအပေါ်မှာ နားလည်မှု အများကြီးရှိတယ်။ ဧဝရတ်ခရီးစဉ်ကိုလည်း သူပဲ ထောက်ပံ့ပေးခဲ့တာ။

မြန်မာလို ဧဝရတ်တောင်၊ အင်္ဂလိပ်လို Mount Everest ၊ အိန္ဒိယနိုင်ငံမြောက်ဘက် ဟိမဝန္တာတောင်တန်းမှ ၈၈၅၀မီတာရှိ နီပေါနိုင်ငံမှ ကမ္ဘာ့အမြင့်ဆုံးတောင်။ ထိုတောင်ထိပ်သို့ လူသားများ ရောက်ရှိခဲ့သည်မှာ ယခုမှမဟုတ်၊ ၁၉၅၃ခုနှစ်ကတည်းက ဖြစ်၏။ ဗြိတိသျှတောင်တက်အဖွဲ့ဝင်၊ နယူးဇီလန်နိုင်ငံသား အက်ဒမန် ဟီလာရီ (Edmund Hillary) နှင့် နီပေါနိုင်ငံသား တန်ဇင်နောဂေး (Tenzing Norgay) တို့နှစ်ဦးမှာ ၁၉၅၃၊ မေ ၂၉တွင် ထိုတောင်ထိပ်သို့ ပထမဆုံးရောက်ရှိခဲ့သည့် လူသားများဖြစ်၏။ ထိုမှစ၍ နိုင်ငံစုံမှ တောင်တက်အဖွဲ့များသည် တောင်ထိပ်သို့ရောက်ရန် အမြဲလိုလို ကြိုးစားကြသည်။ အောင်မြင်မှုများရှိသလို အရှုံးပေးရခြင်းများ

တောင်တက်တယ်ဆိုတာ စိတ်ဓာတ်တစ်ခုတည်းနဲ့ တက်တယ်ဆိုတာထက် နည်းပညာ၊ ပစ္စည်းပစ္စယ၊ အတွေ့အကြုံ အများကြီးလိုတယ်

လည်း ရှိကြသည်။

ကမ္ဘာ့အမြင့်ဆုံးတောင်ထိပ်သို့ တက်ရောက်နိုင်ဖို့အိပ်မက်မှာ တောင်တက်သမားတိုင်း၏ အိပ်မက်ဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာတောင်တက်သမားများမှာလည်း ထိုအိပ်မက်နှင့်အတူ ၂၀၁၄ခုနှစ်က စတင်တောင်သို့ သွားခဲ့ကြပါသည်။ သို့သော်လည်း ကံမကောင်းခဲ့ပါ။ ရေခဲပြိုကျမှုကြောင့် အသက်ဆုံးရှုံးမှုများ ဖြစ်ပွားပြီးနောက် နီပေါအစိုးရသည် တောင်တက်ခြင်းကို ပိတ်လိုက်ပါသည်။ မြန်မာတောင်တက်သမားငါးဦးမှာလည်း တောင်ခြေကပင် လှည့်ပြန်ခဲ့ရ၏။

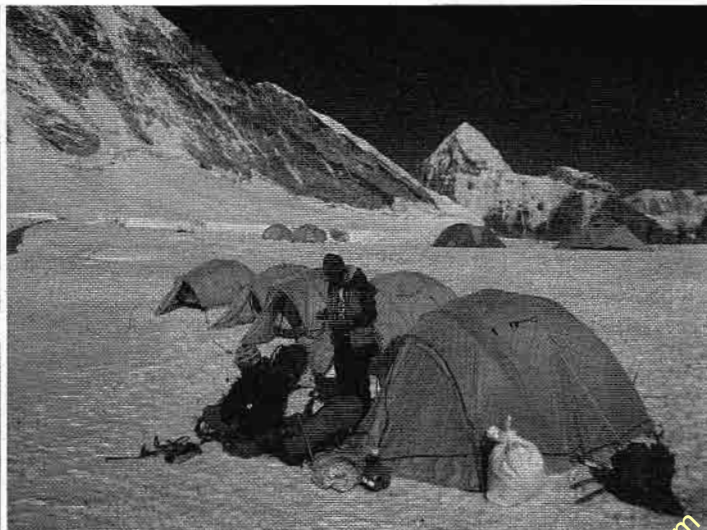
“ဒီခရီးစဉ် ဘယ်လိုဖြစ်လာသလဲဆိုတော့ ဦးတော့က ထူးကုမ္ပဏီအနေနဲ့ ကမ္ဘာ့အမြင့်ဆုံးတောင်ထိပ်မှာ မြန်မာနိုင်ငံသား ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ခြေချနိုင်ဖို့ ထောက်ပံ့ချင်တယ်။ ၂၀၁၄ သွားတဲ့အဖွဲ့တန်းကလည်း သူပဲ ထောက်ပံ့ပေးတာ။ အခြေအနေအရ တောင်ခြေကနေ ပြန်လာရတော့ နောက်တစ်ခါ ကြိုးစားကြည့်ဖို့ ကျွန်တော့်ကို လူရှာခိုင်းတယ်။ စတင်တောင်ထိပ်တက်ဖို့ အိပ်မက်က တောင်တက်သမားတိုင်း အိပ်မက်ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် သွားမယ်လို့ပြောလိုက်တယ်။ နောက် ဒုတိယမှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ ညီညီအောင်ဆီလွမ်းပြော၊ နီပေါက အေးဂျင့်တွေ စုံစမ်းပေါ့။

စုံစမ်းပြီး ဘယ်အေးဂျင့်သုံးမလဲ စဉ်းစားတော့ နေ့နံနက်အရော၊ အောင်မြင်မှုအရော အဆင်အပြေဆုံး

အေးဂျင့်ကို ရွေးလိုက်တယ်။ ပုံမှန်ဆိုရင် ခရီးစဉ်တစ်ခုအတွက် တစ်ယောက်ကို ဒေါ်လာ ၄၁၅၀၀ ယူတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့က တက်ချင်လွန်းလို့ လာတဲ့သူတွေ၊ မြန်မာနိုင်ငံကို ကိုယ်စားပြုလာတဲ့ အဖွဲ့လည်း ဟုတ်တယ်။ ဒီနိုင်ငံရဲ့အဖွဲ့ကို သူတို့အေးဂျင့်အနေနဲ့ ပထမဆုံး ဝန်ဆောင်မှုပေးနိုင်တယ်ဆိုတာမျိုး ဖြစ်ချင်တော့ တောင်တက်သမားအချင်းချင်း စာနာတဲ့စိတ်နဲ့ တစ်သောင်းစီလျှော့ပေးတယ်”

နီပေါမှ လမ်းပြကုမ္ပဏီများသည် အလုပ်လက်ခံလျှင် တောင်တက်သမားများ၏ မှတ်တမ်းကိုကြည့်ပြီးမှ လက်ခံလေ့ရှိ၏။ တောင်တက်သက်တမ်း ဘယ်လောက်ရှိသလဲ၊ ဘယ်လောက်အမြင့်အထိ တက်ခဲ့ဖူးသလဲ စသည့်အချက်များကို ကြည့်လေ့ရှိ၏။ ယခု ပြည့်ဖြိုးအောင်တို့ မှတ်တမ်းကိုလည်း ကြည့်၏။ ညီညီအောင်နှင့် ကိုဝင်းကိုကိုမှာ ဒီပလိုမာသွားယူစဉ်က မီတာ ၅၈၀၀ တက်ဖူး၏။ ပြည်ဖြိုးအောင်မှာ ၅၈၇၀ ရှိသော ဂမ်လန်ရာဇီကို တက်ဖူး၏။

“ရန်ကုန်ကနေ ကျွန်တော်တို့ထွက်တာက ၂၀၁၆၊ မတ် ၂၆ ရက်။ အဲဒီမတိုင်ခင် ဇန်နဝါရီနဲ့မတ်လမှာ လိုတဲ့ပစ္စည်းတွေဝယ်ဖို့နဲ့ စီစဉ်စရာရှိတာတွေ စီစဉ်ဖို့ နှစ်ခေါက်ရောက်သေးတယ်။ ဟုတ်တယ်ဗျ။ ဘန်ကောက်ကို အရင်စီး၊ ပြီးမှ ခတ္တမန်ဒူကို ဆက်ထွက်ပေါ့။ ဟိုမှာ တစ်ပတ်လောက်နေပြီး ဧပြီ ၂မှာ Lukala ဆိုတဲ့နေရာကို သွားဖို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရာသီဥတုမကောင်းတာနဲ့ ဧပြီ ၃မှာ

နီပေါမှ လမ်းပြကုမ္ပဏီများသည် အလုပ်လက်ခံလျှင် တောင်တက်သမားများ၏ မှတ်တမ်းကိုကြည့်ပြီးမှ လက်ခံလေ့ရှိ၏

ထွက်ရတယ်။ စီးရတဲ့ လေယာဉ်ကလည်း သေးသေးလေး။ ဆယ်ယောက်စီးလေယာဉ်လေး။

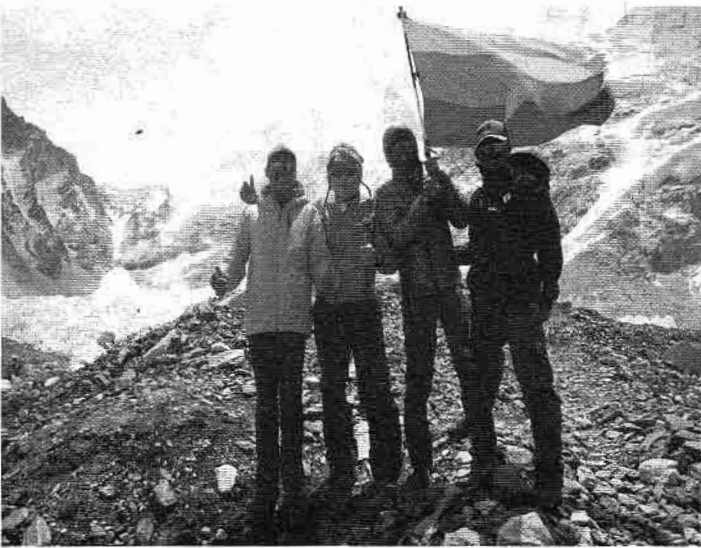
Lukala ဆိုတာက ဧဝရတ်ရဲ့ဝင်ပေါက်။ ကျောက်ကမ်းပါးယံမှာ ပြေးလမ်းတိုတိုလေးနဲ့ တည်ထားတာ။ ရဟတ်ယာဉ်နဲ့ လေယာဉ်အသေးလေးတွေပဲ ဆင်းလို့ရတာ။ လေယာဉ်ဆင်းတာနဲ့ ဘရိတ်ဆွဲ၊ ညာဘက်တန်းကွေ့။ မကွေ့ရင် ကျောက်ကမ်းပါးယံနဲ့တိုက်မှာ။ ဒါတောင် အမြဲဆင်းလို့ မရချင်ဘူး။ ရာသီဥတုကောင်းမှ။ ဟုတ်တယ်ဗျ။ ခတ္တမန်ဒူနဲ့ Lukala က ဝေးသေးတယ်။

Lukala နဲ့ ဧဝရတ်တောင်ရဲ့ Base Camp က ဘယ်လောက်ဝေးသေးသလဲဆိုတော့ ပုံမှန်အတိုင်း လမ်းလျှောက်ရင် ၃၂၄ရက်လောက်ခရီးမှာ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပုံမှန်အတိုင်းသွားလို့ မရဘူး။ အမြင့်ပေနဲ့ ရင်းနှီးအောင် ဖြည်းဖြည်းချင်းသွားရတယ်။ ကြားက တောင်တွေကို ဝင်တက်ရင်း Climb High, Sleep Low ဆိုတဲ့ အမြင့်ကို တက်၊ ဖြည်းဖြည်းသွားနည်းကို သုံးရတာ။ သွားရင်းနဲ့ လေ့ကျင့်ရင်းနဲ့ နေသားကျအောင် လုပ်ရတဲ့သဘောပဲ။ ဟုတ်တယ်ဗျ။ သွားတဲ့သူတိုင်း အဲဒီလိုပဲ သွားကြရတာ။ ၁၀ ရက်ကြာတဲ့ ခရီးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့က ၉ ရက်နဲ့ ရောက်အောင်သွားခဲ့တယ်။”

ဧဝရတ်တောင်ခြေတွင် တည်ထားသော အခြေစိုက်စခန်း (Base Camp) မှာ မီတာ ၅၃၃၆ အမြင့်မှာ ရှိ၏။ ပေအားဖြင့် ၁၇၅၀၀ ရှိ၏။ အအေးချိန်မှာ အနုတ်

၁၅ နှင့် ၂၀ အကြားမှာ ရှိ၏။ အောက်စီဂျင်မှာလည်း ခပ်ပါးပါးသာရှိ၏။ လေ့ကျင့်ထားမှုမရှိလျှင် အချိန်ကြာကြာနေဖို့ အခက်အခဲများစွာ ရှိပါသည်။ အေးကျင့်က ထိုနေရာတွင် သူတို့ ၃ယောက်အတွက် ရေချိုးခန်း၊ အိမ်သာ တွဲလျက်ပါသော တံတစ်လုံးစီ စီစဉ်ထား၏။ ပထမတော့ ရေချိုးခန်းပါသည့်အတွက် အံ့ဩရသေးသည်။ ဒီလောက်အေးတာ ဘယ်လိုရေချိုးမလဲဟု တွေးကြသည်။ နောက်တော့လည်း ရေခဲပေါ်မှာပင် ရေချိုးကြ၏။

“Base Camp ရောက်တဲ့အချိန်မှာ ညီညီအောင်က နေမကောင်းဖြစ်တယ်။ အောက်စီဂျင်ပါးတဲ့ဒဏ်နဲ့ မူးနေတာ။ မသက်သာရင် နောက်နေ့မနက်မှာ တစ်ည အိပ်ဝေးတဲ့နေရာကို ပြန်ဆင်းရမှာ။ ဒါပေမဲ့ မနက်ကျတော့ ပြန်ကောင်းသွားတယ်။ မဟုတ်ဘူးဗျ။ အပေါ်ကို တန်းမတက်သေးဘူး။ ညီညီအောင်ကောင်းသွားပြီး နောက်ထပ်နှစ်ရက် ထပ်နေသေးတယ်။ ထပ်နေပြီးမှ Base Camp နဲ့ Camp 1 ကြား၊ အရှေ့ဘက်တောင်ကြောပေါ်မှာ လေ့ကျင့်ခန်းသွားလုပ်တယ်။ ရေခဲနံရံတွေ ရေခဲချောက်တွေ အများကြီးရှိတယ်။ ချောက်ကူးတဲ့ Steel တံတားလေးတွေလည်း ရှိတယ်။ ၂၀၁၄တုန်းက ရေခဲပြိုကျတဲ့နေရာပေါ့။ အဲဒီနေရာမှာ လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ပြီးတော့လည်း တောင်ထိပ်ကို ချက်ချင်း မတက်သေးဘူး။ Camp 3 အထိ အတက်၊ အဆင်းလုပ်ပြီး ထပ်ကျင့်ကြသေးတယ်။ ပထမရက်မှာ Camp 1 ကို တက်၊ Base

ဒီလောက်အေးတာ ဘယ်လိုရေချိုးမလဲဟု တွေးကြသည်။ နောက်တော့လည်း ရေခဲပေါ်မှာပင် ရေချိုးကြ၏

Camp ပြန်ဆင်း။ ဒုတိယရက် Camp 2 ကို အရောက် တက်၊ Base Camp ပြန်ဆင်း။ နောက်တစ်ရက် Camp 3 ကိုတက်၊ Base Camp ပြန်ဆင်း။ အဲဒီရက်မှာ ညီညီအောင်က အခြေအနေဆိုးလာတယ်။ Base Camp ဆေးခန်းမှာ စစ်ကြည့်တော့ နှလုံးခုန်ကမြန်၊ သွေးထဲမှာ လည်း အောက်စီဂျင်ပမာဏက ၅၇ပဲရှိတယ်။ ဟိုးအပေါ် ဘက်ရောက်မှ တစ်ခုခုထပ်ဖြစ်ရင် အသက်အန္တရာယ်ရှိ နိုင်တဲ့အတွက် တောင်ထိပ်တက်တော့မယ့် နောက်ဆုံးအနေ အထားရောက်မှ Base Camp မှာ ကျန်ခဲ့ရတယ်ဗျာ။”

ဧဝရက်တောင်ခရီးသည် နိုင်ငံအတွက်လည်း ကောင်း၊ ထောက်ပံ့ကူညီပေးသော ဦးတေဇ၏ စေတနာ အတွက်လည်းကောင်း၊ လက်တွေ့ကျိုးစားရမည့် သူတို့ အတွက်လည်းကောင်း အလွန်အရေးပါသော အနေအထား သို့ ရောက်နေပါသည်။ မအောင်မြင်လျှင် ဘယ်သူ့အတွက် ချ မကောင်းပါ။ သို့သော်လည်း ခိုင်မာသောဆုံးဖြတ်ချက် ကို သူတို့ချပါသည်။ ဘယ်သူ့ဘာဖြစ်ဖြစ် လှည့်မကြည့် နှင့် အရေးကြီးဆုံးသည် တောင်ထိပ်ရောက်ဖို့။ ထိုသို့ သန္နိဋ္ဌာန်ချ၏။

ထိုနေ့က ညီညီအောင်ကို ထားခဲ့ရပြီး ပြည့်ဖြိုး အောင်နှင့် ကိုဝင်းကိုကိုမှာ Sherpa (လမ်းပြ) လေးဦးနှင့် တောင်ထိပ်ခရီးကို စပါသည်။ Sherpa လေးဦး ဖြစ်ရ ခြင်းမှာလည်း အကြောင်းရှိပါသည်။ ပုံမှန်အတိုင်းဆိုလျှင် အေးဂျင့်၏စီစဉ်မှုမှာ တစ်ဦးလျှင် Sherpa တစ်ယောက်။

သို့သော်လည်း Camp 4 မှ တောင်ထိပ်တက်မည့်ခရီးတွင် မှတ်တမ်းများရှိကိရန် နောက်ထပ် Sherpa တစ်ဦးကို ထပ်ငှားခြင်းဖြစ်၏။ ထိုငှားစရိတ်မှာလည်း ခပ်သေးသေး တော့မဟုတ်။ ဒေါ်လာရှစ်ထောင်ပေးရ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့တစ်ယောက်စီမှာ Sherpa နှစ်ယောက် ပိုင်ဆိုင်သွား ပါသည်။

“Camp 1 ကနေ 3 အထိ နေ့ကျင့်ပြီးတဲ့အချိန် မှာ Base Camp မှာပဲ ဆယ်ရက်လောက် ထပ်ကြာ သေးတယ်။ တောင်ထိပ်တက်ဖို့ ရာသီဥတုကို စောင့်ရတာ။ နောက် လေ့ကျင့်ရင်း ပျက်သွားတဲ့ Gear တွေရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဥယျာဉ် စားချင်တဲ့ အစားအစာတွေရစ်ကို ထောက်ပံ့ပေးမယ့်အဖွဲ့က ဦးတေဇအစီအစဉ်နဲ့ပဲ ရန်ကုန် ကနေရောက်လာတယ်။

Base Camp ကနေစထွက်ရင် Camp 1, 2, 3 က ပုံမှန်ဆိုရင် တစ်ရက်ခရီး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် တို့က စထွက်တဲ့နေရာမှာ Camp 2 အထိ ရောက်အောင် တက်လိုက်တယ်။ Camp 1 နဲ့ 2 အကြားက တက်ရတာ နည်းနည်းပြေးသေးတယ်။ 2 နဲ့ 3 အကြားကျတော့ ၈၀ ဒီဂရီ အမတ်တွေ။ ဒီကြားထဲ လေတိုက်နှုန်းက ၅၀ကီလို မီတာဆိုတော့ လူတွေက ပြားကပ်နေတာပဲ။ နောက် 3 နဲ့ 4 အကြားမှာလည်း ရေခဲနံရံတွေက ၈၀၊ ၉၀ တွေပဲ။ ဒီလိုပဲ တွက်ကပ်တက်ပေါ့။

Camp 3 ကနေ ကျွန်တော်တို့ထွက်တာ နံနက်

ဟိုးအပေါ်ဘက်ရောက်မှ တစ်ခုခုထပ်ဖြစ်ရင် အသက်အန္တရာယ်ရှိနိုင်တဲ့အတွက် တောင်ထိပ်တက်တော့မယ့် နောက်ဆုံးအနေအထားရောက်မှ

ဂူနာရီ။ Camp 4 ကို နေ့လယ် ၁၂ နာရီလောက် ကျွန်တော် ရောက်တယ်။ ကိုဝင်းကိုကိုက ၂ နာရီခွဲလောက် ရောက် တယ်။ တစ်နေ့ခင်းလုံး အဲဒီမှာပဲ နားတယ်။ နောက် ည ၈ နာရီမှာ ပြန်ထွက်၊ တစ်ညလုံး တောက်လျှောက်တက် လိုက်တာ တောင်ထိပ်ကို ဂူနာရီကျော်ကျော်လောက် ရောက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်ရောက်ပြီး သိပ်မကြာဘူး ကိုဝင်းကိုကိုလည်း ရောက်လာတယ်။

တောင်ထိပ်ကို Summit ၊ တောင်ထိပ်မ ရောက်တရောက်ကို Soft Summit ၊ Camp 4 ကို Dead Zone ဟု ခေါ်ပါသည်။ ဧဝရုတ်၏ Summit ကို ဟိုးအဝေးတောင်ခြေ အတော်လှမ်းလှမ်းမှ မြင်ရသော် လည်း Camp 4 မှ ကြည့်လျှင် Soft Summit ကိုသာ မြင်ရ၏။

“Soft Summit ရောက်တော့ ခဏနားတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ရှစ်ထောင်နဲ့ငှားထားတဲ့ Sherpa က ခြေ ထောက်အေးတဲ့ဒဏ် မခံနိုင်တာနဲ့ ပြန်ဆင်းသွားရော။ ငွေ ပေးပြီး ငှားထားတာတော့ ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒဏ်မခံ နိုင်တဲ့ခြေထောက်ကြောင့် အသက်အန္တရာယ်ကြုံနိုင်တဲ့ အတွက် တားထားလို့ မရဘူးဗျ။ ဒီတော့ Sherpa တစ် ယောက်ကည်းနဲ့ပဲ တောင်ထိပ်ကို ကျွန်တော်တက်သွား ရတာ”

တောင်ထိပ်ရောက်ရောက်ချင်း သူတို့လုပ်ရ သည့်အလုပ်မှာ Sopt Device ခေါ် ရောက်နေသည့်နေ ရာနှင့် အမြင့်ပေကိုပြသော စက်ကလေးကိုနှိပ်ကာ မှတ် တမ်းတင်ရခြင်းဖြစ်၏။ ပြီးလျှင် နိုင်ငံတော်အလံ၊ ထောက် ပုံကူညီပေးသည့် ကုမ္ပဏီတံဆိပ်၊ သူတို့ကလပ်အသင်း တံဆိပ်များနှင့် ဓာတ်ပုံရိုက်၏။

“ကိုဝင်းကိုကိုက ဓာတ်ပုံတွေဘာတွေ မှတ် တမ်းတင်ပြီးတာနဲ့ ခဏနေ ပြန်ဆင်းတယ်။ ကျွန်တော်က ဖုန်းဆက်ချင်တာရယ်၊ ရောက်တုန်း မှတ်တမ်းရသလောက် ယူလိုက်မယ်ဆိုပြီး နေလိုက်တာ တစ်နာရီကျော်ကျော် လောက် ကြာသွားတယ်ဗျ။ ပုံမှန်ဆို နာရီဝက်လောက်က အများဆုံးပဲ။ ကျွန်တော့် Sherpa ကလည်း အေးလွန်း တော့ ပြန်ဆင်းဖို့ပဲ တတွတ်တွတ်ပြောတာပေါ့။ ကျွန်တော် ကလည်း ကိုယ့်ဇောနဲ့ကိုဆိုတော့ အချိန်ကုန်လို့ ကုန်မှန်း

တောင် မသိလိုက်ဘူး”

သူတို့လက်ထဲမှ ဂြိုဟ်တုဖုန်းသည် i Phone 5S နှင့် တွဲသုံးရခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း i Phone မှာ Base Camp မှာပင် အအေးရှိနေကြောင့် ချက်ချင်း သုံးလို့မရ။ အပူဓာတ်ရအောင် ပွတ်ပေးပြီးမှ သုံးလို့ရ၏။ ယခုလိုတောင်ထိပ်မှာက အပူဓာတ်ရဖို့အတွက် အချိန် ၁၅ မိနစ်လောက် ပေါင်နှင့်ပွတ်ယူရ၏။

“ဟယ်လို...မိန်းမ...ကို...တောင်ထိပ်... ရောက်”

“ဟယ်လို...အစ်ကို(ဦးတေဇ)...ကျွန်တော် ...တောင်ထိပ်...ရောက်”

“ဟယ်လို...ဟုတ်ကဲ့...ရောက်”

“ဟယ်လို...ရောက်”

ဖုန်းမှ အနွေးဓာတ်သည် ပြည့်ဖြိုးအောင်တစ် ကိုယ်လုံးသို့ စိမ့်ဝင်သွားသည်ဟု ထင်ရပါသည်။ တောင် ထိပ်မှ အအေးဓာတ်မှာ သူ့ကိုယ်တွင်းသို့ မတိုးနိုင်တော့ပါ။ မဖြစ်မနေ အသိပေးရမည့်သူများကို ကမ္ဘာ့အမြင့်ဆုံး နေရာမှ အဆက်အသွယ် လုပ်လိုက်နိုင်၏။ အပျော်များမှာ ဂြိုဟ်တုဖုန်းမှတစ်ဆင့် သက်ဆိုင်သူအားလုံးဆီသို့ ကူးဆက် သွားသည်။ ထို့နောက် ဦးတေဇဆီမှ ကတိစကားတစ်ခု။ အန္တရာယ်ကင်းကင်းသာ ပြန်ဆင်းခဲ့ Base Camp မှာ ကိုယ်တိုင်လာကြိုမည်။

“ပြန်အဆင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ ဆုံးဖြတ်လိုက် တာ တစ်ခုရှိတယ်။ ဘာလဲဆိုတော့ Dead Zone မှာ အန္တရာယ်များလို့ မအိပ်ကြဘူး၊ ငါတို့လည်း မအိပ်ဖူး ဘူး၊ အိပ်ကြည့်ကြမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး အိပ်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအတိုင်း ရိုးရိုးအိပ်လို့ မရဘူးဗျ။ အောက်စီဂျင် ဘူးနဲ့ အိပ်ရတာ။ အဲဒီနေရာက အောက်စီဂျင် လုံးဝမရှိတဲ့ နေရာ”

တောင်ထိပ်မှ ပြန်ဆင်းလာသော သူတို့အဖွဲ့ သည် မေ ၂၁ တွင် Base Camp သို့ ပြန်ရောက်လာပါ သည်။ ပြည့်ဖြိုးအောင်မှာ ထိုနေ့ နံနက် ၁၁ နာရီ မိနစ် ၂၀ တွင် ရောက်လာ၍ ကိုဝင်းကိုကိုမှာ ၁ နာရီ မိနစ် ၄၀ တွင် ရောက်လာ၏။ ဦးတေဇကလည်း သူ့ကတိအတိုင်း နောက်တစ်နေ့မနက်မှာ ရဟတ်ယာဉ်နှင့် အမှန်တယ်

မဖြစ်မနေ အသိပေးရမည့်သူများကို ကမ္ဘာ့အမြင့်ဆုံးနေရာမှ အဆက်အသွယ် လုပ်လိုက်နိုင်၏။ အပျော်များမှာ ဂြိုဟ်တုဖုန်းမှတစ်ဆင့် သက်ဆိုင်သူအားလုံးဆီသို့ ကူးဆက်

လာကြပါသည်။ သို့သော်လည်း လွယ်လွယ်ကူကူတော့ မဟုတ်ပါ။

ထိုစဉ်က Base Camp တွင် နင်းမုန်တိုင်း ကျနေပါသည်။ လေတိုက်အားမှာ ကြမ်းနေပါသည်။ ရဟတ်ယာဉ်မှာ ဆင်းဖို့မလွယ်ပါ။ ပြန်လှည့်ရပါသည်။ နှစ်ရက်ခရီးအကွာရှိ Dinboche (ဒင်ဘိုချီ) ရွာ၌ အတူ ပါလာသော ရွှေရင်တောင်ကြီးကို ပြန်ချရပါသည်။ အလေး ချိန်လျှော့ကာ ဒုတိယအကြိမ် ပြန်လာပါသည်။ မရမက ဆင်းပါသည်။ လေတိုက်နေသည့်ကြားမှ ခက်ခက်ခဲခဲ ဆင်းလာပါသည်။ အခန့်မသင့်လျှင် အသက်အန္တရာယ်နှင့် တိုးနိုင်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ဦးတောဇမှာ သူကတိ အတိုင်း အရောက်လာရုံမျှမက ပြည့်ဖြိုးအောင်တို့အတွက် မြန်မာထမင်း၊ ဟင်းများလည်း အမှန်တကယ်ပင် သယ် လာခဲ့၏။ ထိုကိစ္စမှာလည်း သူ ကတိပြုထားသည့် အရာပင် ဖြစ်၏။

“ဦးတောဇက တော်တော်အံ့သြဖို့ကောင်းတယ်။ လာသာကြွတယ် ဒီအတိုင်းလာတာ။ ရဟတ်ယာဉ်မောင်း တဲ့သူတောင် အောက်စီဂျင်ဘူးတပ်ပြီး မောင်းတယ်။ သူက ဒီအတိုင်းပဲ။ ဝတ်လာတဲ့အင်္ကျီကလည်း ပုံမှန်ပဲ။ အထူးကြီး မဟုတ်ဘူး။ နောက် ကိုဝင်းကိုကိုနဲ့ ကျွန်တော့်ကို အရင် သွားခိုင်းတယ်။ သူကျတော့ ညီညီအောင်နဲ့ နေခဲ့တယ်။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့ အင်္ကျီ၊ ခေါင်းစွပ်တွေ သူ့ကို ဝတ် ပေးခဲ့ရတယ်”

Base Camp မှ ပြန်ထွက်လာသော သူတို့ အားလုံးသည် ရွှေရင်တောင်ကြီးကို ထားခဲ့သည့်ရွာ၌ ပြန် ဆုံကြ၏။ သို့သော် လူနှင့်ရဟတ်ယာဉ်မှာ မမျှပါ။ ရဟတ် ယာဉ်မောင်းအကူအညီဖြင့် နောက်တစ်စီး ထပ်ငှားရပါ သည်။ နီပေါစစ်တပ်မှ စစ်တပ်သုံးရဟတ်ယာဉ်ကို ဒေါ် လာထောင်ချီဖြင့် ငှားလိုက်ပါသည်။ နီပေါစစ်တပ်က လည်း ကြားပေါက်လိုက်ပေးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် အဆင်ပြေပါသည်။ ထိုဒေါ်လာထောင်ချီသည် အကွာအဝေးနှင့်အချိန်ကို ချဲ့ပေးလိုက်ပြီး ခတ္တမန်ဒူသို့ တစ်နေ့တည်းဖြင့် ရောက်သွားစေ၏။

“ကျွန်တော်တို့ကလပ်က အရင်ထက်စာရင် အဖွဲ့ဝင်အား နည်းနည်းများလာပြီ။ များတယ်ဆိုပေမယ့်

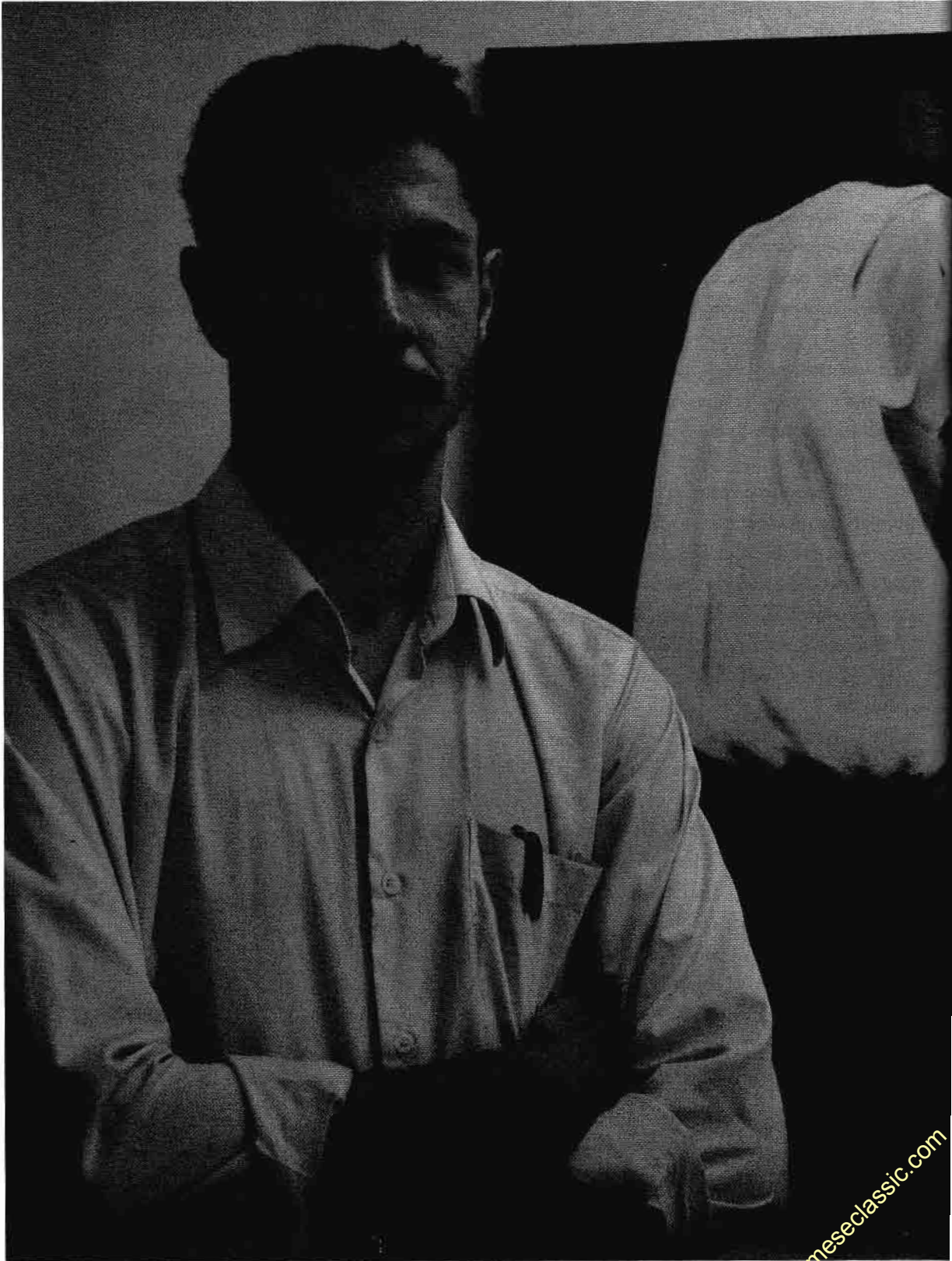
၂၀၊ ၃၀ လောက်ပေါ့။ ဟုတ်တယ်ဗျ။ အဓိကက နည်း ပညာကို ဦးစားပေးတဲ့ကလပ်။ လူနည်းနည်းနဲ့ လွတ်လွတ် လပ်လပ် ရပ်တည်နေတဲ့ကလပ်။ ကျွန်တော်တို့ မှန်းထား တာက မြန်မာနိုင်ငံမှာ ကျောက်နံရံတက်အားကစားကို ဖွံ့ဖြိုးဖို့အတွက် မျိုးဆက်သစ်တွေ မွေးထုတ်ပေးချင်တယ်။ နောက်တစ်မျိုးက စွန့်စားပြီးလုပ်ရတဲ့ အားကစားနည်းတွေ လည်း လုပ်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်အားကစားနည်းဖြစ်ဖြစ် ပံ့ပိုးမှုကောင်းကောင်းရဖို့ လိုတယ်။ ပံ့ပိုးမှုရှိမှ ဒီတစ်ခု တည်းအပေါ်မှာ အာရုံစိုက်နိုင်မှာ။ မဟုတ်ရင်တော့ မလွယ် ဘူးဗျ။ အခု ကျွန်တော်တို့ကိုပဲကြည့်။ အားလုံး အိမ်ပိုင် မရှိသေးဘူး။ အိမ်ငှားနဲ့ နေနေရတုန်း။ ကောင်းတာက တော့ နိုင်ငံတကာမှာလို ဘဝအာမခံချက်ရှိမှပဲ အားကစား က တိုးတက်တော့မှာပေါ့ဗျာ”

၂၀၁၆ခုနှစ်၊ မေလ ၉ ရက်။
ဒေသစံတော်ချိန် ၇း၀၇မိနစ်။
ထိုနေ့သည် မြန်မာနိုင်ငံသားနှစ်ယောက် ၈၀ ရာတ်တောင်ထိပ်သို့ ရောက်ခဲ့သည့်ရက်။
ထိုနေ့သည် ပြည့်ဖြိုးအောင်နှင့် ကိုဝင်းကိုကို တို့ ကမ္ဘာ့အမြင့်ဆုံးနေရာသို့ ခြေချခဲ့သည့်ရက်။
သမိုင်းသည် ထိုသို့ မှတ်တမ်းဝင်ခဲ့ပါပြီ။
သမိုင်းသည် ထိုသို့ ရှိနေပါလိမ့်မည်။

ပံ့ပိုးမှုရှိမှ ဒီတစ်ခုတည်းအပေါ်မှာ အာရုံစိုက်နိုင်မှာ။ မဟုတ်ရင်တော့ မလွယ်ဘူးဗျ။ အခု ကျွန်တော်တို့ကိုပဲကြည့်။ အားလုံး အိမ်ပိုင်မရှိသေးဘူး

လူသားနှင့်ရှင်သန်ခြင်း

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုက “ဂျိုးဒက်ကာ” ချင်းပြည်နယ်မှာ စာသင်နေပါသည်

မောင်ကိုကို(အမရပူရ)

(၁)

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုက ဂျိုး။

သူ့အမည်ရင်းက Joe Decker Carleton College မှာ ပညာသင်ကြားခဲ့ဖူးသူ။

ယခု ချင်းပြည်နယ်မှာ။

Chin Institute of social science မှာ အကဲဒမစ် ဒါရိုက်တာတစ်ဦးဖြစ်သူ။

ချင်းပြည်နယ်က လူငယ်များကို အင်္ဂလိပ်စာနှင့် အခြား ဘာသာရပ်များကို သင်ကြားသူ။

(၂)

ဂျိုးကို နဝဒေး သာလာဂယ်လာရီမှာ ကျွန်တော် တွေ့ဆုံခဲ့သည်။

သူ့ဘဝ၊ သူ့အတွေးသည် ကျွန်တော်တို့ဘက်က လူငယ်များအတွက် တစ်ခုခု ရနိုင်မလား။

ဂျိုး၏စကားလုံးများကို ကျွန်တော် အကုန်အစင် နားမလည်ပါ။

သူ့ဘဝ၊ သူ့အတွေးသည် ကျွန်တော်တို့ဘက်က လူငယ်များအတွက် တစ်ခုခု ရနိုင်မလား

ကျွန်တော့်ကို မြန်မာလို ဘာသာပြန်ပေးသူမှာ
နဝဒေး သာလာဂယ်လာရီမှ Pyay Way ဖြစ်ပါသည်။

(၃)

ဂျိုးကို ၁၉၉၀၊ ဇန်နဝါရီ ၂၆ တွင် စိန့်လူးဝစ္စ
(St.Louis) မှာ မွေးသည်။ မစ္စစ္စပီ (Mississippi)
မြစ်တစ်ရိုးက မြို့မှာ သူ့ဘဝကို အစပြုခဲ့၏။

(၄)

သူ့မိဘများသည် အရွယ်ငယ်ငယ်နှင့် အိမ်
ထောင်ရှင် ဖြစ်လာကြ၏။

မိဘများသည် ပထမတွင် KFC မှာ အတူ
အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြသည်ဟု ဂျိုးက ပြောပြ၏။

နောက်တော့ သူ့အဖေက အာမခံကုမ္ပဏီ
တစ်ခု၏ ငွေစာရင်းကိုင်အလုပ်ကို လုပ်သည်။

သူ့အမေက လူမှုဆိုင်ရာ လုပ်ငန်းတစ်ခုမှာ
အလုပ်လုပ်သည်။ ကလေးများ၊ စာသင်ကျောင်းများကို
အကူအညီပေးရသော လုပ်ငန်းမျိုး ဖြစ်သည်။

ဂျိုး၏ အဖေနှင့်အမေသည် လုပ်ငန်းချင်းက
ဝေးကွာ၏။ ဂျိုးအပါအဝင် သားသမီးလေးယောက် ဖွား
မြင်ခဲ့ခြင်းမှာ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ခိုင်မာစွာ ချည်နှောင်ရန်
အတွက် ဖြစ်လာ၏။

(၅)

Mississippi ပြည်နယ်က မြို့တစ်မြို့မှာ ဂျိုး
သည် ပျော်ရွှင်ခဲ့၏။ မြက်ခင်းများ၊ လွင်ပြင်များ၊
တောင်တန်းများ။

ဂျိုး

ပြီးတော့

သူ့ညီ။

ပြီးတော့ မိဘက အစီအစဉ်မရှိပါဘဲနှင့် ညီ
အစ်မနှစ်ယောက်ကို ဂျိုးသည် ပွေ့ဖက်လိုက်ရ၏။ ညီ

အစ်ကိုမောင်နှမ လေးယောက်။ ပျော်ပါသည်။ မစ္စစ္စပီ။

Amesican Sycamore သစ်ပင်များ၏

စိမ်းစိုမှုထဲမှာ ဂျိုးသည် သီချင်းဆို၏။

သူ့အိမ်ရှေ့မှာ ကွင်းပြင်။

သူ့အိမ်နောက်မှာ ကွင်းပြင်။

သူသည် စိတ်ကူးထဲမှာ ရုပ်ပုံများ ရှိနေတတ်
၏။

သူ၏စိတ်ကူးထဲမှာ ပြဇာတ်များလည်း ရှိနေ
တတ်၏။

သူသည် ကွင်းပြင်ထဲမှာ စိတ်ထဲက ပေါ်လာ
သည့်အတိုင်း ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားကာ သရုပ်ဆောင်နေ
တတ်၏။

(၆)

ဂျိုးသည် ဆယ်ကျော်သက်ဘဝမှာ ဂစ်တာကို
လည်း ကောင်းကောင်းတီးတတ်၏။

ဂီတသင်္ကေတများကို ဂျိုးက ကြိုက်သည်။

ဂျိုးသည် စန္ဒရားလည်း တီးလိုက်သေး၏။

(၇)

ဂျိုးသည် အသက် ၁၅ နှစ်၊ ၁၆ နှစ်မှစ၍
စာအုပ်ကို စတင်ဖတ်ရှုလာ၏။

သူသည် စာများလည်း ရေးလာ၏။

ဝတ္ထုများ၊ ဇာတ်လမ်းများ၊ ဇာတ်ညွှန်းများ၊

ဂျိုးက ရေးသည်။

မဂ္ဂဇင်းများသို့ ဝိုရန်တော့ မရည်ရွယ်ပါ။

သူသည် စာရေးခြင်းမှာ ပျော်၏။

သူတို့ကျောင်း၏ ကပွဲများရှိသည်။ ပြဇာတ်များ
လည်း ပါဝင်၏။

ဂျိုးက ဇာတ်ဆောင် သည်နေရာမှာ ဝင်ရောက်
သရုပ်ဆောင်၏။

ဂျိုးသည် ပြဇာတ်၏ အဓိကဇာတ်ဆောင်
နေရာက သရုပ်ဆောင်ရလေ့ ရှိ၏။

ဂျိုးသည် ဆယ်ကျော်သက်ဘဝမှာ
ဂစ်တာကိုလည်း ကောင်းကောင်းတီးတတ်၏

ကျောင်းပြဇာတ်၏ ဂျိုး။

ကျောင်းမှာ ဇာတ်လိုက်ဂျိုး။

ကျောင်းမှာ ထင်ရှားသောဂျိုး။

ထို့နောက် ဂျိုးသည် သီချင်းဆိုရင်း၊ ဂီတာ
တီးရင်း၊ ပြဇာတ်ကရင်း အထက်တန်းပညာကို အောင်မြင်
ခဲ့၏။

ဂျိုးသည် Carleton College မှာ ပညာ
ဆက်လက် ဆည်းပူးသည်။

သူတို့ လူငယ်ဘဝမှာ အလွန်လွတ်လပ်ကြ၏။

လွတ်လပ်စွာ သင်ကြား၏။

လွတ်လပ်စွာ ပြေးလွှား၏။

လွတ်လပ်စွာ ချစ်၏။

အသည်းကွဲတာတွေ၊ ဘာတွေ ဂျိုးမှာမရှိ။

ရည်းစား တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပြောင်း
လဲရာမှာလည်း ပြဿနာမရှိ။

(၈)

ဂျိုးသည် ခရစ်နှစ် ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်မှာ မြန်မာ
နိုင်ငံသို့ အလည်အပတ် ရောက်လာ၏။

သူသည် မြန်မာနိုင်ငံတွင် နှစ်လနေခွင့်ရ၏။

မြန်မာနိုင်ငံက လူများကို ကြည့်ရတာ ပျော်စရာ
ကောင်းသည်။

ဂျိုးသည် မြန်မာနိုင်ငံက လူများကို ကြည့်ရင်း
ပျော်ရွှင်လာ၏။

ဆင်းရဲချင်ဆင်းရဲ။

ချမ်းသာချင်ချမ်းသာ။

အားလုံး ပျော်နေကြသည်။

မြန်မာနိုင်ငံက လူများ၏ အပြုအမူ၊ အနေ
အထိုင်၊ အသွားအလာ၊ အလုပ်အရှား၊ စကားအသံ၊
ရယ်ဟန်ပြုံးဟန် အားလုံးသည် ပျော်ရွှင်မှုကို ကိုယ်စားပြု
နေ၏။

မြန်မာနိုင်ငံက လူများ။

ချစ်သွားပြီ။

ဂျိုးအတွက်။

(၉)

ပုဂံသို့ ဂျိုးရောက်သည်။

ကွင်းပြင် အကျယ်ကြီး။

စေတီပုထိုးများက အပြည့်အသိပ်။

ဗိသုကာလက်ရာ။

ရှေးဟောင်း အမှတ်အသားများ။

ပန်းတမော့များ။

ခြင်္သေ့၊ ဘီလူး။

ဟိုးမှာ ဧရာဝတီမြစ်။

ဟိုးမှာ တောင်တန်းများ။

အညာဒေသ သဘာဝဖြင့် ပုဂံသို့လာကြသော

ဧည့်သည်များ။ ဒေသခံများ။

အားလုံးသည် ကြည်လင်တောက်ပနေ၏။

အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုမှာ ဘယ်လိုမှ

မတွေ့နိုင်သော ပုဂံ။

ဂျိုးသည် တုန်လှုပ်သွား၏။

ဂျိုးသည် ထိတ်လန့်သွား၏။

ဂျိုးသည် ပျော်ရွှင်သွား၏။

ဂျိုးသည် အသည်းခိုက်သွား၏။

(၁၀)

ပုဂံ။

မြန်မာ ပြည်သူပြည်သားများ။

ဂျိုးကို နောက်တစ်ခေါက်ပြန်လာရန် ဆွဲဆောင်

နေ၏။

“အေး... ပြန်လာရုံမကဘူး။ မြန်မာနိုင်ငံမှာ

ငါ နေထိုင်ပြီး အလုပ်လုပ်လိုက်ဦးမယ်”

ဂျိုး၏စိတ်ထဲက ကြုံးဝါး၏။

(၁၁)

ဂျိုးသည် ၂၀၁၀မှာ မြန်မာနိုင်ငံသို့ ရောက်လာ

၏။

အသည်းကွဲတာတွေ၊ ဘာတွေ ဂျိုးမှာမရှိ။ ရည်းစား
တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပြောင်းလဲရာမှာလည်း ပြဿနာမရှိ

အလည်အပတ် မဟုတ်ပါ။

ဤမှာ နေထိုင်မည်။

ဤမှာ စာသင်မည်။

ပထမတော့ သူသည် ကျောင်း စာသင်ကျောင်း
မှာ စာကို ဖော်လန်တီယာ သင်သည်။

စာသင်ရခြင်းမှာ သူပျော်၏။

မြန်မာကလေးများကို သူက အင်္ဂလိပ်စာ
သင်ပေးရသည်။

ထို့နောက် ရန်ကုန်မြို့ရှိ အခြား ပုဂ္ဂလိကကျောင်း
တစ်ကျောင်း၊ ထို့နောက် အခြားကျောင်းတစ်ကျောင်း။

(၁၂)

မြန်မာနိုင်ငံမှာ ဂျိုးသည် အင်္ဂလိပ်စာပေ သင်
ကြားခြင်းဖြင့် အသက်မွေးသည်။

စာသင်ရင်း၊ စာသင်ရင်း ရင်ထဲက ပျော်ရွှင်မှု
များ ကြီးထွားလာ၏။

လူငယ်များ နိုင်ငံခြားသို့ သွားရောက်ပြီး
ကျောင်းတက်နိုင်ရန် အထောက်အကူပြုသည့် ကျောင်း
တစ်ကျောင်းမှာ ဂျိုးက စာသင်ဖြစ်ပြန်၏။

(၁၃)

ဂျိုးသည် ရန်ကုန်မြို့ပေါ်မှာ နေထိုင်ပြီး စာသင်
နေလျက်က အပြောင်းအလဲတစ်ခုကို အလိုရှိလာ၏။

ချင်းပြည်နယ်ကဲ့သို့သော ပြည်နယ်တစ်ခုက
တိုင်းရင်းသားကလေးများကို စာသင်ပေးရသည့် အရသာ
မှာ မည်သို့ရှိပါသနည်း။

(၁၄)

ဂျိုးသည် စိတ်ကူးကို အကောင်အထည် ဖော်
တတ်သူ ဖြစ်၏။

အိပ်မက်ကို တကယ်ဖြစ်လာအောင် လက်တွေ့
လုပ်ကိုင်တတ်သူ ဖြစ်၏။

ချင်းပြည်နယ်ကဲ့သို့သော ပြည်နယ်တစ်ခုက
တိုင်းရင်းသားကလေးများကို စာသင်ပေးရသည့် အရသာမှာ

(၁၅)

ဂျိုးသည် CISS မှာ စာသင်ဖြစ်သွား၏။

Chin Institute of Social Science မှာ

စာသင်ပြီ။

(၁၆)

ချင်းပြည်နယ်၏ လတ်ဆတ်သော သစ်သီးသစ်
ရွက်များ။

သူသည် ချင်းပြည်နယ်၏ အစားအစာကို
မြိန်ရှက်စွာ စားဖြစ်၏။

ချင်းပြည်နယ်၏ ရှုခင်းများသည် သူ့အိပ်မက်
မက်ခဲ့ဖူးသော နေရာဒေသလိုလို၊

သူ စက်ဘီးစီးသည်။

သူ လမ်းလျှောက်သည်။

သူ ပြေးသည်။

သူ ဂစ်တာတီးသည်။

သူ စာသင်သည်။

(၁၇)

အင်္ဂလိပ်စာ။

Social Science။

ထို့နောက် ကဗျာ။

သူသည် လူငယ်များကို သင်ကြားပေးခဲ့၏။

ရန်ကုန်က လူငယ်များ ကြေးရတတ်များကို

သူ သင်ကြားခဲ့ဖူးပြီ။

လူငယ်သည် လူငယ်ဖြစ်၏။

ယခုတော့ ချင်းပြည်နယ်က လူငယ်များ၊ ရုပ်
ဝတ္ထုပစ္စည်း မပြည့်စုံသော ကျောင်းသားကျောင်းသူများ။

ထိုသူများကို သူက စာသင်နေသည်။

ဆရာတစ်ဦးအနေဖြင့် ကိုယ်သင်ကြားသော
လူငယ်များ၏ ချမ်းသာခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်းသည် အရေး
မကြီးပါ။

အရေးကြီးသည်မှာ သူသည် လူငယ်များကို
စာသင်ပေးဖို့ပင် မဟုတ်ပါလား။

(၁၈)

ဂျိုးသည် ချင်းပြည်နယ်မှာ နေထိုင်ရင်း ချင်း
လူငယ်များ၏ဘဝကို စာနာချစ်ခင်လာမိသည်။

ဘာသာရေး စာသင်ကျောင်းမျိုးကိုတော့ ဂျိုးက
စိတ်မဝင်စားပါ။

သူ သင်ကြားပေးရသော လူငယ်များသည်
အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ သွားရန်လည်း ရည်ရွယ်ချက်
မရှိကြပါ။

ချမ်းသာကြွယ်ဝရန်။

နိုင်ငံကြီးတစ်ခုသို့သွားရန်။

ထိုသို့ မဟုတ်ကြပါ။

ချင်းလူငယ်များသည် ချင်းပြည်နယ် တိုးတက်
ဖွံ့ဖြိုးရန်ကို အလိုရှိကြ၏။

(၁၉)

အရာရာသည် အလှတရား ဖြစ်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အလှတရားက ပြည့်ဝနေ၏။

မိမိဘဝနှင့် အလှတရားကို ဆက်စပ်ပြီး တစ်
သားတည်း ဖြစ်စေရန် ရည်ရွယ်၏။ ဂျိုးက ထိုသို့ သင်
ကြား၏။

(၂၀)

ဂျိုးသည် ချင်းပြည်နယ်မှ ကျောင်းသားများ
အား ဘဝနှင့်အလှတရား ဆက်စပ် ကူးလူးတတ်ရန်သာ
မက သင်ကြားနေရသည့် ဘာသာရပ်ကို လက်တွေ့
အသုံးပြုတတ်ရန်လည်း လမ်းညွှန်၏။

(၂၁)

ဂျိုးသည် ကျောင်းသားများနှင့်အတူ ကဗျာ

ရွတ်သည်။

ဂျိုးသည် ကျောင်းသားများနှင့်အတူ ဂစ်တာ
တီးသည်။

ဂျိုးကိုယ်တိုင်က ကဗျာမှာ ပျော်ဝင်၏။ အထူး
သဖြင့် ခေတ်ပေါ်ကဗျာမှာ သူ ပျော်ဝင်၏။

ဂျိုးသည် အင်္ဂလိပ်လို ဘာသာပြန်ထားသော
မြန်မာခေတ်ပေါ်ကဗျာများကို ဖတ်လေ့ရှိ၏။

သူ အကြိုက်ဆုံး ခေတ်ပေါ်ကဗျာမှာ အောင်ချိန်
၏ ကဗျာများ ဖြစ်ပါသည်။

ငါရှုံးပါစေ။

တရားက နိုင်ပါစေ။

(၂၂)

ဂျိုးသည် ကဗျာကို ရွတ်ဆိုခြင်းမှာ ပျော်ရွှင်
၏။

ဂျိုးသည် ကဗျာပါဖောမင့်လုပ်ခွင့် ကြုံသည့်
အခါများတွင် အင်တိုက်အားတိုက်၊ တက်တက်ကြွကြွ
လှုပ်ရှားသရုပ်ဆောင်တတ်၏။

(၂၃)

ဘဝသည် စီမံကိန်းချထား၍မရ။ ထိုသို့ပင်
ဂျိုးက လက်ခံယုံကြည်၏။

အချစ်နှင့်အိမ်ထောင်ရေးမှာလည်း စီမံကိန်းချ၍
မရ။

ဂျိုးသည် သူ၏ဘဝကို ဟင်းလင်းဖွင့်ထား၏။

ဘဝသည် လွတ်လပ်ပါစေ။

(၂၄)

ဂျိုးသည် ဘဝကို ဖွင့်ထားသည်။

ဂျိုးသည် အချစ်ကို ဖွင့်ထားသည်။

ဂျိုးသည် အသည်းနှလုံးကို ဖွင့်ထား၏။

သူ အကြိုက်ဆုံး ခေတ်ပေါ်ကဗျာမှာ
အောင်ချိန်၏ ကဗျာများ ဖြစ်ပါသည်။

(၂၅)

ဂျိုးသည် ကျောင်းပိတ်ရက်များတွင် ချင်း
ပြည်နယ် တစ်နေရာတွင် ကိုယ်သောက်ရန် အရက်ကို
ကိုယ်တိုင်ချက်နေ၏။

(၂၆)

ဂျိုးအတွက် အရက်ချက်နည်း ပညာရပ်မှာ
ဖခင်ထံမှ သင်ယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

(၂၇)

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုက ဂျိုးဒက်ကာ
ချင်းပြည်နယ်၏ မြို့လေးတစ်မြို့မှာ ချင်း ကျောင်းသူ
ကျောင်းသားများကို စာသင်ပေးနေပါသည်။ ရန်ကုန်က
ပုဂ္ဂလိကကျောင်းများတွင် ရခဲ့သည့် လစာငွေကြေးကိုတော့
ဘယ်လိုမှမမိနိုင်ပါ။

သို့သော် သူသည် လောက်ငံအောင် သုံးစွဲ
တတ်ပါသည်။

ဂျိုးသည် ပျော်ရွှင်လွှတ်လပ်စွာ စာသင်နေ၏။
ဘဝကို ဟင်းလင်းဖွင့်၍ ဂစ်တာတီးနေ၏။

ဂျိုးသည် အမြဲ ပျော်ရွှင်နေလိမ့်မည်။

ဝါးဒီးဟော့ပေါ့အနုစံကို တစ်ဆင့်ရောင်း
လက်လီလက်ကားဝယ်ယူလိုသူများ ဖုန်း - ၃
၀၉၉၇၅၁၅၅၀၀၃၊ ၀၉၉၇၀၀၇၃၀၀၈ သို့ဆက်

ဒီးလတ်၊ ထီးလိုင်၊ ထက်မြက်၊ ထက်ဆွေ၊ ထွဋ်ဝင်းထွဋ်

bookhouse စာအုပ်တိုက်မှ ရရှိနိုင်သော စာအုပ်များ
- ၇၉ ဇွဲ ၆၀ ဇွဲ ၁၀
- ၇၉ ဇွဲ ၆၀ ဇွဲ ၂၀

လူသားနှင့်ရှင်သန်ခြင်း

ကောင်းဖို့ရွယ်တဲ့ခေတ်

“မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ ဇာတာခွင်အရ ၂၀၁၇ ခု၊ စက်တင်ဘာ ၁၃ရက်ကျော်ပြီး တစ်နှစ်အတွင်းမှာ အကောင်းဆုံးအခွင့်အလမ်းတွေ၊ အကောင်းဆုံးအရေးကိစ္စကြီးတွေ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ အလွန်မတန် Developeဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော့်ဘဝ တစ်သက်တာလုံး မြှုပ်နှံ လေ့လာခဲ့တဲ့ မြန်မာ့နက္ခတ်ပညာအရ ကျွန်တော် ရဲ့ရဲ့ကြီး အဲသလို ဟောပါတယ်”

အံ့ဖွယ်သရဲ ဟောကိန်း။ ပီတိဖြင့် တက်ကြွဝမ်းမြောက်ဖွယ် အနာဂတ္တိအပြင်။ မြန်မာ့နက္ခတ်ဗေဒပညာရှင် ဆရာဦးအေးကျော်က ခိုင်ခိုင်မာမာ ဟောသည်။ (၁၃-၉-၂၀၁၇) အလွန်မှာ မြန်မာပြည်ကြီး ခေတ်ကောင်းရောက်ပြီတဲ့။

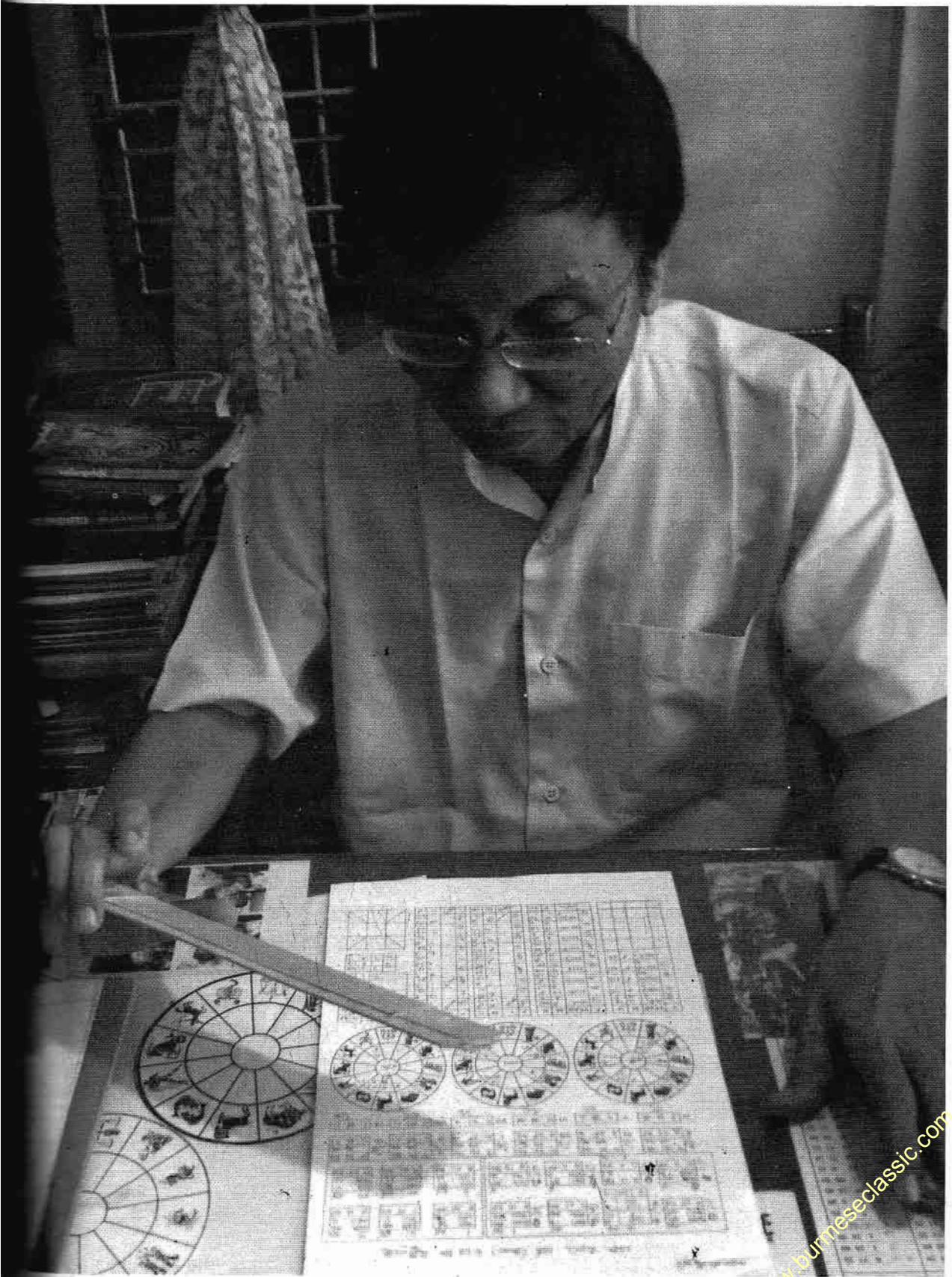
လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ချင်းအတွက် ကောင်းခြင်း၊ ဆိုးခြင်း အလားအလာများကို နက္ခတ်ပညာအမြင်အရ ခန့်မှန်းတွက်ချက်၍ ရသလို၊ နိုင်ငံတစ်ခု၊ တိုင်းပြည်တစ်ခု၏ ကောင်းကျိုးဆိုးပြစ်များကို ရော တွက်ချက်သိမြင်နိုင်သလား။ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသည်။

“ရတယ်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံဆိုပါတော့ လွတ်လပ် ရေးရတဲ့ သက္ကရာဇ်၊ လ၊ ရက်၊ အချိန်ကို ကိန်းတည်ပြီး ဇာတာပွဲ တွက်ချက်ပြီး ဟောနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါက အရမ်းတာဝန်ကြီး တယ်။ အလွန်မတန်ချိန်ဆပြီး ပြောမှရမယ်။ ဒီလိုဗျ။ လူတစ်ယောက် ရဲ့ မွေးနေ့၊ ဖွားသက္ကရာဇ်ဆိုတာတွေက အမှန်ဖြစ်တဲ့ အရှိတရား

ပန်းနဲ့ပင်စည်

ဇေယျမင်းသျှင်

(Peality)တွေ။ နိုင်ငံတစ်ခုကျတော့ အဲသလိုမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ပညာရှင်ကြီးများရဲ့ ညှိနှိုင်းသတ်မှတ်ချက် (Assumption) တွေဗျ။ မြန်မာနိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေးရတယ်ဗျာ။ အဲဒီရက်၊ အဲဒီနေ့၊ အဲဒီအချိန်မှာ အခါကောင်းရတယ်။ နက္ခတ်ကောင်းမိတယ်ဆိုပြီး သေသေချာချာ ညှိနှိုင်းတွက်ချက် ရွေးချယ်သတ်မှတ်ပြီးမှ အဲဒီနေ့၊ အဲဒီအချိန်မှာ လွတ်လပ်ရေးယူမယ် လုပ်ခဲ့ကြတာကိုး။ လုပ်ယူထားတဲ့ဇာတာ။ တကယ့် မူလဇာတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ အဲတော့... အဲဒီအပေါ်မှာတွက်ချက်ပြီး ဟောဖို့က အတော်ချင့်ချိန်ရပါတယ်။ အသေးစိတ် တိတိကျကျတွေကို ပြောဖို့မသင့်ဘူး။ ဒါက-တာဝန်ရှိတဲ့ ပညာရှင်အစုအဖွဲ့၊ ဗေဒပညာရှင်ကြီးတွေရဲ့ အလုပ်။ ကျွန်တော်က အလားအလာကိုပဲ ပြောမယ်ဗျာ။ ခုနက ပြောခဲ့သလိုပဲ၊ ၂၀၁၇၊ စက်တင်ဘာ ၁၃ ကျော်ရင် ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံ အကောင်းဘက်ရောက်ပြီ။ အညံ့တွေရဲ့လွှမ်းမိုးမှုက လွတ်ကင်းပြီ။ မြန်မာတွေ လက်ခံမောင်းခတ်လို့ရပြီ။ ဒီလောက်ပဲ ပြောပါရစေ။

ဆရာဦးအေးကျော်၏အပြုံးက ကြည်ကြည်လင်လင်။ မျက်နှာနေ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း။ ဣန္ဒြေစောင့်စည်း မြဲမြံသူတို့၏ အမူအရာ အထင်းသား။ မင်္ဂလာပါခင်ဗျာ။ ဆရာဦးအေးကျော် ဟောသည့်အတိုင်း ကြုံကြိုက်ခွင့်ရပါရစေ။

မြန်မာတို့၏ တွေးခေါ်ပုံ တွေးခေါ်နည်း (Ways of Thinking) သည် အံ့ဖွယ်ဖြစ်သည်။ အိန္ဒိယဟိန္ဒူ ဗြဟ္မဏဝါဒမှ ဆင်းသက်လာသည့် နက္ခတ်၊ ဗေဒင် အယူအဆများ၊ ပညာရပ်များက မြန်မာတို့၏ နေ့စဉ် လူမှုဘဝနှင့် ထုံးစံဓလေ့များထဲ၌ ခိုင်မြဲစွာ ထဲထဲဝင်ဝင် ယှက်လိမ်နေသည်။ သို့တိုင် ယင်းအယူအဆများ၏ မူရင်းအတိုင်းကား မဟုတ်၊ ဗုဒ္ဓဝါဒ၏ ယုံကြည်သက်ဝင်မှု အဆုံးအမများနှင့် လိုက်လျောညီထွေစွာ မြန်မာမှု၊ မြန်မာ့ဟန်အတိုင်း သီးခြားဆန်စွာ ဖြစ်ထွန်းဖွံ့ဖြိုးနေခြင်းဖြစ်၏။

မြန်မာတို့၏ အတွေးအမြင်သည် ဆန်းသစ်သည်။ လူတို့၏ အကောင်းအဆိုးဖြစ်ရခြင်း မှန်သမျှကို တန်ခိုးရှင်တစ်ဦးက ပြဌာန်းစီမံပြီး ဖြစ်သည်ဟူသော Pre-determination အမြင်မျိုးမှလည်းကောင်း၊ လူတို့၏ ဖြစ်ဖြစ်သမျှသော အကောင်းအဆိုးဟူသမျှသည် ပြင်ပအကြောင်း

တရားတစ်ခုခုက ကြိုတင်စီစဉ်ထားပြီး ဖြစ်သည်ဟူသော Fatalism အမြင်မျိုးမှလည်းကောင်း၊ အကောင်းအဆိုး၊ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်ဆိုသည်မှာ စင်စစ်အားဖြင့်မရှိ။ လူတို့၏ ထင်မြင် သတ်မှတ်ယူဆထားခြင်းများသာ ဖြစ်သည်ဟူသော Nihilism အမြင်မျိုးမှလည်းကောင်း လွတ်သည်။ ကင်းသည်။

မြန်မာ့အတွေးအမြင်သည် အကြောင်းနှင့်အကျိုးကို ဆက်စပ်ရှုမြင်သော ဝိဘဇ္ဇာဒါဖြစ်သည်။ မြန်မာ့နက္ခတ်ပညာ၊ မြန်မာ့ဗေဒင်ပညာက အကြောင်းကြောင့်ဖြစ်သော အကျိုးကို ညွှန်ပြသည်။ လိုလားသည့်အကျိုးရဖို့ ပြုပြင်စီမံပေးနိုင်သည့် အကြောင်းတရားများကို ပြဆိုသည်။ အကြောင်းမှကင်း၍ အကျိုးမဖြစ်။

ဆရာဦးအေးကျော်နှင့်အတူ နေခွင့်ကြုံခဲ့သော တစ်နေ့ခင်းတွင် သည်အတွေးအမြင်များက ပို၍သေချာလာ၏။ ပို၍ခိုင်မာလာ၏။

ကပ်ငြိခြင်း

“ဇေယျာလှိုင်ဆိုတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ပေါ့ဗျာ။ သူ့အမေနဲ့အတူလာပြီး အဟော လာကြည့်ကြတယ်။ ဟုတ်တယ်။ ကလေးအတွက်ပေါ့။ ကလေးက သွက်သွက်လက်လက်၊ ချက်ချက်ချာချာကလေးဗျ။ တီးခေါက်မေးမြန်းကြည့်လိုက်တော့ ဉာဏ်ကလေးကလည်း အတန်အသင့် ထက်ပိုရတယ်။ သိချင်တာက ကလေးရဲ့ ကျန်းမာရေး၊ ကံကြမ္မာအဆိုးအကောင်း၊ လက်ရှိ ဘာဖြစ်နေသလဲ၊ ဘာတွေကောင်းပြီး ဘာတွေညံ့နေသလဲ။ နောင်မှာ ဘာဖြစ်ဦးမလဲ။ ဘာဖြစ်နိုင်သလဲ။ ဒီလိုပေါ့ဗျာ။

ဖြစ်ရပ်က ဒီကလေးက သူတို့တိုက်ခန်းထဲမှာ အမြဲတမ်းရှိနေတဲ့ ‘မူတူး’ဆိုတဲ့ ပရလောကသားကြီးကို မြင်နေတွေ့နေရသတဲ့ဗျ။ ကြောက်လန့်ခြင်းမရှိတဲ့အပြင် ဘဝတစ်ခုခုမှာ အထိုအဆက် ရှိခဲ့ဖူးသလိုမျိုး အပြန်အလှန် သံယောဇဉ်ငြိပြီး နေကြတယ်ဆိုတာကိုး။ ဇေယျာလှိုင်စာကျက်ရင် မူတူးက သူ့အနီးအနားမှာ ထိုင်နေသတဲ့။ အိမ်ထဲမှာ ဇေယျာလှိုင်သွားတဲ့ နောက်ကို မူတူးက တကောက်ကောက် လျှောက်လိုက်နေသတဲ့။ ကလေးကို

ဖြစ်ရပ်က ဒီကလေးက သူတို့တိုက်ခန်းထဲမှာ အမြဲတမ်းရှိနေတဲ့ ‘မူတူး’ဆိုတဲ့ ပရလောကသားကြီးကို မြင်နေတွေ့နေရသတဲ့ဗျ

ရော၊ အိမ်သားတွေကိုရော ဘယ်လိုဥပါဒ်မျိုးမှတော့ မပေးဘူးတဲ့ဗျ။ ပြီးတော့ မူတူးက အိမ်ထဲကနေ အိမ်အပြင် ကိုမထွက်ဘူးတဲ့။ ပုံမှန်အားဖြင့် ဇေယျာလှိုင်နေတဲ့ အထပ် ခိုးကလေးမှာပဲ နေနေတတ်သတဲ့။

ခက်တာက မူတူးကို ဇေယျာလှိုင်ကလွဲရင် ဘယ်သူမှ မမြင်ကြရဘူး။ တွေ့လည်း မတွေ့ဖူးကြဘူး။ ဇေယျာလှိုင်က “မူတူးရေ... ထမင်းစားကြမယ်ဟေ့”၊ “မူတူးရေ... စာကျက်ကြမယ်ဟေ့” စသဖြင့် မူတူးနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေလို ခေါ်ပြော ဆက်ဆံနေတာကို ကြားပဲကြား၊ မြင်ပဲမြင်နေရတာတဲ့။ ကလေးကတော့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ပုံမှန်အတိုင်းပဲ ကျန်းကျန်းမာမာပဲ။ အဲ... ဘယ်သူမှမမြင်ရတဲ့ သူ့မူတူးကြီးနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေလို ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံနေတာက လွဲရင်ပေါ့လေ။

ဒါပေမဲ့ မိဘတွေက ဘယ်စိတ်အေးမလဲဗျ။ ဒီ ၁၀ နှစ်သား၊ ၁၂ နှစ်သားအရွယ် ကလေးတစ်ယောက်က ပရလောကသား၊ ဝေမာနိကဘုံသားတစ်ဦးနဲ့ အဆက်အဆံလုပ်ပြီး နေနေကြတာကိုး။ ဒီကလေး ဘယ်တော့ဘာဖြစ်မလဲ၊ ပုပန်နေရတာကိုး။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ဆီ သားအမိတစ်တွေ ရောက်လာကြတာ”

ဘုရား...၊ ဘုရား။ ကျောချစ်စရာကြီးပါလား။ တွေးကြည့်လိုက်ရုံမျှနှင့် အသည်းစိမ့်စရာပါကလား။ လူသားစစ်စစ် ကလေးငယ်တစ်ဦးနှင့် ဝိညာဉ်လောကသားတစ်ဦးတို့ သံယောဇဉ်ဖွဲ့ တွယ်တာနှောင်ငင်နေကြခြင်းသည် အံ့ဖွယ်လိလိ ကြားရချက်ကြီးပါလား။ သည်အရေးအဝေါ် ဆရာဦးအေးကျော် ဘယ်လိုတွေးသလဲ။ သီချင်လှပါဘိ။

“ကျွန်တော်တို့ မြန်မာ့နက္ခတ်ဗေဒင်ပညာမှာ ‘လဂ္ဂန’ ဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်း၊ ဝေါဟာရလေးရှိတယ်ဗျ။ မြန်မာလိုတော့ဖြင့် ‘ကပ်ငြိခြင်း’ပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ ပညာရပ်မှာ ပြောရိုးထုံးစံက ‘လဂ်’ပေါ့။ ဇာတာခွင်မှာ ကြည့်လိုက်ရင် ‘လဂ်’ဆိုတာလေး ပေါ်နေတတ်တယ်။ အဲဒါတော့... ခုနက ဇေယျာလှိုင်လို မမြင်ရတဲ့ ပရလောကဘုံနဲ့ အဆက်အသွယ်လုပ်ရတတ်တဲ့ လဂ်က သုံးမျိုးရှိတတ်တယ်ဗျ။ ကာရကလဂ်၊ ဗြိစ္ဆာလဂ်၊ မိနိလဂ်။ အဲဒီလဂ် သုံးလက်ပိုင်ရှင်များဟာ ဝိညာဉ်လောကနဲ့ ဆက်နွှယ်မှု

ရှိတတ်ကြတယ်။ ပညာရပ်ဆိုင်ရာ သုတေသနမှတ်တမ်းများမှာ အဲဒီလိုတွေ့တယ်။ လောကကိုစိုးမိုးထားတဲ့ ရာသီ ၁၂ ခွင်ကြီးမှာ လဂ် ၁၂ လဂ်ရှိပေမယ့် ကာရကလဂ်၊ ဗြိစ္ဆာလဂ်၊ မိနိလဂ်ပိုင်ရှင်များသာလျှင် ပရလောက၊ ဝိညာဉ်လောကနဲ့ အဆက်အစပ်ရှိတတ်ကြတယ်။ အဲဒီလိုဆိုပါတယ်။

လူတစ်ယောက် မွေးဖွားလာတဲ့ ခုနှစ်၊ နေ့၊ ရက်၊ အချိန်ဟာ သူ့ရဲ့ ဖွားရာသီခွင်ပေါ့။ အဲဒီကနေ ဒီရာသီခွင်က သူ့သတ်မှတ်ထားတဲ့ ကာလ အပိုင်းအခြားအတိုင်း ပြောင်းပြောင်းသွားတာ။ ကျွန်တော်တို့ မီးရထား၊ မော်တော်ကား စီးကြသလိုပေါ့။ လမ်းဘေးက ဓာတ်တိုင်တို့၊ လမ်းနယ်မှတ်တိုင်တို့က ပုံသေရှိနေကြတာနော်။ ကျွန်တော်တို့ စီးထားတဲ့ကား၊ ရထားကြီးကသာ ရွေ့နေတာ။ အရှင်းကြီး။ ကျွန်တော်တို့ကို သယ်ဆောင်ထားတဲ့ ရထားကြီး၊ မော်တော်ကားကြီး တရစပ်ရွေလျားနေတဲ့အတွက်ကြောင့်သာ ရှေ့ကဓာတ်တိုင်တွေ၊ မှတ်တိုင်တွေကိုရောက်၊ ပြီးတော့ကျော်ဖြတ်သွား၊ ရှေ့... ရှေ့... ရှေ့... ရှေ့ကဓာတ်တိုင်တွေ၊ မှတ်တိုင်တွေနဲ့ထိတွေ့။ အဲ... အဲဒါမျိုးကို ‘လဂ္ဂန = ကပ်ငြိခြင်း’လို့ ဆိုလိုတာ။ ပညာရပ်မှာတော့ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းမျဉ်းနဲ့၊ ဖွားရာသီခွင်နဲ့ဆုံတဲ့၊ ထိတွေ့တဲ့ အချိန်ကို ‘လဂ်’လို့ခေါ်တာပဲ။ ရာသီ ၁၂ ခွင်အတွက် ၁၂ လဂ်ရှိတယ်ပေါ့ဗျာ။ ဟုတ်ပြီနော်။

ဇေယျာလှိုင်ရဲ့လဂ်က ဗြိစ္ဆာလဂ်။ အဲဒါကြောင့် ဒီကလေးက ပရလောကသားဖြစ်တဲ့ ‘မူတူး’ကို သူတွေ့တာပေါ့။ မူတူးနဲ့ ဆက်ဆံ၊ ဆက်သွယ်လို့ရတာပေါ့။ ဒါက သဘာဝရဲ့ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်၊ ဖြစ်မြဲဓမ္မတာတစ်ခုပါပဲ။ ထိတ်စရာ၊ လန့်စရာတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး။

လူ့ဘုံလူနယ်ဆိုတာ ၃၁ ဘုံထဲက အစိတ်အပိုင်း ကလေးတစ်ခုပဲ မဟုတ်လား။ လူ့ဘုံ၊ ဗြိတ္တာဘုံ၊ အသူရကာယံဘုံစသဖြင့် ရောထွေးယှက်တင် ဖြစ်တည်နေကြတဲ့အတွက် လောကကြီးထဲမှာ လူသားတွေ သရဲ၊ တစ္ဆေ၊ ဗြိတ္တာ၊ ကျတ်၊ မှင်စာ၊ ဘီလူး၊ သဘက်၊ တိရစ္ဆာန်မျိုးစုံတို့ဟာ အတူတူ နေနေကြရတာပဲ။ လူသားနဲ့တိရစ္ဆာန်တွေက အကောင်အထည်ခြပ်ရှိတော့ မြင်ရတယ်၊ ကြားရတယ်၊ မြင်နိုင်တယ်၊ ကြားနိုင်တယ်၊ ထိတွေ့ကိုင်တွယ်

လူသားစစ်စစ် ကလေးငယ်တစ်ဦးနှင့် ဝိညာဉ်လောကသားတစ်ဦးတို့ သံယောဇဉ်ဖွဲ့ တွယ်တာနှောင်ငင်နေကြခြင်းသည်

သုံးသပ်နိုင်တယ်။ ကျန်တဲ့ ပရလောကသားတွေကျတော့ အကြောင်းဆက်မရှိရင် မမြင်၊မတွေ့နိုင်ဘူး။ ဒီတော့ လူသားတွေအဖို့ ဒီလောကကြီးဟာ တို့ချည်းပဲလို့ စိတ်မှတ် မြဲထားကြတဲ့အတွက် ဒီဇေယျာလှိုင်းလို အဖြစ်မျိုးကို ထူးဆန်းတယ် ထင်နေကြတာ။ တကယ်တော့ မမြင်ရ၊ မကြားရ၊ ထိတွေ့လို့ မရကြလို့သာကိုး။ ဒီလောကကြီး ထဲမှာ လူသားတွေရယ်၊ တိရစ္ဆာန်တွေရယ်၊ ပရလောက သားတွေရယ်ဟာ သူ့ဘုံသူ့ဘဝနဲ့သူ့ အတူတွဲပြီး တည်နေ ကြတာပါပဲ။ ကာရကလက်၊ ဗြိစ္ဆာလက်၊ မိန်လက်ပိုင်ရှင်တွေ ကတော့ အဲဒီပရသားတွေနဲ့ အဆက်အစပ် ရှိချင်ရှိနိုင်တာ ပေါ့လေ။”

ဆရာ ပြောလိုက်တော့လည်း ဟုတ်လို့။ လူ့ဘုံ၊ တိရစ္ဆာန်ဘုံ၊ ဗြိစ္ဆာဘုံ၊ အသူရကယ်ဘုံ၊ အထွေးထွေး အရောရော။ ဪ... ဘဝက၊ လောကတည်ဟန်က သည်သို့ပါကလား။ အဲသည်ထက် ဇေယျာလှိုင်းကလေး ဘာဖြစ်သွားသလဲ။ ပရလောကသား မူတူးကြီး ဘာဖြစ် သွားသလဲ။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ တစ်ရယ်တဲ့ တလည် လည်။

“ဇေယျာလှိုင်းတို့က ကုန်ချေးတန်းလမ်းမှာ တိုက် ခန်းကလေးဝယ်ပြီး နေကြတာ။ သူ့အဖေ ကဝန်ထမ်း၊ သူ့အထက်မှာ အစ်ကိုတစ်ယောက်ရှိတယ်။ အဖေက ရုံးသွား၊ အစ်ကိုက ကျောင်းသွားဆိုရင် ဇေယျာလှိုင်းနဲ့ သူ့အမေနဲ့က အဘွားအိမ်မှာ သွားသွားပြီးနေကြတာ။ အချိန်ဖြုန်းကြတာ။ အဘွားက ဇေယျာလှိုင်းကိုချစ်တယ်။ “ဟဲ့... သား၊ အိမ်မှာ အဖေနဲ့ကိုကို ကျန်ခဲ့တယ်မဟုတ် လား၊ ပြန်ပြန်ပြန်ကြ” လို့ ချစ်စနိုးနဲ့စရင် “အိမ်မှာ သော့ခတ်ထားတယ်။ ထပ်ခိုးပေါ်မှာ မူတူးပဲ ကျန်ခဲ့ တယ်” လို့ ပြန်ပြန်ပြောသတဲ့။ အဲဒီတော့မှ ကလေးကို မေးကြမြန်းကြရင်း ဇေယျာလှိုင်းနဲ့ မူတူးတို့ရဲ့ဇာတ်လမ်းက ပေါ်လာတာ။ အဲဒီတော့ရင် မြန်မာ့နက္ခတ်ဗေဒပညာအရ စစ်ကြည့်လိုက်တော့လည်း ဇေယျာလှိုင်းက ဗြိစ္ဆာလက် ပိုင်ရှင်။ ကွက်တိပဲ။

ကျွန်တော်ပြောခဲ့သလိုပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာ နက္ခတ်ပညာတို့၊ ဗေဒပညာတို့က အကြောင်းနဲ့အကျိုး ရဲ့ အဆက်အစပ်ကို အဖြေရှာတာပဲ။ Cause and Effect

မလွတ်ရဘူး။ လူသားသည် ပရလောကသားတွေကို မြင်၊ တွေ့။ ဆက်သွယ်နိုင်သလား။ လက် ၁၂ လက်ရှိတဲ့အထဲက ကာရကလက်၊ ဗြိစ္ဆာလက်၊ မိန်လက်ပိုင်ရှင်တွေက တွေ့ တယ်။ ဒါ သုတေသနရလဒ်၊ ပညာရလဒ်အရ သိတာ။ အနှစ်နှစ်အလလ အပတ်တကုတ် စောင့်ကြည့်လေ့လာ လက်ဆင့်ကမ်းခဲ့ကြလို့ သိတာ။ တွေ့နိုင်တယ်၊ မြင်နိုင် တယ်။ ဆက်သွယ်နိုင်တယ်။ နော...။

ကဲ... ဟုတ်ပြီ။ အဲဒီလက် သုံးမျိုးရဲ့ ပိုင်ရှင်တိုင်း တွေ့သလား၊ မြင်သလား၊ ဆက်သွယ်နိုင်သလား။ နိုး... နိုး... မရဘူး။ စနစ်တကျ အလေ့အကျင့်လုပ်ထားတဲ့ သူမှ မြင်တာဗျ။ မြင်တာတွေတာကို အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ မှတ်မှတ်သားသား အကျင့်မရှိခဲ့ရင် ဘာမှမထူးဘူး။ သာမန် လက်လိုပဲ။ နောက်လက်ပိုင်ရှင်နဲ့ ပရလောကနဲ့ အထုံအဆက် နီးစပ်မှု။ အဲဒါလည်း အရေးကြီးတယ်။ ကာရကလက်၊ ဗြိစ္ဆာလက်၊ မိန်လက်ပိုင်ရှင်နဲ့ ပရသားက အလွန်နီးကပ်သော ဘဝမှာ အလွန်နီးကပ်သော အကြောင်းနဲ့ ကြုံကြုံကဲခဲ့ရ ဖူးရင် သူတို့ချည်း မြင်ဖို့၊ တွေ့ဖို့၊ ဆက်စပ်ဖို့ အခွင့် အလမ်းများတယ်။

အဲ နောက်ပြီး လူသားနဲ့ ပရလောကသားနဲ့ ဆက်သွယ်ကြ၊ ဆက်ဆံကြတယ်ဆိုတာ အသံထွက်စကား ပြောပြီး ဆက်ဆံကြတာမျိုး မဟုတ်ဘူးဗျ။ အသံမထွက် ဘူး။ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး စိတ်စိတ်ချင်း ထိခတ်ပြီး အလို အလျောက် သိကြတာမျိုး။

ပြီးတော့ ပရလောကသားတွေဟာ ဘဝတစ်ခု၊ ဝန်းကျင်တစ်ခုမှာ အတည်အမြဲ ကြာကြာရှိနေလေ့ မရှိ တတ်ကြဘူးဗျ။ အဆိုတော် နာမည်ကြီး ဘိုဘိုဟန်ဆိုတာ ရှိတယ်။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ၊ ကျွန်တော့်ဘော်ဒါကြီး။ ဘိုဘိုဟန်က ပြောဖူးတယ်။ ကျွန်တော်က ကိုသိန်းတန်ရဲ့ စတိတ်ရှိုးတွေကို တာဝန်ယူခဲ့ရတဲ့ အချိန်တုန်းကပေါ့။ “ဆရာ သရဲဆိုတာကို ယုံသလား”တဲ့။ “ကိုဘိုနီရယ်... သရဲဆိုတာထက် ဝိညာဉ်လောကသားလို့ ပြောရအောင်ဗျာ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဝိညာဉ်လောက ရှိတယ်ဆိုတာကို ယုံတယ်”လို့ ပြောတော့ ဘိုဘိုဟန်ကြီးက ပြုံးလို့ဗျ။

မြန်မာပြည်မှာ စတိတ်ရှိုးတွေ ခေတ်မစားခင်တုန်း က ဘိုဘိုဟန်တို့ မောင်နှမတစ်တွေက နာမည်ကြီး

ဘိုဘိုဟန်က ပြောဖူးတယ်။ ကျွန်တော်က ကိုသိန်းတန်ရဲ့ စတိတ်ရှိုးတွေကို တာဝန်ယူခဲ့ရတဲ့ အချိန်တုန်းကပေါ့။ “ဆရာ သရဲဆိုတာကို ယုံသလား”တဲ့

ဟိုတယ်တွေက တီးဝိုင်းတွေမှာလိုက်ပြီး သီချင်းဆိုကြတာ။ အဲဒီတော့ အဲဒီက ဆိုလို့တီးလို့အပြီး အိမ်ပြန်ရင် တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းကို ဖြတ်ပြီးပြန်ကြရတာတဲ့။ အဲဒီတုန်းက တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းဆိုတာက သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်တွေနဲ့ မှိုင်းညှို့နေတာ။ ညဆိုရင် မှောင်မည်းတိတ်ဆိတ်၊ လူရိပ်လူခြေကကန်း၊ ချောက်ချားစရာကြီး။ အဲဒီမှာ ဘိုဘိုဟန်နဲ့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေ တွေ့ခဲ့ကြရတာတဲ့။ လူရုပ်ပေါ်ဘူး။ မီးခိုးတွေလှုပ်လို့ ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့က အမှောင်ထဲမှာ လင်းနေကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ မျက်နှာ၊ ဆံပင်၊ မျက်လုံး၊ ခန္ဓာကိုယ် ပီပီပြင်ပြင် မြင်ရတယ်တဲ့။ တွေ့ခါစတုန်းက ဘိုဘိုဟန်ကြီးက ကြောက်တော့ပြေးတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေက သူ့ရဲ့ရှေ့ကရောက်နှင့်နေတာ ချည်းပဲ...တဲ့။ အဲ...တွေ့ဖန်များတော့ မကြောက်တော့ဘူး။ ခင်သွားတယ်တဲ့။ တစ်ခါတလေ အိမ်ပြန်တဲ့လမ်းမှာ သူတို့နဲ့မတွေ့ရင် ပျင်းစရာကြီး။ အမှောင်နေသလိုကြီးတဲ့။ ဒါပေမဲ့ တွေ့နေရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက အမြဲတမ်း ပြောင်းပြောင်းသွားတယ်တဲ့။ တချို့ဆို ရက်ပိုင်းလောက်၊ လပိုင်းလောက်ပဲ တွေ့ပြီး နောက်မတွေ့ရတော့ဘူး။ တချို့ကျတော့ နှစ်ချီပြီးတွေ့နေရတယ်။ ဒါပေမဲ့ အမြဲတမ်းတော့ သူတို့တွေကို တွေ့နေရတာပဲတဲ့။ အဲဒီတော့... ပြောချင်တာက ပရလောကသားတွေက အတည်တကျရှိခဲ့တယ်။ တွေ့ရခဲ့တယ်။

ဟော... ဇေယျာလှိုင်ကျပြန်တော့ အဆန်းသားဗျ။ မူတူးကြီးက ဇေယျာလှိုင်ရဲ့ ကလေးဘဝတစ်လျှောက်လုံး ထပ်ခိုးတစ်ခုတည်းမှာ ဇေယျာလှိုင်နဲ့ အတူတူနေခဲ့ကြတာ။ ဇေယျာလှိုင် ၁၀ တန်းအောင်ပြီး စင်ကာပူကို ကျောင်းသွားတက်တယ်တဲ့ဗျ။ ဟိုရောက်တော့ သူ့အမေဆီကို ဖုန်းလှမ်းဆက်သတဲ့။ “အမေရေ... မူတူးမရှိတော့၊ သား စာကျက်လို့မရဘူးဗျ။ မူတူးကို သားဆီလွှတ်လိုက်မိန်းပါ”တဲ့။ ကဲ...။ အဲဒါနဲ့ သူ့အမေက ဇေယျာလှိုင်နဲ့ မူတူးတို့ နေနေကျ ထပ်ခိုးကလေးအပေါ်သွားပြီး “မူတူးရေ... နင့်သူငယ်ချင်းက နင်မရှိလို့ စာကျက်မရဘူးတဲ့။ စင်ကာပူကို လိုက်သွားလိုက်ဦး”လို့ ပြောပေးရသတဲ့။ ခြံထဲစရာဗျ။ ညပိုင်းကျတော့ ဇေယျာလှိုင်က သူ့အမေဆီ နန်းဆက်ပြန်တယ်။ “အမေရေ၊ မူတူးကြီး ရောက်လာပြီ။

အိုကေ...ပဲ”တဲ့။

အခုတော့ ဇေယျာလှိုင်တို့နဲ့ မတွေ့ဖြစ်တာတောင် ကြာလှပြီ။ ဘာတွေဖြစ်နေကြသလဲ မသိတော့ဘူး။ ကျွန်တော့် နက္ခတ်ဗေဒပညာရှင်ဘဝမှာ အသလို ထူးထူးကဲကဲ ဖြစ်ရပ်မျိုးကလေးတွေ၊ အမှတ်ထင်ထင် ဇာတ်လမ်းကလေးတွေ အများကြီးပဲဗျ။ ကြုံခဲ့ရတာ...”

ဆရာစကားဆုံးတော့မှ သက်ပြင်းချလိုက်မိရ။ “ကြုံမှကြုံရ၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရပဲလေ မူတူးနဲ့ ဇေယျာလှိုင်ရယ်...”

ယန်းနှင့်ပင်စည်

လူတို့သည် အလွန်ရှေးကျသော ကာလများက တည်းကပင် နေ၊ လ၊ ဂြိုဟ်၊ နက္ခတ်တို့အကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားခဲ့ကြ၏။ စိတ်ဝင်စားစား စူးစမ်းလေ့လာရင်း ကောင်းကင်ယံရှိ ဂြိုဟ်၊ နက္ခတ်၊ တာရာတို့၏ သဘောသဘာဝကို အခြေပြု၍ လူတို့၏ကြံ့ခိုင်မှုကို ကြိုတင်ဟောပြော သိရှိနိုင်သည်ဟူသော နက္ခတ်ဗေဒဆိုင်ရာ ယုံကြည်မှုသည် လူမျိုးတိုင်းလိုလို ယဉ်ကျေးမှုနည်းပယ်တွင် ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာကပင် ရှိနေနှင့်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

‘ဗေဒင်’ဟူသော ပညာရပ်သည် မြေပြင်နှင့် အာကာသ ကောင်းကင်တွင် ဖြစ်ပေါ်လာသမျှသော အတိတ်၊ နိမိတ်နှင့်တကွ ဂြိုဟ်၊ နက္ခတ်၊ တာရာတို့၏ အထွန်း၊ အညှိုး၊ အငုပ်၊ အပေါ်၊ ကြယ်ကြွေခြင်း၊ ဥက္ကာ ပျံခြင်း၊ တိမ်တောက်ခြင်း၊ ကြယ်တံခွန် ပေါ်ခြင်း၊ နေကြတ်၊ လကြတ်၊ ဂြိုဟ်ပျံ့ပျံ့မြင်မှစ၍ ဖြစ်ပေါ်လာ သမျှသော အတိတ်၊ နိမိတ်များကို အခြေပြု၍ ဟောဆိုရ သော ပညာရပ်ဖြစ်သည်။

ဗွားသက္ကရာဇ်နှင့် အသက်ကိုတည်၍ ၇ခု၊ ၈ခု၊ ၁၂ခုနှင့်စား၍ အကြွင်းအရံ တီထွင် ဟောပြောသော နည်းများမှအစ၊ အချိန်၊ နာရီကို မူတည်၍ဟောသော ဟူးရားဗေဒနှင့် ကာလကြီးဗေဒ၊ ဂဏန်းဗေဒ၊ မွေးဖွားချိန်အရ ကောင်းကင် ၁၂ ရာသီဂြိုဟ်၊ လဂ်၊ စန်းတို့ကိုကြည့်၍ ဟောဆိုသောဗေဒပညာရပ် အမျိုးမျိုးရှိ ကြသည့်အနက် မွေးဖွားချိန်တွင် တွက်စာရရှိသည့် ကောင်းကင် ၁၂

တွေ့ခါစတုန်းက ဘိုဘိုဟန်ကြီးက ကြောက်တော့ပြေးတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေက သူ့ရဲ့ရှေ့ကရောက်နှင့်နေတာ ချည်းပဲ...တဲ့

ရာသီပြိုဟ်ခွင်၏ အလားအလာကို စစ်ဆေးဟောပြောသော
ဗေဒင်ပညာသည် သဘာဝယုတ္တိ ရှိသည်။ ပြိုဟ်၊ နက္ခတ်၊
ကြယ်၊ တာရာတို့သည် သက်ရှိ၊ သက်မဲ့ ခပ်သိမ်းအပေါ်
တွင် သက်ဆိုင်ရာ သဘာဝအစွမ်းသတ္တိ၊ အရှိန်အဝါဖြင့်
လွှမ်းမိုးခြယ်လှယ်နိုင်သည်ဟု ရှေးပညာရှင်တို့က ယူဆခဲ့
ကြသည်။

“မြန်မာ့ရိုးရာဗေဒင်ပညာ၊ နက္ခတ်ပညာနယ်မှာ
တကယ်တော်၊ တကယ်တတ်တဲ့ လူတော်လူကျော်ကြီးတွေ
ရှိပါတယ်။ အဲဒီအကြောင်း နည်းနည်းပြောပြချင်တယ်။
ဥစ္စာပျောက်ဟောတဲ့ ခွေးလေးဗေဒင်ဆိုတာ ကြားဖူး
ကြသလား။ တစ်ချိန်က အလွန် နာမည်ကြီးခဲ့ပါတယ်။
ဟောဒီ အာသောကလမ်းနဲ့ သတိပဋ္ဌာန်လမ်းထောင့်မှာပဲ
ဟောခန်းဖွင့်သွားတာ။ သိပ်မှန်တာပဲလို့ အဟောကြည့်ဖူး
သူတိုင်း ဩချကြရတယ်။ အဲဒီဥစ္စာပျောက်အဟော၊
ခွေးလေးဗေဒင် ဘယ်ကလာသလဲ။ ဦးတင်လှိုင်တဲ့ ဆရာ
ကြီး နာမည်က။ ပဲခူးတိုင်း၊ သနပွင်မြို့နယ်၊ ဆင်ရုံတောရ
ကျောင်းထဲမှာ ဝပ်ရှော့ဖွင့်ပြီး အလုပ်လုပ်တယ်။ ဗေဒင်
ပညာကို အခကြေးငွေယူပြီး ဟောမစားဘူး။ အိမ်ကတော့
အဲဒီရွာထဲမှာပါပဲ။ သူ့အလုပ်ရုံက နီး၊ ပုတ်၊ တောင်း၊
ဆန်ကော၊ ဆန်ကာစတဲ့ ကျေးလက်သုံး၊ တောင်သူ
သုံးပစ္စည်းတွေ ရက်ပြီးရောင်းတာ။

ဆရာကြီးက သိပ်တော်တယ်။ ဟောချက်တွေက
ကွက်တိမှန်တယ်။ ဥစ္စာပျောက်ကိစ္စတစ်ခုတည်းပဲ ဇောက်
ချပြီးဟောတယ်။ မှန်လွန်းလို့ ဒီဆရာကြီး အကြားအမြင်
ရနေသလားလို့တောင် လူတွေက ထင်ကြတယ်။ မဟုတ်
ပါဘူး။ မြန်မာ့ဗေဒင်ပညာမှာပါတဲ့ မဟာဘုတ်ကို ကိန်း
ထပ်ဆင်ထားတာ။ ကိန်းအသစ်တွေ ဆင်ထားတာ။
မူလမဟာဘုတ်ကို ပြောင်းပြန်ကိန်းတွေ အများကြီးဆင်
ထားပြီး အဲဒီကိန်းအကျတွေထဲကနေ အဖြေကို ချင့်ချိန်
ဆွဲထုတ်ပြီးဟောတာ။ အဲဒါကလည်း ဆရာကြီးရဲ့ ကိုယ်ပိုင်
မူ၊ ကိုယ်ပိုင်ပညာ၊ ကိုယ်ပိုင်စနစ်ဗျ။ ကြည့်နော်...၊
ရှေးမြန်မာပညာရှင်ကြီးများဟာ ရှိနှင့်ပြီး နက္ခတ်ပညာ၊
ဗေဒင်ပညာ အခြေခံတွေကို ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်၊ ကိုယ့်
ပြည့်ဝကြံ့ခိုင်မှုမက အဲဒီအခြေခံအပေါ်မှာ နည်းသစ်တွေ၊
ကိန်းသစ်တွေကို ကိုယ်ပိုင်တီထွင်နိုင်ခဲ့ကြတာ။ သိပ်လေး

စားဖို့ကောင်းတယ်။ ဗေဒင်တို့၊ နက္ခတ်တို့ အယူအဆတွေ
ဟာ ဗြဟ္မဏဝါဒကနေ အခြေတည်လာပေမယ့် မြန်မာ
ဗေဒင်ပညာ၊ မြန်မာ့နက္ခတ်ပညာဆိုတာကဖြင့် မြန်မာမှု
စစ်စစ်ပဲ။ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ရဲ့ ကြောင်းကျိုးဆက် ‘ဝိဘန္ဓဝါဒ’
နဲ့အညီ ဆင်ခြင်တွက်ဆရတဲ့ ပညာရပ်ကြီးစစ်စစ်ပဲ။

ဆရာကြီး ဦးတင်လှိုင်ရဲ့ ဥစ္စာပျောက်ဗေဒင်
အဟောပညာကို မြန်မာ့ဗေဒပညာရှင်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်တဲ့
ဆရာမြိုင်တို့၊ မြန်မာစာပေပညာရှင် ဆရာကြီး ဦးမောင်
မောင်တင်တို့ကိုယ်တိုင် ဆင်ရုံတောရအထိ လိုက်သွားပြီး
မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ လေ့လာခဲ့ကြဖူးတယ်။ ဆရာကြီး
ဦးတင်လှိုင်က လက်တွေ့အဟောကိုပဲ ပြပေးခဲ့ပြီး ပညာကြီး
ကိုတော့ ဖြန့်မပေးလိုက်ဘူးလို့ သိရတယ်ဗျ။

အဲ... ရှားရှားပါးပါး ကျွန်တော့်ဆရာ ဦးအောင်
သန်းဦးကိုတော့ အဲဒီဥစ္စာပျောက် အဟောပညာကို ပေး
လိုက်သတဲ့ဗျ။ အိမ်နံပါတ် ၂၀၂၊ ဥယျာဉ်လမ်း၊ စလင်း
ကွင်းနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာနေပြီး ဟောခန်းဖွင့်တဲ့ဆရာ။
အခု ဆုံးသွားပြီ။ အဲ... အဲဒီဆရာကတော့ ဆရာကြီး
ဦးတင်လှိုင်ဆီက ပညာအမွေရလိုက်တယ်။

အလွန်ဆန်းကြယ်တာ ခင်ဗျ။ အဟောခံမယ့်
ပုဂ္ဂိုလ်ထဲက မွေးသက္ကရာဇ်တောင်းပြီးတာနဲ့ ‘မင်း...
ဘာပစ္စည်းပျောက်တာ မဟုတ်လား’လို့ တန်းပြောနိုင်တာ။
ပြီးတော့ ဘယ်သူယူထားတယ်လို့ ပြောနိုင်တဲ့အပြင်
ပစ္စည်းရှိနေတဲ့အရပ်၊ လက်ရှိ ပစ္စည်းယူထားတဲ့သူရဲ့
အမည်၊ ပုံသဏ္ဌာန်၊ ထူးခြားတဲ့ ဝိသေသတွေကိုပါ အပ်ကျ
မတ်ကျဟောနိုင်တာ ဆိုတယ်ကိုး။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်
ကျွန်တော့်ဆရာ ဦးအောင်သန်းဦး ဥစ္စာပျောက်ဟောတာ
ကို ကြုံခဲ့တွေ့ခဲ့ လေ့လာမှတ်သားခဲ့ရဖူးတယ်။ လက်ဖျား
ခါရလောက်အောင်ကို မှန်တယ်ဗျ။ အဲဒီလိုပြောရတော့
မှာပဲ။

ပြောချင်တာက မြန်မာ့နက္ခတ်ပညာ၊ ဗေဒင်ပညာ
ရပ်တွေက တကယ်ကို စစ်စစ်မှန်မှန်၊ ခိုင်ခိုင်မာမာရှိနေ
ပြီး တကယ်တော်၊ တကယ်တတ်၊ တကယ်ထက်တဲ့
ပညာရှင်ကြီးတွေလည်း အဟုတ်တကယ် ရှိနေတယ်ဆိုတာ
ပဲဗျ။ အဲဒါကို သေသေချာချာ သိကြစေချင်တယ်”

ဆရာဦးအေးကျော်က ပြုံးပြုံးကလေးဖြင့် ပြောပြ

အဟောခံမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်ထဲက မွေးသက္ကရာဇ်တောင်းပြီးတာနဲ့
“မင်း...ဘာပစ္စည်းပျောက်တာ မဟုတ်လား”လို့ တန်းပြောနိုင်တာ။

သည်။ ဪ... မြန်မာ့နက္ခတ်ဗေဒပညာဆိုသည်မှာ သည်သို့ပါတကား။ ရွှင်လန်းနှစ်သက်ခြင်းဖြင့် လင်းလင်း ကျင်းကျင်း။

နက္ခတ်ဗေဒပညာ (Astrology) ဟူသော ဝေါဟာရသည် ကြယ်တာရာ (Aster) နှင့် ဆင်ခြင် စဉ်းစား ကောက်ချက်ဆွဲသော ပညာ (Logic) ဟူသော ဝေါဟာရ နှစ်ရပ်ကို ပေါင်းစပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်တုံ။ ထို့ကြောင့်ပင် နက္ခတ်ဗေဒပညာဟူသည် နက္ခတ်ပညာဖြင့် ရှာထားသော ဂြိုဟ်နှင့် ကြယ်တာရာတို့၏ သဘောသဘာဝကို အခြေခံ၍ လူတို့၏ ကံကြမ္မာကို ဟောပြောသော ပညာရပ်ဟု ဆိုရမည်သာ။ နက္ခတ်ဗေဒပညာအရ နေ၊ လ၊ ကြယ်၊ ဂြိုဟ်တို့၏ လှုပ်ရှားပြောင်းလဲမှု သဘာဝများသည် လူတို့အပေါ် တန်ခိုးဩဇာ သက်ရောက်မှုရှိပြီး လူတို့၏ ကံကြမ္မာ အပြောင်းအလဲကို ပြုပြင်စီမံလျက်ရှိသည်ဟု လက်ခံ ယုံကြည်ထားကြခြင်း ဖြစ်၏။

“ဒီလိုရှိတယ်ဗျ။ ကြာသပတေးဂြိုဟ်နဲ့ စနေဂြိုဟ် တို့က အနှစ် ၂၀ ကြာတိုင်း ရာသီခွင်တစ်ခုအတွင်းမှာ ဆုံမိတတ်ကြတယ်။ အဲဒီလို ဆုံမိတဲ့အချိန်တိုင်း အမေရိကန် သမ္မတတွေဟာ လုပ်ကြံခံရပြီး သေချင်သေး၊ ဒါမှမဟုတ် အခြား အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် သေကြတတ်တာကို သုတေသနအချက်အလက်တွေက တိတိကျကျ ညွှန်းပြ နေတယ်ဗျ။ တိုက်ဆိုင်မှုသဘောလို့ မယူလိုက်နဲ့။ ဖြစ်တတ် တဲ့သဘာဝလို့ ယူကြရမှာ။

ဒီမှာကြည့်၊ ၁၈၄၀ ပြည့်နှစ်မှာ ကြာသပတေး ဂြိုဟ်နဲ့စနေဂြိုဟ်တို့က မကာရရာသီမှာ စုံတယ်။ အမေရိ ကန်သမ္မတ ဝီလျံဟင်နရီ ဟာရစ်ဆင် (W.Harrison) ဟာ ရာထူးလက်ခံပြီးလို့ ၃၁ ရက်အကြာမှာ နမိုးနီးယား ရောဂါနဲ့ ကွယ်လွန်ခဲ့တယ်။

၁၈၆၀ ပြည့်နှစ်မှာ အဲဒီဂြိုဟ်နှစ်လုံး ကန်ရာသီ မှာဆုံတယ်။ အမေရိကန်သမ္မတကြီး လင်ကွန်း (Lin- coln) က သူ့ရဲ့ ဒုတိယအကြိမ် သမ္မတသက်တမ်းအတွင်း ၁၈၆၅ ခုနှစ်မှ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခြင်း ခံခဲ့ရတယ်။

၁၈၆၀ ပြည့်နှစ်မှာ အဲဒီဂြိုဟ်နှစ်လုံးပဲ ဗြိသ္မ ဗာသီခွင်မှာ ဆုံကြပြန်ပြီ။ အမေရိကန်သမ္မတ ဂျိမ်းအေ ဂါဖီး (James A. Garfield) က ၁၈၈၁ ခုနှစ်မှာ လုပ်ကြံ

ခံရတယ်။

၁၉၀၀ ပြည့်နှစ်မှာ အဲဒီဂြိုဟ်တွေ မကာရရာသီမှာ ဆုံတယ်။ အမေရိကန်သမ္မတ ဝီလျံမက်ကင်လေး (William McKinley) က ၁၉၀၁ ခုနှစ်မှာ လုပ်ကြံခံရပြီး သေတယ်။ ကံ... ကြည့်၊ တွေ့တယ်နော်။ ဒါတွေဟာ တိုက်ဆိုင်မှုတွေလား။

နေဦး၊ ၁၉၂၀ ပြည့်နှစ်မှာ အဲဒီကြာသပတေး ဂြိုဟ်နဲ့စနေဂြိုဟ်တို့က ကန်ရာသီမှာ ဆုံပြန်တယ်။ အမေရိ ကန်သမ္မတ ဝါရင်းဟီး ဟာဒင်း (Warren G. Harding) က ၁၉၂၃ ခုနှစ်မှာ သူ့သမ္မတသက်တမ်း အတွင်းမှာပဲ ကွယ်လွန်သွားခဲ့တယ်။

၁၉၄၀ ပြည့်နှစ်မှာ အဲဒီဂြိုဟ်နှစ်ခု ဗြိသ္မရာသီ မှာဆုံတော့ အမေရိကန်သမ္မတကြီး ရူးဗဲ (Roosevelt) ကွယ်လွန်ခဲ့တယ်။ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်မှာ မကာရရာသီမှာ ဆုံကြပြန်တော့ ၁၉၆၃မှာ သမ္မတကနေဒီ (Kennedy) လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခြင်း ခံရတယ်။ နောက်ဆုံး ၁၉၈၈ ခုနှစ်မှာ အဲဒီဂြိုဟ်နှစ်လုံး ကန်ရာသီမှာဆုံကြတော့ အမေရိ ကန် သမ္မတရီဂင် (Reagan) က ၃၀ မတ်၊ ၁၉၈၁ မှာ လုပ်ကြံခံရတယ်။ ကံကြီးလို့ သေတော့မသေခဲ့ဘူး။

အဲဒီတော့ရင် နေ၊ လ၊ ကြယ်၊ ဂြိုဟ်တွေရဲ့ လှုပ်ရှားပြောင်းလဲမှု သဘာဝတွေက လူသားများအပေါ် အကျိုးသက်ရောက်မှု ရှိနေတယ်ဆိုတာကို ငြင်းလို့မရဘူး။ လက်ခံရမယ်။ မြန်မာ့နက္ခတ်ဗေဒပညာက လက်ခံ တယ်။

ဆရာကြီး ဒေါက်တာဦးသိန်းစံ (နန္ဒာသိန်းစံ) မလွန်ခင်က ပညာစကားပိုင်းတစ်ခုမှာ အမှတ်ထင်ထင် စူးစူးနစ်နစ် ပြောခဲ့ဖူးသော သုတေသနရလဒ်တစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲ သတိရသည်။ လူသည် လူ့ဘဝ၊ လူ့အဖြစ်၊ လူ့ကမ္ဘာ သက်သက်ချည်း အထီးတည်း တည်နေခြင်း မဟုတ်။ အခြားအခြား ဆက်နွယ်ရာ လောကများ၊ သဘာဝများ များစွာရှိနေသေးသည်။ သည်လို အသင့် အမျှ နှလုံးသွင်းမှသင့်မည်။

လူ့ဘဝ၊ လူ့ကမ္ဘာ၏အပ နေ၊ လ၊ ကြယ်၊ ဂြိုဟ် များ၏ တည်နေမှုသည် လူ့ပစ္စုပ္ပန်၊ အနာဂတ်ကို တစ်နည်း နည်း ဆက်နွယ်သက်ရောက်မှုရှိနေသည်။ မယုံချင်၍

လူသည် လူ့ဘဝ၊ လူ့အဖြစ်၊ လူ့ကမ္ဘာ သက်သက်ချည်း အထီးတည်း တည်နေခြင်း မဟုတ်

လည်းမရ။ သဘာဝဖြစ်သည်။ အစစ်အမှန် ဧကန်တရား ဖြစ်သည်။ သို့သော် ပညာဖြင့် ချဉ်းကပ်၍ အကြောင်း အကျိုး ညီညွတ်စွာ ချင့်ချိန်တွက်ဆနိုင်မှ ဖြစ်မည်။

“နဝတ၊ နအဖခေတ်က ဝန်ကြီးရာထူးအထိ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူးတဲ့ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတစ်ဦး ရှိတယ် ဗျ။

မွန်ပြည်နယ်ဘက်က ကျွန်းကလေးတစ်ကျွန်းမှာ မွေးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်။ သူ့ကိုမွေးတဲ့အချိန်မှာ မြန်မာ့နက္ခတ်ပညာ ကျွမ်းကျင်တတ်သိတဲ့ ဆရာကြီးတစ်ဦးက အချင်းကို မြေမကျစေဘဲ ဆန်ကောအသစ်တစ်ချပ်နဲ့ ခံစေပြီး တခြား ကျွန်းတစ်ကျွန်းမှာ မြှုပ်နှံစေခဲ့တယ်တဲ့။

မင်းတို့ကလေးရဲ့ ဇာတာက အကြီးအကဲဖြစ်မယ့် ဇာတာ။ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ အချင်းကိုမြှုပ်ခဲ့ရင် ဒီကျွန်းမှာပဲ အကြီးအကဲဖြစ်မယ်။ အဲဒါဆို ဘာဖြစ်မလဲ။ ဓားပြ အကြီးအကဲ၊ လက်နက်ကိုင် သောင်းကျန်းသူ အကြီးအကဲ ဖြစ်မှာပဲတဲ့။ ဟုတ်တယ်။ အဲဒီကျွန်းက ပင်လယ်စားပြန် အစိုးရ ဆန့်ကျင်ဘက် အဖွဲ့အစည်းဝင်တွေချည်းပဲ။ လက်နက်တလွှားလွှားနဲ့ တခြားကျွန်းမှာ အချင်းမြှုပ်တဲ့ အတွက် နိုင်ငံအဆင့် အကြီးအကဲတစ်ဦးဖြစ်မတဲ့ဗျ။

နောင်တော့... သူပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာတာ ပါပဲ။

မြန်မာ့တပ်မတော်မှာရော၊ အစိုးရအဖွဲ့ထဲမှာရော ထိပ်ပိုင်းခေါင်းဆောင်ထဲမှာ တစ်ဦးဖြစ်လာခဲ့တယ်။ ပြောချင်တာက ပညာရဲ့တန်ဖိုး။

နက္ခတ်ပညာကို ကျကျနနသိတဲ့၊ တတ်တဲ့သူ မရှိခဲ့ရင်၊ အချိန်မီအခါမီ အနာဂတ်ကို တွေးမြော်ပြီး မစီရင်နိုင်ခဲ့ရင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ဘဝ ဘာဖြစ်သွားမလဲ။ တိုက်ဆိုင်မှုလို့ မျက်စိမှိတ်ပြီး ငြင်းမရတဲ့ အကြောင်းအကျိုး သင့် ပညာကိစ္စတွေ မြန်မာမှုနယ်ပယ်မှာ အများကြီးပဲဗျာ။

လေ့လေ့လာလာနဲ့ လေးလေးစားစား နှလုံးသွင်း မှန်ကြစေချင်တယ်။ တကယ့်အဖိုးတန် ပညာရပ်ကြီးတွေ တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားမှာကို စိုးရိမ်တယ်”

ဆရာက တွေးတွေးဆဆ ပြောနေသည်။

ကျွန်တော်တို့လည်း တွေးကြမှ ကောင်းမည်ထင် ရဲ့။ သို့မဟုတ်ခဲ့လျှင်.....

မထိုက်မတည် ထိုက်မှတည်

“ကျွန်တော်တို့ မြန်မာမှုနယ်ပယ်မှာ ‘မန္တန်’ ရွတ်ဆိုတဲ့အလေ့ရှိတယ်။ များသောအားဖြင့်ကတော့ ဗုဒ္ဓ ဝစန ဗုဒ္ဓပိဋကတ်တော်များထဲက အာနိသင်ထက်မြက်တဲ့ ‘ဂါထာပိုဒ်’များကို အထပ်ထပ်အဖန်ဖန် အလေ့အထပြု စီရင်ရွတ်ဖတ်ကြတာပေါ့။ စိတ်အလေ့အကျင့်၊ စိတ်အလုပ် တစ်မျိုးပါပဲ။ ပြောချင်တာက အဲဒီလို မန္တန်ကောင်း၊ ဂါထာကောင်းလေးတစ်ခုကိုပဲ ဂရုဓမ္မ လုံ့လပြုပြီး အဖန်ဖန် ပွားများရင် မယ့်နိုင်လောက်တဲ့ အကျိုးဖလတွေ ခံစားရ နိုင်တယ်လို့ ကိုယ်တွေ့နေယှဉ်ပြီး ပြောပြချင်တာ။ ဒါ... ဒါ... ကျွန်တော့်ကိုယ်တွေ့။

ကန်တော်ကလေးက တရုတ်အနွယ် မိသားစု တစ်ခုဗျ။ ကျွန်တော့်ကို သူတို့အိမ်အထိပင့်ပြီး မြန်မာ့ နက္ခတ်ဗေဒင် အဟောကြည့်ကြတာ။ ဖခင် တရုတ်အဘိုး ကြီးရယ်၊ သားရယ်၊ သမီးရယ်ပေါ့ဗျာ။ အဓိကအကြောင်း က ထိုင်ဝမ်မှာရှိနေတဲ့ သူတို့အမေဆီကို သားနဲ့သမီးကို ပို့ပြီး ဟိုမှာ တက္ကသိုလ်ပညာသင်စေချင်တာ။ အဘိုးကြီး ရဲ့စိတ်ကူးက။ အဲဒါကိုလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြော ပြတယ်။

အဲဒီတော့ ကျွန်တော်က ဂါထာတစ်ပုဒ်ကို ညွှန်းရ တယ်။ မင်းကွန်းတိပိဋကဓရဆရာတော်ဘုရားကြီး အမြဲ ရွတ်ပွားတော်မူလေ့ရှိတဲ့ ဂါထာပါ။ မဟာဗုဒ္ဓဝင်မှာတော့ ဘုရားရှင်လက်ထက်က မဟာကပ္ပိနမင်းကြီးဟာ ရဟန်း ပြုဖို့အတွက် ဘုရားရှင်ထံသွားတဲ့အခါ လမ်းခရီးကြားက အခက်အခဲကြီးတွေ ၁။ အပရစ္ဆာမြစ်ကြီး ၂။ နီလဝါဟီနီ မြစ်ကြီး ၃။ စန္ဒဘာဂါမြစ်ကြီး သုံးစင်းကို အလွယ်တကူး ကျော်ဖြတ်နိုင်ဖို့ ရွတ်ဆိုခဲ့တဲ့ ဂါထာတော်တွေပါပဲ။ ဒီလို ပါ...”

ဆရာဦးအေးကျော်က ဘုရားစင်ထက်မှ မြတ်ဗုဒ္ဓ ဘဂဝါကို လက်အုပ်ချီလျက် ဂါထာတော်ကို ကြည်လင် ပြတ်သား အေးငြိမ်းစွာ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပြသည်။ အလေး အမြတ် နာယူတော်မူကြရန်ပါ ခင်ဗျား။

၁။ ဘဝ သောတံ ဟဓေ ဗုဒ္ဓေါ၊
တိဏ္ဍော လောကန္တူ ဝိရူ။

အဲဒီကျွန်းက ပင်လယ်စားပြန် အစိုးရ ဆန့်ကျင်ဘက် အဖွဲ့အစည်းဝင်တွေချည်းပဲ၊
လက်နက်တလွှားလွှားနဲ့ တခြားကျွန်းမှာ အချင်းမြှုပ်တဲ့အတွက် နိုင်ငံအဆင့် အကြီးအကဲ

စတောန သစ္စဝဇ္ဇေန၊

ဂမနံ မေ သမိဇ္ဈတု။

၂။ ယဒိ သန္တိဂမော မဂ္ဂေါ၊

မောက္ခော အစ္စန္တိကံ သုခံ၊

စတောန သစ္စဝဇ္ဇေန၊

ဂမနံ မေ သမိဇ္ဈတု။

၃။ သံဃော ဝေ တိတ္ထကန္တာရော၊

ပုညက္ခေတ္တော အနတ္တရော၊

စတောန သစ္စဝဇ္ဇေန၊

ဂမနံ မေ သမိဇ္ဈတု။

“ဗုဒ္ဓေါ၊ သဗ္ဗညုဗုဒ္ဓ အမည်ရသည့် လောကထွတ်ထား မြတ်ဘုရားသည်၊ ဟဝေ၊ စင်စစ်ဧကန်အမှန်ပင်၊ ဘဝသောတံ၊ ဘဝသုံးသွယ် ရေပြင်ကျယ်ကို၊ တိတ္ထော၊ နိဗ္ဗာန်ထုတ်ချောက် မှာကမ်းရောက်အောင် ကူးမြောက်တော်မူပြီးဖြစ်ရကား၊ လောကန္တာရ၊ လောက၏ အဆုံးသို့ နှလုံးကြည်ဖြူ ဆိုက်ရောက်တော်မူလေပြီ။ ဝိဒူ၊ ခပ်သိမ်းသောတရားတို့ကို ပိုင်းခြားထင်ထင် သိမြင်တော်မူလေပြီ။ စတောနသစ္စဝဇ္ဇေန၊ ဝစီမင်္ဂလာ ဤသစ္စာစကားကြောင့်၊ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏၊ ဂမနံ၊ ယခုခရီးသွားခြင်းသည်၊ သမိဇ္ဈတု၊ သိဒ္ဓိဝန်ထောက် တံခွန်ဆောက်၍ ပြီးမြောက်ကုံလုံ ပြည့်စုံပါစေသတည်း။”

“မဂ္ဂေါ၊ လောကုတ္တရာတရား အရိယာမဂ်လေးပါးသည်၊ ယဒိတေ၊ စင်စစ်ဧကန်အမှန်ပင်၊ သန္တိဂမော၊ နိဗ္ဗာန်ထုတ်ချောက်ရောက်စေနိုင်၏။ မောက္ခော၊ အရိယာမဂ်ဖြင့် ရောက်အပ်နိဗ္ဗာန် တရားမြတ်သည်လည်း၊ အစ္စန္တိကံ သုခံ၊ ချမ်းသာစင်စစ် ဧကန်ဖြစ်၏။ စတောန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ဝစီမင်္ဂလာ ဤသစ္စာစကားကြောင့်၊ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏၊ ဂမနံ၊ ယခုခရီးသွားခြင်း ကိစ္စပင်းသည်၊ သမိဇ္ဈတု၊ သိဒ္ဓိဝန်ထောက် တံခွန်ဆောက်၍ ပြီးမြောက် ကုံလုံ ပြည့်စုံပါစေသတည်း (ဝါ) အန္တရာယ်မမှောက်၊ ရန်မနှောင့်ဘဲ ထမြောက်ကုံလုံ ပြည့်စုံပါစေသတည်း။”

“သံဃော၊ ပရမတ္ထ အရိယာ သံဃာတော်မြတ်သည်၊ ဝေ၊ စင်စစ်ဧကန်အမှန်ပင်၊ တိတ္ထကန္တာရော၊ သံသရာခရီးခဲကို အံ့အစေလောက် ဘက်ကမ်းရောက်အောင် ကူးမြောက်ပြီး ဖြစ်တော်မူပေ၏။ အနတ္တရော၊

အတုမရှိ လွန်မြတ်ဘိသော၊ ပုညက္ခေတ္တော၊ ကောင်းမှုမျိုးကို စိုက်ပျိုးကြချရာ လယ်ယာမြေစစ် ပုညခေတ်လည်း ဖြစ်ပါပေ၏။ စတောန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ဝစီမင်္ဂလာ ဤသစ္စာစကားကြောင့်၊ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏၊ ဂမနံ၊ ခရီးသွားခြင်း ကိစ္စပင်းသည်၊ သမိဇ္ဈတု၊ သိဒ္ဓိဝန်ထောက် တံခွန်ဆောက်၍ ပြီးမြောက်ကုံလုံ ပြည့်စုံပါစေသတည်း (ဝါ) အန္တရာယ်မမှောက်၊ ရန်မနှောင့်ဘဲ ထမြောက်ကုံလုံ ပြည့်စုံပါစေသတည်း။”

သာဓု သာဓု သာဓု။ ကောင်းစွ အေးစွ ငြိမ်းစွ။

“အဲဒီဂါထာကို မန္တန်သဖွယ် အလေ့အထုံပြုပြီး အဖန်ဖန်အထပ်ထပ် ပွားရန် သွားတဲ့ခရီးမှာ ဘေးရန်ကင်းသဗျ။ နိုင်ငံခြားသွားလိုသူများ ဧကန်မုချ မနှေးမမြန် သွားကြရသဗျ။ အဲဒီလို ဂါထာတော်ရဲ့ အကျိုးဖလကို ဂဃနဏ ရှင်းပြပြီး စာနဲ့ရေးပေးခဲ့သဗျ။ အဘိုးကြီးကလည်း သေချာလိုက်တာ။ ကက်ဆက်နဲ့တောင် အသံသွင်းယူထားလိုက်တယ်ဗျ။ အဲ... အဲဒီနှစ် တရုတ်နှစ်သစ်ကူးနေမှာ သူတို့အိမ်ဘက် ရောက်သွားတော့ အဘိုးကြီးက ထိုင်ဝမ်ကိုသွားပြီတဲ့ဗျ။ ကဲ... ဒီလို... ဒီလို... သားနဲ့သမီးက နှစ်နှစ်ကာကာ အယုံအကြည်မရှိတော့ ဂါထာကို မရွတ်ဘူးပေါ့ဗျာ။ အဘိုးကြီးကတော့ ကျကျနုနု၊ သေသေချာချာ ရွတ်သတဲ့ဗျ။ ဟော... သွားချင်တဲ့ သားနဲ့သမီးက မသွားရ။ အဘိုးကြီးကတော့ ချောချောမောမော ဗီဇ၊ ပတ်စီပိုရီပြီး ထိုင်ဝမ်သွားခဲ့ရသတဲ့ဗျ။ ကဲ... ဘယ်နှယ်လဲ။ အသံမျှသာဖြစ်တဲ့ ဂါထာ၊ မန္တန်ပေမယ့်လည်း အဓိပတိတပ်ထိုက်အောင် နှစ်နှစ်ကာကာ၊ စူးစူးစိုက်စိုက် အလုပ်လုပ်ရင် မလွဲဧကန် အကျိုးပေးတော့တာပဲဗျ။ ဒါ... အသေအချာပဲ။”

ကျွန်တော့်ရင်နှလုံး၌ ‘မထိုက်မတည်၊ ထိုက်မှတည်မည်၊ စေတီမွေကွန်၊ အာကာယုံသည်၊ ထိုက်သူထံသို့ ကြမည်တည်း’ ဟူသော ရှေးဆရာများ၏ အဆုံးအမ ကဗျာတစ်ပိုဒ်က စိုက်ဝင်လျက် ပီတိဖြင့် ကြည်နူးနေမိ။

“ဒီလိုဗျ။ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး၊ အဆိုတော်၊ အကယ်ဒမီ အင်္ဂလန်စိန် (ငြိမ်းငြိမ်းအိ)ရဲ့ အမေကို ကျွန်တော်က ဒီဂါထာလေးကို ပေးဖြစ်တယ်ဗျ။ ငြိမ်းငြိမ်းအိအမေ ဒေါ်စန်းကြည်က ဂါထာ၊ မန္တန် ရွတ်ပွားရတာကို သိပ်

သူ၏ တိရစ္ဆာန်ချစ်စိတ်နှင့် ဘာသာရေးယူချက်က သူကိုယ်သူ ပြန်မောင်းနှင်နေခြင်းကြောင့်ဟု ကျွန်တော်နားလည်မိသည်

ဝါသနာပါတာကိုး။ ဘယ်တော့မှ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ မနေဘူး။ ဂါထာတစ်ပုဒ်ပုဒ်ကို အမြဲရွတ်နေတာပဲ။ ကျွန်တော် ပေးတဲ့ဂါထာကိုတော့ အင်္ဂလန်စိန် ရွတ်တစ်ခုကနေ တစ်ခုအသွား၊ ရှိုးပွဲတစ်ခုကနေ နောက်ရှိုးပွဲတစ်ခုကို အကူးမှာ ကားခေါင်းခန်းမှာထိုင်ပြီး ရွတ်တာတဲ့ဗျ။ မီးပွိုင့်နဲ့မတိုးအောင်လို့၊ မီးနီမမိအောင်လို့တဲ့။ ကဲ... မှတ် ကရော။ အောင်မယ်... တကယ်ကို မီးပွိုင့်လွတ်တာတဲ့ ဗျ။ လမ်းခရီးက ချောချောမောမော အဆင်ပြေပြေချည်း ပဲတဲ့။ မနိပ်ဘူးလား။”

ကျွန်တော့်မှာ အလိုလို အူရွှင်လာလျက် ပြုံးချင် ယောင် ဖြစ်လာရတော့သည်။ ဪ... မသိသူကျော်သွား၊ သိသူဖော်စားပေကိုး။

“နောက် အင်္ဂလန်စိန်၊ ခင်မောင်ထူး၊ အောင်ရင်၊ ကော်နီတို့အဖွဲ့၊ မန္တလေးက ဖျော်ဖြေပွဲတစ်ခုကို သီချင်း ဆိုကြဖို့၊ ခရီးသွားကြသတဲ့ဗျ။ ဒေါ်စန်းကြည်လည်း ပါတာပေါ့။ မီးရထားနဲ့သွားကြတာ။ ထုံးစံအတိုင်း ခရီး ထွက်တဲ့အချိန်ဆိုတော့ ဒေါ်စန်းကြည်က ကျွန်တော်ပေး ထားတဲ့ဂါထာကို တစ်လမ်းလုံး ရွတ်ပွားပြီး ပုတီးစိပ် လာခဲ့သတဲ့ဗျ။ ဟော... မန္တလေး ဘူတာကြီးကို အဲဒီ အချိန်တုန်းက တိုင်းမှူးကတော်ကြီးကိုယ်တိုင် အလေး တယူ လာကြိုသတဲ့ဗျ။ မန္တလေးမှာရှိနေတုန်း သွားရေး လာရေး အဆင်ပြေအောင်ဆိုပြီး ကားကောင်းကောင်း ငါး စီးတောင် စီစဉ်ပေးထားသတဲ့။ ကဲ... ကြည့်စမ်းဗျာ။ ဒီလို အတွေ့အကြုံမျိုးတွေကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကြုံကြိုက် တိုက်ဆိုင်မှုလို့ ပြောမလဲ။ အကြောင်းကြောင့် အကျိုးဖြစ် တာတွေဗျ။ မဟုတ်ဘူးလား။

ပြောသူလည်း ပြုံးလို့၊ နားဆင်သူ ကျွန်တော် လည်း ဖျော်လို့။ ပညာစကားမည်သည် နှလုံးကိုစိုပြည် ရွန်းမြစေစမြဲ။

ယတြာ၊ သို့မဟုတ် ကံပြင်ခြင်း

“ကုသလာ အကုသလံ၊ ကုသိုလ်အကုသိုလ်ဖြစ် သော၊ ကမ္မံ၊ ကံသည်၊ ဝိပါကနံ၊ အကျိုးဖြစ်ကုန်သော၊ ခန္ဓာနု၊ နာမ်ခန္ဓာတို့အားလည်းကောင်း၊ ကဏ္ဍာရူပါနံ၊

ကမ္မဇရုပ်တို့အားလည်းကောင်း၊ ကမ္မပစ္စယေန၊ ကမ္မပစ္စယ သတ္တိဖြင့်၊ ပစ္စယော၊ ကျေးဇူးပြုသည်၊ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ စေတနာ၊ စေတနာသည်၊ သမ္မယုတ္တကာနံ၊ ယှဉ်ဖက်ဖြစ် ကုန်သော၊ မ္ဗောနံစ၊ တရားတို့အားလည်းကောင်း၊ တံသမု ဋ္ဌာနာနံ၊ ထိုစေတနာကြောင့်ဖြစ်ကုန်သော၊ ရူပါနံစ၊ စိတ္တဇ ရုပ်တို့အားလည်းကောင်း၊ ကမ္မပစ္စယေန၊ ကမ္မပစ္စယသတ္တိ ဖြင့်၊ ပစ္စယော၊ ကျေးဇူးပြုသည်၊ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။”

“ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်က မဟာပဋ္ဌာန်းတရားတော်ကြီးမှာ ဤသို့ တိတိပပ ညွှန်ခဲ့၏။ လွန်ခဲ့သော နှစ် ၂၆၀၀ ခန့် ကဖြစ်သည်။ အကြောင်းအကျိုး ဆက်သွယ်သော ဝိဘဇ္ဇ ဝါဒကို အရိုးရှင်းဆုံး၊ အလေးနက်ဆုံး၊ အတိကျဆုံး လင်းကျင်းပြနိုင်ခဲ့ခြင်း။

“အကျိုး”ကို ဖြစ်ပေါ်စေမည့် “ကံအကြောင်း”ကို ပြုလုပ်ဖန်တီးသူအား ခြေရာကောက်သော် လူ (ပြုသူ)၌ ပင် အဆုံးသတ်သည်။ လူ၏ကံကြမ္မာ အကောင်းအညံ့ကို ခြယ်လှယ်စီမံရာ အရင်းခံအကြောင်းတရားများ ရှိနေသေး သည့်တိုင်၊ ထို“အမည်မသိ” အကြောင်းတရားများ၏ ပြဋ္ဌာန်းခံသက်သက်မဟုတ်၊ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ကံယုဝါဒ မဟုတ်၊ လူ၏ကံအကျိုးတရားကို ဖန်တီးသူမှာ “လူ”သာ ဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓက ဤသို့ဆုံးမ၏။ မြန်မာ့နက္ခတ်ပညာက ဗုဒ္ဓဝါဒ၏ အဆုံးအမဖြင့် ခြေခြေမြစ်မြစ် စရန်ယုံပြု တည်ဆောက်ထားသည်။

မြန်မာမှုတွင် အစဉ်တစိုက် လက်ခံယုံကြည်ခဲ့ ကြသည့် ထေရဝါဒဆိုင်ရာ ကံကံ၏ အကျိုးတရားအမြင် တွင် လူသားတစ်ဦးအနေနှင့် မိမိ၏ကံကြမ္မာကို မည်သို့ သော တန်ခိုးရှင်ကဖြစ်စေ၊ အမည်မသိ အကြောင်းတရား များကဖြစ်စေ၊ ဖန်တီးစီမံ ပြုပြင်ပြောင်းလဲခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ မိမိကသာလျှင် လွတ်လပ်စွာ ရွေးချယ်ဆုံးဖြတ် မှုပြုကာ မိမိ၏ ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံအလျောက် အကျိုးတရားများ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်မည်ဖြစ်သဖြင့် ဖန်တီး သူ၊ ပြုလုပ်သူ လူ၏ ဉာဏ်နှင့်ဝီရိယကသာလျှင် မူလ အရင်းခံ အကြောင်းဖြစ်၏ဟု ခံယူသည်။

မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုတွင် အကောင်းအဆိုးကံတစ်ခု ဖြစ် နေသော မြန်မာ့နက္ခတ်ဗေဒင်အမြင်၌ အိန္ဒိယမှ စီးဆင်း လာသည့် နက္ခတ်ပညာ အခြေခံများကို ထေရဝါဒဗုဒ္ဓ

လမ်းပေါ်မိုးခွေးလေ ခွေးလွင့်များကိုလည်း သူ့အလွတ်မပေးခဲ့၊ ထမင်းဆိုင်မှ ဟင်းကျွန်၊ ထမင်းကျွန်များတောင်းဝယ်ကာ

ဘာသာရှိ ကံကံ၏အကျိုး ယုံကြည်မှုနှင့်ပေါင်းစည်းလျက် မြန်မာ့နက္ခတ္တဗေဒပညာကြီးတစ်ရပ်ကို ထူထောင်နိုင်ခဲ့ သည်။

လူတစ်ဦးအနေဖြင့် နက္ခတ်ပညာအရ မိမိ၏ဘဝ အနာဂတ် ကံကြမ္မာအဆိုးအကောင်းကို တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ကြိုတင်သိရှိနိုင်သည်ဟု လက်ခံထားသော်မှ မိမိ၏ဘဝ ကံကြမ္မာကို အမှန်တကယ် ပြုပြင်စီရင်နိုင်သူမှာ မိမိကိုယ် တိုင်သာဖြစ်ပြီး အတိတ်ကံကို မိမိ၏လက်ရှိ 'ကံ၊ ဉာဏ်၊ ဝီရိယ'တို့ဖြင့် ကုစားဆယ်မ၍ အသင့်အမျှရနိုင်သည်ဟု လည်း ယူဆယုံကြည်တတ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် မြန်မာ့ နက္ခတ်ဗေဒပညာ၏ ပညာရပ်ခွဲတစ်ခုဖြစ်သော 'ယတြာ အစီအရင်ပညာခန်း'က မြန်မာ့လူမှုဝန်းကျင်တွင် ကြီးစိုး အားကောင်းနေခြင်းဖြစ်၏။

ညောင်ထောက်ခြင်း၊ တံတားခင်းခြင်း၊ လမ်းပြင် ခြင်း၊ ဘေးမဲ့လွတ်ခြင်း စသည့် ဗုဒ္ဓယတြာများသည် မြန်မာတို့နှင့် ပွန်းတီးလှသည်။

“ယတြာဆိုတဲ့စကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်အရ လိုအပ် သောအကျိုး၊ မလိုအပ်သောအကျိုး နှစ်ပါးတို့ကို ကောင်းစွာ ဖြစ်စေတတ်၊ ရောက်စေတတ်တဲ့ သဘောရှိတယ်။ အာနိ သင်ရှိတယ်။ ပညာရပ်အရ ဆပွတ်၊ ပဉ္စပွတ်၊ စတုရန်း၊ တြိရန်းတို့ကို အကြောင်းပြုပြီး ယတြာဆင်ခြင်း၊ ယတြာ ချခြင်း၊ ဓာတ်ပြန်ခြင်း၊ အပဓာတ်ယတြာဖြင့် လူနာကုသ ခြင်းတို့ကို ပြုကြရတာပေါ့။

မြွေကိုက်ရင် မီးစနဲ့ ကိုက်မိတဲ့နေရာကို ထိုး။ လင်းတငှက်ကို ဖောနဲ့ ခဏခဏရိုက်ရင် ဓာတ်ခိုက်ပြီး လင်းတသေတယ်။ အသီးရှိတဲ့ လက်ပင်ကို မြင်းလားရဲ့ အစွယ်နဲ့ရိုက်ရင် အသီးအားလုံး ကြွေကျမယ်။ အသီးရှိတဲ့ ကင်ပွန်းပင်ခြေရင်းမှာ ဖွဲကြမ်းကိုပုံပြီး မီးရှို့လိုက်ရင် မီးခိုးနဲ့ ထိတဲ့ အသီးတွေအားလုံး ကြွေကျမှာပဲ။ ဒါ ဒိဋ္ဌဓမ္မဇာတ် သဘာဝသဘော၊ ယတြာသဘောတွေပဲ။

ယတြာကြောင့် အကျိုးပြီးပုံ သာဓကတစ်ခုကို ပြောပြဦးမယ်။ မြန်မာသက္ကရာဇ် ၉၆၇ ခုနှစ်မှာ အင်းဝ ဘုရင် အနောက်ဘက်လွန်မင်းကြီးက တောင်ငူကိုသိမ်း ဖိုက်ချင်တော့ ဘားမဲ့ဆရာတော်ကို ယတြာစီရင်ပေးဖို့ လျှောက်သတဲ့။ ဆရာတော်က “တောင်ငူ”ကို နိုင်ချင်ရင်

ယင်းကိုဓာတ်ပြန်ပြီး “ငူတောင်”နဲ့ နံတူဖြစ်တဲ့ ‘ခံတက်’ ပင်ကိုရှာ။ မင်းကြီးရဲ့ နေ့နဲ့ဆိုင်ရာ တောဇေရပ်ရှိ ခံတက် ပင်ကို မူလအခြေခံတပ်စခန်းချပြီး လုပ်ကြံရင် အောင်မြင် လိမ့်မယ်လို့ အစီအရင်ပြုပေးတယ်ကိုး။ အစီအရင်အတိုင်း ပဲ တပ်တော်များက ဆောင်ရွက်ကြပါသတဲ့။ သို့သော် ငြား၊ တောင်ငူဘုရင်ကိုးကွယ်တဲ့ ‘ရှင်မုန့်ယို’ဆရာတော် ကလည်း အပြန်အလှန် ယတြာဆင်ထားတဲ့အတွက် အင်းဝတပ်တွေကို ကျွဲခေါင်းရိုး၊ နွားခေါင်းရိုးပုံသဏ္ဌာန် တွေက ခြောက်လှန့်ပစ်ခတ်လို့ မကြာခဏ တပ်လန့်ပြီး စစ်ဆင်ရေးက ရှေ့မတိုးသာဘူး။ အဲဒီတော့ ဘားမဲ့ဆရာ တော်ကြီးဆီကို ခြေမြန်တော်လွှတ်ပြီး လျှောက်တဲ့အခါ ဘာကိုမျှ မိန့်တော်မမူဘဲ ဒေါက်ချာတစ်ခုကိုယူ၊ ဦးခေါင်း မှာစွပ်၊ အတန်ကြာမှ ဦးခေါင်းမှချွတ်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ် ပစ်ချ၊ ကျက်သရေခန်းထဲဝင်သွားသတဲ့။ ဒါဟာ တောင်ငူနဲ့ တစ်ပြိုင်တည်းတည်ခဲ့တဲ့ “မြတ်စောညီနောင်”ဘုရားမှ ထီးတော်ကို ချစေလိုရင်းဖြစ်မယ်လို့ နိမိတ်ကောက်ပြီး ထီးတော်ကို ချစေတယ်။ အရင်တပ်တော်ကို လှန့်နေတဲ့ ကျွဲခေါင်းရိုး၊ နွားခေါင်းရိုးသဏ္ဌာန်များ ပျောက်သွားပြီး တောင်ငူကို လုပ်ကြံအောင်မြင်ခဲ့တယ်တဲ့ဗျ။ ဒါ... မြန်မာ့ ယတြာပညာရဲ့သဘော”

ဆရာဦးသိန်းခံ (နန္ဒာသိန်းခံ)က သူ၏ ‘နက္ခတ် ဗေဒပညာနှင့် မြန်မာတို့၏ အတွေးအမြင်၊ အစဉ်အလာ ကျမ်းငယ်ကလေး ထွက်ဦးစ၊ ယတြာနှင့်ပတ်သက်၍ ဆရာထံ အလေ့အလာပြစဉ် ဤသို့ပြောပြခဲ့ဖူးသည်။

“လူတော်တော်များများဟာ ကံအခွင့်အလမ်းသင့် တဲ့အတွက် နက္ခတ်ပညာ၊ ဗေဒပညာ ကျွမ်းကျင်သူ ပညာရှင်များနဲ့ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ပြီး မိမိတို့ရဲ့ ကံကြမ္မာအဆိုး အညံ့များကို ယတြာအစီအရင်နဲ့ ကုစားဆယ်မနိုင်ကြ တယ်။ ရသင့်သမျှ အကျိုးကျေးဇူးတွေရပြီး စိတ်ချမ်းသာ ကြရတယ်။ တချို့တွေက အခွင့်အခါမသင့်တော့ အကြံ ကောင်း၊ ဉာဏ်ကောင်း၊ ပညာကောင်းကို ဆည်းကပ်ခွင့်၊ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးခွင့် မရကြဘူး။ ကိုယ့်ရဲ့ကံကို ယတြာ ပညာနဲ့ မပြုပြင် မတည့်မတ်နိုင်ကြတာ။ စိတ်မကောင်း စရာပေါ့။ အဲဒါကြောင့် လူတိုင်းလူတိုင်း အချိန်တိုင်းမှာ ကံမြင့်ကံကောင်းစေဖို့ အမြဲထားဝရ အာနိသင်ပြနေစေမယ့်

ကိုယ်ရဲ့ကံကို ယတြာပညာနဲ့ မပြုပြင် မတည့်မတ်နိုင်ကြတာဘူး။ စိတ်မကောင်း စရာပေါ့

လူတိုင်းအတွက် ယတြာကောင်းကလေးကို အကြံပြုပေးချင်တယ်ဗျ။ မခက်ပါဘူး။ လူတိုင်း လွယ်လွယ်လုပ်နိုင်ကြပါတယ်”

ယတြာနှင့်နှယ်၍ ဆရာဦးအေးကျော်က ပြောသည်။ သက်ကြီးဝါရင့် ပညာရှင်တစ်ဦးက ပညာဖြင့်၊ မေတ္တာဖြင့် စိမ့်ထုံနေသော မင်္ဂလာစကား၊ ကျွန်တော်လည်း ထို ‘ယတြာ’မျိုးကို သိချင်သည်။ လိုချင်သည်။

“ကျွန်တော်ဘဝရဲ့ ပညာအတွေ့အကြုံအရတော့ လူတော်တော်များများဟာ နာမည်အမှည့်မှားလို့၊ နာမည်က ‘ခိုက်’လို့ ဒုက္ခကြုံကြရတာကို တွေ့ရတယ်။ နာမည်ဆိုတာ ဒီတစ်သက်၊ ဒီတစ်ဘဝလုံး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်စားပြုပြီး ရပ်တည်မယ့် ‘နာမ်ဓာတ်’ ကိုး ဆရာရဲ့။ အဲဒီတော့ ကိုယ်ရဲ့ မွေးတဲ့ရာသီခွင်၊ စနံ၊ လင်၊ နက္ခတ်နဲ့ ကိုယ့်ရဲ့နာမည်၊ ကိုယ့်ရဲ့နာမ်ဓာတ်က သာဇာတဖြစ်နေမှ စိတ်ချမ်းသာ၊ ကိုယ်ကျန်းမာစရာတွေ ဖြစ်မှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား။ အဲဒီတော့ရင် နာမည်ကို သေသေချာချာရွေးချယ် မှည့်ခေါ်ရမှာပေါ့။ အဲဒါကြောင့် မြန်မာတို့ရဲ့ လူမှုဓလေ့၊ ရိုးရာ ယဉ်ကျေးမှုမှာ ‘နာမက္ခရာမင်္ဂလာ အမည်ပေးကင်ပွန်းတပ်မင်္ဂလာ’ဆိုတာ တခမ်းတနားကြီးရှိနေရတာပေါ့နော်”

ဟုတ်ပဲ၊ စိတ်ဝင်စားစရာ။ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ကိုယ့်စိတ်ထဲ ကောင်းနိုးရာရာ လှတပတ နာမည်များကို နှုတ်သင့်သလို ထွေထွေရာရာ ကလီကမာ မှည့်ခေါ်နေကြခြင်းသည် ကိုယ့်ကံကြမ္မာ၊ ကိုယ့်ဘဝအပေါ် ကောင်းသောအကျိုးကို သက်ရောက်နေကြရဲ့လား။ ဆန်းလျှင်ပြီးရော ထင်မိထင်ရာ ပါးစပ်သရမ်း၍ ပေါက်တတ်ကရ နာမည်ကြီးတွေပေးပြီး သောကတွေ၊ ဒုက္ခတွေ၊ ဗရဗွေနှင့် ဝဲလည်ခတ် ဆင်းရဲပင်ပန်းနေကြရောသလား။ ဟူး... စိတ်မောလိုက်ပနော။

“ကိုယ့်ဘဝ၊ ကိုယ့်ကံကြမ္မာကို ဖန်တီးစီရင်ပေးမယ့် ကိုယ့်ရဲ့ ‘နာမ်ဓာတ်’၊ ‘နာမ်အသက်’ကို အာနိသင်ရှိဖို့ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ မြန်မာ့ဆန်းကျမ်းပညာရပ်အရ နာမက္ခရာတိုင်နဲ့ညှိပြီး သာဇာတဖြစ်မယ့် နာမည်မျိုး မှည့်ဖို့ အကြံပြုချင်တယ်။ ကိုယ့်တစ်ဘဝလုံး ကိုယ့်ရဲ့ ကိုယ်စားရပ်တည်သွားမယ့် နာမည်ဖြစ်တာကြောင့် ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ကြုံရာကျရာ ပေါက်ပန်းဈေး မမှည့်ကြစေချင်ဘူး။

ရိုးရိုးလေးပြောကြစို့ဗျာ။ အင်္ဂါသားဆိုပါတော့။ အင်္ဂါပြီးရင် ဗုဒ္ဓဟူး။ မွေးနံ့ကို အညွန့်တပ်ပြီး ‘စောလွင်’ လို့မှည့်တယ်။ ဒါအရိုးဆုံးပဲ။ မွေးနံ့ကို အညွန့်ကလေးတင်ပြီးမှည့်ပါ။ သိပ်ကောင်းပါတယ်။ လွယ်လည်းလွယ်ပါတယ်။

အဲ... နာမည်ကို ဆန်းဆန်းပြားပြား တွေ့လီကေလီတွေ မှည့်ကြတော့ တိုင်စောက်ထိုးကြီးဖြစ်ရော။ အညွန့်က- အပေါ်မတက်ဘဲ ဦးစိုက်ကျွမ်းပြန်ကြီးဖြစ်နေရော။ အဲတော့... ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ပင်ပင်ပန်းပန်း ရုန်းရပြီပေါ့။ လောကဓံနဲ့ကြုံတဲ့အခါ အရမ်းပင်ပန်း၊ တစ်အားဆင်းရဲစွာ ရုန်းကန်ရတော့တာပေါ့။ ဒါကြောင့် နာမည်ပေး၊ နာမည်မှည့်၊ ကင်ပွန်းတပ်တာကို အရမ်းအလေးထားစေချင်တယ်။ မင်္ဂလာကြီးတစ်ပါးမို့ပါ။ ကျွမ်းကျင်သူ ပညာရှင်များနဲ့ တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းပြီး သေသေချာချာ၊ ကျကျနနကြီး အမည်ပေးကြစေချင်တယ်။

ပြီးတော့ နာမည်မှာ ‘ပညတ်’ရှိတယ်ဗျ။ ဒါ... ဒါကိုပြောဦးမယ်။ မန္တလေးတောင် သာသနာပြုရသေ့ ကိုယ်တော်ကြီးဦးခန္တီဆိုတာ ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီ ဦးခန္တီက သူ့ရဲ့ဒေါက်ချာကြီးကို ဘုရားရှေ့မှာချပြီး ဘုရားကန်တော့တယ်ဗျ။ ဒေါက်ချာကို ဘုရားကိုလှူတယ်။ သူ့နာမည်က ‘ဦးခန္တီ’နော်။ အဲဒီမှာ ‘ခန္တီ’နဲ့ ‘ဒေါက်ချာ’ကကင်းကင်းလုပ်တာပဲလို့ တချို့ကယူဆကြတယ်။ ‘ရွှေတိဂုံ’နဲ့ ‘ကျိုက်ထီးရိုး’ကကင်းကင်း ဘာညာဘာညာပေါ့ဗျာ။ နောက်ကလိုက်လုပ်ကြတာ။ ကကင်းကင်းရဲ့နောက်မှာရှိသော နာမပညတ်တွေရဲ့ သဘာဝအထိ သဘောမရောက်ကြတော့ တလွဲတွေ ဖြစ်ကုန်ကြရော။ ဆရာ... ဓဏရုပ်ပြီး စဉ်းစားကြည့်လေ။ ‘ခန္တီ’ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲ။ ကဲ... သည်းခံခြင်း၊ ညွတ်ကိုင်ခြင်း၊ မာန်လျှော့ခြင်း... ဒီလိုမဟုတ်လား၊ ‘ဒေါက်ချာ’ဆိုတာက လူရဲ့ အမြင့်အမြတ်ဆုံး ဦးခေါင်းထက်မှာ တင်ထား၊ ဆောင်ထားရတဲ့ အဓိပတိပစ္စည်း၊ အဲဒီဟိုးဦးခေါင်းဖျားက ‘ဒေါက်ချာ’ကို ကြမ်းပြင်အထိ ဖြုတ်ချပြီး ဘုရားကိုလှူတာ။ ‘ခန္တီ’နာမည်ပညတ်ရဲ့ ဝိသေသ သရုပ်ဖြစ်တဲ့ သည်းခံခြင်း၊ နှိမ့်ချခြင်း၊ မာန်လျှော့ခြင်းကို အကြွင်းမဲ့ပြုလိုက်ခြင်း မဟုတ်လား။ ကဲ...

လမ်းပေါ်မှခွေးလေး ခွေးလွင်များကိုလည်း သူ့အလွတ်မပေးနဲ့၊ ထမင်းဆိုင်မှ ဟင်းကျွန်၊ ထမင်းကျွန်များတောင်းဝယ်ကာ

ဒီတော့ ဓာတ်ခိုက်ပြီပေါ့။ အာနိသင်ထက်ပြီပေါ့။ အကျိုး ထူးပြီပေါ့။ နော်...။ ဒါကြောင့် နာမည်တွေမှာ ‘ပညတ်’ တွေရှိတယ်။ ‘ပညတ်’တွေမှာ ‘အဓိပ္ပာယ်’တွေရှိတယ်။ အဓိပ္ပာယ်တွေမှာ ဓာတ်တွေကိန်းတယ်။ ကိုယ့်နာမည်ကို အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ၊ ကျက်သရေမင်္ဂလာရှိရှိ မှည့်ကြစေချင် တယ်။

ကြားဖူးသေးတယ်။ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးက သူ့ရဲ့ တပည့်သာဝကတွေကို ဦးစီးပြီး ‘ခြေတော်ရာ’တစ်ခု လှူတယ်ဗျ။ လုပ်ရင်းကိုင်ရင်း အခက်အခဲအမျိုးမျိုးကြုံပြီး အပြီးမသတ်နိုင်ဘူး။ ပြဿနာကလည်း တစ်မျိုးပြီး တစ်မျိုး။ အဲ... သူ့နာမည်မှာ ‘နေလ’လည်းပါရဲ့။ ‘ဝိဇ္ဇာ’ လည်းပါရဲ့။ ‘အောင်’ဆိုတာလည်း ပါရဲ့။ အကုန်လုံး ဟိုးကောင်းကင်က အရာတွေချည်းပဲ။ အဲဒီလိုနာမည်နဲ့ လူက ‘ခြေတော်ရာ’လှူနေတော့ ပညတ်ရဲ့ဓာတ်သဘော အရ ဆန့်ကျင်ဘက် အခိုက်ဓာတ်ကို မယှဉ်နိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဘယ်လိုလုပ်လုပ် အနှောင့်အယှက်တွေချည်း တွေ့နေရတာ။ အဲ... ခြေတော်ရာမလှူဘဲ၊ ‘ရွှေဝါးတော်’ လှူကြည့်ပါလား။ ‘ဗိမာန်အမိုး’တွေ၊ ‘မျက်နှာကြက်’တွေ လှူကြည့်ပါလား။ အောင်မြင်မယ့်ဖြစ်ခြင်း၊ ပျော်စရာကြီး နေမှာဗျ။ အဲဒါ အမည်ပညတ်နဲ့ သဟဇာတမဖြစ်လို့ ဓာတ်ခိုက်တာ။ ယတြာပညာက အဲဒါမျိုးတွေကို တည့်မတ် ဖြူပြင်ပေးရတာကိုး။ ယတြာအလုပ်က အဆိုးတွေ၊ အညံ့ တွေရဲ့ အာနိသင်ကို ပျက်အောင်ပြယ်အောင် ဟန့်တား ထယ်ဖျက်ပေးရတာ။ အကောင်းတွေအကျိုးတွေ လွယ်လင့် တကူ ဖြစ်ထွန်းအားကောင်းလာအောင် ပံ့ပိုးပေးရတာ။ အဲဒါကြောင့် ကိုယ့်ဘဝမှာ ကောင်းတာတွေပဲ ဖြစ်ချင်၊ ကြံ့ချင်ရင်၊ အဆိုး၊ အညံ့တွေနဲ့ ကင်းချင်ရင် ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် နာမ်ဓာတ်ဖြစ်တဲ့ ကိုယ့်နာမည်ကို သေသေချာချာ မှည့်စေချင်တယ်။ နာမည်ဟာ အခြေခံအကျဆုံးနဲ့ အကောင်း ဆုံး ယတြာအစီအရပ်ပဲဗျ...”

“အဲ... နောက် အလွယ်ကူဆုံးနဲ့ အထက်မြက်ဆုံး ယတြာကတော့ ဗုဒ္ဓယတြာပေါ့ဗျ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အကဲခတ်လိုက်တဲ့အခါ နည်းနည်းများည့်နေပြီလို့ထင်ရင် ဥပုသ်စောင့်တာတို့၊ သက်သတ်လွတ်စားတာတို့၊ တရား ထင်ဝင်တာတို့၊ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်တာတို့ စသဖြင့် မိမိရဲ့

ပစ္စုပ္ပန်ကို မြင့်စေတဲ့ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ ထူထောင် တဲ့ အလုပ်တွေကိုလုပ်ဗျ။ ကောင်းမှုသုစရိုက်ရဲ့ အာနိသင် ကြောင့် အဆိုးတွေအညံ့တွေ အကျိုးပေးဖို့ အခွင့်အလမ်း မသာတော့ဘူးပေါ့။ အတန်အသင့် ထောက်ရာတည်ရာ ရတာပေါ့။ မကောင်းဘူးလားဗျာ”

ဆရာအပြုံးအေးအေးကလေးများက မေတ္တာဖြင့် စိမ့်ထုံအေးမြ။ “မြန်မာ့ယတြာအစီအရင် နှင့်စပ်လျဉ်း၍ အများကြာ အမှန်ဖြစ်နေသော အယူအဆများ၊ နက်နက် နဲနဲ သိအပ်သည့် အကြောင်းအရာများ၊ အံ့မခန်းသော အတွေ့အကြုံများ အများကြီးပြောရန် ရှိသေးသည်ဟု ဆရာဦးအေးကျော်က ဆိုပါသည်။

သို့သော် ဆရာမှာလည်း ဆရာအလုပ်တွေနှင့်။ ဆရာကို အားကိုးတကြီး စောင့်လင့်နေသည့် ဧည့်သည် တွေတစ်ဝိုက်ကြီးနှင့်။

သည်သို့ဖြင့်....။

ဆရာကို နှုတ်ဆက်၍ ပြန်လာဖြစ်ခဲ့သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နောက်.... နောက်ဆက်၍ ဆရာ

ပညာဝန်းကျင်ကို သွားဖြစ်နေဦးမည်ကား ဧကန်။

သူ၏ တိရစ္ဆာန်ချစ်စိတ်နှင့် ဘာသာရေးခံယူချက်က သူ့ကိုယ်သူ ပြန်မောင်နှံနေခြင်းကြောင့်ဟု ကျွန်တော်နားလည်မိသည်

လူသားနှင့်ရှင်သန်ခြင်း

ခြေရာများ

နှင်းစံပယ်အောင်ကို

အတိတ်ဆိုတာ တကယ်တော့ စိတ်အာရုံနဲ့နှလုံးသား ဗဟိုတည့်တည့်မှာ ထင်ကျန်ရစ်နေတဲ့ ခြေရာလေးတွေပါပဲ။ ခြေရာ တော်တော်များများက မြေပြင်အနေအထားအပေါ်မူတည်ပြီး နက်နဲ သောခြေရာ၊ တိမ်သောခြေရာ၊ လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားသော ခြေရာ ဆိုပြီး အမျိုးမျိုးရှိပါတယ်။ တချို့ခြေရာလေးတွေက အခါခါပြန် ကြည့်မိတိုင်း စွဲလမ်းမက်မောစိတ်နဲ့ တသသဖြစ်လောက်စရာ ကောင်းလှပေမယ့် တချို့ ခြေရာလေးတွေက ပြန်လှည့်မကြည့်ချင် လောက်အောင် ချောက်ချားစရာကောင်းလှတဲ့ ခြေရာလေးတွေ လည်း ရှိပါတယ်။ တချို့ ခြေရာလေးတွေကတော့ သဲသောင်စပ်မှာ လျှောက်ခဲ့သည့်နှယ် လှိုင်းအလာမှာ ဘာမှမကျန်အောင် ပျောက် ကွယ်သွားတတ်ပါတယ်။

လူ့ဘဝဆိုတဲ့ နေရတဲ့နှစ်တွေ ကြာလာလေ၊ အသက် တွေ ကြီးလာလေ၊ မှတ်မှတ်ရရဖြစ်နေတဲ့ အတိတ်ကခြေရာလေး တွေဟာလည်း များလာလေပါပဲ။ ကျွန်မရဲ့အသက် ၄၀ကျော်လာ တဲ့အတွက် လူအဖြစ် ရှင်သန်ရပ်တည်ခွင့်ရတဲ့ ကာလအတော်တော် များများမှာ ဖြတ်သန်းခဲ့ရတဲ့ အတိတ်လမ်းတွေပေါ်က ခြေရာလေး တွေကလည်း ပုံစံအမျိုးမျိုး၊ နေရာဒေသအစုံ၊ လျှောက်လှမ်းခဲ့ရတဲ့ လမ်းအမျိုးအစားတွေအလိုက် အများကြီး စုဆောင်းထားမိခဲ့ပါပြီ။ ခုအချိန်ထိ ကျွန်မလမ်းလျှောက်မိတိုင်း အမြဲလိုလို ကိုယ်လျှောက် လှမ်းခဲ့ရတဲ့ ခြေရာလေးတွေကို သတိတရကြည့်ဖြစ်ပါတယ်။ သာယာဖြောင့်ဖြူးခဲ့တဲ့ လမ်းတွေဆိုရင် ဘဝမှာ လှပခဲ့တဲ့ ခြေရာ လေးတွေပါလားဆိုပြီး ရင်မှာနှစ်သိမ့် ပီတိစိမ့်ရ။ မှန်တိုင်းတွေထန်

တချို့ ခြေရာလေးတွေကတော့ သဲသောင်စပ်မှာ လျှောက်ခဲ့သည့်နှယ် လှိုင်းအလာမှာ ဘာမှမကျန်အောင်

လှိုင်းလုံးတွေထဲပြီး ကိုယ့်ခြေရာလေးတွေ လှိုင်းနဲ့အတူ ပျောက်ကွယ်သွားရတော့မယ့် အနေအထား တွေရပြန် တော့လည်း လွတ်မြောက်အောင် အားသွန်ခွန်စိုက် လမ်း ကြောင်းပြောင်းခဲ့ရတဲ့ ခြေရာလေးတွေအတွက် ရင်တွေ တုန် နှလုံးတွေခုန် ဖြစ်ခဲ့ရတာလည်း ရှိရဲ့ပေါ့။

ခြေရာတိုင်းရဲ့ ပုံရိပ်တိုင်းဟာ ကိုယ့်ဘဝအတွက် ခံစားမှု ရသမျိုးစုံပေးတဲ့ သင်္ကေတ အမှတ်အသားတွေပဲ လေ။ အောင်မြင်မှုတွေ၊ ဆုံးရှုံးမှုတွေ၊ ပျော်ရွှင်မှုကြည်နူးမှု တွေ၊ ယူကျုံးမရ ကြေကွဲနာကျင်ခံစားမှုတွေ ဆုံစည်းရ ခြင်း၊ ကွေ့ကွင်းရခြင်း၊ ချမ်းသာသုခနဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်ခဲ့ ရခြင်းများစွာ ကျွန်မရဲ့ ဘဝရပ်တည်ချက် သင်ရိုးညွှန်း တမ်းအပေါ် မကျွမ်းကျင်မှု၊ ညံ့ဖျင်းမှုတွေ ဆင်ခြင်တဲ့ တရား သတိလက်လွှတ် ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့အတွက် အမှားအယွင်း တွေနဲ့ လောကဓံတရားရဲ့ စာမေးပွဲ အတော်များများမှာ အမှတ်ကောင်းကောင်းနဲ့ အောင်ခဲ့တာလည်းရှိ၊ ဘာသာစုံ ဂုဏ်ထူးနဲ့ ခရက်ဒစ်တွေ ရခဲ့တာလည်းရှိ ကိုယ်ပိုင်ပြီထင် ပေမယ့် ခွက်ခွက်လန်အောင် အမှတ်တွေနည်းခဲ့ရတာ လည်း ရှိခဲ့တဲ့အတွက် ကျွန်မဘဝရဲ့ အတိတ်ခြေရာလေး တွေမှာ ဆက်လက်ရပ်တည်ရှင်သန်ရမယ့် လက်ကျန် အစိတ်အပိုင်းလေးတွေအတွက် အမြဲကြိုးစား အားယူပါ တယ်။

ခြေရာလေးတွေ ထပ်ကာထပ်ကာ မမှားရ အောင် အတိတ်က အရိပ်တွေကရရှိခဲ့တဲ့ ဖြစ်စဉ်လေးတွေ အပေါ် သင်ခန်းစာယူပါတယ်။

လူဆိုတာ အမြဲတမ်း မမှန်နိုင်သလို၊ အမြဲတမ်း လည်း မှားမနေပါဘူး။ ရင်ကျက်ဖို့ဆိုတာ ပိုက်ဆံပေးပြီး ဝယ်ယူလို့မရတဲ့ အရာပါ။ ကိုယ်လျှောက်လှမ်းခဲ့ရတဲ့ လမ်းအချိုးအကွေ့တွေ၊ လူတွေဆီကနေ အတွေ့အကြုံတွေ၊ အချိန်တွေဆီကနေသာ ရနိုင်တဲ့အရာတွေ မဟုတ်ပါလား။

ခြေရာ-၁

ပညာရှင် “ဆိုကရေးတီး” က ‘ကိုယ်လျှောက်ခဲ့ ရတဲ့ ဘဝခရီးလမ်းကို ပြန်ပြီးမလေ့လာ၊ မသုံးသပ်သူဟာ လူဖြစ်ရုံနဲ့ခြင်းပဲတဲ့။ ဒါကြောင့် သူပြောသလို၊ လူဖြစ်ရုံမခံ

နိုင်တာနဲ့ အတိတ်လမ်းက ခြေရာလေးတွေကို ခဏခဏ ပြန်လည်တူးဆွရင်း ငယ်စဉ်အချိန်က ကိုယ် ဘာတွေမှားခဲ့ သလဲဆိုတာ ပြန်လည်သုံးသပ်မိပါတယ်။ အတိတ်လမ်း က ခြေရာလေးတွေထဲမှာ ထင်ကျန်နေရစ်တဲ့ အမုန်းတွေ၊ မကျေနပ်မှုတွေ၊ ခံရခက်ခြင်းနဲ့ ဖိနှိပ်ချိုးနှိမ်ထားခဲ့ရတဲ့ ဆန္ဒတွေ၊ မာနတရားတွေဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဖြစ်ပျက် သဘောတရားလေးတွေကို တစ်ခုချင်းစီလိုက်ကောက်ပြီး အမှိုက်ပုံးထဲ အကုန် သိမ်းကျုံးပြီးထည့်၊ ခွင့်လွှတ်ခြင်းဆိုတဲ့ တံမြက်စည်းနဲ့ တဖြည်းဖြည်းချင်း လွဲထုတ်လိုက်တဲ့အခါ ကျွန်မရဲ့စိတ်တွေဟာ မိုးတိမ်မိုးသား ကင်းစင်တဲ့ ပြာလုံလုံ ကောင်းကင်ကြီးတစ်ခုပမာ ကြည်လင်သွားခဲ့ရပါတယ်။

အချစ်ဆိုတာကလည်း မရည်ရွယ်တဲ့အချိန်မှာ မထင်မှတ်ဘဲ ပေါ်ပေါက်တတ်တာမျိုးပါလား.... သူနဲ့ စတင်တွေ့ဆုံချိန်မှာ ကျွန်မအသက် ၁၈နှစ်။ အဲဒီအရွယ် မှာ သူဟာ ကျွန်မရဲ့ရည်းစားဦးလို့လည်း ပြောလို့ရပါ တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်မဟာ မွေးဖွားစဉ် ကတည်းက “စိတ်ဓာတ်”၊ “စည်းကမ်း”၊ “ပညာ”၊ “အမိန့်” ဆိုတဲ့ ပုံစံခွက်တစ်ခုထဲမှာ နေသားတကျ ပျော်ဝင်နေတဲ့ စစ်သားကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ သမီးမို့လို့ပါ။ ကျွန်မတို့ ငယ်စဉ် ကလေးဘဝကစ ပညာရည်နို့သောက် သုံးတဲ့ အရွယ်အထိ တပ်ကကျောင်းကားနဲ့ ကျောင်းသွား၊ ဆော့ကစားချိန်တွေမှာလည်း ကိုယ့်အိမ်နီးချင်း ပတ်ဝန်း ကျင်က စစ်သား သားသမီးတွေနဲ့သာဆော့၊ တပ်ရဲ့ပျော်ပွဲ ရွှင်ပွဲ အားကစားပွဲကအစ ရှေ့တန်းပြန် ကြိုဆိုရေးနေ၊ နှစ်သစ်ကူးတဲ့ အတာသင်္ကြန်ပွဲ၊ ဝါဆိုပွဲ၊ သီတင်းကျွတ်ပွဲ တော်တွေအလယ် လွတ်လပ်ရေးနေ့ပွဲတွေအဆုံး ပုံစံခွက် တစ်ခုထဲကနေ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင် အသိုက်အဝန်းလေး တစ်ခုမှာသာ ပျော်ရွှင်ရှင်သန်လာရသူတွေလေ။ ကျွန်မတို့ စစ်သားသားသမီး အတော်များများရဲ့ ဘဝဆိုတာ ရပ်ကွက် နေကလေးများနဲ့ လုံးဝမတူပါဘူး။ ဒီကျောင်းကား၊ ဒီ ဆရာမ၊ ဒီအပေါင်းအသင်း၊ ဒီပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတဲ့ ကန့် သတ်ဘောင်လေးထဲမှာသာ ခြေရာထင် ကျန်ရစ်သူတွေ ကိုး။ ရပ်ကွက်နေကလေးများလို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင် တတ်တာ၊ အချိန်မတော် အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ ကစား ရတာ လည်ပတ်ကြတာ၊ မိဘအုပ်ထိန်းသူမပါဘဲ ဘုရားဖူး

ပုံစံခွက်တစ်ခုထဲမှာ နေသားတကျ ပျော်ဝင်နေတဲ့ စစ်သားကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ သမီးမို့လို့ပါ။ ကျွန်မတို့ ငယ်စဉ် ကလေးဘဝကစ ပညာရည်နို့သောက်သုံးတဲ့အရွယ်အထိ

သွားတာ၊ ကျောင်းပိတ်ရက် ပန်းခြံ၊ ရပ်ရပ်ရံ၊ ကစားကွင်း ဆော့တာ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ဒီကနေ့၊ ဒီအချိန်ထိ ကျွန်မနဲ့ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လှတဲ့ နေရာတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မအတွက် ငယ်ငယ်ကတည်းက ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့တဲ့ သောက်ရုံးလေး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ သူငယ်တန်းကတည်းက သူငယ်ချင်းပေါ့။ သူမိဘတွေက သည်း တပ်မတော်ထဲကဆိုတော့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ သံယောဇဉ်က အချိန်တွေကြာလာလေ၊ ခိုင်မြဲလေပါပဲ။ တပ်မတော်သားတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝဆိုတာကလည်း သိတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ ဒေသတစ်ခု၊ မြို့တစ်မြို့ကနေ တစ်နှစ်တန် သည်၊ နှစ်နှစ်တန်သည်နေထိုင်ရပြီး သတ်မှတ်ချိန်ရောက် တာနဲ့ ပြောင်းရရွှေ့ရဆိုတော့ကာ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ဟာ သူငယ်တန်းကနေ ဒုတိယတန်းအထိ ကျောင်းတူတူတက် ကြ၊ ပြီးတော့ ခွဲခွာရ၊ နောက် ၇ တန်းနှစ် မော်လမြိုင်မြို့မှာ ပြန်ဆုံကြရတဲ့အခါ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ကျောင်းလည်း အတူတူ၊ ညနေကျောင်းဆင်းချိန် တပ်ထဲက ဆရာမအိမ်မှာ သင်္ချာကျူရှင်တက်ကြတော့လည်း အတူတူ၊ ကျွန်မတို့ အိမ်က ကားပျက်ချိန် သူတို့အိမ်က ကျောင်းကားနဲ့ ကျောင်း သွားအတူတူ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။

မော်လမြိုင်တိုင်းဝင်းထဲက ဘယ်ညာအပြည့် လမ်းတစ်လျှောက်ပွင့်နေတဲ့ ပိတောက်လမ်းကလေးအပေါ် မှာ ကျွန်မတို့ အတူတူ ဆော့ကစားဖူးတယ်။ လမ်းတွေ လျှောက်ခဲ့ဖူးတယ်။ ပိတောက်လမ်းမှာ ထင်ကျန်ရစ်ခဲ့ရတဲ့ ခြေရာလေးတွေကို ပြန်လည်ကြည့်မိတိုင်း သောကလည်း ပေါခဲ့၊ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင် ရယ်မောခြင်းနဲ့အတူ အဖြူထည် ဓမ္မတ္တလေးနဲ့ သံယောဇဉ်ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ပိုင် အတိတ်လမ်း၊ အတိတ်ခြေရာလေးတွေဟာ ပိတောက် ရနံ့နဲ့အတူ ယနေ့တိုင် သင်းပျံ့နေလေရဲ့။

ဒီလို အရောင်မပါဖြူစင်တဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်း သံယောဇဉ်လေးတစ်ခုကို ကျွန်မဘဝရဲ့ “ရည်းစားဦး”လို သတ်မှတ်လို့ ရနိုင်ပါသလား။ ကျွန်မရဲ့ အသည်းနှလုံးမှာ အမြဲစွဲထင်ကျန်ရစ်နေခဲ့တာကတော့ သူပေးဖူးခဲ့တဲ့ သဇင်ပန်းခက် လှလှလေးတွေရယ်၊ ငှက်ပျောဖက်နဲ့ ထုပ် ငါးထားခဲ့တဲ့ ဖြူဖွေးသင်းပျံ့တဲ့ စံပယ်ပန်းကလေးတွေပါပဲ။ သြော်... တစ်ခု ကျန်နေခဲ့သေးတယ်... “ငါတို့တွေ

တက္ကသိုလ်ရောက်ရင် အတူတူ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရအောင် နော်”တဲ့။

ပြောထားခဲ့ဖူးတဲ့ စကားတွေ၊ ကျွန်မပြန်ပြော ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကတိစကားတွေ အားလုံးအတွက် ပထမဆုံးချိုး ဖောက်မိခဲ့သူဟာ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။

ခြေရာ-၂

သူနဲ့ စတွေ့ခဲ့ရတဲ့အချိန်ဟာ ကျွန်မတို့ဖေဖေ ရန်ကုန်မြို့ တော်လှန်ရေးပလိတ် လျှောက်ခဲ့ရတဲ့အချိန်ပါပဲ။ မှတ်မှတ်ရရ ၄၆ နှစ်မြောက် တပ်မတော်နေ့ပေါ့။ သူက ဖေဖေတို့တပ်ခွဲက ဓားကိုင်။ ကျွန်မတို့မိသားစု သဘော သဘာဝက ဖေဖေဟာ မိသားစုအပေါ် အင်မတန် ရင်းရင်း နှီးနှီး အကျွမ်းတဝင် သားသမီးတွေအပေါ် ဆက်ဆံတတ် သူပါ။ စစ်ဆင်ရေးတစ်ခါသွား၊ တစ်နှစ်နီးပါးကြာတတ်တဲ့ စစ်သားကြီးတစ်ယောက်အတွက် နွေးထွေးလုံခြုံတဲ့နေရာ ဟာ မိသားစုပါ။ စစ်ဆင်ရေးက ပြန်လာတိုင်း ကျွန်မတို့ မောင်နှမသုံးယောက်ကို သူပေါင်ပေါ် ခေါင်းလေးမှီခိုင်း ထားပြီး ပုံတိုပတ်စလေးတွေ ပြောတတ်တဲ့ ဖေဖေ၊ နွေ ရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်တိုင်း ဗုဒ္ဓဘာသာယဉ်ကျေးမှု သင်တန်းနဲ့ ဘုရားစာတွေ အမြဲကျက်ခိုင်းတတ်သူ။

ဒီတော့ ကျွန်မတို့ မိသားစုဆိုတာ ဖေဖေ ဘယ်နေရာသွားသွား၊ ဘယ်သင်တန်းပဲတက်တက် စစ်ဆင် ရေးကလွဲပြီး အမြဲလိုလို ထပ်ကြပ်မကျွာ ပါတတ်သူတွေ ပေါ့။ သူနဲ့ ဆုံတွေ့ခဲ့ရတာကလည်း ဖေဖေကြောင့်ဆိုရင် မမှားပါဘူး။ ဒီလိုနဲ့ တော်လှန်ရေးပလိတ် လေ့ကျင့် ကွင်းထဲ ဖေဖေဆီသွားရင်း ကျွန်မတို့ဖေဖေတပ်က အရာရှိ တစ်ယောက်နဲ့ အပတ်စဉ်တူ အင်မတန်ရင်းနှီးတဲ့ သူငယ်ချင်း ဦးဗိုလ်ကြီးတစ်ယောက်က မိတ်ဆက်ပေးရင်းနဲ့ သူနဲ့ကျွန်မ ရင်းနှီးခဲ့ပါတယ်။ အချစ်ကအစ “မျက်စိ” ကအစဆိုတာ၊ မှန်သလားမှားသလားဆိုတာ ကျွန်မ တကယ်ကိုမသိခဲ့ပါ။ ကျွန်မဆီ စာလေးတစ်စောင် ဦးဗိုလ်ကြီးနဲ့ ပေးခိုင်းခဲ့တယ်။ စကားလေးတချို့ ပြောခဲ့ဖူး တယ်။ ကျွန်မလို အသက် ၁၈နှစ် အရွယ်ဆိုတာ လေ တိုက်ရင် သစ်ရွက်ကလေးလှုပ်တာတောင် သဘောကျ

ကျွန်မဆီ စာလေးစာစောင် ဦးဗိုလ်ကြီးနဲ့ ပေးခိုင်းခဲ့တယ်။ စကားလေးတချို့ ပြောခဲ့ဖူးတယ်

တတ်သူတွေကိုး။

အသက် ၁၈ နှစ်အရွယ် ကလေးမတစ်ယောက် ရဲ့ “အချစ်” ပြဋ္ဌာန်းချက်တွေက သိပ်များများစားစား မရှိသလို၊ ဘယ်အခြေအနေ၊ ဘယ်လိုအနေအထား၊ ဘယ်လို ဘဝအာမခံချက်ပေးနိုင်မလဲ ဘယ်လိုဘဝကို ရပ်တည်နေသလဲဆိုတာတွေလည်း မပါဝင်ခဲ့တာ အမှန် ပါ။ ကျွန်မထက် အသက်ခြောက်နှစ်နီးပါးကြီးတဲ့ အစ်ကိုကြီး တစ်ယောက်၊ အစ်မီးရောင် စစ်ယူနီဖောင်းဝတ် ထားတယ်။ ပခုံးပေါ် အပွင့်လေးတွေပါတယ်။ ကျယ်ပြန့် သော နဖူးအောက်က နှာတံချွန်မြဲမြဲ၊ ပြုံးလိုက်ရင် သဘောကျစရာ ကောင်းတယ်။

အိမ်ရှေ့ခြံပြင်က ထောင့်ခွန်းလေးမှာ ခဏလေး စကားရပ်ပြောချိန်၊ အိမ်ထဲကမီးတွေပွင့်လာပြီး ကားဆရာ တွေရဲ့ အသံဗလန်တွေ ကြားလိုက်ရချိန် “ညီမလေး တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့ပါ။ နောက်ဆို ပြန်တွေ့ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး” ဆိုတဲ့ စကားလေးတစ်ခွန်းနဲ့ ကျွန်မ ဘုမသိဘမသိ ရောယောင်ပြီးပါသွားခဲ့ရတယ်။

ခြေရာ-၂ဆိုတာ ကျွန်မအတွက် ဘယ်တော့မှ ပြန်မတွေးချင်တဲ့ စာမျက်နှာလေးပါ။ နာကြည်းမုန်းတီးမှု မပါတဲ့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ရဲ့ညှဉ်းပျင်းမှု၊ ဆင်ခြင်တုံတရားမဲ့မှု တွေရဲ့ အကြောင်းရင်းဆိုတာ ခုနောက်ပိုင်းမြင်တတ်လာတဲ့ အခါ ပြန်မတွေးချင်ပေမယ့် ပြန်ပြီးအမှတ်ရစရာ ခြေရာ လေး မဖြစ်ခဲ့တာအမှန်ပါ။

ခြေရာ-၃

တကယ်တော့ ကျွန်မဘဝမှာ စိတ်ကူးယဉ်စရာ အများကြီး ရှိနေခဲ့ရက်သားနဲ့ ကိုယ့်ဘဝတစ်ခုလုံး ကျွမ်းထိုး မှောက်ခုံဖြစ်သွားစေမယ့် စိတ်ကူးယဉ်မှုမျိုးကို ရွေးချယ်ခဲ့ မိတာကိုက ကျွန်မအမှားပါ။ မရည်ရွယ်ဘဲ ရုတ်တရက် အိမ်ထောင်ကျခဲ့ရတဲ့ ကျွန်မအတွက် အမေအိမ်ပြန်ချင်တဲ့ စိတ်ကလေးဟာ အချိန်နဲ့အမျှ နာရီလက်တံတွေလို ရွေ့ လျားနေခဲ့တယ်။ သူမိဘတွေဘက်က ကျွန်မမိဘတွေဆီ စကားကမ်းလှမ်းခဲ့ကြပေမယ့် မိဘတွေက လုံးဝ လက် မခံခဲ့ပါဘူး။

ဒီလိုနဲ့ သူမိဘ၊ဆွေမျိုးအသိုက်အဝန်းတွေ ဘက်မှာ တရားဝင်လက်မှတ်ထိုးပြီး မင်္ဂလာပွဲလေး အကျဉ်းချုပ်လုပ်ခဲ့ပြီး သူတပ်ရင်းတည်ရှိရာ ပဲခူးတိုင်း၊ ရေတာရှည် မြို့နယ်က ဆွာမြို့ကလေးကို ပါလာခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်က အင်မတန်ပူတဲ့ မတ်လလယ်လောက်ဆိုတော့ ကျွန်မတို့ရတဲ့ တပ်ရင်းအရာရှိအိမ်လေးအစား၊ တပ်ရင်း လူပျိုရိပ်သာမှာသာ ညနေခင်းပိုင်းတိုင်း အချိန်ကုန်ခဲ့ရ တယ်။ ရိပ်သာအရှေ့က အင်ပင်တွေအောက်မှာ ခုံကလေး ချ၊ သဲမြေဖြူဖြူလေးတွေပေါ် လမ်းလျှောက်ခဲ့ဖူးတဲ့ ခြေရာ လေးတွေဟာ ကျွန်မအတွက် အမှတ်ရစရာလေးတွေ ဖြစ်ခဲ့ ရတယ်။ ညနေတိုင်း သောက်နေကျ ထမင်းရည်ရယ်၊ ကျွန်မရဲ့အမေရင်းမက စောင့်ရှောက်ကျွေးမွေးပြုစုပေး ခဲ့တယ် ဘွားအေတို့ မျက်နှာတွေဟာ သဲဖြူဖြူတွေကြား တဝဲလည်လည်ပေါ့။ အိမ်ကိုပြန်ချင်ပါတယ်။

တစ်လလောက်အကြာမှာ မေမေနဲ့ဖုန်းအဆက် အသွယ်ရပြီး ပထမဆုံး မေမေကိုပြောဖြစ်ခဲ့တဲ့ စကားလေး တစ်ခွန်းကတော့ “သမီးကို သီလရှင်ဝတ်ပေးပါ” ဆိုတဲ့ စကားလေးပါ။ ရန်ကုန်ကို ခဏပြန်လာချိန် သူမပါဘဲ တစ်ယောက်တည်း အမေအိမ်ပြန်ခဲ့သူက ကျွန်မပါ။ စိတ်ဆိုး ဒေါသထွက်နေကြပေမယ့် ကျွန်မ ဘွားဘွားနဲ့ မေမေကတော့ နွေးနွေးထွေးထွေးနဲ့ ပြန်လက်ခံပါတယ်။ ကျွန်မဝတ်ချင်တဲ့ သီလရှင်အဖြစ်ကို မေမေကိုယ်တိုင် မြှောက်ဥက္ကလာပ ကျောက်ရေတွင်းနားက ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းမှာ ဝတ်ပေးခဲ့တယ်။ ခုအချိန်ပြန်တွေးမိတိုင်း ကျွန်မသာ အိမ်ထောင်သည်ဘဝကို စိတ်ပါလက်ပါနဲ့ အမှန် တကယ်သာ လိုလိုလားလား ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုရင် ဘာကြောင့် သီလရှင်ဝတ်ချင်စိတ်တွေ ရှိနေခဲ့ပါသလဲဆိုတဲ့ အချက် လေးပါပဲ။ သီလရှင် ကိုးရက်ဝတ်ပြီးချိန် သူက ရန်ကုန် ကို တပ်ကအလုပ်ကိစ္စနဲ့ လိုက်လာတော့ ကျွန်မလည်း သူမိဘတွေအိမ် ပြန်လာခဲ့ရတယ်။

မေမေက စကားလေးတစ်ခွန်း မှာပါတယ်။ “တပ်မှာ လိမ်လိမ်မာမာနေပါ သမီးတဲ့။ တစ်နေ့တော့ ညည်းအဖေ ညည်းကိုပြန်ခေါ်မှာပါ”တဲ့။

၁၉၉၂ ခုနှစ်ရဲ့ သင်္ကြန်ကာလတချို့မှာ ကျွန်မ ပထမဆုံး သီလိုက်ရတဲ့အရာက သူနဲ့ကျွန်မ စိတ်နေ

“ညီမလေး တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့ပါ။ နောက်ဆို ပြန်တွေ့ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး”ဆိုတဲ့ စကားလေးတစ်ခွန်းနဲ့

သဘောထား၊ နှစ်သက်ရာ၊ အကြိုက်တွေ အကုန်တူ
မနေဘူးဆိုတာပါ။ ကျွန်မကို သင်္ကြန်မှာ သူငယ်ချင်းတွေ
မိသားစုတွေနဲ့ ရေပက်ခံထွက်ရအောင်လို့ ခေါ်တာကစပြီး
သဘောထားကွဲလွဲကြပါတယ်။

ကျွန်မလည်း သင်္ကြန်ကာလပေါင်းများစွာ ဖြတ်
ကျော်လာခဲ့သူပါ။ မတူတာက ကျွန်မတို့ ငယ်ဘဝသင်္ကြန်
ဆိုတာက တပ်ထဲက စစ်သည်ရဲမေမိသားစုဝင်များ၊
ကလေးများစုပေါင်းပြီး သင်္ကြန်ယိမ်းကရင်က၊ တပ်ထိပ်
အဝင်အဝမှာ တပ်ဂိုဏ်းတာဝန်ခံ အာရုံစိုက်၊ ဆရာကြီးများ
က ကြပ်မတ်ပြီး ကလေးများအားလုံး တပျော်တပါး
ရေကစားနိုင်ဖို့ အုန်းလက်မိုး-ဝါးမဏ္ဍပ်လေးထိုးပေးကာ
စောင့်ကြပ်ပေးခြင်း၊ တပ်ရင်းမိသားစုဝင်များက တပ်ခွဲ
အလိုက် စတုဒိသာကျွေးခြင်းစသဖြင့် နှစ်သစ်ကူးသည့်
အတာသင်္ကြန်ကို ရိုးသားပျော်ရွှင်စွာ ဆင်နွှဲလာခဲ့ဖူးသူဖြစ်
တဲ့အတွက် ရန်ကုန်သင်္ကြန်၏မြင်ကွင်းများသည် ကျွန်မ
အတွက် အင်မတန်မျက်စိရှုပ်၊ နားရှုပ်စေသည့် မြင်ကွင်း
စိမ်းများသာ ဖြစ်ပါတယ်။ သူရဲ့ သူငယ်ချင်းများနဲ့ ရေ
ဖက်ခံထွက်သွားချိန် ကျွန်မယောက်ျား အိမ်အပေါ်ထပ်က
ပြတင်းတံခါးရှေ့ရပ်ကာ လမ်းမတစ်လျှောက် တဝီဝီ
ဖြတ်သန်းနေတဲ့ ကားများ၊ အော်ဟစ်ဆူညံ ကခုန်နေတဲ့
လူများကိုကြည့်ရင်း အတွေးလေးတစ်စ၊ ခြေရာလေးတစ်ခု
ထင်ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မအတွေးအာရုံ မြင်ကွင်းများထဲမှာ ညနေ
တိုင်း ဆားလေးခပ်သောက်နေကျ ထမင်းရည်ရယ်၊
ကျွန်မကိုချစ်သော မိဘများရယ်... စိတ်ကူးအတွေးလေး
များ သတိတရပြန်တွေးလေ၊ ခံစားချက်တွေက ရုပ်လုံး
ကြွလာလေ။ လမ်းမပေါ် ဖြတ်သန်းသွားလာနေကြတဲ့
သင်္ကြန်ရေပက်ခံကားများထက် ကျွန်မ ရင်ထဲတစ်ခုတည်း
သော “ဆန္ဒ”လေးက အမေအိမ်ကိုပဲ ပြန်ချင်နေတဲ့
စိတ်နဲ့အတူ ကျွန်မသိလိုက်ပြီး ဝမ်းနည်းလာခဲ့ရတယ်။

အမည်ဖော်ပြလိုမရတဲ့ ဝမ်းနည်းမှုမျိုး၊ ဒါဟာ
ကျွန်မက သူ့အပေါ်ချစ်တဲ့ “အချစ်”လား... သူက
ကျွန်မအပေါ်ချစ်တဲ့ အချစ်ဆိုတာလား...”

ဒီလိုနဲ့ သင်္ကြန်အပြီး တပ်ရင်းလေးပြန်ရောက်
ရန် ကျွန်မတို့ရထားတဲ့ အိမ်ကလေးထဲမှာ မနက်ခင်း

ဈေးသွား၊ ချက်ပြုတ် အဝတ်တွေလျှော်၊ နေ့ခင်း သူ
ထမင်းစားပြန်လာချိန် ခူးခပ်ကျွေး၊ သူရုံးပြန်သွားတာနဲ့
ကျွန်မ စာအုပ်လေးတွေ ဖတ်ပါတယ်။ ၁၉၉၂ ခုနှစ်
အတွင်း ဖတ်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ စာအုပ်တချို့က ဆရာမြတ်ငြိမ်းရဲ့
ဘာသာပြန်စာအုပ်တွေနဲ့ ဒဂုန်ရွှေမျှားရေးသားခဲ့တဲ့
စုံထောက်ဦးထင်ကျော်စာအုပ်တွေ အများဆုံးပါ။ ကျွန်မရဲ့
ဘုမသိဘမသိ အဖြစ်တွေက အများသား၊ မှတ်မှတ်ရရ
ဖြစ်နေခဲ့တာကတော့ အိမ်ထောင်ကျပြီးချိန် ကလေး
မလိုချင်သေးလို့ ဘယ်လိုကာကွယ်ရမလဲ သွားမေးတဲ့အခါ
ဆရာဝန်ကို သူက ဘာပြောခဲ့လဲ မမှတ်မိပေမယ့် ကျွန်မ
တစ်နှစ်အတွင်း သားလေးတစ်ယောက် မွေးဖြစ်ခဲ့ခြင်း
ပါပဲ။ ပထမဆုံး သားဦးလေးလည်းဖြစ်၊ ကျွန်မအသက်
ကလည်း ၂၀ ဆိုတော့ ရိုးရိုးမွေးမယ်ဆိုပြီး ရန်ကုန်မြို့
ကန်တော်ကြီးအရှေ့က ကန်သာယာဆေးရုံမှာ ၁၉၉၃ ခု၊
ဇန်နဝါရီလ ၁၅ ရက်နေ့မှာ သားဖွားမီးယပ်ဆရာဝန်မကြီး
ဒေါ်အေးအေးမြင့်နဲ့ မွေးခဲ့ပါတယ်။ မိဘစကားကို နား
မထောင်ခဲ့တဲ့ သမီးတစ်ယောက်ရဲ့ဝဋ်”ဆိုတာ နောင်ဘဝ
မကူးဘူး။ ကျောချင်းကပ်နေတယ်ဆိုတဲ့ အသိလေးကို
ဘဝမှာ ကျွန်မ ပထမဆုံး စတင်ခံစားမိတဲ့ အကြောင်း
အရာလေးပေါ့။

အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကနေ အဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ်
အပျက်တစ်ခုကို မရောက်ခင် ဟန်ချက်ဆိုတဲ့ စကား
လုံးလေးနဲ့ ကာလတစ်ခုထိ ဟန်ခဲ့ကြရတယ်။ ကလေး
တစ်ယောက်နဲ့ တပ်တစ်လှည့်၊ ရန်ကုန်တစ်လှည့်နေရင်း
ကျွန်မ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကို တက်ခဲ့ပါတယ်။

စိန်ပန်းနီနီတွေ ပြန်ကျနေတဲ့ လှိုင်နယ်မြေ
တက္ကသိုလ်ရှေ့က လမ်းလေးတွေမှာ ကျွန်မတို့ခြေရာတွေ
ရှိခဲ့တယ်။ ရွယ်တူသူငယ်ချင်းများနဲ့ ကျူတိုရီရယ်ချိန်တိုင်း
မပျက်မကွက်တက်ခဲ့ဖူးတယ်။

သားတစ်ယောက်အမေမှန်း ကျွန်မနဲ့အရင်းနှီး
ဆုံး သူငယ်ချင်းတွေက သိကြပေမယ့် ကျွန်မအကြောင်း
မသိသေးတဲ့ ယောက်ျားလေးတချို့က ကျွန်မကို သဘော
ကျနှစ်သက်ကြတယ်။

ပုံစံခွက်လေးတစ်ခု၊ စည်းမျဉ်းဥပဒေတစ်ခု၊
ကန်သတ်ချက်ဘောင်တစ်ခုအတွင်း နေထိုင်ကြီးပြင်းလာခဲ့

မိဘစကားကို နားမထောင်ခဲ့တဲ့ သမီးတစ်ယောက်ရဲ့ဝဋ်ဆိုတာ နောင်ဘဝ
မကူးဘူး။ ကျောချင်းကပ်နေတယ်ဆိုတဲ့ အသိလေးကို ဘဝမှာ

ရပြီး တပ်မတော်သား စစ်သားကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ သမီး ဖြစ်ပေမယ့် ကျွန်မအဖေ အမြဲတမ်း ခါးဝတ်ပုဆိုးကဲ့သို့ ဝတ်ဆင်လေ့ရှိတဲ့ အရောင်ဟာ အစိမ်းရောင်ပါ။ တပ်မ တော်မှာ ကြည်း၊ ရေ၊ လေ ဆိုပြီး အမျိုးအစားသုံးမျိုးရှိ ပေမယ့် ဖေဖေဟာ ကြည်းတပ်ဖြစ်တဲ့အတွက် ငယ်စဉ် ကလေးဘဝထဲက ကျွန်မရဲ့မျက်ဝန်းမယ် စွဲထင်ရစ်သော အရောင်ဟာ “အစိမ်းရောင်”ပါ။ အစိမ်းရောင်ကို ကျွန်မ ကြိုက်နှစ်သက်သလားလို့ မေးခဲ့ရင် မကြိုက်မနှစ်သက်ဖူး လို့ပဲ ဖြေပါရစေ။ ဒီတော့ အစိမ်းရောင် မကြိုက်မနှစ်သက် ပေမယ့် အရပ်ရှစ်မျက်နှာတစ်ခွင် ငေးမောကြည့်ခဲ့ရချိန် တွေတိုင်း ကျွန်မရဲ့မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ အမြဲစိမ်းသစ်တော တွေပါပဲ။

သူ့ရဲ့ ကိုယ့်ထက်ငယ်တဲ့ ညီမလေးတစ်ယောက် အပေါ် ပြုံးပြတတ်တဲ့ အပြုံး၊ ကြည့်တတ်တဲ့ နူးညံ့တဲ့ မျက်ဝန်းတွေအောက်မှာ ကျွန်မ ပြိုလဲခဲ့တာ မဟုတ်ပေမယ့် သဘောကုန်တာတော့ အမှန်ပါ။ ကျွန်မ အဲဒီအသက်အရွယ် မှာ စိတ်ကစားမှုနဲ့ ချစ်မိခဲ့တာဆိုရင် ယောက်ျားတစ်ယောက် အပေါ် အသက်အရွယ်အရ၊ ပညာဉာဏ်အရ၊ လေ့လာ သုံးသပ်ချက်တွေအရ၊ မိန်းမသားဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်တစ်ခု အောက်မှာ နေထိုင်နေတဲ့ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်မှုတွေအရ အမှားအမှန်၊ အကောင်းအဆိုး ဝေဖန်ခဲ့ခြင်းတဲ့ အတွေးတွေ ကို ဝင်မနေခဲ့ပါဘူး။

ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မ ဘဝတစ်ခုရဲ့ အကောင်းအဆိုး၊ အပြောင်းအလဲ၊ အချိုးအကျွေ့ အတိမ်း အစောင်းတွေ၊ လောကရဲ့ သဘောသဘာဝတွေ နားမလည် သေးတဲ့အရွယ်ကိုး။ ကျွန်မရဲ့ ဝါးတန်းလမ်းက ကျူရှင်ကို နှစ်ခေါက်လောက် လာဖူးတယ်။ ရွှေပုစွန်အအေးဆိုင်မှာ သူငယ်ချင်းနဲ့အတူ သူက အအေးတိုက်လို့ လိုက်သောက် ဖူးတယ်။ အိမ်ကမိဘတွေအလစ် ဖုန်းလေးပြောဖူးတယ်။ ဒါ့အပြင် ခုခေတ်က သမီးရည်းစားတွေလို သာမန်ထက် ပိုတဲ့ ထူးထွေဆန်းပြားတဲ့ အချစ်ရေးမျိုး၊ ဆက်ဆံရေးမျိုး မရှိခဲ့ပါဘူး။ သူလည်း တော်လှန်ရေးပလိုတ်ပြီးလို့ တပ်ပြန်ချိန် ကျွန်မလည်း ကိုယ့်မိဘတွေနဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့တာ ပါပဲ။ တစ်ခါတစ်ခါ တပ်က ဖုန်းလေးဘာလေး လှမ်းဆက် ရင်တောင် မေမေနဲ့တိုးချိန် စကားပြောခွင့်မရပါဘူး။

ကျွန်မရဲ့မိဘတွေက သမားရိုးကျပြီး ရှေးဆန် တယ်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အရည်အချင်းကို ဘာ ပေတံနဲ့ တိုင်းတာရမလဲဆိုတာ သမီးနားလည်ဖို့ အချိန် မရောက်သေးပါဘူးတဲ့။

တစ်နှစ်ပြည့်ခါနီး သူ ရန်ကုန်ကို အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ခဏပြန်လာချိန် ကျွန်မမေမေဆီ လာခွင့်ပန်ပါတယ်။ ကျွန်မကို သဘောကျတဲ့အတွက် သူနဲ့ လူကြီးချင်းစကား ကမ်းလှမ်းခွင့်ပြုပါတဲ့။ မေမေကလည်း ကျွန်မအသက် အရွယ်ဟာ ငယ်သေးတဲ့အတွက်၊ ပညာမစုံသေးတဲ့အတွက်၊ အမှားအမှန်၊ အကောင်းအဆိုး မခွဲခြားနိုင်သေးတဲ့အတွက် လုံးဝလက်မခံခဲ့ပါဘူး။

အဲဒီနောက်ပိုင်း ကျွန်မဟာ မေမေ့အပေါ် အထင်အမြင်တွေ လွဲခဲ့ပါတယ်။ အဓိကကတော့ သူဖုန်း ဆက်ချိန်တိုင်း ကျွန်မအမေဟာ သူနဲ့ ဘာကြောင့်သဘော မတူရသလဲ၊ သူက လူကြီးလူကောင်းဆန်စွာ လာရောက် နားဖောက်အသိပေးတာကို ပြောပြလည်လည် မပြော ချင်ရတာလဲဆိုတဲ့ အခုအချိန် အသိဉာဏ်အရဆိုရင် အမေနဲ့ သမီးကြား သွေးခွဲစကားပြောတယ်လို့ ကျွန်မက ယူဆ ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်ကတော့ ဘာမှမသိသေးဘူးလေ။ ချစ်စိတ်မွန်နေခဲ့တာကိုး။

ကာလတချို့မှာ မေမေနဲ့ကျွန်မ ကတောက် ကဆလေးတွေ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ကျွန်မကမှားခဲ့တာပါ။ ၅၂၈ မေတ္တာထက် ၁၅၀၀ ကီလေသာမှာ ပျော်ဝင်နေခဲ့ချိန်ကိုး။ တစ်နေ့တော့ သူ မနက်ဖြန် တပ်ကိုပြန်တော့မယ်။ ညဘက် ၈ နာရီခွဲလောက် အိမ်ရှေ့လေး ခဏဖြစ်ဖြစ်ထွက်ခဲ့ပါ။ အယ်လ်ဘမ်လေးရယ်၊ စာအုပ်လေးရယ်ပေးချင်လို့ ဆိုပါ တယ်။ ခြေရာ-၂မှာ ကျွန်မဟာ ကြိုတင်ကြံစည်ထားခြင်း မရှိ၊ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ရည်ရွယ်ထားခြင်း တကယ်အလျင်း မရှိပါဘဲ ခြေတစ်လှမ်းအကျွံလေးမှာ အိမ်ထောင်ကျခဲ့ ရပါတယ်။

ကျွန်မရဲ့ အသိတရားထဲမှာရှိနေတာက ရိုးရှင်း ပါတယ်။ သားလေးရယ်၊ ခင်ပွန်းရယ်၊ သူငယ်ချင်းတွေ ရယ်၊ ကျောင်းစာရယ်။

ကျောင်းသီရေတာထဲက စာသင်ခုံတွေ၊ ကျူတို ရီရယ်အခန်းထဲက အဖြေလွှာစာရွက်တွေ၊ ဓာတ်ခွဲခန်းထဲက

၅၂၈ မေတ္တာထက် ၁၅၀၀ ကီလေသာမှာ ပျော်ဝင်နေခဲ့ချိန်ကိုး။ တစ်နေ့တော့ သူ မနက်ဖြန် တပ်ကိုပြန်တော့မယ်။ ညဘက် ၈ နာရီခွဲလောက် အိမ်ရှေ့လေး

ဖားတွေ၊ တီကောင်တွေရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွေမှာ ကာလ
တွေရှိမယ်။ လက်ရာတွေရှိမယ်။ အဖြစ်အပျက်တွေရှိမယ်
ဒီပြင် ပြန်တွေးတိုင်း သစ်လွင်နေမယ့် အနာဂတ်တွေနဲ့
ခြေရာတွေရှိနေခဲ့တယ်။

အဲဒီကာလတွေက သူကတော့ ပဲခူးတိုင်း
ရေတာရှည်မြို့နယ်အတွင်းမှာ တည်ရှိတဲ့ “ဆွာ”မြို့လေး
ကနေ ပျဉ်းမနားတပ်ရင်းကို ရောက်နေပါပြီ။ ပုံမှန် ဖုန်း
ဆက်တယ်။ ကျွန်မက ယောက္ခမအိမ်က တစ်လှည့်၊ အမေ
အိမ်ကတစ်လှည့် အဆင်ပြေသလို နေထိုင်ပြီး ကျောင်း
တက်ခဲ့ပါတယ်။ များသောအားဖြင့် မိဘအိမ်ပေါ့။

ကျောင်းသွားချိန် ကျွန်မသားလေးကို ရေချိုး၊
ထမင်းကျွေး၊ နေ့လယ်ခင်း တစ်ရော့သိပ်ပေးတဲ့ ကောင်မ
လေးတစ်ယောက်ရှိသလို၊ ကလေးရဲ့ တစ်နေ့တာအချိန်
ဇယားကို စီမံခန့်ခွဲပေးတဲ့ ဘွားဘွားလည်း ရှိခဲ့တယ်။

ခုလို ဟန်မပျက် ဖြတ်သန်းခဲ့ရတဲ့ ကာလတွေ
မှာ ကျွန်မဘက်က ကျောင်းစာရယ်၊ သားရယ်၊ ကျူရှင်
တွေရယ်နဲ့ လုံးချာလည်လိုက်နေချိန်မှာ သူကတော့
ပျဉ်းမနားမှာ အမျိုးသမီးလေးတစ်ယောက်နဲ့ သရိုးသရီ
ဇာတ်လမ်းတချို့ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီဇာတ်လမ်းကို
သတင်းထွက်ထွက်ချင်း အမိအရဖမ်းအုပ်သူက ကျွန်မ
ယောက္ခမထီး။ သူက ပျဉ်းမနားဇာတ်ကိုး။ အမျိုးထွေဆီ
ကနေ သတင်းထွက်လာချိန်၊ ကျွန်မမသိအောင် ဖုံးဖိထား
ခဲ့တာ နောက်ပိုင်းမှ ကျွန်မ ပြန်ကြားခဲ့ရတာပါ။

ပညာရေးတစ်ဖက် ကလေးတစ်ဖက်နဲ့ အိမ်
ထောင်ရေးကို ကြားချခဲ့ရတဲ့ ကာလတွေရှိပါတယ်။
ဆုတ်စွအဆုံး၊ ၁၉၉၄ မှာပြီးသားပြီဆိုတဲ့ ပြက္ခဒိန်တစ်ချပ်
သည်း ရှိတာပဲ... ရှိမှာပဲလေ။

ဓမ္မရာ-၄

အားအားရှိတိုင်း စာအုပ်တွေနဲ့ ငြိမ်ခွေနေခဲ့တာ
အရိပ်လေးနဲ့ ခဏတာဝေးခဲ့ပေါ့။ လာခဲ့တဲ့ အရပ်ကို
သည်းမေ့၊ ကနေတဲ့ ဇာတ်ကိုလည်းမေ့...

အသက် ၁၈ နှစ်အထိ မြန်မာပြည်အစွန်အဖျား
ဆေးတွေ၊ ဧရာဝတီမြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသတွေ၊ အလယ်

ပိုင်းအောက်ပိုင်းစတဲ့ မြို့ရွာလေးတွေ၊ တောမကျ၊မြို့မကျ
ဒေသတွေမှာသာ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင် ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတဲ့
အတွက် အမှန်အတိုင်းပြောပြရရင် ကျွန်မ ငယ်စဉ်ကလေး
ဘဝမှာ မိဘတွေက ကျောင်းတက်နေရင်း နှစ်တစ်ဝက်ဆို
ပြောင်းရွှေ့ရ၊ နှစ်စဆိုပြောင်းရ၊ တစ်ခါတစ်ခါ အရပ်
ဒေသ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ဘာသာစကား၊ အခေါ်အဝေါ်၊ အသုံး
အစွဲမတူကြတဲ့အခါ ပညာရေးမှာ အခက်အခဲလေးတွေ
ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။

၂၁ ရာစုခေတ်ကလို ဘယ်ဘာသာကို ဘယ်လို
ဆရာနဲ့ သင်ကြားရတယ်။ ဘယ်လိုကံက ဘယ်ဘာသာ
အတွက် သင့်တော်တယ်။ ဘယ်ကျောင်းက နာမည်ကြီး
တယ်။ အောင်ချက်က ဘယ်လိုကောင်းတာ၊ မြန်မာတစ်
နိုင်ငံလုံး ဝမ်း တူ တန်းဝင်တာ စသဖြင့် အခုနောက်ပိုင်းမှာ
မိဘအတော်များများက သားသမီးတွေရဲ့ ပညာရေးကို
နည်းလမ်းစုံ၊ ဆရာစုံနဲ့ ပံ့ပိုးကူညီကြပေမယ့် ကျွန်မတို့
ငယ်ဘဝမှာတော့ မရှိခဲ့ပါဘူး။

ငယ်ဘဝက ကျွန်မအတွက် ပညာရေးဆိုတာ
အလွတ်ကျက် အလွတ်ဖြေပညာရေးဆိုရင် မမှားပါဘူး။
ခုလို ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် (လှိုင်နယ်မြေ) တက်ရောက်ခွင့်
ကြုံလာရတဲ့အခါ ရန်ကုန်ပညာရေးနဲ့ နယ်ဘက်ပညာရေး
ဆိုတာ၊ အတော် အလှမ်းကွာဝေးတယ်ဆိုတာ နားလည်
သဘောပေါက်ခဲ့ရတယ်။

တက္ကသိုလ် ပထမနှစ် စတင်ခင်အချိန်က
ကျွန်မရဲ့ ယောက္ခမထီးဖြစ်သူက “ငါ့သမီးရယ်၊ ညည်းအိမ်
ထောင်ကျနေပြီပဲ၊ အဝေးသင်ပဲ တက်ပါလား”တဲ့...။

ကျွန်မကလည်း လူတစ်မျိုး၊ မိဘစကားတောင်
တစ်ခါတလေ နားမထောင်ခဲ့တာ ယောက္ခမစကားဆိုတာ
က ကျွန်မအတွက် တရားနည်းလမ်းမျှတတာ သင့်ရာ
အဆင်ပြေရာ မည်သည့်စကားကိုမဆိုတော့၊ အကျိုးသင့်
အကြောင်းသင့် ရှင်းပြရင် နားထောင်တတ်သူပါ။ အခုလို
ပညာရေးကိုတော့ ကျွန်မ ခေါင်းမာမာနဲ့ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။

ကျွန်မရဲ့ ဘဝခရီးလမ်းကို ရွေးချယ်ဆုံးဖြတ်
ရမှာ ကျွန်မခင်ပွန်းမဟုတ်သလို၊ ယောက္ခမတွေလည်း
မဟုတ်ခဲ့ဘူးလေ။ တက္ကသိုလ် ပထမနှစ်စတင်ကတည်း
က မည်သည့်ဘာသာရပ်မဆို ယူတတ်ရင် ကိုယ့်အတွက်

သူကတော့ ပျဉ်းမနားမှာ အမျိုးသမီးလေးတစ်ယောက်နဲ့ သရိုးသရီ ဇာတ်လမ်းတချို့
ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီဇာတ်လမ်းကို သတင်းထွက်ထွက်ချင်း အမိအရဖမ်းအုပ်သူက

တန်ဖိုးရှိတာတွေချည်းပဲ ဆိုတာလည်း ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်ခဲ့ရတယ်။ ကျောင်းတက်ချိန်မှာတော့ ကျွန်မ မိဘအိမ်ကပဲ ကျောင်းတက်ခဲ့ပါတယ်။ သူကတော့ ပျဉ်းမနားတပ်ကနေ ရန်ကုန်ကို အလုပ်ကိစ္စနဲ့လာတိုင်း ကျောင်းလာကြိုပေးတယ်။

ကျောင်းပိတ်ရက်တိုင်းတော့ ခဏတစ်ဖြုတ် တပ်ကိုလိုက်သွားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်အထိ ကျွန်မတို့အိမ် ထောင်ရေးဟာ သာသာယာယာလို့ ထင်မှတ်ရမယ့်အနေ အထား။ သူလည်း သူ့တပ်မှာနေတယ်။ ကျွန်မလည်း တက္ကသိုလ်တက်တယ်။ ဒုတိယနှစ်စမှ ကျောင်းက ဆရာ တွေ၊ ဆရာမတွေက ဘာသာရပ်တိုင်းမှာ ခရက်ဒစ်ဝင်ရင် တတိယနှစ် တက်စရာမလိုဘဲ ပထမနှစ်ဂုဏ်ထူးတန်း တက်ခွင့်ရမယ်။ စာကြိုးစားကြပါတဲ့။ ဒီစကားလေးတစ် ခွန်းနဲ့ ကျွန်မအတွေးတွေကို ဘောင်ခတ်ပြီး ကြိုးစားဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မဘဝမှာ တံခါးဝကြီးတစ်ခု အပေါ်မယ် စာတန်းကြီးနဲ့။

“၂၁ ရာစုက ကြုံဆိုပါတယ်” ဆိုပါလား။

၂၁ ရာစုကို ကျွန်မအိမ်ထောင်ရေးဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်အောက်က ဝင်မလား၊ ပညာရေးဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ် အောက်ကဝင်မလား ဆုံးဖြတ်ရပါပြီ။

ပညာရေးဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်အောက်က ဝင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါတယ်။ စာသင်ချိန်မှန်တက်တယ်။ ကျူဟိုရီ ရယ် မှန်မှန်ဖြေတယ်။ ကျူရှင်တက်တယ်။ ရိုးရိုးအောင်ချင် ရင် ပေပါတစ်ခု၊ စာငါးပုဒ်ကျက်ဆိုတဲ့ အနေအထားမှာ ရိုးရိုးမအောင်ချင်တော့ ပေပါတစ်ခု ၁၅ ပုဒ်မက ကျက်ပါ တယ်။

သားလေးအိပ်ချိန်၊ ကော်ဖီတစ်ခွက်ဖျော်ပြီး စာကျက်တယ်။ အလွတ် ပြန်ချရေးတယ်။ သားလေးနိုးချိန် ကလေးအလုပ်လုပ်တယ်။

၂၁ ရာစုဆိုတဲ့ တံခါးအဝကို စာကျက်ရင်နဲ့ ကျွန်မ အချိန်ဖြုန်းခဲ့ပါတယ်။ ဒီအတွက် အကျိုးရလဒ်က ဒုတိယနှစ်မှာ ဘာသာစုံ အော့ခရက်ဒစ်နဲ့ ပထမနှစ် ဂုဏ်ထူးတန်းကို တက်ခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။ အိမ်ထောင်ရေး ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်အောက်မှာ ပညာရေးဆိုတဲ့ လမ်းခွဲလေး ကြုံလာရတဲ့အခါ စိတ်နှစ်ခွဲဖြစ်ပြီး တွေဝငေးမော၊ စမ်း

တဝါးဝါး ဖြစ်လောက်စရာမလိုပါဘူး။

လူတိုင်းလူတိုင်းမှာ ဘဝစက်ဝန်းအဆင့်ဆင့် ပြောင်းလဲကြသူတွေချည်းပါပဲ။ အပြောင်းအလဲတိုင်း၊ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့လာရချိန်တိုင်း လုပ်သင့်တာ၊ စဉ်းစားပေး သင့်တာတွေကို စနစ်တကျ ရွေးချယ်တတ်ဖို့ လိုအပ်ပါ တယ်။

ကျွန်မတို့ မိန်းမသား အတော်များများဆိုတာ အိမ်ထောင်ကျသွားခဲ့ရင် ကိုယ့်ရဲ့ ဝန်ထုတ်ဝန်ပိုးတချို့ကို ယောက်ျားဖြစ်သူကို ကူညီထမ်းပိုးစေချင်ကြတာ များပါ တယ်။ အဲဒီအတွေးအယူအဆကို ကျွန်မ လုံးဝလက်မံ ပါဘူး။

အိမ်ထောင်ဦးစီး ယောက်ျားဖြစ်သူကလည်း သူ့အလုပ် သူ့လုပ်သင့်သလို၊ အိမ်ထောင်ရှင်မတွေဆိုတာ ကလည်း ကိုယ်အလုပ် ကိုယ်လုပ်သင့်ပါတယ်။ ဆိုလိုချင် တာက ကိုယ်ဝန်ထုပ်ကို သူများထမ်းခိုင်းတဲ့အတွက် ဘယ်တော့မဆို သူများမျက်နှာ ကြည့်နေရတော့မယ်ဆိုတဲ့ သဘောတရားလေးပါပဲ။

ခြေရာ-၄ ဆိုတဲ့ စာမျက်နှာမှာ စိန်ပန်းနီနီ တွေရယ်၊ ပညာရည်နို့ သောက်သုံးခွင့်ရရှိခဲ့တဲ့ တက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်ကြီးရယ်၊ ခင်မင်စရာကောင်းတဲ့ အပေါင်း အသင်းတွေရယ်၊ စေတနာပါတဲ့ ဆရာ/ဆရာမတွေရယ်၊ စာအုပ်တွေရယ်များလှတဲ့အတွက် ဒီခြေရာလေးကို ပြန်လည်အမှတ်ရတိုင်း ပြုံးမိပါတယ်။ ကြည်နူးရပါတယ်။ အတိတ်လမ်းက ပြန်တွေးချင်တဲ့ ခြေရာတချို့မှာ စိန်ပန်း နီနီခင်းထားတဲ့ လမ်းကလေးက ခြေရာလေးတွေလည်း ပါခဲ့ပါရဲ့။

ခြေရာ-၅

ကျွန်မဆိုတာ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ဘဝတစ်ခုကို သာမက သားလေးရဲ့ ဘဝကိုပါ ထိန်းသိမ်းခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ နှလုံးသား၊ ခံစားချက်၊ အသိပညာ၊ မိသားစု အသိုက်အဝန်း၊ ပြီးတော့ ကျွန်မရဲ့အမည်၊ ဂုဏ်သိက္ခာ ခင်ပွန်းဖြစ်သူနဲ့ ကွာဝေးနေချိန်မှာကော၊ နီးကပ်နေချိန်တွေ မှာပါ မည်သည့်ယောက်ျားသား တစ်စုံတစ်ဦးအပေါ်မှာမှ

၂၁ ရာစုကို ကျွန်မအိမ်ထောင်ရေးဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်အောက်က ဝင်မလား၊ ပညာရေးဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ် အောက်ကဝင်မလား ဆုံးဖြတ်ရပါပြီ

စိတ်ကူးလေးနဲ့ပင် မမှောက်မှားခဲ့ပါ။

ကျွန်မ မွေးဖွားကြီးပြင်း ရှင်သန်လာခဲ့ရတဲ့ ကျွန်မမိဘအလိုက်အဝန်းဆိုတာ “ဆန္ဒ” နှင့် “သိက္ခာ” တို့ မည်သည့်အကြောင်းပြချက်နှင့်မှ လဲခဲ့သူများမဟုတ် ခဲ့။ ကျွန်မ တက္ကသိုလ်တက်တဲ့ ကာလတစ်လျှောက်လုံး ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းပင်လျှင် နားများစားစားမရှိခဲ့။ ခုံနံပါတ်ကပ်ရက် သူငယ်ချင်း ယောက်ျားလေးများပင်လျှင် ကျွန်မ အမျိုးသားနဲ့ ခင်မင် ရင်းနှီးသူများသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်မဘဝမှာ နီယိုနုလုံးသား၊ ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာ အမြဲသန့်စင်ခဲ့တဲ့ အတွက် ဘယ်နေရာ၊ ဘယ်လိုအနေအထားမှာပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်ကျောလှုံခဲ့ပါတယ်။

သည်လိုပါပဲ။ ကျွန်မခင်ပွန်းအပေါ်ထားတဲ့ ကျွန်မယုံကြည်ချက်များဟာလည်း ကျွန်မစိတ်နဲ့သာ အေးတေးတောပေးခဲ့တာကြောင့် ကျွန်မရဲ့အိမ်ထောင်ရေး ထဲ မထင်မှတ်သည့်အချိန်၊ မထင်မှတ်သည်နေရာမှာ နေထိုင်ရက် ပေါက်ကွဲသွားစေမယ့် မိုင်းခုံးတစ်လုံးလို့ ကျွန်မ မမျှော်လင့်ခဲ့။

တကယ်တော့ အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ ဘတ်စ် ကစားစီးအပေါ် တက်စီးမိခဲ့တဲ့ ခရီးသည်တစ်ဦးနှင့် အသက်တူညီသော အိမ်ထောင်ရေး ဆင်တူပါတယ်။ ဘတ်စ်ကားပေါ်ရောက်မှီ အသက် တက်ခဲ့ရချိန်များရှိသလို၊ လွယ်လင့်တကူ မျှော်လင့်တွေ့ တက်ခဲ့ရသည့်အချိန်များလည်း ရှိသည်။ သင်္ဘောတစ်စင်းပယ်ယာတွေ အတင်းဆွဲတင်ချိန် ဒူးတွေ ခြေတွေကောင်းလို့ တစ်အားတိုးတဲ့ဒဏ်ကို မခံနိုင်။ ခြေတံတိုက်လှုပ်တတ် အတင်းတွန်းချပြန်တော့လည်း မြေကြီး ပေါ်မှောက်ရက်လဲမကျအောင် အားတင်းခြေကုပ်ယူထား ရတဲ့အခြေအနေလည်းရှိရဲ့။

ကားမောင်းသူ ဒရိုင်ဘာဆိုတာကတော့ အိမ် ထောင်ဦးစီး ယောက်ျားပေါ့။ ခရီးလမ်းတစ်ခုမှာ၊ အကွေ့ ချိတ်လေးတွေမှာ ကြမ်းတာလေးတွေရယ်၊ တစ်ဖက် တစ်ဖက်တိုက်လှုပ်တတ် အပြေးပြိုင်ပွဲကျင်းပတတ် တာရယ်၊ ဒီလိုနဲ့ စိတ်မထင်ရင် မထင်သလို၊ ဘရိတ် မထိသည့်ဘတ်တာလေးတွေရယ်။ သည်လိုနဲ့ မရည်ရွယ် သဘာဝတရားစီးလာခဲ့တာ သက်တမ်း သုံးနှစ်နီးပါး

ရောက်လာခဲ့တော့တာပေါ့။

မိန်းမသားဆိုတာ ခင်ပွန်းသည်မောင်းတဲ့ ဘတ်စ်ကားကို ရိုးသားတဲ့ မျှော်လင့်ချက်လေးတွေ ကိုယ်စီ နဲ့ လိုက်ပါစီးနင်းလာခဲ့ကြသူ အများသား။ ဘတ်စ်ကား ပေါ်မှာတော့ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေ၊ ကလေးအမေတွေ၊ အသက်ကြီးကြီး ဖခင်အရွယ်၊ အစ်ကိုအရွယ် ယောက်ျား သားတွေ၊ ညီမအရွယ်၊ သမီးအရွယ် မိန်းမသားတွေ၊ တစ်ခါတစ်ခါ ရဟန်းသံဃာတွေတောင် ပါခဲ့လေရဲ့။ လူအမျိုးမျိုး စရိုက်အစုံနဲ့ ခရီးလမ်းတူဆင်းမယ့် မှတ်တိုင်တူ လူတွေရှိသလို၊ ဆင်းမယ့်မှတ်တိုင်မတူတဲ့ လူတွေလည်း ရှိပါတယ်။ ကိုယ့်ခင်ပွန်းမောင်းတဲ့ကားကို စီးနင်းလိုက်ပါ ရတဲ့အခါ ကားပေါ်က ထိုင်ခဲ့နေရာ ရထားသူတွေရဲ့ မျက်နှာရိပ်မျက်နှာက ကို ကြည့်ရတဲ့အခါလည်း ရှိသလို၊ ကိုယ့်နေရာလေးရရှိ စောင့်စားခဲ့ရချိန်တွေလည်း ရှိရဲ့။ ကိုယ့်နံဘေးကလူ အိပ်ငိုက်ပြီး ကိုယ့်ပခုံးပေါ် ခေါင်းတင် လာချိန်လည်း မသိမသာ စိတ်ထဲက မကြည်လင်ပေမယ့် တစ်ဖက်လှည့်ကာ ကိုယ့်အတွေးကမ္ဘာထဲမှာ ပြုံးလိုက်၊ ရယ်လိုက်၊ ခဲ့လိုက်ရချိန်တွေလည်း ရှိခဲ့တယ်။

တစ်ခါတလေ စိတ်ကူးလေးထဲ ကဗျာတွေ စာတွေ ပုံဖော်နေရင်း ဘတ်စ်ကားကအကွေ့မှာ ရုတ်တ ရက် ကွေ့လိုက်သည့်အခါမျိုး၊ မီးပွင့်မှာ ဘရိတ်ဖမ်းဆွဲ လိုက်တဲ့ အခါမျိုးမှာသာ အတွေးကမ္ဘာထဲက နိုးထလာ တတ်ပါတယ်။

ဒီလိုအခါမျိုးမှာ ကိုယ့်ဘေးမှာရပ်နေသူတွေ ခြင်းတောင်းတွေ၊ အထုပ်အပိုးတွေကိုင်းပြီး ရပ်နေရင်လည်း နေပါစေလေ။ ကိုယ်လည်း ဒီလိုပဲ သူတို့ဘေးမှာ ရပ်ခဲ့စဉ် က မမြင်ဟန်ဆောင်ခဲ့ကြသေးတာပဲ။ ကိုယ့်စိတ်ကူးလေး တော့ အပျက်မခံနိုင်ခဲ့။

တစ်ခါတလေတော့လည်း ဘတ်စ်ကားဆိုတာ အချိန်နဲ့အမျှ ပြေးလွှားနေကြရတဲ့ဘဝတွေကို သယ် ဆောင်လျက် အိမ်ထောင်ရေးရဲ့ ဘယ်အချိန်ဘယ်အခါ လမ်းစခန်းမှာကို ကြိုတင်မသိနိုင်သေးတဲ့ ဘဝသံသရာ မီးရထားကြီးတစ်စင်းနဲ့လည်း အလားသဏ္ဌာန်တူပြန်လေ တယ်။ ဒီကားပေါ်မှာ ကျွန်မအပါအဝင် မည်သူတွေများ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါလိမ့်။ ကျွန်မအိမ်ထောင်ရဲ့ ပွဲကိုင်ရှင် အိမ်ထောင်

တကယ်တော့ အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ နတ်စိန်ကားတစ်စီးပေါ် တက်စီးမိခဲ့တဲ့ ခရီးသည်တစ်ဦးနဲ့ အလားသဏ္ဌာန်ဆင်တူပါသည်

ဦးစီးခင်ပွန်းသည် ကားဆရာကြီးကော ခရီးလမ်းဆုံးအထိ ပါနိုင်ပါ့မလား။

ထိုစဉ်အချိန်က အသက် ၂၂ နှစ်အရွယ် ကျွန်မ တွေးခဲ့မိသော ခံစားချက်လေး ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလို အတွေး လေးတွေနဲ့ နေထိုင်လာရင်း ကျွန်မ ကျောင်းပိတ်ချိန် သူလည်း ပျဉ်းမနားတပ်ရင်းကနေ ရန်ကုန်သို့ ပြောင်းရွှေ့ မိန့် ထွက်လာပါတယ်။

အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကျွန်မ အလွန်ပျော်ရွှင် ခဲ့ရသော ကာလလေးတွေပါ။ ကျွန်မဆိုတာက ငယ်စဉ် ကလေးဘဝကတည်းက တပ်ထဲတွင် ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသူ မို့ ကျွန်မ တပ်ထဲတွင်သာ ပျော်ပါတယ်။ ကျွန်မခင်ပွန်းနဲ့ သားနဲ့ တစ်မိုးအောက်ထဲမှာသာမက တစ်နေရာတည်း အတူနေချင်ပါတယ်။ ထိုစဉ်က ကျွန်မရဲ့အတွေးစ ခြေရာ လေးတွေဟာ တောင်တက်သမားတစ်ယောက်ရဲ့ ခံစားမှု မျိုးပါ။ တောင်တစ်ခုအပေါ် မည်မျှပင် ခက်ခဲစေကာမူ အရောက်တက်မယ်၊ တက်ရမယ့် လမ်းတစ်လျှောက် မြေပြင်ညီချင်မှလည်း ညီမယ်၊ ချိုင့်တွေခွက်တွေ ကျောက် ကမ်းပါး အစွန်းတွေ ရှိနေချင်လည်း ရှိနိုင်တယ်။ ဒါ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်ခဲ့သောလမ်း။

ခင်ပွန်းသည်တစ်နေရာ၊ ကျွန်မတစ်နေရာ ခွဲခွာ နေရတဲ့အချိန်များမှာ အိမ်ထောင်ရှင်မတစ်ဦးရဲ့ တာဝန် ဝတ္တရား ကျေပျက်ခဲ့သည်ဟု မမှတ်ယူခဲ့။ သူ ပြောင်းမိန့် ထွက်လာချိန်၊ ကျွန်မလည်း ကျောင်းတွေပိတ်ချိန် သူ တာဝန်ကျရာ ရန်ကုန်လှိုင်သာယာ ခုံးကျော်တံတားအဆင်း ဘယ်ဘက်အခြမ်းက တပ်ရင်းလေးဆီ လိုက်ပါနေထိုင်ဖို့ အဝတ်အစား အသုံးအဆောင်လေးတွေ ကျွန်မ ကြိုတင် ပြင်ဆင်ထားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မအတွက် သိပ်တန်ဖိုးကြီးမား လှတဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေ များများစားစား မရှိခဲ့။ အိမ် ထောင်ပြုဖို့ မဆုံးဖြတ်သေးချိန် အိမ်ထောင်ကျခဲ့ရပေမယ့် သူ့အပေါ် ကျွန်မ ချစ်မြတ်နိုး သဘောကျခဲ့တာပဲလေ။

တစ်ခုမှ ပုံသေမရှိ၊ တစ်ခုမှ တိတိကျကျ မသိ ပေမယ့် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ကမ္ဘာက အတိအကျ ရှိခဲ့တယ်။

လှိုင်သာယာ ခုံးကျော်တံတားလေးဆင်းတာနဲ့ ဘယ်ဘက်အခြမ်းက တပ်ကလေးဟာ ကျွန်မတို့နှစ်

ယောက်အတွက် ဗိမာန်လေးပေါ့။ တပ်ဂိတ်ပေါက်လေး ရယ်၊ မြေနီလမ်းလေးရယ်မှာ မလေးရှားပိတောက်ပင် လေးတွေနဲ့ ကြက်ဆူပင်လေးတွေက ပျို့နေဆဲ။

လှိုင်မြစ်ကမ်းနံဘေးတည်ရှိတဲ့ တပ်ရင်းကလေး မို့ စိမ်းစိုသော လယ်ကွင်းလေးတွေရယ်၊ လတ်ဆတ်တဲ့ လေနုအေးလေးတွေကို မြို့ပြနုနီနီကပ်ပေမယ့် ကျွန်မ တစ်ဝကြီး ရှူရှိုက်ခွင့်ရခဲ့တယ်။ ကျွန်မတို့အိမ်ရှေ့က တပ်ရင်းဦးယိုရုံလေးရယ်၊ အိမ်ထောင်သည် စစ်သည် ရဲမက်လိုင်းခန်းတွေလည်းရှိရာ နေရာလေးရယ် ကျွန်မ ဘယ်မပျော်ဘဲရှိပါ့မလဲ။ အိမ်ထောင်သက် ၃ နှစ်အတွင်း တစ်ခါမှ ကျွန်မ ခုလို အိုးနဲ့အိမ်နဲ့ တည်တည်တံ့တံ့ မနေခဲ့ ရတဲ့အတွက် ပထမဆုံးနေခွင့်ရတဲ့ အချိန်လေးဟာ ကျွန်မရဲ့ ငယ်ဘဝအတိတ်လမ်းတွေကို ပြန်အမှတ်ရစေတယ်။

ကျွန်မအသက် ခုနစ်နှစ်အရွယ် ဖေဖေ စစ်ဆင် ရေးကပြန်လာချိန် စရာဝတ်တိုင်းဘက်က ရွာတစ်ရွာက မျောက်ကလေးတစ်ကောင် လက်ဆောင်ပေးလိုက်တယ်။ သိတဲ့အတိုင်း ကလေးသဘာဝဆိုတော့ တစ်ခါမှ အနီးကပ် မမြင်ဘူးတဲ့ မျောက်ကလေးတစ်ကောင်ရတော့ ပျော်တာ ပေါ့။ စားလည်း ဒီစိတ်၊ ကစားလည်း ဒီစိတ်၊ ကျောင်း သွားလည်း ဒီစိတ်။ ဖေဖေရဲဘော်လေးတွေက မျောက်ကို အင်မတန်စကြတယ်။ တစ်နေ့တော့ စစ်သားလေးတစ် ယောက်က သမီးရေ၊ အိမ်မျောက်က ငပိသိပ်ကြိုက်တာ မယုံရင် ညည်းမီးဖိုချောင်က ငပိလေးနည်းနည်းယူ၊ ဝါး လုံးဖျားပေါ်သုတ်ပြီး မျောက်ကိုသာ လှမ်းပေးလိုက်တဲ့။

ကလေးဆိုတာ ကိုယ်ချစ်တဲ့တိရစ္ဆာန်လေးတွေ ပျော်ရင် ကိုယ်လည်း လိုက်ပျော်တယ်လေ။ ဘုမသိ ဘမသိနဲ့ ငပိသုတ်ထားတဲ့ ဝါးလုံးလေးကို မျောက်အနားတို့ လိုက်တာ မျောက်ကလေးခမြာ ငပိကိုနမ်းလိုက် သူ့လက် ကလေးကို ကုတ်လိုက်ဘေးက သစ်သားတန်းပေါ် ပွတ် လိုက်နဲ့ လက်ဖမိုးလေးတွေ သွေးခြင်းခြင်း နီကုန်ပါရော။

အစကတော့ သူ စနေတယ်ထင်လို့ ရယ်မော ပြီးကြည့်နေမိခဲ့တယ်။ သွေးတွေမြင်မှ ကျွန်မမှားပြီးဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်။ အသက် ခုနစ်နှစ်အရွယ် ကလေးတစ် ယောက်ရဲ့ မတော်တဆ အမှားလေးတစ်ခုကြောင့် ကိုယ်ချစ်တဲ့ တိရစ္ဆာန်လေး နာကျင်ခဲ့ဖူးတာ ပြန်တွေး

အိမ်ထောင်သက် ၃ နှစ်အတွင်း တစ်ခါမှ ကျွန်မ ခုလို အိုးနဲ့အိမ်နဲ့ တည်တည်တံ့တံ့ မနေခဲ့ရတဲ့အတွက် ပထမဆုံးနေခွင့်ရတဲ့ အချိန်လေးဟာ ကျွန်မရဲ့

တိုင်း ကျွန်မ အမှတ်ရနေပါတယ်။ ကျွန်မတို့မိဘတွေက အိမ်မှာ သားကြီးငါးကြီး ချက်စားလေ့ မရှိဘူး။ အမဲသား၊ ဝက်သားဆို စားခဲ့တယ်။ ကျွန်မဆိုတာကလည်း ငယ်ငယ်ကတည်းက အစား သောင်းကျန်းသူလေ။

တပ်က ဆရာကြီး မိသားစုကအစ၊ ရဲဘော် မိသားစုအဆုံး ကျွန်မ အစားအသောက် သောင်းကျန်းတာ ကောင်းကောင်းသိကြတယ်။ တစ်ရက်တော့ ဆရာကြီး ညိုမြင့်အိမ်က ဝက်မကြီးပေါ်တော့ ဝက်သားဟင်းချက် ကြတာပေါ့။ ကျွန်မက ဝက်သားဆို အဆိတ်မှကြိုက်တဲ့ အတွက် မိဘတွေမသိအောင် တိတ်တိတ်ကလေး ဆရာ ကြီးညိုမြင့်တို့အိမ် ဝက်သားဟင်း သွားစားမိတာပေါ့။ မိဘတွေလည်း သိရော၊ နေ့တစ်ဝက်နီးပါး အခန်းတံခါး ပိတ်လှောင်ခံ ထိခဲ့သေးတယ်။

အခုလို တပ်မြေကို ကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ မဟုတ်ဘဲ လူကြီးတစ်ယောက်အနေနာ ပြန်လည် ခြေချ ခွင့်ရတဲ့အခါ အတိတ်က ပုံရိပ်လေးတွေဆိုတာ ချမ်းအေးတဲ့ အနေအထားတစ်ခုမှာ နွေးအောင်ခြုံထားတဲ့ စောင် ဝေါပါးကလေး ရုတ်တရက် အလုပ်ခံရသလို၊ အေးခနဲ ခံစားမှုကို ဖြစ်ပေါ်လာစေခဲ့တယ်။ ပြန်ပြီးမရနိုင် တော့တဲ့ အတိတ်က ခြေရာလေးတွေက နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်ခဲ့ပေမယ့် ကျွန်မရဲ့ စိတ်နှလုံးသားထဲမှာ အရိပ်တွေ ထင်ကျန်နေဆဲ။

နိဂုံး-၆

ဇာတိမာန်တို့၊ မျိုးချစ်စိတ်တို့လိုပဲ စစ်သားသား သမီးတွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်ဆိုတာကလည်း ဘယ်တော့မှ ဆောက်ကွယ်မသွားတဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေပဲ။

မနက်ခင်း တပ်ရင်းဗဟိုကင်းက စစ်သားတွေ ငန်းစီဖို့ ခရာမှတ်ချိန်၊ အလံတိုင်လွှင့်ချိန်တွေဆို မနက် အရုဏ်ကျင်းချိန် နေရောင်အောက်မှာ ဖူးပွင့်လန်းဆန်းနေတဲ့ ယန်းကလေးတွေနဲ့ အလားသဏ္ဌာန်တူတယ်။ ကျွန်မ နို့အိမ်ဘေးက မြေနီလမ်းကလေးပေါ် အစိမ်းရောင်ဝတ် စစ်သားလေးတွေ တက်ကြွတဲ့ အားမာန်အပြည့် ခြေလှမ်း ဆွတ်ကိုယ်စီနဲ့ ရုံးသွားရုံးပြန် မြင်ကွင်းများဟာ ကျွန်မ

အတွက်တော့ ကြည့်လိုက်တိုင်း အမျိုးသားရေး စိတ်ဓာတ်နဲ့ ဇာတိမာန်ကို ပုံဖော်ကျူးထားတဲ့ ယန်းချိုကား တစ်ချပ်လို ခံစားမှုကို ပေးစွမ်းနိုင်တယ်။

တပ်တို့ရဲ့ သဘောသဘာဝက စည်းလုံးမှု၊ စနစ်ကျမှု၊ စိတ်ဓာတ်ကောင်းမှု အထက်အောက် ရှိသေ လေးစားမှုကို အခြေခံတယ်။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ရုံးပိတ်ရက် တိုင်း တပ်ရင်း အိမ်ထောင်သည် စစ်သည် ရဲဘော်/ရဲမေ တွေ စုပေါင်းလုပ်အားပေးလုပ်ချိန်၊ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်မတို့ အရာရှိဇနီးတွေ လစဉ် အလှည့်ကျ အိမ်ထောင်သည်ရဲမေ လိုင်းခန်းတွေ စစ်ဆေးရချိန်တွေဆို ကျွန်မ အရမ်းပျော်တယ်။ ဆရာကြီးကတော်တွေ ပေါင်းထားပေးတဲ့ ကောက် ညှင်းပေါင်းပူပူလေးရယ်၊ အာဗြဗြောက်ဖုတ် ဆီဆမ်းလေး ရယ်စားပြီး အမောပြေ ရေနွေးကြမ်းလေး သောက်ရချိန် တိုင်းဟာ ကျွန်မအတွက် သုခဘုံပဲ။ ကျွန်မတို့တပ်ရင်း လေးဆိုတာ အရင်က ဥယျာဉ်ခြံမြေ၊ လယ်မြေတွေအပေါ် တပ်ရင်းအသစ်လေး တည်ဆောက်ထားတာမို့ တပ်ရင်း စိုက်ခင်းလေးဟာလည်း အမြဲစိမ်းစိုနေခဲ့တယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မတို့ရောက်ပြီး မကြာခင် တပ်မှူး အသစ် ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့တယ်။ အရင်အမျိုးသားရဲ့ တပ်ရင်း တွေဆိုတာက ကျွန်မအနေနဲ့ စဉ်းသွားစဉ်းပြန်ဆိုတော့ တပ်ရင်းက တပ်မှူးတွေရဲ့စိတ်ဓာတ်၊ တပ်မှူးကတော် တွေရဲ့ သဘောထားဆိုတာ တိတိကျကျ မသိခဲ့ရဘူး။ အသစ်ရောက်လာတဲ့ တပ်မှူးမိသားစုကိုကြုံဖို့ ကျွန်မတို့ အရာရှိကတော်အားလုံး တပ်ရင်းရုံးနားရှိတဲ့ တပ်မှူးအိမ် ဆင်ဝင်လေးအောက် စောင့်နေကြတာပေါ့။

မြေနီလမ်းကလေးတစ်လျှောက် ဖုန်လုံးကြီးနဲ့ အတူ ခိုင်နာလိုကားကြီးတစ်စီး ဝင်လာပါတယ်။ ကားပေါ် ကဆင်းလာတဲ့ အသားခပ်လတ်လတ် ပိန်ပိန်၊ အရပ်မြင့်မြင့် တပ်မှူးအဘရယ်၊ သူ့မိန်းမက ပိန်ပိန်ပူပူနဲ့ အသားဖြူဖြူ ကလေးလေးနှစ်ယောက်နဲ့အတူ ဆင်းလာပါတယ်။ လိုအပ်တဲ့ ကိစ္စလေးတွေ ကျွန်မတို့အားလုံး ဝိုင်းကူညီကြပြီး ပြန်လာကြတာပေါ့။

အပြင်ပန်းအပေါ်ယံ အကဲခတ်ကြည့်ရတာက တော့ သဘောထားမဆိုးလောက်ဘူးလို့ ကျွန်မက ထင်မှတ် မိခဲ့တယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ လူသဘော၊ လူမဆောဆိုတာ

တပ်တို့ရဲ့ သဘောသဘာဝက စည်းလုံးမှု၊ စနစ်ကျမှု၊ စိတ်ဓာတ်ကောင်းမှု အထက်အောက် ရှိသေလေးစားမှုကို အခြေခံတယ်

ကလည်း အပေါ်ပန်းကြည့်ရုံနဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလို့ ရတာမျိုး မဟုတ်ဘူးလေ။

ကျွန်မအမျိုးသားက အဲဒီအချိန်က တပ်ရေးဗိုလ်ကြီး ဖြစ်နေခဲ့တဲ့အတွက် တပ်ရဲ့ အလုပ်မှန်သမျှလည်း ကျွန်မ ပါဝင်ဆောင်ရွက်ရသလို၊ တပ်မှူးဇနီးရဲ့ ဝေယျာဝစ္စမှန်သမျှလည်း ကျွန်မ ကူညီရတယ်။ တပ်မှူးကတော်ဈေးသွားလည်း နောက်လိုက် အထုပ်ဆွဲသူက ကျွန်မ၊ အိမ်ရဲ့ သာရေးနာရေးအမှုကိစ္စ မှန်သမျှလည်း ကျွန်မပေါ့။ သေချာခဲ့တာ တစ်ခုကတော့ ကျွန်မ အခုလို ကူညီလုပ်ဆောင်ပေးနေရလို့ စိတ်မညစ်ဘူးဆိုတာပါ။ ကျွန်မက စစ်သားသားသမီးလေ။ တပ်ရင်းတစ်ခုရဲ့ လိုက်နာရမယ့် တာဝန်ဝတ္တရားအားလုံးအပေါ် ကျွန်မက ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ပြီးသား။

ခေတ်ကြီးက ဆန်းပေမယ့်...

ခုအချိန်ထိ အဖြစ်အပျက်တွေက ရိုးနေသလို ထင်ရဆဲ။

ဝေါထရိတ်စင်တာကြီး ဘယ်လိုပြုတယ်၊ ဆာဒမ်ဟူစ်နဲ့ ဘယ်လိုသေရတယ် ဆိုတာထက် ကျွန်မတို့ အိမ်ထောင်ရှင် စစ်သည်ရဲမေမိသားစုတွေ၊ ရုံးပိတ်ရက်တွေမှာ ဘယ်အချိန် ဖက်ထိပ်လုပ်ရတယ်။ လပြည့်လကွယ် အဖိတ်ဥပုသ်နေ့တိုင်း တပ်တွင်းဓမ္မာရုံမှာ တပ်ခွဲအလိုက် ဓမ္မစကြာရွတ်ရတယ်။ တပ်ရဲ့လယ်တွေမှာ မိုးဦးစပါး နွေစပါး၊ ဆောင်းစပါး ဘယ်ပုံဘယ်နည်း အလီလီစိုက်ကြရတယ်။ ဒါတွေဟာ ကျွန်မတို့ဘဝ။

ဒီကြားထဲ ကလေးတွေရဲ့ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေးကအစ ခင်ပွန်းဖြစ်သူရဲ့ ဝေယျာဝစ္စ။ အရက်သောက်တတ်တဲ့ ခင်ပွန်းသည်တွေထဲ အရက်မူးတိုင်း အိမ်က ပန်းကန်တွေ အိုးတွေ ခွက်တွေ ချခွဲအော်ဟစ်ဆူပူပြီး ကြမ်းမောင်းတတ်တဲ့ ယောက်ျားရထားမိသူ မိန်းမသားတွေ ဘဝဆိုတာက တစ်မျိုး၊ ရသမျှ လစာလေး အရက်ဖိုး အကြွေးဆပ်လိုက်တာနဲ့ လစာတစ်ဝက်သာသာကျန်တဲ့ မိသားစုတွေက တစ်ဖုံ၊ အစုံစုံအလီလီ ဘဝပေါင်းများစွာ လည်းရှိရဲ့။ ဒါမှမဟုတ် တပ်ပြင်က ဈေးရောင်းသူ အမျိုးသမီးတချို့နဲ့ ပရောပရီ ညှိနှိုင်းတတ်တဲ့ ယောက်ျားသားတွေကို ထိန်းရသိမ်းရ၊ ပူရပင်ရတဲ့ ဘဝတွေလည်းရှိပါ။

တပ်မတော်သားတွေရဲ့ အနေအထားက ပြင်ပနေ ယောက်ျားတွေထက် ပိုသတိထားရတာက တခြားသော မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ဖောက်ပြန်တာကို အိမ်က မိန်းမ မကျေနပ်ရင် တရားဝင် အထက်လူကြီးကို တိုင်တားနဲ့ စစ်သားဥပဒေအရ အရေးယူ ထောင်ချတယ်ဆိုတာပါပဲ။ အရက်မူးလို့ ကိုယ့်အထက်က ဆရာသော်လည်းကောင်း၊ အထက်အရာရှိသော်လည်းကောင်း မချေမငြိမ်ပြောဆိုရင်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် တာဝန်ချိန် ပျက်ကွက်ခဲ့ရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် အပြစ်ပေးခံရပါတယ်။ ဒါက ကျွန်မတို့စစ်သည် ရဲမေအိမ်ထောင်ရှင်မတွေအတွက် အားသာချက်။

ကျွန်မတို့ တပ်ရင်းလေးက လှိုင်မြစ်ကမ်းနဲ့ ဘေး တည်ရှိတာမို့ ပြင်ပက လုပ်ငန်းရှင်တချို့ တပ်ရင်းသက်သာချောင်ချိရေးအတွက် မြေနေရာလေးတွေ ငှားရမ်းပြီး စက္ကူစက်ရုံ၊ ဝေဟစက်ရုံ၊ ငါးခြောက်စက်ရုံ၊ အုတ်၊ သဲကျောက် လုပ်ငန်းလေးတွေ လာဖွင့်ကြတဲ့အတွက် တပ်ကရဲမေတွေ အားလပ်ချိန် အလုပ်ဆင်းခွင့်ရတဲ့အတွက် အတော်လေး အဆင်ပြေကြပါတယ်။ အခုနောက်ပိုင်းတော့ တပ်မတော်ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ပတ်သက်ဆက်သွယ်နေတဲ့ နေရာအတော်များများ လုပ်ငန်းတွေ မငှားရမ်းမလုပ်ကိုင်ကြရတော့ဘူးလို့ သိရပါတယ်။

“ညကလည်း မှောင်တယ်... သူက ရုံးအပြန် နောက်ကျတယ်”

ကျွန်မအမျိုးသားက တပ်ရေးဗိုလ်ကြီးဖြစ်နေတဲ့အတွက် အလုပ်များတာ ကျွန်မ သိပါတယ်။

အိမ်ထောင်သက် သုံးနှစ်အတွင်း မိသားစုအတူတူနေရတဲ့ အချိန်ဆိုလို့ အခုလို ရန်ကုန်ပြောင်းရွှေ့လာရမှ အတူတူနေရတဲ့အခါ ကျွန်မ ဘာတွေသိလာရသလဲဆိုတာ အံ့သြဖွယ်ရာတွေချည်းပါပဲ။ သူက ရန်ကုန်သား TTC (ပညာရေးတက္ကသိုလ် လေ့ကျင့်ရေး အထက်တန်းကျောင်း၊ ကမာရွတ်) ကျောင်းသားဟောင်း။ သူကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းက ဗိုလ်ချုပ်ကြီးခင်ညွန့်သား။ အဲသလိုက အနေအေးပါတယ်။ တပ်ကိုလည်း အလုပ်ကိစ္စနဲ့ မကြာခဏ လာလည်တတ်တယ်။

တပ်မှူးက သူ ရန်ကုန်သားလည်းဖြစ်၊ အပေါင်းအသင်းတွေကလည်း အာဏာရှိတဲ့သူတွေများတော့ သူ့အ

တပ်ပြင်က ဈေးရောင်းသူ အမျိုးသမီးတချို့နဲ့ ပရောပရီ ညှိနှိုင်းတတ်တဲ့ ယောက်ျားသားတွေကို ထိန်းရသိမ်းရ၊ ပူရပင်ရတဲ့ ဘဝတွေလည်းရှိပါ။

ပေါ် ပိုပြီးအားကိုးပါတယ်။ ဘာအလုပ်လေးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာကိစ္စလေးပဲရှိရှိ သူပါပဲ။ ကျွန်မမိဘတွေက အဲဒီအချိန်ကလေးမြို့ကို တာဝန်အရ ပြောင်းရွှေ့သွားချိန် ဖြစ်တဲ့အတွက် မိဘတွေနဲ့ အမြဲလိုလို မတွေ့ဖြစ်ကြတော့ပါဘူး။

အဲဒီအချိန်က အခုခေတ်လို ဆဲလ်ဖုန်းတွေ မပေါ်သေးခင် အချိန်၊ ဖုန်းတစ်လုံးစျေး သိန်း ၂၀ ကျော် တန်ဖိုးရှိနေချိန်မှာ သူက တပ်မှူးအတွက်ကော၊ တပ်မှူးဇနီးအတွက်ပါ ဖုန်းလေးရအောင် လျှောက်ပေးခဲ့တယ်။ မရှေးမနှောင်းမှာပဲ သူလည်း ဆဲလ်ဖုန်းတစ်လုံးနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတော့တာပေါ့။

တပ်မှာက ကျွန်မရယ်၊ သားလေးရယ်၊ ငယ်ငယ်တန်းကတည်းက တပ်မှာအတူနေတဲ့ တပ်ကြပ်ကြီး သမီးလေးတစ်ယောက်ရယ်၊ သူ့ရဲဘော်လေးရယ်ပဲရှိတယ်။ သူက ရုံးဆင်းတာနဲ့ အိမ်ပြန်လာ၊ ညနေပိုင်းအလုပ်ကိစ္စ အကြောင်းပြပြီးပြန်ထွက်၊ ညပြန်လာချိန်တွေက ၁၁ နာရီ ၁၂ နာရီ။ ကျွန်မက မေးကြည့်ပါတယ်။ ည ၁၁ နာရီ ၁၂ နာရီအထိ ရန်ကုန်မြို့ထဲ ဘာအလုပ်လုပ်နေရသလဲဆိုတာ။

“မင်းက ဘာသိလို့၊ ဘာတတ်လို့၊ ငါ့အလုပ်တွေ ဘာနားလည်လို့ မေးရတာလဲ” ဆိုတဲ့ စကားနဲ့သာ အမြဲအဆုံးသတ်တယ်။

ကျွန်မလည်း တစ်ခါတစ်ခါ စဉ်းစားမိပါတယ်။ ကျွန်မက ‘အူဝဲ’ ဆိုတည်းက တပ်က သားဖွားဇနီးမှာ ချက်ကြိုးဖြတ်၊ တပ်မြေမှာမြုပ်ခဲ့သူ။ သူက ဆယ်တန်းအောင် ၁၆ နှစ်သားမှ ဗိုလ်သင်တန်းတက်ပြီး တပ်မတော်ထဲ ဝင်ရောက်လာသူ။ တပ်အကြောင်း၊ တပ်ရဲ့ဆင့်တွေ၊ ရာထူးတွေ၊ အလုပ်တွေအကြောင်း ကျွန်မနဲ့ သယ်သူကပိုသိပါ။ ခက်တာက သူက ကျွန်မထက် အကြီးလေ။

ဒီလိုနဲ့ စာမေးပွဲတွေပြီးလို့ ကျောင်းကပိတ်ချိန်ဆိုတော့ ကျွန်မ တပ်မှာပဲ အနေများတယ်။ မိဘတွေနဲ့အတူနေခဲ့တဲ့ ရန်ကုန်ကအိမ်ကို နှစ်ပတ်တစ်ခါ သွားလာလည်ဖြစ်တယ်။ မောင်လေးနွဲ့ဘွားဘွား ရန်ကုန်အိမ်မှာကျန်ခဲ့တာကိုး။

အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်မ ဒုတိယကိုယ်ဝန် နှစ်လရှိပြီ။ ကိုယ်ဝန်လေးရလာတဲ့ အကြောင်းလေးလည်း

ပြောပြချင်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီကိုယ်ဝန်လေးက အမှန်တကယ်ကို ထူးထူးခြားခြား မလိုချင်ဘဲ ရလာတဲ့ ကိုယ်ဝန်လေးပါ။

ကျွန်မတို့မိဘအိမ်က မြောက်ဥက္ကလာပ၊ ရတနာကျွန်းရိပ်သာထဲမှာ။ ကျွန်မရဲ့မောင်လေးက ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူးလေးဘာသာနဲ့ TTC ကျောင်းကအောင်မြင်ပြီး ရန်ကုန်စက်မှုတက္ကသိုလ်မှာ Civil တက်နေချိန်ပေါ့။

ငယ်ငယ်ကတည်းက မိဘတွေတာဝန်ကျရာ ဘားအံမြို့မှာ ကျောင်းအတူတူတက်လာတဲ့ သူ့သူငယ်ချင်း ဇော်ဇော်ကလည်း ရန်ကုန်စက်မှုတက္ကသိုလ် လာတက်ချိန်ဆိုတော့ ကျွန်မတို့ ရန်ကုန်အိမ်မှာ မကြာခဏ လာလာအိပ်တယ်။ စာအတူတူ ကျက်ကြတယ်။

ကျွန်မ တပ်ထဲက အိမ်လေးမပြောင်းလာခင် အထိ ဇော်ဇော်နဲ့ ကျွန်မဟာ အမြဲလိုလို ဆုံနေကျ၊ သူလည်း ကျွန်မ မောင်အရင်းလေးလိုပါပဲ။

တစ်နေ့ ရဲစခန်းက ညနေခင်း ၆ နာရီကျော်ကျော် အချိန်လောက် ဖုန်းဝင်လာတယ်။ မြောက်ဥက္ကလာပ ရေကူးအသံလွှင့်ရုံနားက မြောင်းထဲမှာ လူငယ်လေးတစ်ယောက် ထိုးသွင်းဒဏ်ရာနဲ့ သတိမရတစ်ချက် ရတစ်ချက် ဖြစ်နေလို့ သူငယ်ချင်းသန့်စင် (ကျွန်မမောင်လေးအမည်) ဆက်သွယ်ပေးပါဆိုလို့ ဖုန်းဆက်တာပါတဲ့။

ကျွန်မတို့တစ်အိမ်လုံး ထူပူသွားခဲ့ရတယ်။ မောင်လေးက ချက်ချင်းပဲ ကောက်လိုက်သွားတယ်။ ရန်ကုန်ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီး၊ အရေးပေါ်ဌာနကို ပို့နေဆဲလမ်းမှာတင် ဇော်ဇော်လေး အသက်ဆုံးသွားခဲ့တယ်။ ကျွန်မမောင်လေး မိုးအတော်ချုပ်မှ ပြန်လာတယ်။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးဆုပ်နေသလိုပါပဲ။ မကြီး၊ ဇော်ဇော်ကို စကေဘာနဲ့ ဘယ်ဘက်ရင်အုံတည့်တည့် ထိုးသတ်သွားတာ ချက်ကောင်းထိတော့ မရတော့ဘူး ဆုံးရှုံးပြီတဲ့။

ကျွန်မတို့ လူဖြစ်လာခဲ့ရတဲ့ ဘဝလမ်းတစ်လျှောက်မှာ ဆွေးမျိုး မိသားစုဝင်တွေကို အဲဒီအချိန်ထိ လက်လွှတ် မဆုံးရှုံးခဲ့ရသေးတဲ့အတွက် ဘဝတစ်ခုရဲ့ ရှင်သန်ခြင်း၊ ‘သေဆုံးခြင်း’ သဘောသဘာဝတွေကို မသိခဲ့သေးတာ အမှန်ပါ။

လူတွေဟာ ဘာအကြောင်းတရားနဲ့များ လူ

ဟူ၍၊ ဇော်ဇော်ကို စကေဘာနဲ့ ဘယ်ဘက်ရင်အုံတည့်တည့် ထိုးသတ်သွားတာ ချက်ကောင်းထိတော့ မရတော့ဘူး ဆုံးရှုံးပြီတဲ့

အသက်တစ်ချောင်းကို ကြက်ကလေး၊ ငှက်ကလေးတစ်ကောင်လို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ကြပါလိမ့်။ သတ်ရက်ကြပါလိမ့်ဆိုတာ ကျွန်မ လုံးဝနားမလည်နိုင်သေးတဲ့ စာမျက်နှာအသစ်တွေပါ။

နောက်မှပြန်သိရတာက ဇော်ဇော်နေတဲ့ ရဲစခန်းဝင်းထဲက ထောင်ထွက်လေးတစ်ယောက်နဲ့ အပေါင်းအသင်းဖြစ်ပြီး ကျောင်းပိတ်ရက် စနေ၊ တနင်္ဂနွေနေ့တွေမှာ ဖဲကို အပျော်တမ်းရိုက်ကြသတဲ့။ ဒီလိုနဲ့ ထောင်ထွက်ကလေးက အခြားသူတွေဆီက ယူထားတဲ့အကြွေးတွေလည်း မပေးနိုင်တော့ ကြံရာမရတဲ့အဆုံး ဇော်ဇော်ကို ထန်းရှည် အတင်းခေါ်တိုက်၊ ဇော်ဇော်ဝတ်ထားတဲ့ ဟမ်းချိန်းသုံးကျပ်သားကို ဖြုတ်လှပြီး စတောဘာနဲ့ ထိုးသတ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သိခဲ့ရတယ်။

ဇော်ဇော် ရက်လည်ပြီးချိန်အထိ ကျွန်မ ကောင်းကောင်းအိပ်မပျော်ခဲ့ပါဘူး။ ပညာတတ်လူငယ်လေးတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးသွားခြင်းဟာလည်း ကျွန်မတို့ တိုင်းပြည်အတွက် လူတစ်ယောက် နှစ်နာဆုံးရှုံးခြင်းပဲလေ။

အတိတ်ကအရိပ်တွေ၊ ကျွန်မ လျှောက်လှမ်းလာခဲ့ရတဲ့ ဘဝခြေရာတွေဆိုတာ သူတစ်ပါး မသိမြင်နိုင်မခံစားနိုင်ဘဲ ကိုယ်တစ်ဦးတည်းသာ သက်ဆိုင်တဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေပါလားလို့ တဖြည်းဖြည်း နားလည်သဘောပေါက်ခဲ့ရတယ်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ ကိုယ်နဲ့ သွေးသားမတော်စပ်ပေမယ့် မောင်ရင်း၊ အစ်မရင်းလေးပမာ နေထိုင်လာခဲ့ကြဖူးတဲ့ သံယောဇဉ်တရားဆိုတာ တကယ်တည်ရှိနေပါလား ဆိုတာရယ်ပေါ့။ ကိုယ်နဲ့ တိုက်ရိုက်မသက်ဆိုင်ပေမယ့် ကိုယ့်မျက်စိအောက် အတူနေထိုင်လာခဲ့ပြီးမှ မထင်မှတ်ဘဲ ရုတ်တရက် ခွဲခွာသွားကြတဲ့အခါ နှစ်ပေါင်းများစွာ တိုင်ခဲ့ပေမယ့် ကျွန်မ နှလုံးသားထဲ ခွဲထင်ကျန်ရစ်နေတဲ့ ခြေရာလေးတွေပါ။

သိပ်မကြာခင် ကာလတစ်ခု မှတ်မှတ်ရရလပြည့်နေ့ နံနက်အစောကြီး အချိန်တစ်ခုမှာ အိပ်မက်လိုလို၊ တကယ်ပဲဖြစ်ခဲ့သလိုလို ကျွန်မခြံတံခါးရှေ့ ခွေးဟောင်သံတွေနဲ့အတူ မကြီးရေ၊ မကြီးဆိုတဲ့ အော်ခေါ်သံ၊ ကျွန်မအိပ်ရာက ကမ္ဘာ့ရှေးထုံးထဲသွားပြီး ခြံတံခါးဖွင့်လိုက်သံနဲ့အတူ ခြေရှေ့မှာ ဇော်ဇော် ရုတ်တရက် အံ့သြမှင်သက်

သွားရင်း...

“မောင်လေး မင်း ဘယ်ကလာတာလဲ မင်း ဆုံးသွားပြီလေ” ဆိုတဲ့ ကျွန်မရဲ့ စကားလေးအဆုံးမှာ ဇော်ဇော်က တစ်ချက် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရယ်မောလိုက်ရင်း “မကြီးရာ၊ သားက မသေသေးပါဘူး၊ သားမသေဘူး ဆိုတာ ခိုင်လုံတဲ့သက်သေ အထောက်အထားပါပါတယ်။ သားကို အိမ်ထဲပေးဝင်ပါဦး” တဲ့။

ကျွန်မလည်း ခြံတံခါးလေး အသာဖွင့်ပေးရင်း အိမ်ထဲဖိတ်ခေါ်ပြီး မောင်လေးတော့မရှိဘူး ဇော်ဇော်၊ သူ မြို့ထဲခဏသွားတယ်။ မကြာခင် ပြန်လာမှာပါဆိုတော့ ရတယ် မကြီး၊ ကျွန်တော့် ဖားအံကအမေတို့အိမ် ပြန်သေးတယ်။ အမျိုးတွေကော အမေကအစ လက်မခံကြဘူး။

ကျွန်တော့်ကိုသေသွားပြီ၊ ဘဝခြားနေလို့ လက်ခံလို့မရဘူးပဲ။ အတွင်တွင်ပြောနေတယ်။ ကျွန်တော် မသေသေးတဲ့အကြောင်း ရှင်းပြတာလည်း လက်မခံတော့၊ ရန်ကုန်ကိုထွက်လာခဲ့တာပဲ။ ရန်ကုန်မှာက မကြီးရယ်၊ သန့်စင်ရယ်ပဲ၊ ဆွေမျိုးတွေလို ခင်တာရှိတာလေ။ မင်း မသေဘူးဆိုတာ ဘယ်လို အထောက်အထားပြမှာလဲလို့ ကျွန်မကမေးလိုက်ချိန် သူ ရုပ်အင်္ကျီကြယ်သီးလေးကို တစ်လုံးကနေ နှစ်လုံးဖြုတ်အပြီး ကျွန်မမြင်လိုက်ရတဲ့ ဝိုးတဝါးမြင်ကွင်းက ဘယ်ဘက်ရင်ခုံပေါ် သုံးမြှောင်ပုံ အနီရောင်လွှမ်းနေတဲ့ အမှတ်အသားလေး။

ဖျတ်ခနဲ အိပ်ရာကနိုးလာသလိုလို၊ တကယ်ပဲ စကားတွေပြောနေခဲ့သလို ရုတ်တရက် ခေါင်းရင်းကနာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်ချိန် နံနက် ၅နာရီခွဲတိတိ။ အေးစက်နေသော အကွန်းခန်းထဲ ကျွန်မ ဇောချွေးတွေပြန်နေပြီး နဖူးမှအစ ချွေးတွေစို့လျက်။ အိပ်ခန်းထဲမှ ကဗျာကယာထပြီး သွားသွားအခန်းထဲဝင်၊ အကျိုးအကြောင်းပြောပြတော့ “ညည်း သတိထား ကိုယ်ဝန်ရတတ်သတဲ့”။

တကယ်ပဲ လကုန်ရက်မှာ ကိုယ်ဝန်ရခဲ့ပါတယ်။ လူ့ဘဝရဲ့ သေဆုံးခြင်း၊ မွေးဖွားခြင်း၊ ရှင်သန်ခြင်းတွေဆိုတာ ကျွန်မအတွက် တစ်ခါတစ်ခါ မျက်စိလည်စေတဲ့ ဘဝဇာတ်ခုံ အဖုံဖုံတွေပါပဲ။ ကျွန်မဘဝရဲ့ ခြေရာအပိုင်း ၆ ဆိုတာ ကိုယ်နေထိုင်ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတဲ့ အဓိမြေကို တစ်ခါ ပြန်လည်ရောက်ရှိချိန် ပျော်ရွှင်ရတဲ့

“မောင်လေး မင်း ဘယ်ကလာတာလဲ မင်း ဆုံးသွားပြီလေ” ဆိုတဲ့ ကျွန်မရဲ့ စကားလေးအဆုံးမှာ ဇော်ဇော်က တစ်ချက် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရယ်မောလိုက်ရင်း

ခံစားမှုမျိုး လူ့ဘဝဆိုတာ ချိတ်တစ်လှည့်၊ ခါးတစ်လှည့်
သေခြင်းနဲ့ရှင်သန်ခြင်းတွေမှာ တစ်ခါတစ်ခါ ပဝါးပါးလေး
တစ်ချပ်သာသာ ခြားနားတယ်ဆိုတဲ့ အသိတရားလေး
ပြန်ပြီး အတိတ်ခြေရာတွေကို နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်
ကြည့်တဲ့အခါ ဒီခြေရာလေး ဆရာဦးသုခရဲ့ “ဘဝ
သံသရာ” သီချင်းလေးထဲကလို၊ ခြေရာလေးတွေက
ထင်ကျန်နေခဲ့ပါတယ်။

ဇရာ-၇

ပတ်ဝန်းကျင်အမြင်၊ အထက်လူကြီးတွေအမြင်၊
ကိုယ့်ရဲဘော်ရဲဘက်အမြင်၊ လက်အောက်ငယ်သားတွေ
အပေါင်းအသင်းတွေရဲ့အမြင်မှာ ကျွန်မရဲ့ အိမ်ထောင်ရေး
ဆိုတာ အားလုံးက သဘောကျ၊ အားကျလောက်ရတဲ့
အိမ်ထောင်ရေး။

ကျွန်မမှာ မိသားစုအသိုက်အဝန်းရှိတယ်။
ညောတတ်တယ်။ ရုပ်ရည်အဆင်း နံ့ချာသူတစ်ဦးလည်း
မဟုတ်ခဲ့။ ဒီလို လူအများ အားကျနေတဲ့ ကျွန်မရဲ့အိမ်
ထောင်ရေးဆိုတာ မထင်မှတ်တဲ့အချိန် မမျှော်လင့်ထား
သလို၊ မှန်တိုင်းထန် ပြုလဲသွားလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မဘက်က
တစ်ခါမှ မတွေးထားခဲ့တဲ့ အရာပါ။ ကျွန်မ ဒုတိယသား
ကိုယ်ဝန်နဲ့လည်း တပ်ရင်းက ကျွန်မနဲ့သက်ဆိုင်တဲ့ မည်
သည့်အလုပ်မဆို ဝိုင်းကူညီတယ်။ သာရေးဖြစ်ဖြစ်၊
မေးရဲဖြစ်ဖြစ် တပ်တွင်းမူကြံကျောင်းရဲ့ လိုအပ်ချက်က
အ ကျွန်မ တတ်နိုင်တဲ့နေရာ၊ တတ်နိုင်တဲ့ ငွေအားကအစ
အတနာထား လုပ်ဆောင်ပေးခဲ့တာ များပါတယ်။ ပြဿ
နာက သူ ရုံးပိတ်ရက် စနေ၊ တနင်္ဂနွေတိုင်း အပြင်ထွက်ချိန်
မှာသာခြင်းပါပဲ။ အလုပ်ကိစ္စ အကြောင်းပြချက်အမျိုးမျိုး
ဆင်ခြင်ဆင်လက်၊ ဆင်နားရွက်တွေကြား တစ်ခါလည်း
မထုတ်၊ နှစ်ခါလည်းမက အကြိမ်အရေအတွက်များလာ
တဲ့အခါ ကျွန်မစိတ်ထဲ ဒွိဟစိတ်နဲ့အတူ သံသယဆိုတဲ့
အသံထဲတဲ့အတွေးတွေ ဝင်ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။

စနေနေ့ရဲ့ နံနက်ခင်းတစ်ခုမှာ အဆိုတော်
အိမ်သင်ရဲ့ စိမ်းရက်လေအားသီချင်းကို repeat လုပ်
ပြီး အကြိမ်ကြိမ် နားထောင်နေရင်း အိမ်ပြတင်းတံခါးဝ

အနား စီးကရက်ဖွာငေးမောနေတဲ့ မူဟန်ကလေးဟာ
မြင်လိုက်ရသူ ကျွန်မအတွက် ထူးဆန်းတဲ့ ခံစားချက်
မျိုးကို အလန့်တကြား နှလုံးသား အချက်ပေးခေါင်း
လောင်းထိုးလိုက်သလေးလို ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့တယ်။

သူဟာ ကျွန်မထက် အသက် ခြောက်နှစ်နီးပါး
ပိုကြီးသူပါ။ အဲဒီအချိန် ကျွန်မ အသက် ၂၃ နှစ်ဆို၊ သူ
အသက် ၂၉ နှစ်ပေါ့။ ခုခေတ်စကားအရဆို စိတ်ကူးယဉ်
လို့ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ပင်ပလာလုပ်ဖို့ အကောင်းဆုံး
အသက်အရွယ်ပေါ့။ ကိုယ့်ခင်ပွန်းရဲ့ တစ်စုံတစ်ခု မှားယွင်း
မှု၊ ပြောင်းလဲမှု၊ အမူအရာလွဲချော်မှုဆိုတာ အနီးကပ်နေတဲ့
မိန်းမသားတွေ ပိုက်ဆံပေးသင်ယူစရာမလိုဘဲ လူကဲခတ်
ပညာပါ။

နှလုံးသားကို နှလုံးသားနဲ့ တစ်ထပ်တည်းကျ
အောင် ဝင်ရောက် ခံစားကြည့်လိုက်တိုင်း တိတိကျကျ
မဟုတ်ရင်တောင် နေပူထဲ ကိုယ့်အရိပ်ကိုယ် ပြန်မြင်နေ
ရသလို၊ နားလည်သဘောပေါက်ကြပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့
သောကြာနေ့ရုံးဆင်းချိန် သူနဲ့မှန်ဆူအောင်နေတဲ့ မျက်နှာ
ထားနဲ့ ရုံးကပြန်လာပြီး ကျွန်မကို စကားတစ်ခွန်းပြော
ပါတယ်။

ရန်ကုန်တိုင်းမှူးကလည်း သူ့လက်အောက်က
လူတွေ အခြေအမြစ်မရှိတာတွေ ပြောသမျှ ယုံကြည်နေ
တာပဲ... ငါ့ကို တနင်္လာနေ့ ရန်ကုန်တိုင်းထဲ စစ်ဆေး
မေးမြန်းစရာရှိလို့ ရုံးလာတက်ပါတဲ့။ အရေးမပါတာတွေ
လုပ်နေကြတယ်... တဲ့။ သူ ဘာကိုဆိုလိုမှန်း၊ ဘာ
အကြောင်းအရာကို ပြောနေမှန်း ကျွန်မ အမှန်တကယ်ကို
မသိနားမလည်ခဲ့တာ အမှန်ပါ။ ကျွန်မဆိုတာက တပ်ရင်း
အိမ်လေးကနေ မိဘတွေအိမ်၊ မိဘတွေ အိမ်ကနေ
ယောက္ခမတွေအိမ် သားတစ်ယောက် ဗိုက်တစ်လုံးနဲ့ ရဲဖန်
ရဲခါ သွားတာကလွဲပြီး အချိန်အတော်များများက တပ်ရင်းမှာ
သာနေသူ။ သူကသာ အလုပ်ကိစ္စအကြောင်းပြ၊ ကျွန်မတို့
မိသားစုမပါဘဲ ညဘက် အချိန်မတော်ထိ အပြင်ထွက်သူ။
သူ ဘာပြဿနာတွေ ဖြစ်ခဲ့သလဲ၊ ကျွန်မသိတဲ့ အမှားတွေ
ဘာတွေလုပ်ခဲ့သလဲဆိုတာ ကာယကံရှင် သူကိုယ်တိုင်မှ
တစ်စွန်းတစ်စ ဖွင့်မပြောခဲ့တဲ့အတွက် ကျွန်မ ဘာမှမသိ
တာ သိပ်ထူးဆန်းလှတယ်လို့ မဆိုသာပါဘူး။

ရန်ကုန်တိုင်းမှူးကလည်း သူ့လက်အောက်က လူတွေ အခြေအမြစ်မရှိတာတွေ ပြောသမျှ
ယုံကြည်နေတာပဲ... ငါ့ကို တနင်္လာနေ့ ရန်ကုန်တိုင်းထဲ စစ်ဆေးမေးမြန်းစရာရှိလို့

ကျွန်မတစ်ခွန်းပဲ ပြောလိုက်ပါတယ်။ “တိုင်း များအဆင့်ထိ ရောက်လာတဲ့ အထက်လူကြီးတစ်ယောက် ဆိုတာ အကြောင်းကိစ္စ ဘာမှမရှိဘဲ ရှင်ကို ရုံးလာ တက်ခိုင်းရလောက်အောင် အချိန်တွေပိုမနေပါဘူး” ရှင် ကျွန်မမသိဘဲ ကျွန်မနောက်ကွယ်မှာ ဘာတွေပြဿနာဖြစ်ခဲ့ တယ်ဆိုတာ မပြောသရွေ့ ရှင်အခက်အခဲတွေကို ဘယ်လို ကူညီ၊ ဘယ်လိုအကြံပေးနိုင်ပါ့မလဲ ကိုကြီး”

“ညည်း ငါ့ကို ဆရာလာလုပ်မနေပါနဲ့” အဲဒီ အချိန်ကစ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ကမ္ဘာလေး တိတ်ဆိတ် ခဲ့ရတယ်။ သူ့ရဲ့ အထက်လူကြီးအပေါ် မကျေနပ်ချက်တွေ ဟာ ကျွန်မဆီ အချိန်အခါသင့်တိုင်း မြည်တွန့်တောက်တီး စရာ ထွက်ပေါက်လေးတစ်ခုအဖြစ်။

တစ်နေ့ ကျွန်မဖေဖေနဲ့ တပ်ရင်းတစ်ခုတည်း တပ်မတစ်ခုတည်း အထက်အောက် စီနီယာ၊ ဂျူနီယာ အဖြစ် အတူနေခဲ့ဖူးတဲ့ ဦးက ဖုန်းလေးဆက်လာပါတယ်။ သမီး မစံပယ်၊ ညည်းအမျိုးသား လွန်ခဲ့တဲ့လက သိမ်ကြီး ဈေး စီရုံပေါ်က နိုက်ကလပ်ကအပြန် ကားချင်းပြဿနာ တက်ပြီး စည်ပင်ကဝန်ထမ်းတွေကို သေနတ်ထုတ်၊ ငါက ဘယ်သူ့သားမက်ကွဆိုပြီး ခြိမ်းခြောက်လို့ အခုတိုင်စာ တက်နေပြီတဲ့။ ဦးကတော့၊ ဖေဖေဆီ သတင်းလေး ပို့လိုက် ပါတယ်။ ငါ့သမီး မသိလောက်ဘူးစာင်လို့ ဖုန်းဆက်ပြော ပြရတာပါတဲ့။ “ညည်းအမျိုးသားကို လွှတ်မထားပါနဲ့” ဆိုပြီး ပြောခဲ့ပါတယ်။ “ကျွန်မ တစ်ဖက်က ဖုန်းချသွားချိန် အထိ ဖုန်းလေးကို ကြောင်တောင်တောင် ကိုင်လျက်သား”

ကျွန်မရင်ထဲက စိုးရိမ်သောကတွေကို တံတွေး အဖြစ်မျိုးချရင်း ညနေခင်းဟာ မည်းမှောင်ရှည်လျားတဲ့ အရိပ်တွေအောက်မှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတယ်။ တပ်က အရာရှိတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီး အရာရာကို အဆင် ခြင်မဲ့စွာ လက်လွှတ်စပယ် လုပ်တတ်ခြင်းအတွက် ကိုယ်နဲ့ မကင်းတဲ့ ပြဿနာတစ်ရပ်သဖွယ် ခံစားမှုတွေက ပိုလို့သာ တိုးလာခဲ့ရတယ်။

သူ ညဘက်အရက်သောက်ပြီး အိပ်ပျော်နေချိန် တချို့က ကျွန်မရဲ့ အလုပ်ချိန်များပါပဲ။ သူ ဘယ်သူနဲ့ အပေါင်းအသင်းလုပ်နေတယ်၊ ဘယ်သူနဲ့တွေ့ဆုံပတ်သက် နေတယ်ဆိုတာကအစ ကျွန်မသိသင့်ပြီ မဟုတ်ပါလား။

ရုံးအိတ်ထဲက မှတ်စုစာအုပ်လေးကိုလှန်တယ်။ တစ်ရွက် ချင်း စာမျက်နှာတွေပေါ်က ဌာနဆိုင်ရာ အမည်များ၊ ဖုန်းနံပါတ်များ၊ ထို့ပြင် မသင်္ကာစရာ တစ်စုံတစ်ခု မတွေ့ခဲ့။ မှတ်စုစာအုပ် နောက်အိတ်ထဲမှာ ခပ်နွမ်းနွမ်းလေး ထွက်လာ တယ်။ မိုးမိရေစို လေသလပ်ခံရတာ အကြိမ်များနေခဲ့၍ လားမသိ၊ လက်တစ်ဝါးစာ စာအုပ်လေးသည် ပါးနွမ်းပျော့ ဖလတ်လျက်။ တချို့ စာမျက်နှာတွေပေါ်က အမည်နဲ့ တွဲမှတ်ထားတဲ့ ဖုန်းနံပါတ်စာလုံးလေးများ မင်ရောင် ပြယ်လျက်တချို့ ဝါကျင်ကျင် တချို့၊ တချို့ စာမျက်နှာ တွေက မညီမညာပဲ့လျက် လှန်နေရင်း ကပ်နေသည့် စာမျက်နှာရှိသလို၊ ဆုတ်ဖြတ်ထား၍ အရွက်တွေကျော်နေတဲ့ စာမျက်နှာတချို့လည်း ရှိနေခဲ့တယ်။

နောက်ဆုံးစာမျက်နှာ မရောက်ခင် တစ်ရွက်၊ “သန္တာကျော်”လို့ လက်ရေးသွက်သွက်ရေးထားတဲ့ အမည်လေးနဲ့တွဲလျက် ဖုန်းနံပါတ်လေး 01-5.... ။

ဘာရယ်မဟုတ်၊ ကျွန်မကောက်မှတ်ပြီး ယူ ထားလိုက်မိသည့် အမည်နဲ့ နံပါတ်လေးတစ်ခုဟာ တစ်နေ့ နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ မြေမြုပ်ထားမှုမရှိတဲ့ မိုင်းဗုံးတစ်လုံး ဆိုတာ ကြုံတင်ပြီး သိခဲ့မယ်ဆိုရင် ဒီခြေရာ-၇ လေးကို ဘယ်တော့မှ ပြန်တမ်းတ ပြန်ကြည့်မိမယ် မထင်ပါဘူး။

ကျွန်မရဲ့ အကြည်ဓာတ်ခံရှိနေတဲ့ စိတ်ကလေး ဟာ ဒီမိုင်းဗုံးလေးတစ်လုံးကြောင့် ပြင်းပြင်းထန်ထန် အကြည်ဓာတ်လေး ပျက်စီးခဲ့ရတာကိုး။

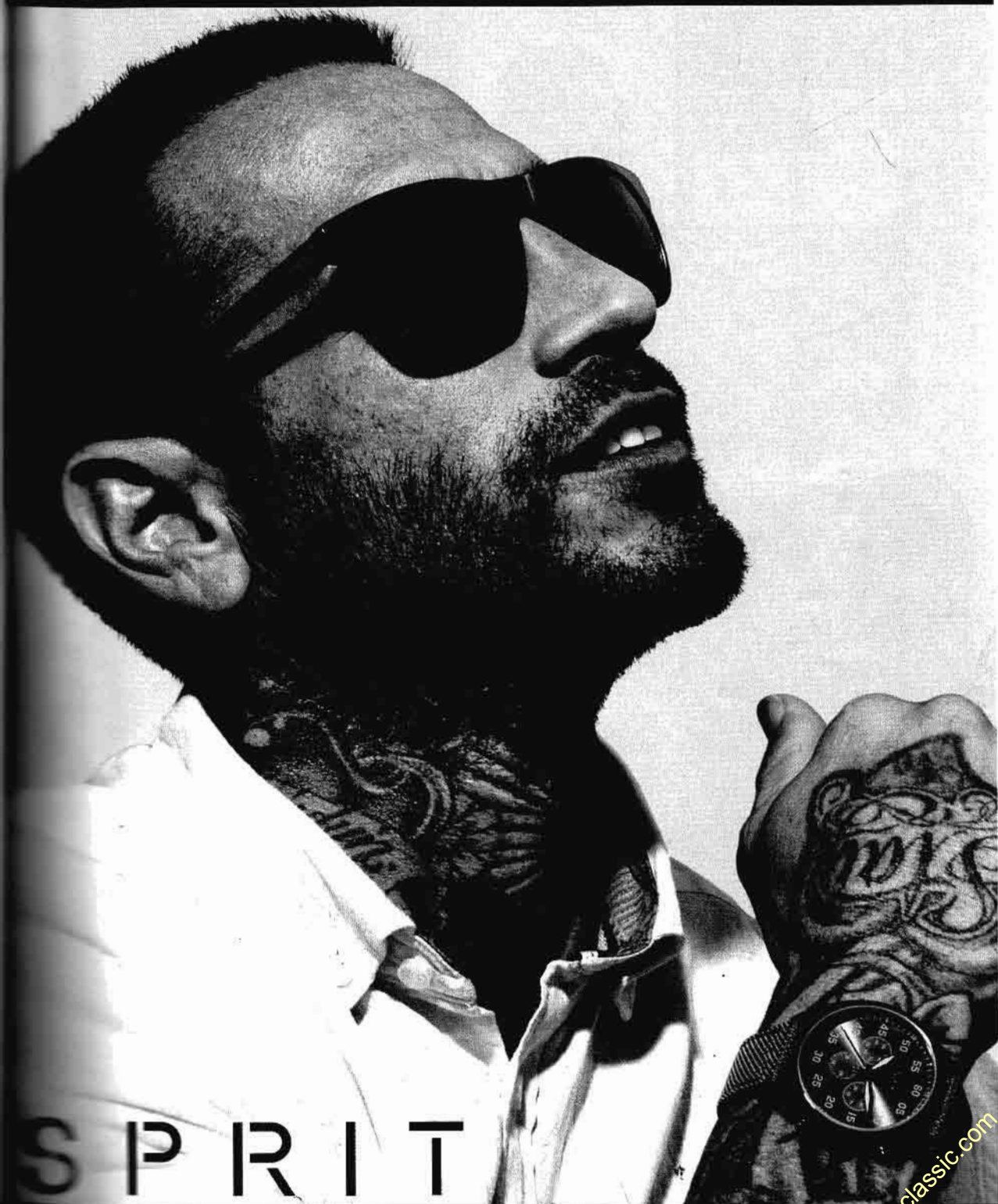

သမီး မစံပယ်၊ ညည်းအမျိုးသား လွန်ခဲ့တဲ့လက သိမ်ကြီးဈေး စီရုံပေါ်က နိုက်ကလပ်ကအပြန် ကားချင်းပြဿနာတက်ပြီး စည်ပင်ကဝန်ထမ်းတွေကို သေနတ်ထုတ်၊ ငါက ဘယ်သူ့သားမက်ကွ

www.burmeseclassic.com

IQ VISION မျက်ခံအထူးကု

နှင့် ရန်ကုန်မြို့လှည်းတန်းစံရိပ်ငြိမ်ဂမုန်းပွင့်တို့တွင် ထပ်မံဖွင့်လှစ်လိုက်ပါပြီ . . .

အိတ်ကိုသာ ရောင်းပါသည်။ အတုအပ လုံးဝမရောင်းပါ။ ဈေးနှုန်း အထူးအားပေးပါသည်။

အောင်လမ်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ Ph: 01- 401208, Hot Line - 09- 250 550 280

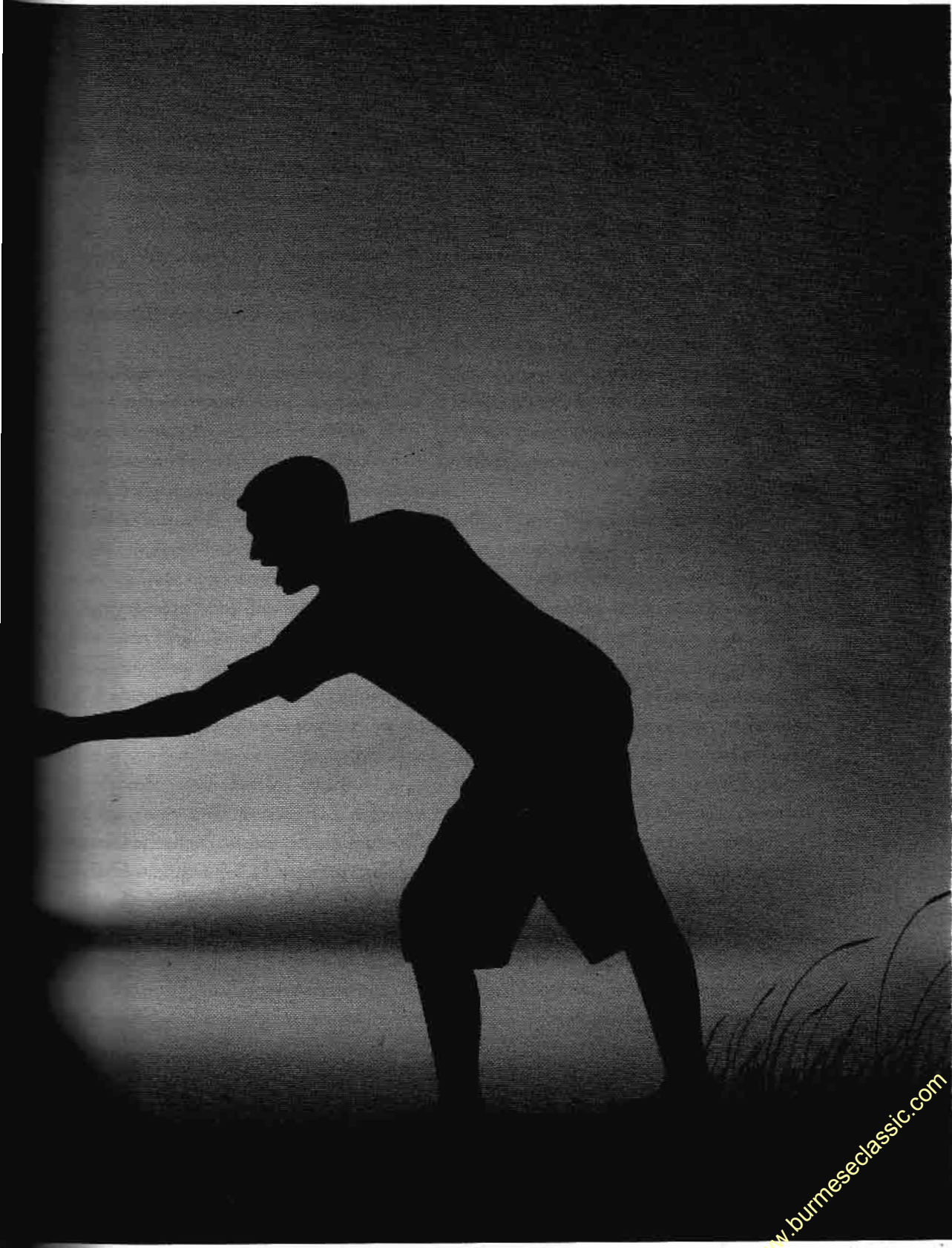
www.burmeseclassic.com

လူသားနှင့်ရှင်သန်ခြင်း

ကျွန်တော်နှင့်အမေရိကား-၇

ဗိုဗို (တောင်ကြီး)

ကလေးငယ်ကို အချိန်မပေးနိုင်တဲ့ ပြဿနာ

အခုလို မိုးရာသီအစ ကလေးငယ်တွေ ကျောင်းစ ဖွင့်တဲ့အချိန်မှာ ကျောင်းလိုက်ပို့ရတဲ့ မိဘတွေရဲ့ဒုက္ခက မသေးပါဘူး။ နေ့လယ်နေ့ခင်း ထမင်းစားချိန်မှာ မိမိ ရင်သွေး ထမင်းကောင်းကောင်း စားရဖို့အရေး ကျောင်း လိုက်မတက်ရုံတစ်မည် ကျောင်းရှေ့မှာ၊ ပလက်ဖောင်းပေါ် မှာ၊ သစ်ပင်ရိပ်က မြက်ခင်းလေးပေါ်မှာ စတီးချိုင်းလေး ကိုင်ရင်း ထမင်းကျွေးနေတဲ့ လက်တွေဟာ ဘယ်လောက် အထိ ပင်ပန်းထားမယ်ဆိုတာ မှန်းကြည့်ရုံနဲ့ မျက်ရည်ဝဲရ ပါတယ်။ -

ဒါဟာ မိဘမေတ္တာပါ...။ ဒီလိုချစ်ခြင်း၊ ဒီလို ဂရုစိုက်မှုမျိုးကို ငွေကြေးအပေါ်မူတည်ပြီး ဖြစ်တည်လာတဲ့ ရင်းနှီးမှု (Relationship) လို့ ပြောလိုဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ လူတိုင်းဟာ ကြီးပြင်းလာပုံချင်း မတူကြသလို၊ မွေးချင်း မောင်နှမနဲ့ ဆွေမျိုးအသိုက်အဝန်း ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ ကွာခြားခဲ့ကြမှာပါ။

တစ်ဆက်တည်း တူညီစွာချစ်ကြတဲ့ မိဘဆိုတဲ့ အလွှာအသီးသီးမှာ မတူညီတဲ့ 'ကလေးတွေအပေါ် အချိန် ပေးခြင်း'ကို ဆွေးနွေးကြည့်ချင်ပါတယ်။

မြန်မာနိုင်ငံမှာ မိမိက ချမ်းသာလို့ အိမ်အကူ၊ ထမင်းဟင်းချက်အကူအပြင် ကလေးထိန်းသူတွေပါ ငှားပြီး နေထိုင်နိုင်ကြသူတွေဟာ တကယ်တမ်း ပြန်တွက်ကြည့် ရင် ကလေးတွေကိုပေးနိုင်တဲ့ အားလပ်ချိန်တွေ နည်းလာ နေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်အိမ်မှာ တစ်ယောက်၊ ဒါမှ မဟုတ် နှစ်ယောက်လောက် အလုပ်လုပ်ပေးမယ့် ကျန် မိသားစုဝင်က ကလေးတွေနဲ့ အတူနေပေးနိုင်သူတွေ ရှိနေ သေးတာက ကံကောင်းတဲ့ အကျိုးပေးတစ်ခုပါ။

ဒါကြောင့် ကလေးတစ်ယောက်ဆီမှာ လူလား မြောက်တဲ့အချိန်အထိ မိဘလက်အောက်မှာ ဥယျာဉ်မှူး က ယန်းကောင်းတစ်ပွင့် ပေါင်းနုတ်သုတ်သင် ပျိုးထောင် ရသလို၊ ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တဲ့ ဉာဏ်ရည်တိုးတက်မှုနဲ့ အချိန်ကိုက် ခန္ဓာကိုယ်ဖွံ့ဖြိုးမှုတွေ ရှိလာတဲ့အပြင် အမှားနဲ့ အမှန်ကို ပိုင်းခြားသိမြင်တတ်တဲ့ 'အသိဉာဏ်ဦးနှောက်' တွေ ပါသွားဖို့ အထူးလိုအပ်ပါတယ်။

ဒီလိုကိစ္စတွေကို အမေရိကားရောက်မှ ပိုသိလာ ခဲ့သလို၊ မမြင်ဖူးတဲ့ အတွေ့အကြုံဆန်းတွေကို ပြောပြချင်မိ တယ်။

မိသားစုတစ်ခုဆိုရင် လူကြည့်တော့ ပုံမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ယောက်ျားက ကိုယ်ပိုင် တက္ကစီကား မောင်းတယ်။ မိန်းမက တစ်နာရီ ၁၅ ဒေါ်လာလောက်ရတဲ့ အလုပ်တစ်ခုနဲ့ ပုံမှန်ဝင်ငွေရှိကြတယ်။ မောင်းတဲ့ကားက (အခုအချိန်မှာ) မြန်မာနိုင်ငံမှာ အရည်ကျိုစက်ပို့ရတော့မယ့် မော်ဒယ်မျိုး။ ဒါပေမဲ့ အထင်မသေးနဲ့၊ သူတို့ လင်မယားမှာ (ဘယ်သူမှ သွားမပြောနဲ့တဲ့) အိမ်လေးလုံး ပိုင်တယ်။ လူငှားတင်ပြီး ရလာတဲ့ အိမ်ငှားခတွေနဲ့ အိမ်အသီးသီးကို အိမ်ဖိုး အရစ်ကျ ငွေသွင်းတယ်လေ။

စီးပွားရေးမှာတော့ အတော်တာသွားပေမယ့် အဆင်မပြေတာက သားတစ်ယောက်အပေါ်မှာပါ...။

အဖေက တစ်အိမ်လုံး ဘယ်သူမှမထခင် အလုပ် ကို ထွက်သွားပြီး၊ အမေက သားကျောင်းမသွားခင် အလုပ် တက်ရတယ်။ ဒီတော့ အိမ်နေတဲ့သားငယ်လေးကို အိမ်ရှေ့ က ဆိုဖာပေါ်ကိုရွှေ့ပေးခဲ့ပြီး လက်ကိုင်ဖုန်းထဲ နှိုးစက်ဖွင့် ပြီး ထားခဲ့ရတယ်။

အိပ်ရာနီးလာတဲ့ကလေးဟာ ခုံပေါ်မှာ အမေ လုပ်ပေးထားတဲ့ မနက်စာကို ဗိုက်ခရိုခေ့မိထဲထည့်နွေးပြီး ကိုယ့်ဟာကိုယ်စား၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်မျက်နှာသစ်၊ အင်္ကျီ လဲပြီး တစ်ခါပို့ ဘယ်လောက်ဆိုပြီး ခေါ်ထားတဲ့ မြန်မာ လူမျိုး ကျောင်းလိုက်ပိုးသူကို စောင့်ရပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကလေးဟာ အဖေအမေ လိုက်မပို့နိုင်တဲ့ ကျောင်းကို အမြဲရောက်ရတယ်။

ကျောင်းမှာ ဆန်းဒဝစ်ဝယ်စား၊ ဘိုစာသင်၊ ဘို စကားပြော၊ ဘိုသူငယ်ချင်းရနဲ့ အိမ်ပြန်လာတော့ အွန်လိုင်း ဂိမ်း ကစားပြန်တယ်။ အမေ အလုပ်ကမဆင်းခင် ကလေး ကျောင်းက လွှတ်ပါတယ်။ ဒီလို အချိန်မီလာမကြိုနိုင်တဲ့ သားသမီးကို အမေရိကားမှာ ကျောင်းဆင်းချိန် After School ထားရတယ်။ သားငယ်လေး အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ညနေ ၄ နာရီခွဲနေပြီ။

ကလေးငယ်နေတုန်း အကြောင်းမဟုတ်ဘူးလို့ ထင်ထားခဲ့တာတွေဟာ ကြီးလာတော့ ရေးကြီးခွင့်ကျယ်

ဒီတော့ အိပ်နေတဲ့သားငယ်လေးကို အိမ်ရှေ့က ဆိုဖာပေါ်ကို ရွှေ့ပေးခဲ့ပြီး လက်ကိုင်ဖုန်းထဲ နှိုးစက်ဖွင့်ပြီး ထားခဲ့ရတယ်

ဖြစ်လာတယ်။ အိမ်မှာ မြန်မာလို မပြောတော့တာတွေ၊ ထမင်းမစားဘဲ ဂိမ်းကစားတာတွေ၊ ညအိပ်ချိန်မမှန်တာတွေကို မိဘကခွင့်လွှတ်လိုရတယ်လို့ထား။ မိဘနဲ့သားသမီး ဆက်ဆံရေးဟာ တော်တော်ခက်လာတာ ကြားသိရတယ်။

၃၀မာ - မြန်မာလိုမပြောနဲ့ နားမလည်ဘူးတို့၊ သူ့ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့မိဘတွေဆို ဒီလိုမအော်ဘူးတို့၊ ရိုက်ရင် ရဲခေါ်လိုက်မှာတို့ ဆိုတာတွေကြောင့် အဖေနဲ့အမေတို့ ရင်မှာ ခြေကွဲကြရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့မှာ နားလည် အောင်ပြောဖို့ အင်္ဂလိပ်စာကလည်း ကလေးကို မကျော် ညွှန်နိုင်။ ဆူသာဆူရတယ်။ ကလေးက မြန်မာစကားကို အက်မလုပ်နဲ့ဆိုတော့ သူတို့အဖြစ်အပျက်ကို လူသိမခံဘဲ ခြေကွဲရတယ်။

အခါအားလျော်စွာလုပ်တဲ့ မြန်မာမိသားစုပွဲတွေမှာ မိဘကခေါ်လို့ မလိုက်ချင်ဘဲ လိုက်လာရတဲ့ ကလေးရဲ့ စုပွဲနေတဲ့မျက်နှာကို ဒီအခါမှ လူတွေမြင်ကြရတယ်။ မိဘက မိတ်ဆွေတွေနဲ့တွေ့လို့ 'ဒါ ကျွန်မသားလေ' လို့ အမေပန်း မိတ်ဆက်ပေးပေမယ့် ကလေးမှာတော့ နှုတ်ဆက်ချင်ဘဲ နှုတ်ဆက်ရတဲ့ သူ့မျက်လုံးတွေကို ထက်တိုင်းဖုန်းမျက်နှာပြင်ကနေ မခွဲနိုင်မခွာရက် ဖြစ်နေပါ တယ်။

အခုလို ဘုန်းကြီးကျောင်းပွဲ၊ ရန်ပုံငွေလက်မှတ် ရောင်းပွဲ စတာတွေကို ဒီမြေပေါ်မှာ ကြီးပြင်းလာသူ ကလေးတွေ မလိုက်ချင်ပါဘူး။ အသက်ငယ်သေးတော့ အိမ်မှာထားခဲ့လို့မရတဲ့ အမေရိကန်ဥပဒေလည်းရှိ၊ အဖေ က နေရာ၊ တနင်္ဂနွေရော အလုပ်လုပ်ဆိုတော့ အိမ် အော်ခေါ်တဲ့ သူတို့အဖြစ်အပျက်က တကယ်မလွယ်ပါ ဟေ့။

အရာအားလုံးကို ပြန်ဆန်းစစ်ကြည့်ရင် အသက် ခြောက် ကလေးရတာရယ်၊ ငွေရှာဖို့ အချိန်များလွန်းတာ ဆိုပြီး မိဘတွေကိုယ်တိုင်က အင်္ဂလိပ်စာနဲ့ အင်္ဂလိပ်စကား ပိုသက် ခံလေ့လာချင်တော့တာရယ်ကြောင့်လို့ အကြမ်း ဆဖြင့် သုံးသပ်မိတယ်။ မိဘနဲ့ဝေးလာတဲ့ ကလေးဟာ အသက်သင်ပေးလိုက်တဲ့ အသိဉာဏ်တွေကို မိဘနဲ့ အကြိမ်ကြိမ်ဆွေးနွေးဖို့ အခြေအနေမပေးတော့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကလေးရဲ့ ကျောင်းဖတ်စာအုပ်ကို နား

လည်ဖို့ တော်တော်ကြိုးစားရတဲ့ မိဘတွေမှာ သူငယ်ချင်း တွေနဲ့ကျောင်းမှာ ဘာအကြောင်းအရာတွေ သင်ခဲ့တယ် ဆိုတာ သိဖို့ပိုခက်လာတယ်။ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ လူပျို ဖော်ဝင်လာတဲ့ ကလေးရဲ့ သစ်ရွက်မလှုပ်ဘဲ လေတိုက်တဲ့ စိတ်တွေကို သိဖို့ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်ဆိုတာ လေပွေလေ ပိုက်တွေကြားမှာ လွင့်ပါးပျောက်ပျက်ကုန်ပါတော့တယ်။

အကျိုးဆက်အနေနဲ့ ကလေးရဲ့ ကြီးကောင်ပေါက် အရွယ်မှာ ကိုင်တွယ်ရတာ ပိုလက်ဝင်လာတယ်။ သူ့စိတ် ကို ထဲထဲဝင်ဝင်မသိတော့ဘဲ မိဘနှစ်ပါးဟာ တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့မှု ခန်းခြောက်လာတဲ့ သား ရင်သွေးကို ပညာတတ်ရင် ပြီးရောဆိုတဲ့ မျက်လုံးနဲ့ ဒီအတိုင်း ကြည့်နေရပါတယ်။ သူတို့အဖြစ်အပျက်ကို သိရကြားရတော့ ကျွန်တော့်မှာ မဖြေနိုင်တဲ့အမေးတွေ ပိုင်းဝိုင်းလည်နေတယ်။

အခုက သား မွေးထားလို့ တော်သေးရဲ့... သမီး မိန်းကလေး မွေးထားလို့ ဒီလိုဖြစ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်ကြ မလဲ။

သူတို့ပိုင်တဲ့ အိမ်လေးလုံးမှာ သူတို့သားငယ်က နေပါ့မလား။

ပညာတတ်ဖြစ်ပြီးသွားရင်ရော အမေရိကားမှာကြီး တဲ့ မြန်မာလူငယ်လေးတစ်ယောက်က မိဘနဲ့မှ နေပါ တော့မလား။

ကျောင်းတက်သက်တမ်း ကုန်ဆုံးသွားလို့ အလုပ် အကိုင်ကောင်းတွေရ၊ အိမ်ထောင်ရက်သားကျသွားရင်ရော ဘာတွေဆက်ဖြစ်ကြမလဲ ဆိုတာတွေကို တွေးမပေါက် တော့လို့ ဒီစာကိုရေးမိပါတယ်။

မတူပေမယ့် တူအောင်စုနေတဲ့ခြေ

ငြိမ်းချမ်းရေးကို အတူတကွ ရှာဖွေတဲ့နေရာမှာ ဒီမိုကရေစီစနစ်ကို ၂၃၉ နှစ်ကျော် ကြာရှည်အောင် အခြေ တည်ဖို့ထောင်ခဲ့တဲ့ အမေရိကန်နိုင်ငံဆီက အတူယူစရာ များစွာရှိပါတယ်။ လွတ်လပ်စွာပြောဆိုမှု၊ လွတ်လပ်စွာ

မြန်မာလိုမပြောနဲ့ နားမလည်ဘူးတို့၊ သူ့ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့မိဘတွေဆို ဒီလိုမအော်ဘူးတို့၊ ရိုက်ရင် ရဲခေါ်လိုက်မှာတို့ ဆိုတာတွေကြောင့် အဖေနဲ့အမေတို့ ရင်မှာ ခြေကွဲကြရတယ်

ထုတ်ဖော်ရေးသားမှု၊ လွတ်လပ်စွာပုံနှိပ်ဖော်ပြမှု စတာတွေကို မီဒီယာအသီးသီးမှာ သိပြီးသားမို့လို့ အထူးအကျယ် ချဲ့ပြောပြဖို့ လိုမယ်မထင်တော့ပါဘူး။

သူတို့ရဲ့ ပွင့်လင်းတဲ့ယဉ်ကျေးမှု၊ တစ်ဦးအပေါ် တစ်ဦး မချိုးမနှိမ် ဦးစားပေးဆက်ဆံတတ်မှု၊ ဘဝပေးအရ အားနည်းသူ (Disabled Person) တွေကို အစိုးရ ကိုယ်တိုင် အလွှာအသီးသီးအရောက် မခွဲခြား တန်းတူ ရည်တူ နေရာပေးမှု၊ အိမ်ကထွက်တာနဲ့ တရားဥပဒေကို အတိအကျ လိုက်နာတတ်မှု စတာတွေ ပြည့်စုံတဲ့ပြည်သူ အများစု အင်အားကြောင့် စံပြဒီမိုကရေစီတိုင်းပြည်အဖြစ် နိုင်ငံအများအပြားက အတုယူနေရတာလည်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီလောက်တောင် ပြီးပြည့်စုံနေလို့လား လူစုလူဝေးကို ဆင်ခြင်တဲ့တရားမဲ့ လက်နက်ဖြင့် တိုက်ခိုက်တာတွေကရော၊ လက်နက်မဲ့တစ်ယောက်ကို လုံခြုံရေးရဲတွေက မညှာမတာ ပစ်ခတ်တာကရော၊ လူ့အခွင့်အရေး အလေးပေးတယ်ဆိုပြီး အသားအရောင်မတူ၊ ကိုးကွယ်တဲ့ ဘာသာမတူညီသူတွေကို မတရား ဖိနှိပ်ဆက်ဆံတာတွေကရော အလုပ်ခွင်တွေမှာ အင်္ဂလိပ်စကား မကျွမ်းကျင်တဲ့ ပြောင်းရွှေ့လုပ်သားတွေကို နှိမ်ချဆက်ဆံတာတွေကရော ဆိုပြီး စောဒကတက်စရာ ရှိပါတယ်။ မှန်ပါတယ်...။ အားလုံး ပြီးပြည့်စုံဖို့ဆိုရင် လူညီမှရပါမယ်။ အားလုံး တန်းတူညီမျှဖြစ်မှ ရပါမယ်။ ကောင်းမွန်တဲ့ လူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကြားမှာ စည်းကမ်းမလိုက်နာတဲ့ မသုံးမသန့် လူကန့်လန့်များလည်း ပါနေနိုင်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် အတွေ့အကြုံအရ လူစုတယ်ဆိုရင် အားလုံးစုံအောင် စောင့်တယ်။ မေးခွန်းမေးချင်ရင် လက်ထောင်ပြုပြီး အခေါ်စောင့်တယ်။ လူတန်းရှည်မှာ ဝင်စီခါနီး ကိုယ့်ရှေ့မှာ ဘယ်သူရှိနေသလဲဆိုတာ စစ်ဆေးတယ်။ တံခါးပေါက်တစ်ခုကို ဝင်တဲ့အခါ ကိုယ့်နောက်မှာ လူရှိနေရင် တံခါးရွက်ကိုဖွင့်လျက် ကိုင်ပြီးစောင့်ပေးတယ်။ ဒါတွေက အသင်းအဖွဲ့တွေကြား၊ လုပ်ငန်းခွင်၊ အစည်းအဝေးနဲ့ ကုမ္ပဏီတွေမှာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး သိတတ်စောင့်သိမှု (Obligation) တစ်ခုပါ။

မိမိ အိမ်ပြင်ပမှာဆိုရင်လည်း ကားလမ်းတွေမှာ

အတည့်သွားကားကို ဦးစားပေးစောင့်ဖို့ Yield ဆိုင်းဘုတ်တွေရှိတယ်။ ဘယ်လောက်မြန်အောင် မောင်းနေစေကာမူ လမ်းကူးသူရှိရင် ၁၅ ပေအကွာမှာ လူကူးမျဉ်းကြား လမ်းမရောက်ခင် ရပ်ပေးတယ်။ မြေမြှုပ်ရန်စွန့်ပစ်အစာ - (Landfill)၊ အမှိုက်သီးသန့် - (Garbage)၊ ပြန်လည်အသုံးပြုရန် - (Recycle) ဆိုတဲ့ဝုံးတွေမှာ ကိုယ်ပစ်မယ့် အမှိုက်ကို ခွဲခြားပေးတယ်။

ကျန်တိုက်တွေမှာ ငွေရှင်းဖို့ တန်းစီရင်းနဲ့ စောင့်နေပေးတာကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောကြားတယ်။ ရှေးရောင်းနေမှန်း၊ ပရိုမိုးရှင်းလုပ်နေမှန်း သိသာပေမယ့် 'စားသုံးသူအမှန် - Customer Is Always Right' ဆိုတာကို (အများအားဖြင့်) လိုက်နာတယ်။ ဝယ်ယူထားတဲ့ပစ္စည်းကို ရက် ၃၀ နဲ့ ရက် ၉၀ အတွင်း မည်သည့်အကြောင်းပြချက်မျှမမေးဘဲ Return ပြန်လည်လက်ခံတယ်။ ဒါတွေတစ်ခုမှ မြန်မာနိုင်ငံမှာမှ မရခဲ့ဘဲလေ။ ဒါတွေကြောင့် အမေရိကန်ရဲ့စနစ်ကို လေးစားသူတွေရှိတာ မဆန်းပါဘူး။

ကျွန်တော့်အလုပ်မှာဆိုရင် အရပ် လေးပေကျော် ကျော်သာရှိတဲ့ လူပုလေး (Dwarf) တစ်ယောက်ရှိတယ်။ လူစင်မစီးဘူးလို့များ မထင်ပါနဲ့ အသားအရေက အေးရှမ်း ဘာသာစကားက အမေရိကန်စစ်မှစစ်။ စကားဆိုလည်း ကျွမ်းရဲ့။ မောင်းတာက နှစ်ယောက်စီးပြိုင်ကား။ အလုပ်ထဲမှာလည်း ခေါင်းဆောင်မှုအပိုင်းမျိုးမှာ ကြီးကြပ်ရေးမှူးက အစ အားကိုးရတဲ့အထဲလည်း သူပါတယ်။ သူ့ကိုလမ်းမှာ တွေ့ရင် လူပုလေးမို့ မြန်မာနိုင်ငံမှာလို ဝိုင်းကြည့်နေမယ် အခွင့်သာရင် လိုက်စမယ်၊ နောက်မယ်ဆိုတာမျိုး မတွေ့ဘူး။ အားလုံးတန်းတူပဲ။ ဒီလိုလူကိုလည်း ကုမ္ပဏီက အလုပ်ခန့်တယ်လေ။

နောက်တစ်နေရာမှာ ကိုယ်ဝန်ဆောင် ဗိုက်လောက်ပူနေတဲ့ ဘိုအစစ်တစ်ယောက်ဆိုတာ ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ သူ့ကြည့်လိုက်ရင် မပေါ့မပါး မွေးခါနီးလို ခါးကိုလက်ထိန်းပြီး လမ်းလျှောက်နေတာပဲ တွေ့ရတယ်။ အရင် ဆီလီကွန်တောင်ကြားမှာ နာမည်ကျော်ကြားတဲ့ ကွန်ပျူတာကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်ရင်း လူလျှော့တော့ ကျွန်တော်လုပ်တဲ့ ကုမ္ပဏီရောက်လာတာ။ ဒီလိုပဲ သူ့ဗိုက်ကို လူတွေကြည့်

လူစုလူဝေးကို ဆင်ခြင်တဲ့တရားမဲ့ လက်နက်ဖြင့် တိုက်ခိုက်တာတွေကရော၊ လက်နက်မဲ့တစ်ယောက်ကို လုံခြုံရေးရဲတွေက မညှာမတာ ပစ်ခတ်တာကရော

ပြီး နောက်ပြောင်နေမယ်။ ဗမာတွေစုပြီး အတင်းပြောနေ
မယ် ထင်သလား မလုပ်ကြပါဘူး။ အသက်က ၆၀ ဆို
တော့ အငြိမ်းစားယူဖို့ လေးနှစ်လောက်ပဲလိုတယ်။
အလွန်ဆုံးခိုင်းရ နှစ်နည်းနည်းလေးပဲ။ ဒါမျိုးကိုလည်း
ကုမ္ပဏီက အကျိုးအမြတ်မကြည့်ရုံမက အငြိမ်းစားယူတဲ့
ခါ ကုမ္ပဏီသူဌေးကိုယ်တိုင်က လူရှေ့ထွက် နှုတ်ဆက်
ထိုက်သေးတယ်။ ဒီလို လူကြီးတစ်ယောက်ကိုလည်း
ကုမ္ပဏီက ခန့်ပါတယ်။

အသက်ငယ်ပေမယ့် ပေါင် ၂၅၀ လောက်ဝတဲ့
အနို့သမီးတစ်ယောက်က အလုပ်လုပ်ရင်၊ ထိုင်ခုံမပါရင်
လေပါဘူး။ ထိုင်ရထရ အခက်အခဲ တော်တော်ရှိတာ
ကြောင့်လို့ မြင်ရတယ်။ လူကသာဝတာ စားတဲ့အစားတွေ
ကြည့်လိုက်ရင် ဒိန်ချည်၊ အရွက်သုပ် (Salad)၊ သောက်
တာ သံပရာရည် ဆိုလိုတာက ခန္ဓာကိုယ်ကပေးတဲ့
အန္တရာယ် အစားအသောက်ကို လိုက်ပြင်ပေမယ့် တော်
တော်နုနုကျနေတာကို သံဝေဂရမိတာပါ။ သူ့လို ထိုင်ခုံ
ထဲထိုင်ရင် လူနှစ်ယောက်စာ နေရာယူသူကို ရုပ်ရည်
သွင်ပြင်ကြည့်ပြီး အလုပ်မခန့်ဘူး မထင်ပါနဲ့ ခန့်ပါတယ်။

တစ်နှစ်မှာတော့ သရဲတွေပျော်တဲ့နေ့ ဝတ်စုံပြိုင်ပွဲ
(Between Costume Contest) လုပ်ရော...။
ပြိုင်ဘက်စရာ အကောင်းဆုံးနဲ့ စိတ်ချောက်ချားစရာ
အကောင်းဆုံး ဆရာသွားသူက မြန်မာအခေါ် မစို့တစုံ
တစ်ယောက်ပေါ့။ အမှန်က သူက ဂေးလ် (Gay) လိုမျိုး
ညစ်ညမ်းပတ်ခြောက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ဘဝ
လတ်အရ နွဲ့ကာနှောင်းကာနဲ့ ငြိမ်းလုံကြည်သာဖြစ်နေ
တာသာ ဖြစ်ပါတယ်။ နောက်တစ်ခုက သူက ယောက်ျား
ဘဝတွေကို ပိုပြီးစိတ်လက်ကြည်သာ ဖြစ်နေတာက
တစ်ချို့သန့်နေတယ်။ တချို့ဆို သူနဲ့ မျက်လုံးမဆုံရဲဘူး။
အကြည့်တိုက်ဆိုင်ရင် အရင်ဆုံး မျက်စိလွှဲသူတွေက ကိုယ်
ချွေးသက်ဦးသားတွေပါ။ ဟုတ်တယ်လေ၊ အလုပ်ထဲမှာ
တစ်ပြည့်သနားမလဲ။ ဒီလိုလူကိုလည်း အလုပ်ခန့်တယ်
မိန်းကလေး ပြောပြတာပါ။

လူအများစုနိုင်ရင် ဥပဒေဖြစ်တဲ့ အမေရိကားမှာ
အောက်ပိုင်း မိန်းမချင်းချစ်သူ (Lesbian) တွေ တွေ့ရ
တယ်။ တစ်ယောက်အလုပ်လုပ်ရင် နောက်တစ်ယောက်က

အမြဲ ပါတယ်။ တစ်ယောက်က အားလပ်ချိန် (Break)
ဆိုရင် နောက်တစ်ယောက်က ကားထဲမှာ ကြိုသွားစောင့်နေ
ပြီးသား။ စားအတူတူ၊ သွားအတူတူ ကားစီးအတူတူ။
ဒါပေမဲ့ သူတို့ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို လုံးဝအနှောင့်အယှက်
မပေးဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင် အသိုက်အဝန်းကသာ သူတို့ကို
တီးတိုးတီးတိုး လုပ်နေကြတာ သိတယ်မလား ဒါကြောင့်
မိန်းကလေး၊ မိန်းကလေးချင်း ကြိုက်နေလို့ အလုပ်မခန့်ဘူး
မထင်ပါနဲ့၊ ခန့်ပါတယ်။ ပြဿနာမရှိကြပါဘူး။

အလုပ်ထဲမှာ နေ့ဘက် (Day Shift) ရော၊ ညပိုင်း
(Swing Shift) ရော အာဖရိကန် အမေရိကန်တွေ မကြာ
ခဏ တွေ့ရတယ်။ အများကြီး တွေ့ရတဲ့အထဲမှာ နှစ်ပေါက်
အောင် မြဲသူဆိုတာ ခပ်ရှားရှား။ ဒီလိုအလုပ် မမြဲတဲ့သူ၊
ထစ်ခနဲဆို 'ငါတို့ကို မင်းတို့က ဘာထင်နေသလဲ လူမည်း
ဆိုပြီး ခွဲခြားခွဲခြားလုပ်မယ်တော့ မကြန့်နဲ့။ မဏ္ဍပ်တိုင်
တက်ပစ်လိုက်မယ် ဘာမှတ်သလဲ' ဆိုတဲ့ မျက်နှာမျိုးတွေ
တွေ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ စကားအရာမှာတော့ ပြောတာ
မြန်သလား မမေးနဲ့။ သူတို့နှစ်စကားပြောရတာ လိုက်နား
မထောင်နိုင်လို့ ရက်ပ် (Rap) သီချင်းတစ်ပုဒ် နားထောင်
လိုက်တာကမှ ချိုဖျူအရသာရှိဦးမယ်။ ဒီလိုစကားပိုင်း၊
စာပိုင်း၊ ဒေသခံ အခြေခံလူတန်းစားတွေကိုလည်း ဟာ...
လူမည်းဖြစ်လို့၊ ရုပ်ဆိုးလို့ (ဥပမာရုပ် မရှိလို့) အလုပ်မခန့်
ဘူးဆိုတာ မကြားဖူးပါဘူး။

ပြောရင်းပြောရင်းနဲ့ မမြင်မတော်တာတွေဘက်
ရောက်သွားရင် သည်းခံပြီးသာ ဆက်ဖတ်ပါဗျို့။ လူမျိုး
မခွဲခြားတာ၊ ကိုးကွယ်တဲ့ဘာသာ မခွဲခြားတာကို ကုမ္ပဏီ
မှာငှားထားတဲ့ ဦးခေါင်းကို ပဝါအမြဲပတ်ထားတဲ့ အမျိုး
သမီးတွေကိုတွေ့ရင် သိသာပါတယ်။ ဒါ့အပြင် တချို့
အမျိုးသမီးတွေဆို မျက်နှာမှာ မိတ်ကပ်က အဖွေးသားပေ
မယ့် ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ အရှေ့အပေါ်ပိုင်းထွားထွား၊ အနောက်
အလယ်ပိုင်းကားကား၊ တစ်ယောက်တလေများဆို စွင့်
ထွားပွင့်ကားလို့မက ဘယ်တောင်ပံ... ညာတောင်ပံပါ
ဖွင့်နေရတဲ့ မုန့်လုံးကြီး အိုဟာဆိုဒ်တွေကိုလည်း ကုမ္ပဏီက
ငှားပါတယ်။ အလုပ်ပေးထားပါတယ်။

ဒီသိမ်းငှက်ကြီးရဲ့ အန်ကယ်ဆစ် တိုင်းပြည်မှာ၊
ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ မတွေ့ရတဲ့ လူလူချင်း လေးစား

မိန်းကလေး၊ မိန်းကလေးချင်း ကြိုက်နေလို့
အလုပ်မခန့်ဘူး မထင်ပါနဲ့၊ ခန့်ပါတယ်

မှု၊ အသားအရောင် မခွဲခြားဘဲ ဆက်ဆံရေး တည်ဆောက်မှု၊ ရုပ်ရည်ရူပကာထက် လူသား အရင်းအမြစ်ကို အလေးပေး အလုပ်ခန့်မှုတို့ကို အမေရိကားမှာ တွေ့ရတယ်။ သူတို့တွေ ဘယ်လို သင့်မြတ်အောင်နေကြပါသလဲဆိုတာ တစ်ဆက်တည်း လေ့လာကြည့်မိတယ်။

ကုမ္ပဏီမှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နှိမ့်ချ ဆက်ဆံခြင်း မပြုကြဘူး... ဒါ တစ်အချက်။

လူချင်းတွေတဲ့အခါ သာမန်နှုတ်ဆက်တာအပြင် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေကို ဂရုတစိုက် နားထောင်ပေးကြတယ်။ မိတ်ဆုံစားပွဲ လုပ်တဲ့အခါမျိုး၊ ဟင်းစားစရာ တစ်မျိုးစီ ကိုယ်စီယူလာပြီး စုစားကြတဲ့ (Potluck) စားတဲ့ အခါမျိုးမှာ ဘယ်ဘာသာက ချက်တဲ့ဟင်းမို့လို့ မစားဘူး ဆိုတာမျိုး မရှိဘူး။ ကုလားချက်တဲ့ ကြက်သားမဆလဟာင်းဆိုလည်း စားလိုက်ကြတာပဲ။ တရုတ်ချက်တဲ့ အမဲသားပန်းမုန့်လာစီမိမိကြော်ဆိုလည်း စားကြတာပါပဲ။ မက္ကဆီကန်လူမျိုးအသည်းစွဲ ပြောင်းဖူးဖက်ထုပ်နဲ့ ချိစ်ထမင်းဆိုလည်း အားပေးကြတာပါပဲ။ ဖိလစ်ပီးနီးချက် မန်ကျည်းရည်နဲ့ဝက်နံရံရိုး (Sinigang) ဟင်းရည်ဆိုရင်လည်း ကိုယ့်အလှည့်ရောက်ဖို့ လူတန်းရှည်ကြီး စောင့်ရတယ်။ ဒီနေရာမှာ မတူညီတဲ့ လူအသီးသီးရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုတွေကို စားပွဲဝိုင်းမှာ ဝိုင်းဖွဲ့စားသောက်ပြီး မိတ်ဖွဲ့ကြတယ်။ ဒါက နှစ်အချက်။

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အတူတကွ ပေါင်းစပ် အလုပ်လုပ်ကိုင်ရာမှာ အပိုစကားပြောတတ်ပေမယ့် ရန်စောင့်တဲ့စကား မပြောကြဘူး။ တစ်ဦးတစ်ယောက်က စမိတယ်ထားဦး၊ တစ်ဖက်ကနေ ဒီလိုစိတ်မထားရတဲ့ အကြောင်း ချက်ချင်းသတိပေးတယ်။ 'ငါတို့အမုန်းပွားနေလို့ ဘာလုပ်မှာလဲ ဘဝကတိုတိုလေး၊ ရန်ဖြစ်ရတာ မတန်ဘူး' ဆိုပြီး ပျော်ရွှင်နေသာဖို့ အကြောင်းကိုသာ အမြဲပြောနေတတ်တယ်။ တခြားလူမျိုးခြားရဲ့ ဓလေ့ထုံးစံနဲ့ လူနေမှုစနစ်ကို အမြဲလေ့လာချင်နေကြတယ်။ ဒါပါဆို သုံးချက်ရှိနေပြီ။ တခြားနယ်ပယ်တွေက လေးလေးနက်နက် တွေးခေါ်ပြီး လူလူချင်း ရင်ကြားစေ့ရေး (Reconciliation) ဆိုတာတွေကိုပါ ထည့်ရေးရင် ကုန်နိုင်ဖွယ်ရာ မရှိပါဘူး။

ဒါကြောင့် အဲဒီစနစ်ကိုကျင့်သုံးတဲ့ ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံမှာ 'ငါ့ကို ဘယ်သူကလာရန်စမလဲ' ဆိုတာမျိုး 'ပေါက်ကွဲလွယ်တဲ့စိတ် (Aggressive Mindset)' မရှိဘူး။

ဒီအပြင် 'ဒီလူကို နှပ်ချလိုက်ရ' ဆိုတဲ့ 'အနိုင်ကျင့် ခွဲခြားဆက်ဆံရေး (Humiliation)' မတွေ့ရဘူး။ အဲဒါတွေအစား၊ 'ဒီလူတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုကူညီလိုက်ရမလဲ' ဆိုတဲ့ 'လူသားချင်းစာနာတဲ့စိတ် (Humanitarian Aid)' ရှိတဲ့ စိတ်ဓာတ်ကိုမျှေးကြတယ်။

သို့ပေမယ့် အဆိုးမပါရင် အကောင်းကအရောင် မလက်ပါဘူး။ ဒီလိုပဲ ဆိုးပြစ်ဆိုးဒဏ် ကျခံနေရတဲ့ နိုင်ငံသားအနေနဲ့ တစ်ဦးချင်း၊ တစ်ယောက်ချင်း ပြုပြင်မှုသာ လူအဖွဲ့အစည်းတစ်ခု၊ တစ်ပြည်နယ်၊ တစ်ဒေသကနေ တစ်တိုင်းပြည်လုံး ပြုပြင်နိုင်ပါမယ်။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာ့အနွယ်တွေ ရန်ဖြစ်နေတာလည်း နှစ်ပေါင်းကြာလှပေါ့။ တိုင်းရင်းညီအစ်ကိုတွေ အချင်းချင်းလည်း မသင့်မြတ်တာ မျိုးဆက်နှစ်ခုကျော်ခဲ့ပေါ့။

ဒါတွေကိုကျော်လွှားဖို့၊ အကောင်းဘက်ကိုရောက်ဖို့၊ တွန်းရွှေဖို့၊ အရွှေ့ဘက် ဦးတည်ပြီး လွယ်ကူတဲ့ နည်းလမ်းတစ်ခုကို တိုက်တွန်းစရာရှိပါတယ်။ ငွေမကုန်ဘူး။ အချိန်မကုန်ဘူး။ တပည့်ခံစရာမလိုဘူး။ ဘယ်သူမှလည်း သိစရာမလိုဘူး။

အဲဒါကတော့... ကောင်းပါတယ်။ သင့်ပါတယ် ဆိုတဲ့ အသွင်ကူးပြောင်းရေး စာပေတွေကို တွေ့မိ၊ ဖတ်မိတဲ့အခါ မိမိကစပြီး ပြုပြင်လိုက်ပါ။ အမှားတွေနဲ့ အနိုင်ကျင့်မှုတွေကို ဆက်မလုပ်တဲ့အခါ သူတစ်ပါး ကောင်းကျိုးရှေးရှုတဲ့ ကုသိုလ်စိတ်က ပကတိနှလုံးသားမှာ အလိုလို ကိန်းအောင်းလာပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါကျရင် ရန်မဖြစ်တော့တဲ့ မြန်မာတွေကြောင့် နိုင်ငံကြီးအေးချမ်းပါလိမ့်မယ်။

မိတ်ဆုံစားပွဲ လုပ်တဲ့အခါမျိုး၊ ဟင်းစားစရာ တစ်မျိုးစီ ကိုယ်စီယူလာပြီး စုစားကြတဲ့ (Potluck) စားတဲ့အခါမျိုးမှာ ဘယ်ဘာသာက ချက်တဲ့ဟင်းမို့လို့ မစားဘူးဆိုတာမျိုး မရှိဘူး

မောင်တိုက်(အမရပူရ)၊ မောင်မြင့်ကြွယ်၊ မောင်မြတ်စိုး၊ မောင်မောင်မြင့်သိန်း

thebookhouse စာအုပ်တိုက်မှ ရရှိနိုင်သော စာအုပ်များ

၆၀ ၆၀ ၁၀
၆၀ ၆၀ ၂၀

လူသားနှင့်ရှင်သန်ခြင်း

ဘဝဆိုတာ ခဲရာခဲဆစ် တည်ဆောက်ဖန်တီးထားတဲ့ အနုပညာပစ္စည်းပဲလို့ အဆိုပြုချင်မိတယ်။ ဟုတ်တယ်။ ဘယ်လိုအခြေအနေမှာပဲ လူဖြစ်လာလား၊ ဘယ်လိုအနေအထားမှာပဲ ရှင်သန်ရရ၊ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် အံ့ခဲ တည်ဆောက် ဘဝကြီး မှောက်မသွားအောင် စောင့်ရှောက်ရတော့တာ။

ဒါက ‘လှမြတ်သူ’ လို့ မိန်းမပျိုလေးမျိုးရဲ့ သဘောထား။

တချို့များကျတော့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ကြိုက်သလိုပစ်ချ၊ ဖွဖွရွရွလေးရှင်သန် ချင်ကြတာ။ ထားတော့။ ဒါက သူများတွေအကြောင်း။ သူတို့ရဲ့စိတ်က သူတို့ဘဝ ကို ပြဋ္ဌာန်းလိမ့်မယ်။

အခု ပြောပြချင်တာက ‘လှမြတ်သူ’ အကြောင်း...

ကျွန်မက လှမြတ်သူကို လေယာဉ်မယ်တစ်ယောက်အဖြစ် သိကျွမ်းခဲ့တာ။ ဆိုတော့ကာ...လေယာဉ်မယ်လေး လှမြတ်သူဆီက သိရတဲ့ လေယာဉ်မယ်တစ် ယောက်ရဲ့ဘဝဟာ ဗဟုသုတတွေ ပါနေရဲ့။ စိတ်ဝင်စားစရာ လှုပ်ရှားမှုတွေပေါ့ လေ။ တစ်နည်းအားဖြင့် ကိုယ်ထင်မြင်ထားတဲ့ အပေါ်ယံယူဆချက်နဲ့ တကယ့်ဘဝ က အနှစ်သာရရဲ့ ကွာဟမှုတွေအကြောင်းပေါ့။

“လေယာဉ်မယ်လေးလိုပဲ...ပုံစံက ခေတ်ရှေ့ပြေးတယ်...သူနာပြုလေး လို...အပြုအစုကောင်းလား သိချင်သေးရဲ့”

စိုင်းစိုင်းခမ်းလှိုင်ရဲ့ အဲဒီသီချင်းက တောရောမြို့ပါ ပျံ့နှံ့ခဲ့တာ မဟုတ် လား။ လူငယ်ပါးစပ်များမှာ ကြားနေရတော့ လူကြီးတွေရဲ့နားကလည်း တီးမိ ခေါက်မိ ရှိမယ်ထင်ပါရဲ့။ ဟုတ်ကဲ့...

လေယာဉ်မယ်လေးတွေက သိပ်ဟော့တယ်လို့ ထင်ကြမြင်ကြစရာ။ လေယာဉ်မယ် ဖြစ်ချင်တယ်ဆိုတဲ့ အဖျိုးပေါက်မလေး တစ်ယောက်နှစ်ယောက်ကို

လှမြတ်အောင် နေထိုင်သူ

မြူးပါးရီ

ကျွန်မမြင်ဖူးတယ်။ “လေယာဉ်မယ် ဖြစ်ချင်ရအောင် နှင့်ရုပ်က သိပ်လှလို့လား” ဆိုတဲ့ စကားအောက်မှာ ဆက်ကြီးစားချင်စိတ် မရှိဘဲ ရည်မှန်းချက်လေး ကြေမ့ သွားတာ မြင်ဖူးတယ်”

“လေယာဉ်မယ်ဆိုရင် ချောမွတ်တာလား”
ကျွန်မက လှမြတ်သူကို မေးတယ်။

“ဟင့်အင်း၊ ချောဖို့က အဓိကမဟုတ်ပါဘူး။

Good Look ဖြစ်ရင် ရပြီ။ ကျွန်တာက စိတ်သဘော ထားပိုင်းပါပဲ။ ပြဿနာတွေကို ပြုံးပြုံးလေးဖြေရှင်း တုံ့ပြန်နိုင်ဖို့ Intelligence ဖြစ်ရမယ်။ Service ပေး တဲ့လုပ်ငန်းမို့ စိတ်ရှည်သည်းခံတတ်ဖို့၊ အရေးပေါ် အခြေအနေ ကြုံလာတဲ့အခါ အနစ်နာခံပြီး မားမား မတ်မတ် ဖြေရှင်းပေးနိုင်ဖို့အတွက် စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်ဖို့ လည်း လိုတယ်”

လှမြတ်သူရဲ့ အဖြေစကားထဲမှာ လေယာဉ်မယ် တစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝက ထင်းထင်းကြီး လှလို့နေတော့ တယ်။

လေယာဉ်မယ်
အိုဘာယ့်... လေယာဉ်မယ်။

Air Bagan က လေယာဉ်မယ်လေးတစ် ယောက် လေယာဉ်ပျက်ကျပြီး သေဆုံးသွားရတဲ့ သတင်းကို ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်များဆီက ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာ ကြား ခဲ့ရတယ်။ လူတစ်ယောက် ရုတ်တရက်ဆုံးပါးသွားတာ ဟာ ဝမ်းနည်းစရာပဲ။ ငယ်ရွယ်ပျိုမျှစ်တဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရဲ့ ကွယ်လွန်ခြင်းဟာ ပိုပြီးတော့ သံဝေဂ ရဖွယ်၊ နှမြောတသဖွယ်ပဲ။

အဲဒီလိုတွေ မဖြစ်ရအောင် အရေးပေါ်အခြေ အနေမှာ လေယာဉ်မယ်တစ်ယောက် အသက်ရှင်အောင် နေနိုင်ဖို့၊ ခရီးသည်တွေ အန္တရာယ်ကင်းအောင် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ဖို့ ပြင်းထန်တိကျတဲ့ လေ့ကျင့် ခန်းတွေ အထပ်ထပ်အခါခါ ပြုခဲ့ကြရတာမို့ လေယာဉ် မယ်ဆိုရင် သိပ်ပြီးနုရွတ် မိန်းကလေးအဖြစ် မြင်လို့

မရဘူး။ ရင်ဆိုင်နိုင်စွမ်းပြည့်တဲ့ သတ္တိရှင်တွေဖြစ်တယ် လို့ မြင်မိတော့တာပဲ။

လာလတ္တံ့သော စာကြောင်းတွေဟာ လှမြတ် သူရဲ့ဘဝ၊ လှမြတ်သူပြောပြတဲ့ လေယာဉ်မယ်တစ် ယောက်ရဲ့ အလုပ်နဲ့ ဖြတ်သန်းမှုတွေဆိုတာ ငြင်းမရ သော နိဒါန်းပျိုးခဲ့မိပြီလေ။

လှမြတ်သူက ရန်ကုန်မြို့ထဲ လမ်း ၂၀မှာ နေတယ်။ လသာ-၂ မှာ ဆယ်တန်းအထိ ကျောင်း တက်ခဲ့ပြီး ရန်ကုန်အရှေ့ပိုင်းတက္ကသိုလ် (တာဝ) မှာ တက္ကသိုလ် ဆက်တက်ခဲ့တယ်။

“မိဘမရှိတဲ့အတွက်၊ မိဘနဲ့အတူ မကြီးပြင်း ရတဲ့အတွက် ကိုယ့်ဘဝကြီးကို အရွဲတိုက်ပစ်ရမလား၊ လူ့အထင်ကြီးအောင် နေပြရမလားဆိုတာကတော့ မိဘ ကြောင့် ဝမ်းနည်းအားငယ်ရတဲ့ သားသမီးတွေမှာ ရှိ ကြတာပေါ့နော်။ ညီမကကျတော့ မိဘမရှိလို့ ကိုယ်က မလိမ္မာရင် မိမဆုံးမ၊ ဖမဆုံးမလို့ ပြောခံရမှာမို့တယ်။ အဲဒီလို အပြောလုံးဝမခံချင်လို့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ကောင်း အောင်ပဲ ကိုယ့်ဘာသာ တည့်မတ်လျှောက်လှမ်းရမယ် လို့ ခံယူထားပါတယ်”

လှမြတ်သူက ဒီလိုပြောပြီဆိုတော့ သူဟာ Broken Family က ကြီးပြင်းလာခဲ့သူလို့ စာဖတ်သူ ရိပ်မိနေတာ သေချာပါပြီ။

ဟုတ်ပါတယ်။ သူရဲ့ အဖေနဲ့အမေဟာ သူငယ် ငယ်လေးကတည်းက ကွဲနေကြပြီး သူကတော့ အဒေါ် အပျိုကြီးတွေနဲ့ နေထိုင်ခဲ့ရတာပါ။ အဖေကလည်း သူနဲ့ အဝေးမှာနေခဲ့ပြီး အမေကတော့ သူ ငယ်ငယ်ကတည်း က ဆုံးသွားခဲ့တယ်လို့ သိရပါတယ်။ အမေဟာ ဘယ် အချိန်မှာ ဘယ်လို ဆုံးပါး ကွယ်လွန်တယ်ဆိုတာတောင် စကားအဖြစ်ပဲ ကြားရတာမို့ အတိအကျ မသိခဲ့ရ ပါဘူး။

အဘွားရှိတယ်။ အတူနေအဒေါ်တွေက ဗိုလ်ချုပ် ဈေးမှာ ဆိုင်ဖွင့်ထားကြတာမို့ တူမလေးကို အသေး

ဟင့်အင်း၊ ချောဖို့က အဓိကမဟုတ်ပါဘူး။ Good Look ဖြစ်ရင်ရပြီ။
ကျွန်တာက စိတ်သဘောထားပိုင်းပါပဲ

စိတ်ယူယပြီး ပွေ့ပွေ့ပိုက်ပိုက် မထားနိုင်ကြ၊ မထား အားကြပါဘူး။ လှလှပပဆင်၊ ကျောင်းကောင်းကောင်း ထား၊ မုန့်ဖိုးလုံလောက်အောင် ပေးထားကြတဲ့အတွက် ကံကောင်းလှပြီလို့ ဝမ်းသာခဲ့ရတဲ့ လှမြတ်သူဟာ ငယ် ငယ်ကတည်းက ကိုယ့် တစ်ကိုယ်ရေကိစ္စတိုင်းကို ကိုယ့်ဘာသာ လုပ်ကိုင်ခဲ့ရသူပေါ့။ အဘွားနဲ့ကြီးပြင်း ရတဲ့အတွက် ဘုရားတရားနဲ့ နီးစပ်ယဉ်ပါး၊ တရားတော် နာယူရွတ်ဖတ်ခြင်းမှာ အသားကျခဲ့သူပါပဲ။

“ငယ်ငယ်တုန်းကဆိုရင် တချို့သူငယ်ချင်း တွေရဲ့ မိဘတွေက သူတို့သားသမီးနဲ့ ပေါင်းတာ မကြိုက်ကြဘူး။ မိဘမရှိလို့ ပျက်စီးလိမ့်မယ်လို့ ပြော ကြတာ၊ ခံစားခဲ့ရတာပေါ့။ ခံပြင်းတယ်။ ခုအချိန်မှာ သူတို့သားသမီးတွေက ဘာမှ မည်မည်ရရ ဖြစ်မလာ ကြဘဲ ကိုယ်ကတော့ အနေအထားတစ်ခုရောက်အောင် ကြိုးစားနိုင်ခဲ့တယ်လေ”

လှမြတ်သူဟာ ဝမ်းနည်းခံစားရတဲ့အခါ တစ် ယောက်တည်းရှိတဲ့နေရာမှာ ချုံးပွချပြီးငိုပစ်လိုက်တယ်။ ပြီးရင် သူ့စိတ်ကို ပြန်ထိန်းတယ်။

“ငိုပြီးရင် လုပ်ရလိမ့်မယ်လို့ ဆရာမတစ် ယောက်က ပြောဖူးတယ်” ဆိုတာဟာ လှမြတ်သူရဲ့ ဘဝနေနည်းပဲ။ လောကဓံအပေါ် အရိုးရှင်းဆုံး ရှုမြင် ခြင်းပဲ။ ဆရာမတစ်ယောက်ရဲ့ စကားဟာ တပည့် အတွက် ခွန်အားပဲ။

ရန်ကုန်မြို့က လူငယ် တော်တော်များများက တော့ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးတဲ့အခါပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းပြီးတဲ့အခါပဲ ဖြစ်ဖြစ် သင်တန်းတွေ စတင်ကြတာ ထုံးစံတစ်ခုလိုပါပဲ။ အင်္ဂလိပ်စာအဓိကနဲ့ ထောင်ပြီးခဲ့တဲ့ လှမြတ်သူကလည်း သင်တန်းတက် တယ်။ အဲဒီတုန်းက Bakery (မုန့်ဖုတ်)၊ Receptionist (ဆုတ်ကြို)၊ HouseKeeping (အိမ်မှုကိစ္စထိန်းသိမ်း ခြင်း)၊ Flight Attendant (လေယာဉ်မောင်း/မယ်) စတဲ့ သင်တန်းတွေ ခေတ်စားနေတယ်။ လှမြတ်သူက

‘Star Resources’ ဆိုတဲ့ သင်တန်းကျောင်းမှာ သင်တန်း တက်တယ်။ အဲဒီမှာ ခေတ်စားနေတဲ့ အဲဒီဟာတွေ သင်ပေးတယ်ပေါ့။

လှမြတ်သူက Flight Attendant ကို စိတ်ဝင် တစား တက်မိလျက်သား ဖြစ်နေရော။ လေယာဉ်မောင် တစ်ယောက်က လာပြီးသင် ပေးတယ်။ အဲဒီသင်တန်း မှာ အလုပ်အကိုင်အတွက်လည်း အဆက်အစပ်ရှိတယ် လေ။ AirLine တွေက ဝန်ထမ်းလိုချင်ရင် အေးဂျင့်ကို ဆက်သွယ်တယ်။ အေးဂျင့်တွေက သင်တန်းကျောင်း မှာ ပြန်လာခေါ်တယ်။ ပြည်တွင်းလေကြောင်းလိုင်း တွေက သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်ကနေလည်း ခေါ်တယ်။ ပြည်ပ လေကြောင်းလိုင်းတစ်ခုကို try ခဲ့ဖူးပေမယ့် မအောင်မြင်ခဲ့တဲ့ လှမြတ်သူဟာ ဆရာက Informa -tion ပေးလို့ ပြည်တွင်းလေကြောင်းလိုင်းဖြစ်တဲ့ Air Bagan မှာ လေယာဉ်မယ် ဝင်လျှောက်ဖြစ်ပြန်တယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ လှမြတ်သူရဲ့ လေယာဉ်မယ်ဘဝ စတင်ခဲ့ တယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ။

လျှောက်ထားသူ အယောက် သုံးထောင် လောက်ကနေ ၁၈ယောက်ကို ရွေးချယ်ခန့်ထားတဲ့ အထဲပါဖို့ စစ်ဆေးဖြေဆိုမှုတွေ အဆင့်ဆင့်လုပ်ခဲ့ရတယ် ဆိုတာ ငြင်းစရာမရှိပါဘူး။ လှမြတ်သူက ပြောပြ တယ်။

“အဆင့်-၆ဆင့် ရွေးပြီးတော့ လူတွေကို ဖြုတ်ချသွားတာ။ ပထမဆုံးအဆင့်က Writing Skill ကို စမ်းသပ်တာပေါ့။ လေယာဉ်ပေါ်မှာ ကလေးငိုရင် ဘာလုပ်မလဲ၊ ဧည့်သည်ပေါ်ကို ကော်ဒီပူမှောက်ကျခဲ့ ရင် ဘာလုပ်မလဲ စတာတွေကို ရေးဖြေဖြေရတာ။ နောက်အဆင့်တွေကတော့ Interview တွေချည်းပဲ။ Personal Interview ဆိုရင် ပစောက်ပုံစားပွဲမှာ လူလေးငါးယောက်ထိုင်ပြီး ဝိုင်းမေးကြတာရှိတယ်။ အလုပ်ထဲက လူကြီးတွေ ဥပမာ- Crew Manager ပေါ့။ ပြီးတော့ ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ဝင်တွေ ပါတတ်တယ်။ ကိုယ့်ဆရာ သင်ပေးထားတဲ့ အကြောင်းအရာတွေနဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ Personal အရည်အသွေးကို အစွမ်းကုန်ထုတ်

တချို့သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ မိဘတွေက သူတို့သားသမီးနဲ့ပေါင်းတာ မကြိုက်ကြဘူး။ မိဘမရှိလို့ ပျက်စီးလိမ့်မယ်လို့

သုံးပြီး ဖြေရတယ်။

သင်တန်းမှာတုန်းကတော့ အရေးကြီးတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ မသင်ပေးဘူး။ AirLine နဲ့ပတ်သက်တဲ့ Manual တွေပဲသင်ပေးတယ်။ Emergency ကိစ္စတွေကိုတော့ အကြမ်းဖျင်း ဗဟုသုတပြောပြတယ်။ Hijet Situation ကျတော့လည်း လေယာဉ်အမျိုးအစားမတူကြတော့ သိပ်မပြောပေးဘူး။ ရေပြင်အသက်ကယ်နည်း Wet Drill ကို သဘောလောက်သင်ပေးတယ်။ အဓိကသင်ပေးတာကတော့ ခရီးသည်ကို Service ပေးတာပဲ။ Team Work ကလည်း အရေးကြီးတဲ့အတွက် Group လိုက် Discuss လုပ်တာကို လေ့

ကို ဘယ်လိုကူညီမလဲဆိုတာမျိုးတွေပေါ့။ English Writing နဲ့ Speaking မေးတယ်။ Translation လုပ်ခိုင်းတယ်။ စာတစ်ပိုဒ်ကို ဖတ်ခိုင်းတယ်။ ပြောပြစံအောင် ဘာသာပြန်ခိုင်းတယ်။ အဲဒီလိုမျိုးပေါ့။ နောက်ပြီးတော့ အသံနေအသံထားနဲ့ Announcement လုပ်ခိုင်းတယ်။ ဗီရိုတစ်ခုပေါ် ပစ္စည်းတင်ပြီး လှမ်းယူခိုင်းတယ်။ အရပ် တကယ်မိမမီ၊ ခြေဖျားထောက်ရသလား ဆိုတာကို စစ်ဆေးတာပေါ့။ လေယာဉ်မောင်တစ်ယောက်ရဲ့ အရပ်ကို ၅ ပေ ၈ လက်မ သတ်မှတ်ပြီး မိန်းကလေးလေယာဉ်မယ်ကိုတော့ ၅ ပေ ၄ လက်မလို့ သတ်မှတ်ထားတယ်။ အဓိကကတော့ Good Look

ကျင့်ပေးတယ်။

Interview အဆင့်ဆင့်မှာ အဲဒါတွေ မေးတာ

ပါပဲ။

Psycho Test တွေ ပါတယ်။ ဒုက္ခရောက်သူ

ဖြစ်ရမယ်၊ Intelligence ဖြစ်ရမယ်၊ Active ဖြစ်ရမယ်ဆိုတာတွေနဲ့ စစ်ဆေးကြတာပေါ့။

အင်တာဗျူးနောက်ဆုံးအဆင့်ကိုတော့ CEO ကိုယ်တိုင်မေးပါတယ်။ အဲဒီမှာတော့ တုံ့ပြန်မှုနဲ့ မျက်နှာ

Psycho Test တွေပါတယ်။ ဒုက္ခရောက်သူကို ဘယ်လိုကူညီမလဲဆိုတာမျိုးတွေပေါ့။ English Writing နဲ့ Speaking မေးတယ်။

ပေးကို အဓိကစစ်ဆေးတာလို့ ထင်တယ်။ မေးခွန်းကို မဖြေနိုင်ရင်လည်း မျက်နှာပျက်မသွားဘဲ မသိတဲ့ အကြောင်းကို ပြုံးပြုံးလေးနဲ့ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပြန် ပြောရမှာပေါ့နော်။ ကြောက်ပြီး ရင်မဆိုင်ရဲတာမျိုး လည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ Eye Contant ရှိရမယ်။ ခရီး သည်နဲ့ တွေ့ထိရတဲ့အခါမှာလည်း ဒီအချက်က အရမ်း အရေးကြီးပါတယ်။ အဲဒီ နောက်ဆုံးအဆင့်ကနေ ဝစ ယောက်ကို ရွေးချယ်လိုက်ပါတယ်။”

လွမြတ်သူဆီကနေ ကျွန်မ သိရတာကတော့ အဲဒီရွေးချယ်ခံရတဲ့ ဝစယောက်ဟာလည်း သေချာ ပေါက် လေယာဉ်မောင်/မယ် ဖြစ်ပြီလို့ ပြောလို့မရပါ ဘူးတဲ့။ အဲဒီ ဝစယောက်ကိုမှ Medical Check Up လုပ်တယ်။ Colour Blind ဖြစ်မဖြစ် စစ်ပြီး အဆင်မပြေရင် ဖြုတ်သေးတယ်တဲ့။

လွမြတ်သူကတော့ ခဲရာခဲဆစ် ရှင်သန်ဖို့ သိပ် ကြိုးစားရပြီပေါ့။

သင်တန်းကာလက သုံးလ။ သင်တန်းချိန်က တနင်္လာကနေ သောကြာအထိ နံနက် ၉၊ ညနေ ၅ နာရီ။ ရွှေတောင်ကြားက Head Office မှာပဲ တက်ရ တယ်။ သင်တန်းကာလမှာ တစ်ယောက်ကို လစာတစ် သိန်းပေးထားတယ်။ နေခင်း ထမင်းကျွေးတယ်။ မုန့် ကျွေးတယ်။ အဲဒီ လုပ်ငန်းခွင် သင်တန်းမှာကျတော့ လေယာဉ်မယ်ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် အသေး စိတ် လေ့ကျင့်သင်ယူရပြီပေါ့။

သင်တန်းကာလမှာ လေ့ကျင့်သင်ကြားတာ ကျွဲဟာ လေယာဉ်မယ်တစ်ယောက်ရဲ့ လုပ်ငန်းတာဝန်၊ လုပ်ငန်းခွင်ဘဝဖို့ အရေးကြီးတဲ့ အနှစ်သာရတွေလို့ မူဆီတာနဲ့ လွမြတ်သူဆီမှာ စပ်စုပြန်ပါပြီ။

“ပြုံးနေရမယ်ဆိုတော့လေ၊ ပြုံးတတ်အောင် ကျွဲကျင့်ရတယ်။ ညီမလည်း လေယာဉ်မယ်ဖြစ်ပြီး ကျွဲမှ ကောင်းကောင်းပြုံးတတ်သွားတာ။ တချို့ဆို ရင် ပြုံးဖို့ခက်ခဲလွန်းလို့ ခဲတံကိုကိုင်ပြီး လေ့ကျင့်ပါလို့

သင်ပေးတယ်။ Announcement လုပ်တဲ့အခါလည်း ရှင်းလင်းသပ်ရပ်ပြီး စမတ်ကျနေဖို့၊ ကြည့်လို့လှစေဖို့ အတွက် မှန်ကြည့်ပြီး အကြိမ်ကြိမ်ပြောကျင့်ရတယ်။ ကိုယ့်အသံ နားထောင်ကောင်းမကောင်းသိရဖို့ Re-cording လုပ်ထားပြီး ပြန်နားထောင်ကြည့်ရတယ်။

သင်တန်းမှာ အရေးပေါ်ပစ္စည်း အသုံးပြုပုံတွေ ကို အထပ်ထပ်လေ့ကျင့်ရတယ်။ ကိုယ့်လေယာဉ်က တောအုပ်ထဲကို မတော်တဆ ပြုတ်ကျခဲ့ရင် ကိုယ် ရောက်နေတဲ့ Location ကို ဘယ်လိုပြရမလဲဆိုတာ တွေ့၊ အရေးပေါ်အခြေအနေမှာ ခရီးသည်ရဲ့အသက်ကို ဘယ်လို ကယ်တင်ရမလဲဆိုတာတွေ အဓိကသင်ကြား ပေးကြတယ်။ First Aid ဆိုတဲ့ ရှေးဦးသူနာပြုစုနည်း Fire Fighting ဆိုတဲ့ အရေးပေါ်မီးသတ်နည်းတွေ လေ့ကျင့်သင်ယူရတယ်။ ဦးလဲချွန်လူနာကို ဘယ်လို ကယ်ထုတ်ရမလဲဆိုတာတွေ လက်တွေ့လုပ်ရတယ်။ ဗန်ကောက်ကိုသွားပြီး လက်တွေ့ လုပ်ရတဲ့အခါက ဆိုရင် လူတစ်ယောက်ကိုကယ်ပြီး တစ်နေကုန် ရေကူး နေရတာ။ အဲဒီမှာ လေယာဉ်ပုံစံရှိနေပြီး တကယ့်ကို လေယာဉ်ပျက်ကျသလို ဖန်တီးပြီးတော့ လေ့ကျင့်ခိုင်း တာလေ။ ရေကူးကျွမ်းကျင်ဖို့ လိုသလို၊ အမောလည်း ခံနိုင်ရတယ်။ ကြံ့ခိုင်ရတယ်။ စိတ်မာရတယ်။ အရမ်း ကို ပင်ပန်းပါတယ်။

Personger Headling လုပ်တာနဲ့ပတ်သက် ရင်တော့ ခရီးသည်နဲ့ Eye Contant ရဖို့ အဓိက ကြိုးစားရတယ်။ ပြုံးပြုံးလေးနဲ့ တုံ့ပြန်နိုင်ဖို့လိုတယ်။ Service က လေကြောင်းလိုင်း တစ်ခုခုတစ်ခုမတူ ဘူး။ လုပ်ပုံလုပ်နည်း အဆင့်တွေကတော့ တူကြပါ တယ်။ Air Bagan ပြည်တွင်းလေကြောင်း ခရီးတွေ ကတော့ တစ်နာရီဝန်းကျင်ပဲ ကြာတာမို့လို့ ကော်ဖီ၊ အအေး၊ မုန့်လောက်ပါပဲ။ နိုင်ငံခြား လေကြောင်းလိုင်း တွေကတော့ Service အဆင့်တွေ ပိုတာပေါ့။

Service ကို သင်ပေးတဲ့နေရာမှာ ကော့တေး စပ်တာ သင်ရတယ်။ Meal Type တွေမတူတာ သင် ရတယ်။ ဥပမာ-အစွလာမ်၊ ဂျူးတစ်ယောက်ကို ကျွေး မယ့်အစားအစာကို ဟမကြည့်ရဘူး။ သက်သတ်လွတ်

အဲဒီမှာ လေယာဉ်ပုံစံရှိနေပြီး တကယ့်ကို လေယာဉ် ပျက်ကျသလို ဖန်တီးပြီးတော့ လေ့ကျင့်ခိုင်းတာလေ

သမားတွေကို ကျွေးရမယ့်အစားအစာတွေ အကြောင်း စသဖြင့်ပေါ့။ သက်သတ်လွတ်သမားတွေမှာတောင် မတူဘူး။ တချို့က ဥန့်န့်စားတယ်။ တချို့က မစားဘူး ဆိုပြီး ကွာသေးတယ်။

Grooming မှာဆိုရင်လည်း အလှပြင်တာ တစ်ခုတည်း မဟုတ်ဘူး။ နေထိုင်၊ ဝတ်ဆင်၊ စားသောက်ပုံတွေကိုပါ သင်တယ်။ ပွဲတစ်ပွဲတက်ရင် ဘယ်လိုပုံစံရှိရမယ် ဆိုတာမျိုးပေါ့။ လေယာဉ်မယ်တွေကို ကုမ္ပဏီကပဲ မိတ်ကပ်တစ်စုံစာ လက်ဆောင်ပေးပါတယ်။ ယူနီဖောင်းအပါအဝင် ဖိနပ်တို့၊ စလင်းဘက်တို့လည်း ပေးတယ်။

သင်ရတာတွေအားလုံးက အရမ်းကို စနစ်ကျပါတယ်။

SEP (Safty Emergency Procedure) ကိုဆိုရင် ဆရာတစ်ယောက်က သီးသန့်သင်ပေးတယ်။ အရေးပေါ်အခြေအနေမှာ ပြုလုပ်ရတာတွေက လေယာဉ်အမျိုးအစားအပေါ် မူတည်ပြီး မတူပါဘူး။ ATR-72 ဆိုရင် တစ်ပုံစံ၊ Fokker 100 ဆို တစ်ပုံစံ၊ Air Bus ဆို နည်းတစ်မျိုးအဲဒီလိုပေါ့။ လေယာဉ်ရုံတည်ဆောက်ပုံတွေ သိပ်မတူကြလို့လေ။ အရေးပေါ်ဖြစ်ပြီဆိုရင် အတတ်နိုင်ဆုံး အကျယ်ကြီးအောင်ပြီး အသိပေးရတယ်။ ဖြစ်တဲ့အချိန်ကနေ စက္ကန့် ၉၀အတွင်းမှာ ခရီးသည်တွေအားလုံး အပြင်ရောက်စေရမယ်။ ခရီးသည်တွေ လန့်ဖျပ်ပြီး အပေါက်တစ်ခုတည်းမှာ ပြုတ်မနေအောင် စီမံပေးရမယ်။ အရေးပေါ်တံခါးကို အမြန်ဖွင့်ရမယ် ဆိုတာတွေ သင်ရတာပါ။

မီးသတ်ဆိုရင်လည်း စာတွေ့ရော၊ လက်တွေ့ လေ့ကျင့်တာရော လုပ်ရတယ်။ First Aid ဆိုရင်လည်း စင်ကာပူက ဆရာတစ်ယောက်ကိုခေါ်ပြီး သင်ပေးတယ်။ CPR ဘယ်လိုပေးရမလဲဆိုတာ လေ့ကျင့်ရတယ်။ လေယာဉ်ပေါ်မှာ ကလေးမွေးရင် ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမလဲ ဆိုတာကို ဗီဒီယိုဖိုင် ကြည့်ရတယ်။

အဲဒီသင်တန်းပြီးတဲ့အခါ လုပ်ငန်းခွင် ဝင်ရတော့လည်း သုံးလ ထပ်စောင့်ကြည့်ပါတယ်။ သုံးလ အထိ ကောင်းကောင်းလုပ်နိုင်တော့မှ Perment လေ

ယာဉ်မောင်/မယ် ဖြစ်တယ်”

လုပ်ငန်းခွင်မှာ အခြေတကျ ဖြစ်သွားတဲ့ လေယာဉ်မယ်လေး လှမြတ်သူဟာ တစ်နေ့ကို လေကြောင်းခရီး ၂ကြောင်းကနေ ၆ကြောင်းအထိ လိုက်ရပါ့တယ်။ တစ်ပတ်စာ Schedule ထွက်တယ်ဆိုပေမယ့် အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် လိုအပ်ရင်လိုအပ်သလို ဆင်းရပါတယ်။ တစ်ပတ်မှာ ၂၄နာရီ အနည်းဆုံးနားပြီး အလုပ်လုပ်လို့ရတယ်။ အလုပ်ချိန်က တစ်နေ့ ၈နာရီဆိုပေမယ့်လည်း ကပ္ပတိန်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်အရ ၁၀နာရီအထိ လုပ်ရင်လုပ်ရတာပါ။ နံနက်မိုးလင်းလို့ အိပ်ရာကနိုးရင် ရေချိုး၊ အလှပြင်ပြီး ဖယ်ရီပေါ်တက်တာနဲ့ လေယာဉ်မယ်တစ်ယောက်ရဲ့ အလုပ်ချိန် စတင်သတ်မှတ်ပါပြီ။

လေယာဉ်မယ်တစ်ယောက်ရဲ့ လစာအပြင် အလုပ်ချိန်ရဲ့ တစ်နာရီကို US ဒေါ်လာ ၁ကျပ်ရခွဲတယ်လို့ လှမြတ်သူက ပြောပါတယ်။ ခုအချိန်မှာ တော့ တစ်နာရီကို မြန်မာငွေ ၃၀၀၀ ပေးနေတယ်တဲ့။

ဒီလိုနဲ့ပဲ အသက် ၁၉၊ ၂၀ အရွယ် မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက် လှပသပ်ရပ် စမတ်တကျနဲ့ ဝင်ငွေကောင်းကောင်း ရှာနိုင်လာခဲ့ပြီ။

လေယာဉ်မယ်တွေဟာ လေယာဉ်ကွင်းကို ရောက်တာနဲ့ Cabin ခန်းထဲ သွားရတယ်။ CA (1) က ညွှန်ကြားချက်တွေ၊ Special Information တွေ ပေးတယ်။ လေယာဉ်တစ်စီးမှာ လေယာဉ်မယ် သုံးယောက်ပါရင် အကြီးဆုံး လေယာဉ်မယ် (တာဝန်ယူပြီး စီမံဆုံးဖြတ်ရတဲ့ လေယာဉ်မယ်) က CA (1) ပါ။ သူ့နောက်ကတော့ CA (2) နဲ့ CA (3) ပေါ့။

CA (3) ဟာ အငယ်ဆုံးမို့လို့ အသေးအမွှားကိစ္စတွေမှာ အပင်ပန်းခံလုပ်ရပေမယ့် ဘာကိုမှ ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ပြီး တာဝန်ခံစရာမလိုပါဘူး။ CA (1) ရဲ့ ညွှန်ကြားချက်ကို လိုက်လုပ်ရတယ်ဆိုပေမယ့် CA (2) ကတော့ CA (1) မရှိတဲ့နေရာ၊ မအားတဲ့အခါတွေမှာ

ဒီလိုနဲ့ပဲ အသက် ၁၉၊ ၂၀ အရွယ် မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက် လှပသပ်ရပ် စမတ်တကျနဲ့ ဝင်ငွေကောင်းကောင်း

ကိုယ်တိုင် Management လုပ်ရတယ်။ လေယာဉ် မယ်တွေဟာ လေယာဉ်မှူးနဲ့ အပေးအယူမျှနေဖို့ လိုသလို၊ လေယာဉ်မှူးရဲ့ ညွှန်ကြားချက်ကိုလည်း လိုက်နာကြရတယ်။ လေယာဉ်မထွက်ခင်ကတည်းက CA (1) ဟာ Pilot ဆီက ပြောစရာစကားတွေကို မေးထားရပါတယ်။ လေယာဉ်ခရီးစဉ်အတွင်းမှာလည်း ဆက်သွယ်စရာရှိရင် ဆက်သွယ်ရတယ်။

လှမြတ်သူတို့အဖို့ ဝန်ကြီးတွေ၊ နိုင်ငံတော် အကြီးအကဲတွေကို လေယာဉ်ပေါ်မှာ Service ပေးနေ ကျပါပဲ။ နိုင်ငံခြားသားထဲက ထူးထူးခြားခြားဆိုရင် ကမ္ဘာကျော်သူဌေး ဘီလ်ဂိတ်ရဲ့ သူငယ်ချင်းအဖွဲ့တွေ ဖြန့်မာပြည်လာတုန်းက ကြုံဖူးတယ်လို့ ပြောတယ်။ ဘီလ်ဂိတ်တော့ ပါမလာဘူးတဲ့။ တချို့ခရီးသည်တွေက အိတ်တွေကို ခပ်တည်တည်ပစ်ချပြီး သယ်ခိုင်းသလို၊ တချို့ကလည်း လေယာဉ်မယ်လေးတွေ လက်ဆွဲခေါ်မှ လေယာဉ်ပေါ် တက်မယ်ဆိုတာ ရှိသေးတယ်တဲ့။ အဲဒီလိုလူမျိုးကိုတော့ ထားခဲ့ရတာ ရှိပါတယ်။

ကလေးမွေးတာမျိုးတော့ မကြုံဖူးဘူးလို့ ပြော တယ်။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်တစ်ယောက် လေယာဉ်စီးမယ် ဆိုရင် ကိုယ်ဝန် ၃၆ ပတ် အထက်ဆိုရင်တော့ ကလေး မွေးခဲ့လို့ လွဲချော်မှုဖြစ်ခဲ့ရင် လေကြောင်းလိုင်းနဲ့ မသက် ဆိုင်ကြောင်း လက်မှတ်ထိုးခိုင်းရပါတယ်။

လှမြတ်သူရဲ့ စီနီယာတွေကတော့ လေယာဉ် ပေါ်မှာ လူကြီးတစ်ယောက် သေသွားတာကို ကြုံဖူး ခါတယ်တဲ့။ အသက်မရှိမှန်း သိပေမယ့်လည်း Dead Body လိုသယ်ရင် ခရီးသည်တွေ ရိပ်မိထိတ်လန့်မှာ နဲ့ အောက်ဆီဂျင်ပေးပြီး ဦးလံချပေါ်မှာတင်၊ စောင် ခြုံတော့ သယ်ထုတ်ရတယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ဒါဟာ လေယာဉ်မယ်တွေရဲ့ ပြဿနာဖြေရှင်းပုံပါပဲ။

လှမြတ်သူကိုယ်တိုင် ကြုံဖူးတဲ့ အဖြစ်အပျက် တော့ လေယာဉ်စက်ခန်းက မီးခိုးထွက်လာတာပါ။ အဲဒီတုန်းကတော့ ဝါယာကြိုးပူပြီး မီးလောင် ခဲ့၊ မီးခိုးထွက်တာမျိုးပါပဲ။ ဒါကြောင့် လေယာဉ်မယ် Pilot ကို အကြောင်းကြား၊ Pilot က တာဝါတိုင်ကို အကြောင်းကြားပြီး အနီးဆုံးလေယာဉ်ကွင်းကို ဆင်းရ

ပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက မန္တလေးကနေရန်ကုန်ကို ထွက် လာခါစမို့ မန္တလေး၊ တံတားဦးလေဆိပ်ကပ် ပြန်ဆင်း ခဲ့တာပါ။ ခရီးသည်တွေကိုတော့ "Technical Mi- nor Case" လို့ပဲ အသိပေးပြောကြားခဲ့လို့ ဘာထိတ် လန့်မှုမှ မဖြစ်ခဲ့ပါဘူးတဲ့။

လှမြတ်သူဟာ လေယာဉ်မယ်တစ်ယောက် ဘဝမှာ သူ့ကိုယ်သူ Confidence တွေ ပိုရှိလာခဲ့ တယ်။ စာချုပ်က သုံးနှစ်ဆိုပေမယ့် ငါးနှစ်လုပ်ပြီးတဲ့ အခါ အလုပ်က ထွက်လာခဲ့တယ်။

“လေယာဉ်မယ်တွေမှာ အသက် ၃၀ လောက် ဆို အိုပယ်ဖြစ်သွားပြီ။ Ground ဆင်းပြီး သာမန်ရုံး ဝန်ထမ်းပဲ လုပ်စေချင်ကြတော့တာ။ ညီမလည်း အိုပယ် ဖြစ်မှာစိုးလို့ ထွက်ခဲ့တာ”

လှမြတ်သူကတော့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြောတာ ပါပဲ။ တကယ်တော့ အသက် ၂၄၊ ၂၅ အရွယ် မိန်းမပျိုလေးဟာ အစွမ်းကုန်လှဆဲမို့ အိုပယ်ဖြစ်စရာ မရှိသေးပါဘူး။ အခြေခိုင်တဲ့ စီးပွားရေးတစ်ခုခုကို စတင်လုပ်ကိုင်ချင်လို့ ထွက်ခဲ့တာပါပဲ။ ခုအချိန်မှာ လှမြတ်သူဟာ ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုမှာ အလုပ်ဝင်ရင်း စီးပွားရေးပညာရပ်တွေ လေ့လာနေသလို၊ သင်တန်း ကျောင်းက ဆက်သွယ် ခေါ်ယူတဲ့အတွက် စနေ၊ တနင်္ဂနွေတွေမှာ Flight Attended Course ကို သင်ကြားပေးတဲ့ သင်တန်းဆရာမ လုပ်နေပါတယ်။ MBA လည်း တက်ဦးမယ်လို့ သူက ရည်မှန်းထား တယ်။

ရည်မှန်းချက်ကြီးတဲ့ လှမြတ်သူဟာ ဘဝထဲ ကနေ အရှုံးမလိုချင်ဘူး။ အမြတ်ရအောင် ကြိုးစားနေ ထိုင်သူပါ။

မိန်းမလှတစ်ယောက်ရဲ့ မာနနဲ့သတ္တိလို့ ဆိုရ မလား။

လှမြတ်သူဟာ တရားထိုင်တယ်၊ ပုတီးစိပ် တယ်။

နိုင်ငံခြားသားထဲက ထူးထူးခြားခြားဆိုရင် ကမ္ဘာကျော်သူဌေး ဘီလ်ဂိတ်ရဲ့ သူငယ်ချင်းအဖွဲ့တွေ ဖြန့်မာပြည်လာတုန်းက

ပဌာန်းကို တစ်နေ့ သုံးခေါက် ပုံနှိပ်ရတယ်။
ရုပ်ရှင်တွေ၊ ဇာတ်လမ်းတွေ သိပ်မကြည့်
ဖြစ်ပေမယ့် စာအုပ်ဖတ်တယ်။

ခင်နှင်းယုရဲ့ ဝတ္ထုတွေကို သိပ်သဘောကျ
တယ်လို့ ဆိုတယ်။

သူငယ်ချင်းတွေ ရင်လာဖွင့်တိုင်း ငြိမ်နား
ထောင်ပြီးတော့ သူတို့အဖြစ်အပျက်ကနေ ကိုယ့်အတွက်
သင်ခန်းစာယူတယ်။

လှမြတ်သူဟာ လူကဲခတ်တတ်တယ်။

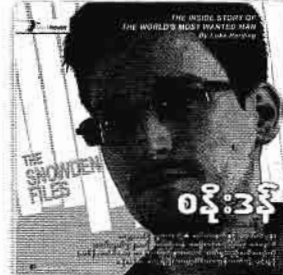
ယောက်ျားတွေကို သိပ်မယုံလို့ ရည်းစားတော်
တော်နဲ့ မထားဖြစ်ပေမယ့် တစ်နေ့မှတော့ သူ့ကို
ကြင်နာပြီး သူ့ဘဝတက်လမ်းကို ပံ့ပိုးပေးနိုင်မယ့်
ယောက်ျားတွေရင် လက်ထပ်မယ်လို့ တွေးတယ်။

ထက်မြက်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ပိုထက်
မြက်တဲ့ယောက်ျားကိုမှ အထင်ကြီးတတ်တဲ့ သဘောပဲ
လား။

ထမင်းစားလောက်ရုံနဲ့ ဘဝကို ရှင်သန်ချင်သူ
မဟုတ်တဲ့ လှမြတ်သူက-

“Broken Family က ကြီးပြင်းလာရတာပဲ
ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ ကိုယ့်ရည်ရွယ်ချက်အတွက် ခက်ခဲရတိုင်း
စိတ်ကို လွှတ်မချပါနဲ့။ ကိုယ် သန်ရာသန်ရာ လမ်း
ကြောင်းကို ရွေးချယ်ပြီးရင် အဆုံးအထိ လျှောက်ပါ”
လို့ သူ့ဒဿနကို ဖွင့်ဟလေရဲ့။

မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်ဟာ သူ့ဘဝကို
မြတ်အောင်နေထိုင်ဖို့ ကြိုးစားလိုစိတ်တွေနဲ့ ရဲရင့်လို့။

O F F E E M I A

လူသားနှင့်ရှင်သန်ခြင်း

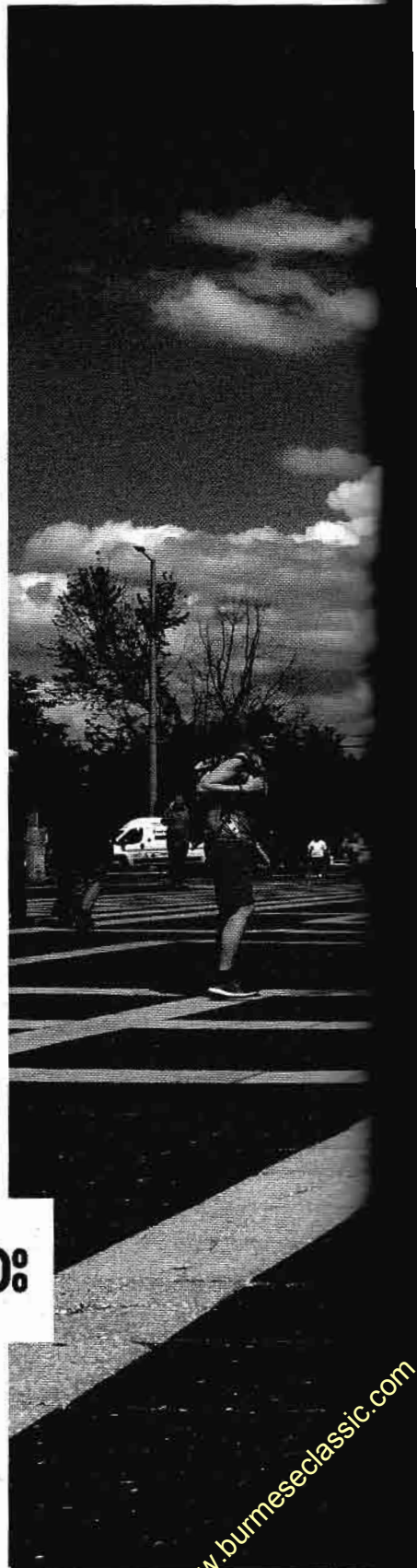
RIT နောက်ဆုံးနှစ် စာမေးပွဲကြီး ဖြေပြီးသကာလ နိုင်ငံခြားသို့ထွက်၍ အလုပ်ရှာရန် သူငယ်ချင်း သင်္ဘောသား တစ်ယောက် အကူအညီဖြင့် စတင်ကြိုးစားခဲ့ပါသည်။ သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူက ဗန်ကောက်မှ သင်္ဘောတင်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြော၍ သူ၏အစီအမံဖြင့် ဗန်ကောက်မြို့သို့ ထွက်ခွာရန် စီစဉ်ခဲ့ပါသည်။ ထိုသို့ နိုင်ငံခြားသွားရန် ကျွန်တော့်၌ ပိုက်ဆံမရှိ၍ USA သို့ ရောက်နေသော သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ အစိုးမှ လေယာဉ်လက်မှတ် (Thai airways) ဝယ်ပို့ ပေးခဲ့ရပါသည်။ အစီအစဉ်အရ ကျွန်တော်၏ သင်္ဘောသားသူငယ်ချင်းက ဗန်ကောက်သို့ တစ်ပတ် ကြိုသွားပြီး ကျွန်တော်က နောက်တစ်ပတ်မှ လိုက်ခဲ့ရန် ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူက ထိုအချိန်တွင် မြန်မာအများစု ဈေးသက်သာစွာ သွားနိုင်သည့် မြန်မာ့လေကြောင်း (BAC) လက်မှတ်ဝယ်ရာ သွားရမည့်ရက်တွင် မရဘဲ နောက်တစ်ပတ်ခြားပြီးမှသာ ရလေ သည်။

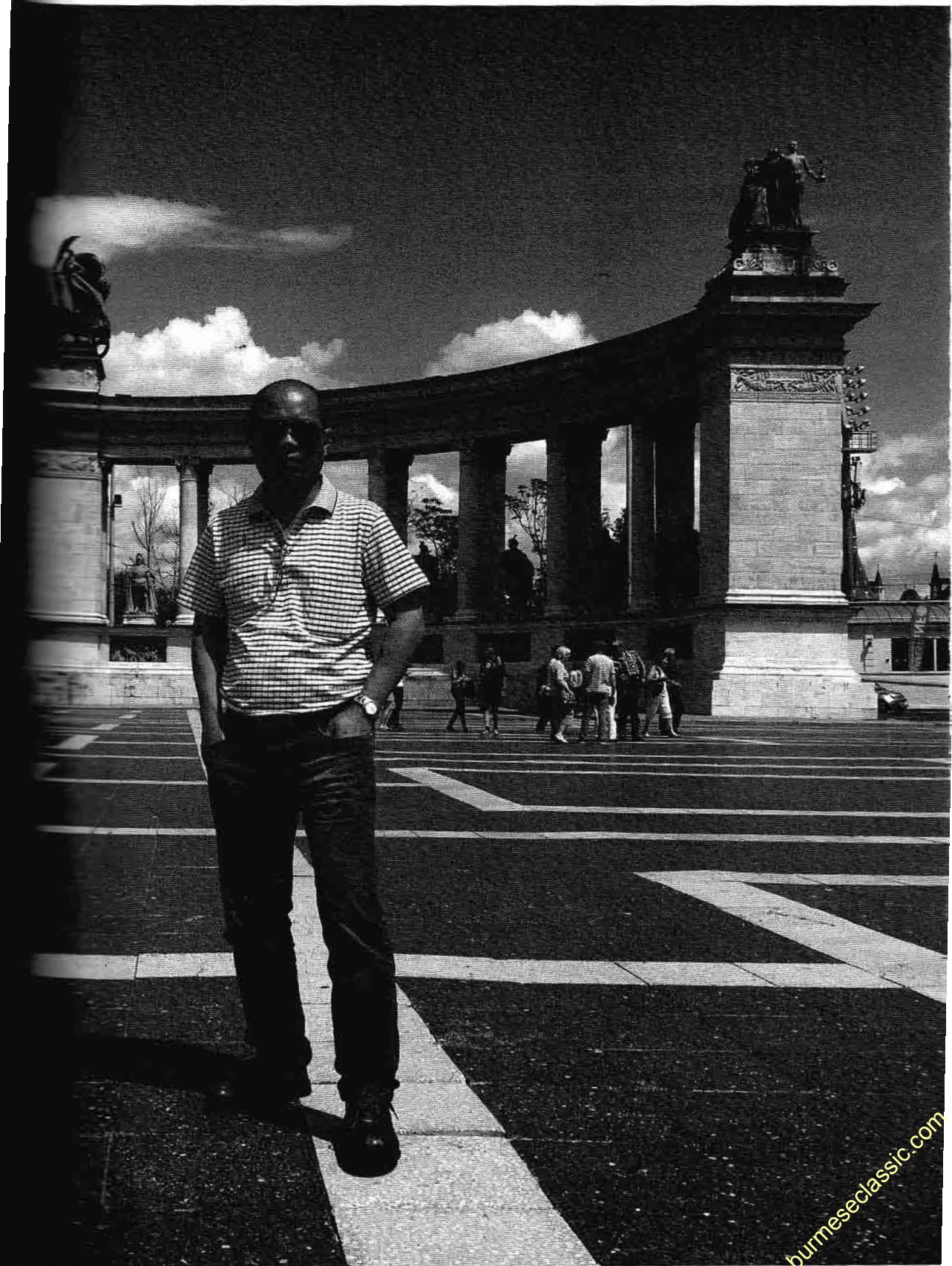
ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်လက်မှတ်က အရင် သွားရပြီး သူက နောက်မှလိုက်လာရမည့်ကိန်း စိုက်လေသည်။ သို့သော် ယင်းသူငယ်ချင်းမှ ကိစ္စမရှိ၊ ကျွန်တော်သာ အရင်သွားနှင့်၊ သူ နောက်မှ လိုက်လာမည်ဟု ပြောလေရာ နိုင်ငံခြား တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသော ကျွန်တော့်က ဖြစ်ပါ့မလား မေးရတော့သည်။

ထိုအချိန် သူပြန်ပြောသည်က သွားသာသွားရန်၊ ဘာမှ မပူပန်ရန်နှင့် ဗန်ကောက်လေဆိပ်တွင် သူမိတ်ဆွေအား ကျွန်တော့်

ကိုကြက်တောနှင့်နိုင်ငံခြား

ကြက်တော (RIT)

ကို လာကြိုခိုင်းမည့်အကြောင်း ပြောလေသည်။ သူကိုယ့်မိသော ကျွန်တော်လည်း ကြောက်စိတ်တို့ ပျောက်၍ မူလစီစဉ်သော ရက်စွဲအတိုင်း ခရီးသွားရန် ပြင်တော့သည်။ ခက်သည်က ခရီးမသွားမီ ညနေအထိ ဗန်ကောက်လေဆိပ်တွင် ဘယ်သူက ဘယ်လိုလာကြိုမည်ဆိုသည့် အစီအစဉ်ကို မသိရသေးသောကြောင့် သူငယ်ချင်းအိမ်သို့ လိုက်သွားသည့်အခါ ကိုယ်တော်ချောက အိမ်မှာမရှိ၊ အပြင်သွားနေသည်ဟု သိရသဖြင့် သူပြန်အလာကို ထိုင်စောင့်ခဲ့ရသည်။ (ထိုအချိန်က ညမထွက်ရအမိန့်၊ ကာဖျူးကလည်း ည ၉နာရီ ထင်ပါသည်။) နောက်ဆုံးသူ ည ၈ နာရီလောက်တွင် အိမ်ကို ပြန်ရောက်လာပါသည်။

ဗန်ကောက်ကို ဖုန်းသွားခေါ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်းနှင့် ခေါ်၍ အဆင်မပြေခဲ့ကြောင်းပြောပြီး စိတ်မပူရန်နှင့် မနက်ဖြန်နံနက် ထပ်သွားခေါ်ပြီး ကျွန်တော်နေထိုင်ရာလှည်းတန်းရှိအဆောင်သို့ လာခဲ့မည်ဖြစ်ကြောင်းပြော၍ ကျွန်တော်လည်း ပြန်ခဲ့ရပါသည်။ နောက်တစ်နေ့ နံနက်ကျွန်တော်လည်း အထုပ်ကြီးငယ်ပြင်ပြီး သူအလာကို မျှော်ရပြန်သည်။ ထိုခေတ်အချိန်က နိုင်ငံခြားသွားသည့်ကိစ္စမှာ အထူးအဆန်းသဖွယ်ဖြစ်သကဲ့သို့ တစ်ဆွေတစ်မျိုးလုံးနှင့် သူငယ်ချင်းများ အုံးအုံးကျက်ကျက် လိုက်ပို့တတ်ကြပေရာ ကျွန်တော်အား လိုက်ပါပို့ဆောင်မည့် သူများကလည်း မနည်းမနော ရောက်ရှိ၍နေပေပြီ။ သို့သော် မိတ်ဆွေကြီးကတော့ လေဆိပ်ဆင်းရန် အချိန်ကျသည်အထိ ပေါ်မလာခဲ့ပါ။

ထိုအချိန် ကျွန်တော်လည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်ကာ ရောက်ရှိနေသော သူငယ်ချင်းများအား နှစ်ဖွဲ့ခွဲကာ တစ်ဖွဲ့အား သူ့အိမ်သို့စေလွှတ်ပြီး ကျွန်တော်နှင့် ဆွေမျိုးသားချင်းများ၊ ကျန်သူငယ်ချင်းများက လေဆိပ်သို့ အရင်ဆင်းနှင့် ကြလေတော့သည်။ လေဆိပ်သို့ ရောက်၍ ကျွန်တော် Check in လုပ်ပြီးသော်လည်း သူ့အိမ်သို့ လိုက်သွားသော သူငယ်ချင်းများ အပါအဝင် သူကတော့ ပေါ်မလာခဲ့ပါ။ လေကြောင်းလိုင်းမှ ကျွန်တော့်မှာမည်အော်၍ Last call ခေါ်လေပြီ။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ဗလောင်ဆူပြီး ခြေမကိုင်မီ၊ လက်မကိုင်မီ သူအလာကိုသာ အပြေးမျှော်နေရတော့သည်။ ခက်တာက ပထမဆုံးသွားရမယ့်

သည်ခရီး။ လေဆိပ်ရောက်ရင် ဘယ်သူ လာကြိုမယ်မှန်းမသိ၊ ဘယ်သွားရမှန်းမသိပါ။ နောက်အဆိုးဆုံးက ပိုက်ဆံဆို၍ MFTB က လဲခွင့်ပေးသည့် ဒေါ်လာ ၆၅ဒေါ်လာသာ ပါလေရာ။

မရောက်ဖူးသောနေရာ
မပြောတတ်သောစကား
ပိုက်ဆံကမပါ
ကြိုမယ့်သူမရှိ
ဘယ်လိုရှေ့ဆက်ရမှာလဲ။

ထိုသို့ နောက်ဆုံး ပူပင်သောကရောက်နေစဉ် သူနှင့်အတူ သူငယ်ချင်းများ ဒရောသောပါး ရောက်ချလာတော့သည်။ သူကို မြင်လိုက်ချိန်တွင် ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ဒေါသထွက်ခြင်း၊ ဘာမှန်းမသိသော ခံစားမှုတို့ဖြင့် ကျွန်တော့် ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များ ဖြိုင်ဖြိုင်စီးကျလာတော့သည်။ သူက ဖုန်းဆက်သွယ်၍ လုံးဝမရကြောင်း၊ သို့သော် မည်သို့မျှ စိတ်မပူရန် နောက်ဆုံးအကြိမ်နှစ်သိမ့်ပြီး ကျွန်တော့်အား ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခု ပေးလေသည်။ လေဆိပ်ရောက်က ယင်းနံပါတ်ကိုဆက်ပြီး သူ့နာမည်ပြောကာ လာကြိုခိုင်းလျှင် သူတို့ လာကြိုမှာဖြစ်ကြောင်း ပြောပြန်လေသည်။ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းပဲ ယူဆကာ သူပေးသော ဖုန်းနံပါတ်အားယူ၍ လေဆိပ်ထဲသို့ ကျွန်တော် ဝင်ခဲ့လေသည်။

Departure Hall ထဲရောက်တော့၊ စိတ်ကို လျှော့ကာ လေယာဉ်ပေါ်သို့ ဘတ်စ်ကားကြီးစီးသွားပြီး တက်ခဲ့ပေမည့် လိုက်ပို့သူအပေါင်း လက်ပြနှုတ်ဆက်တာကိုပင် လှည့်ကြည့်နိုင်အား မရှိတော့ပါ။ သည်လိုနှင့် ကျွန်တော် လေယာဉ်ပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီး မကြာမီ လေယာဉ်ဖျံကြီးလည်း ဗန်ကောက်မြို့သို့ ဦးတည်လေတော့သည်။ လေယာဉ်ပေါ်ရောက်တော့၊ အားကိုးတကြီး ဘေးဘီကြည့်တော့ ဗမာဆိုလို့ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း အားလုံးက နိုင်ငံခြားသား များသည်။ ဘာမျှမပြောတတ်သော ကျွန်တော် ကုပ်၍သာ ခရီးဆက်ရပေတော့သည်။ သိပ်မကြာပါ။ လေယာဉ်က ဒွန်မောင်းလေဆိပ်ကြီးသို့ ဆင်းသက်တော့မည်ဖြစ်၍ လေယာဉ်မယ်များက White Card များ စတင်ဝေပေးလေသည်။ သည်တွင် ပြဿနာ

ဘာမှန်းမသိသော ခံစားမှုတို့ဖြင့် ကျွန်တော့်ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များ ဖြိုင်ဖြိုင်စီးကျလာတော့သည်

အစပျိုးတော့သည်။ ဖြည့်စွက်ရမည့်အရာ အားလုံးသိသော်လည်း လိပ်စာ မည်သို့ ဖြည့်ရမည်မသိ။ ကျွန်တော့်တွင် သူပေးလိုက်သည်က... ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုသာ။

ကျွန်တော် စောချေး ပြန်ချေပြီး။ မေးစရာ အနီးအနားထိုင်ခုံတွင် ဗမာတစ်ယောက်မျှမရှိ။ သည်လိုနှင့် လေယာဉ်က ဆင်းသက်ပေတော့ရာ လူတန်းကြီးနောက် ကြိုတင် စာဖတ်ထားသည့်အတိုင်း Immigration Counter သို့ လိုက်လျှောက်ခဲ့ရာ ကြိမ်ခြင်းတောင်းကြီး တစ်လုံးဖြင့် အညာသားပုံစံ ဗမာတစ်ယောက် ကျွန်တော် တွေ့လေသည်။ ထိုသို့ တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း သူနောက်သို့ ကျွန်တော် အားကိုးတကြီးလိုက်ကာ ကျွန်တော့်အား လိပ်စာလေးကူဖြည့်ပေးရန် အကူအညီတောင်းခဲ့ပါသည်။ ဆိုစဉ် သူ၏ကုံပြန်မှက အံ့သြစရာအတိပင်။ ကျွန်တော့်အား လှည့်၍ပင်မကြည့်၊ ရှေ့မှ ခပ်သုတ်သုတ်လစ်ပေတော့သည်။ အားကိုးမရှိသော ကျွန်တော် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်၊ သူ့အနား အတင်းလိုက်ကပ်ကာ Immigration Counter တွင် လိုက်၍ တန်းစီပြီး အကူအညီပေးရန် ဆက်တိုက် တောင်းခံသော်လည်း အချည်းနှီးမျှသာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

သည်လိုနှင့် Immigration Counter မှာ နီယံအလှည့် နီးလာပေပြီ။ ကျွန်တော် ဘာမျှမစဉ်းစားနိုင်သော လိပ်စာနေရာတွင် abcd...တို့အား ကြောင်ခြစ်သလို ချစ်လိုက်ကာ Officer ထံ ရဲဝံ့စွာ တင်ပေးလိုက်ပါသည်။ ကံကတော့ကောင်းပြီ။ ငနဲသားက ဘာမျှသိပ်မကြည့်၊ ခုံးခနဲတုံးထူ၍ စာအုပ်အား ပြန်ပေးလိုက်သည်။ အစောကပူခဲ့သော အလုံး အခုတော့ကျပေပြီ။ အပြင်သို့ လျှောက်မီ ပထမဦးဆုံးအလုပ်က လာကြိုခိုင်းမည့် သူထံ အသားရသော လေဆိပ်ဖုန်းမှဆက်ရန် ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်တော့်တစ်သက် ပထမဆုံး ခလုတ်ကလေးများ နှိပ်၍ ဆက်သော ဖုန်းဖြစ်သည်။ (ထိုအချိန် ဗမာပြည်တွင် မိတ် အကြိမ်ကြိမ် လှည့်ရသော ဖုန်းများသာ ရှိသေးသည်။)

ကောင်းလိုက်တဲ့ဖုန်း တစ်ခါတည်းနှိပ်၊ တစ်ခါတည်း တူခနဲ Call ဝင်။ လူတစ်ယောက် ချက်ချင်းဖုန်းဆက်ခိုင်းသည်။ မဆိုင်းမတွ ထိုသူအား ကျွန်တော်

ကိုလှမျိုးဦး သူငယ်ချင်းဖြစ်ကြောင်းနှင့် သူမှာသည့်အတိုင်း လေဆိပ်သို့ လာကြိုပေးပါရန် အကူအညီတောင်းလေရာ... ထိုသူမှ သူလာကြိုလျှင် အချိန် နှစ်နာရီခန့် ကြာမည့် အကြောင်းနှင့် ကုန်ကျစရိတ် ကျွန်တော်ကျခံရမှာဖြစ်၍ သူ လိပ်စာပေး၊ လမ်းညွှန်ပေးမည်။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကားငှားလာရန် ပြော လေတော့သည်။ ဘာမျှမတတ်နိုင်၊ သူပြောသလိုသာလုပ်ဖို့ ရှိသဖြင့် လမ်းညွှန်ချက်ကိုခံယူကာ ရှေ့ဆက်ပြန်သည်ပေါ့။

လမ်းညွှန်ချက်

၁။ Arrival Hall မှ အပြင်ထွက်ပြီး အပြင်ရောက်ကာ ဘယ်ညာ ကြိုက်သည့်ဘက် ချိုးထွက်ရန်။

၂။ Taxi အား ဈေးသက်သာမည့် အပေါ်ထပ်သို့ တက်ငှားစီးရန်။ ဒွန်မောင်းလေဆိပ်က Arrival Hall က လာကြိုသူများနှင့် အလွန်ဝေးသော Hall အလယ်မှ အပြင်သို့ ထွက်သည့်ပုံ ဖြစ်သည်။ အပြင်ရောက်သည်နှင့် ဘယ်ညာ ခပ်လှမ်းလှမ်း ခပ်ပျပျတွင် လာကြိုသူများနှင့် တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော့်အဖို့ မည်သူမျှ လာမကြို၍ ထိုလူအုပ်အား ဂရုမထားနိုင်တော့ပေ။

သည်လိုနှင့် လိုအပ်သောငွေ အနည်းငယ်လဲပြီး Taxi ကားဆီသို့ စတင်သွားပါသည်။ ဒုက္ခတစ်ခု ထပ်တွေ့ပြန်ပြီ။ အပေါ်ထပ်သို့တက်ရန် Escalator တစ်ခုတွေ့သည်။ သို့သော် လှည်းနှင့်မတက်ရဟု ဆိုင်းဘုတ်ထောင်ထားပြီး ပါလာသည့် အထုပ်တွေကများတော့၊ လှည်းမပါလည်း မဖြစ်ဆိုတော့ နည်းနည်းအကျပ်ရိုက်သွားသည်။ တောင်ကြည့်မြောက်ကြည့်လုပ်ရင်း ဓာတ်လှေကား သွားတွေတယ်။ ဓာတ်လှေကားဆီ ကျွန်တော် လှည်းတွန်းသွားချိန် တံခါးပွင့်လာပြီး လူတွေထွက်သွား၏။ ကျွန်တော်လည်း ခပ်တည်တည် လှည်းတွန်းပြီး အထဲဝင်လိုက်သည်။

အဲဒီအချိန်က မြန်မာပြည်မှာ ဓာတ်လှေကားဆို၍ ကျွန်တော် နှစ်နေရာပဲ စီးဖူး၏။ ရွှေတိဂုံဘုရားနှင့် ၆ ထပ်ရိုးပေါ့။ ဟိုက ဓာတ်လှေကားထဲမှာလည်း မောင်း

ထိုသို့ တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း သူနောက်သို့ ကျွန်တော် အားကိုးတကြီးလိုက်ကာ ကျွန်တော့်အား လိပ်စာလေးကူဖြည့်ပေးရန် အကူအညီတောင်းခဲ့ပါသည်

ပေးမည့်လူ အမြဲပါသည်။ အခုတော့ဒုက္ခ၊ ဓာတ်လှေကား ဘယ်လိုမောင်းရမန်းမသိဘဲ တစ်ယောက်တည်း အထဲမှာ ပိတ်မိနေပြီ။ ဒါပေမဲ့ အင်ဂျင်နီယာပဲ လျှပ်တစ်ပြက် လေ့ လာရတော့တာပေါ့။

သိပြီ... သွားချင်သည့် အထပ်၊ ခလုတ် ကလေး နှိပ်လိုက်ရုံပဲ။ ဒီတော့ ခလုတ်နှိပ်မယ်အကြံ အထပ်တွေက B1, B2, 1, 2, 3 & 4 တဲ့။ ကားလမ်းက အပေါ်ထပ်ဆိုတော့ အမြင့်ကြီး မဖြစ်လောက်ဖူး။ ဒီတော့ နှစ်ထပ်ပဲ ဖြစ်မယ်။ လာလေရောဆို၊ နှစ်ခလုတ်ကို သေသေချာချာ နှိပ်လိုက်သည်။ ဓာတ်လှေကားက ငြိမ်ခနဲ ဖြစ်ပြီး ထွက်သွား၏။ ရပ်ပြီး တံခါးဖွင့်တော့၊ ကားလမ်း သွားတွေသည်။ ကားတွေလည်း အများကြီး ရပ်ထား သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အထင်ကြီးလျက်... တယ်တော် တဲ့ ငါပါလားပေါ့။ ဒါနဲ့ အပြင်ထွက်ပြီး ဟိုလူပြောတဲ့အခိုး ပေါ်မှာ Taxi လို့ ရေးထားတဲ့ ကားရှာကြည့်တာ တစ်စီးမှ မတွေ့သလို၊ လူလည်း တစ်ယောက်မှ မတွေ့ဘူး။ ဒါနဲ့ လှည်းပေါ်က အထုပ်တွေ မနိုင်မနင်း အကုန်သယ်ပြီး ကားတွေအများကြီးထဲက Taxi ရှာတော့၊ တစ်စီးမှမတွေ့ ဘူးလေ။ လူသူမရှိတဲ့ မှောင်ပျူပျူ ကားတွေရပ်ထားတဲ့ နေရာတွင် ကြောက်စိတ် အနည်းငယ်ဝင်လာပြီး ဓာတ်လှေ ကားဆီပြန်လာပြီး သေချာကြည့်ရိုက်တော့ Basement 2 တဲ့။

ဖြစ်ပုံများ ဓာတ်လှေကားက အပေါ်တက်မှန်း၊ အောက်ဆင်းမှန်း မသိခဲ့ဘဲဘဝ။ တကယ်တော့ ဓာတ် လှေကားက အောက်ဆင်းသွားပြီ Basement Car Park ရောက်သွားတာလေ။ ဒီတော့ ဘယ်ရမလဲ၊ လှည်းပြန်ယူ ပြီး ဓာတ်လှေကားထဲပြန်ဝင်ဖို့ ပြန်ပြင်ချိန် စောစောက ထားခဲ့တဲ့ လှည်းက မရှိတော့ဘူး။ ဒါနဲ့ မနိုင်မနင်းအထုပ် တွေ သယ်ပြီး ဓာတ်လှေကားထဲပြန်ဝင်။ "2" ဆိုတဲ့ ခလုတ်ကို သေချာပြန်နှိပ်။ ဒီတစ်ခါတော့ ပါးသွားပြီး အပေါ်တက်တာ သေချာသိသည်။ ဓာတ်လှေ ကားရပ်တော့ အပြင်ထွက်ပြီး နံပါတ်ကို သေသေချာချာ ပြန်ကြည့်သည်။ အတိအကျပဲ နှစ်ထပ်ဆိုတာ သေချာ သွားပြီ။ ဒါနဲ့ ကားလမ်းကို ပြန်ရှာတာပေါ့။ ဘယ်လိုပဲ ရှာရှာ ကားလမ်းကော၊ ကားတွေကော တစ်ခုမျှမတွေ့။

အထုပ်တွေ မနိုင်မနင်းနဲ့ လူက အတော် ပင်ပန်းလာပြီ။ မသိလို့ မေးဖို့ရာလည်း အင်္ဂလိပ်လိုက Yes နဲ့ No တောင် ရဲရဲမပြောတာတို့ ကျွန်တော့်အဖို့ ဘယ်သူမှ မမေးရဲဘဲ ကျိတ်လိုသာ လမ်းဆက်ရှာပေါ့။ နောက်ဆုံး ဘယ်လိုမှ မတတ်သာတဲ့အဆုံး စောစောကဆက်ခဲ့တဲ့ အိမ်ကို ဖုန်း ဆက်ပြီး ပြန်မေးရတော့တာပေါ့။ ဖုန်းကတော့ ဆက်လို့ လွယ်သလား၊ မပြောနဲ့။ တဒ်တဒ်တဒ်ဆို နံပါတ်လေးတွေ နှိပ်လိုက်တာနှင့် လိုင်းကရသည်။ လူက လာကိုင်တယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် ပြောပြလိုက်သည်။

"ကျွန်တော် နှစ်ထပ်မှာ ရောက်နေတယ်။ ကားလမ်း ဘယ်လိုမှ ရှာလို့မရဘူးဆိုတော့၊ သူက ခင်ဗျား ဓာတ်လှေကားထဲပြန်ဝင်။ ပြီးရင် "4" ဆိုတဲ့ခလုတ်ကိုနှိပ်။ တံခါးပွင့်တာနဲ့ ရောက်ပြီတဲ့။ ကျွန်တော်ရှာတာ တော်တော် ကြာနေပြီ။ သေချာရဲ့လားဗျာဆိုတော့ သေချာပါတယ်တဲ့။ ဒါနဲ့ ဓာတ်လှေကားထဲပြန်ဝင်။ "4" ဆိုတဲ့ ခလုတ်ကိုနှိပ်။ တံခါးပွင့်တော့ အပြင်ထွက်။ လိုက်ကြည့်တော့ ဘာကား လမ်းမျှမတွေ့။ စားသောက်ဆိုင်တွေ၊ ရုံးခန်းတွေ၊ အိမ်သာ တွေပဲ တွေ့ရတယ်။

ကိုယ်လည်း သေသေချာချာ မေးပြီးပြီ၊ သူ ကလည်း သေသေချာချာ ဖြေပြီးပြီဆိုတော့ ဆက်မေးဖို့ လည်း မကောင်းတော့၊ မရရအောင် ဆက်ရှာတာပေါ့။ မောလိုက်ပန်းလိုက်တာလည်း ဘယ်ပြောကောင်းမလဲ။ ဘယ်လိုမှ ရှာမတွေ့တဲ့အဆုံး မေးဖို့ ကျွန်တော်ကြီးစား တော့တာပေါ့။ အင်းမေးဖို့ဆိုတော့ အင်္ဂလိပ်လိုမှ ဖြစ်မှာ လေ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်မေးရမယ့်သူ လိုက်ရှာသည်။ တွေ့ သမျှ ကျွန်တော် ဘယ်သူမှမမေးရဲဘူး။ ကိုယ် အင်္ဂလိပ် စကား ကိုယ်သိနေသည်လေ။ နောက်ဆုံး ကြောက် ကြောက်နှင့် ကြမ်းတိုက်နေသော မိန်းမကြီးတစ်ယောက် သွားတွေတော့ သူ့ကိုပဲ မေးလိုက်တော့သည်။ မှတ်မှတ်အတိုင်း ကျွန်တော့်ရဲ့ ပထမဆုံးသော နိုင်ငံခြားမှာပြောတဲ့ အင်္ဂလိပ် စကားပါ။ အတူတော့ လိုက်မခိုးကြပါနဲ့။

ကျွန်တော် အဲဒီမိန်းမကြီးဆီသွားပြီး ဒီဆီ မေးလိုက်သည်။

Taxi ! Taxi !

မိန်းမကြီးက ကျွန်တော့်ကို ပြူးတူးပြတ်လှည့်

ဖြစ်ပုံများ ဓာတ်လှေကားက အပေါ်တက်မှန်း၊ အောက်ဆင်းမှန်း မသိခဲ့ဘဲဘဝ။ တကယ်တော့ ဓာတ်လှေကားက အောက်ဆင်းသွားပြီ Basement Car Park ရောက်သွားတာလေ

ကြည့်ပြီး လက်ခါပြသည်။ အင်တာနေရှင်နယ် လန်းပွစ်
ဆိုတာ ဒါပဲနဲ့တူတယ်။ သူ မသိဘူးလို့ ပြောချင်တာ
မျှောပေါ့။ ကျွန်တော်လည်း ထပ်ကြိုးစားပြီး သူ့ကို...

Taxi! Taxi! Taxi!

ဆိုပြီး ထပ်ကာထပ်ကာ မေးလိုက်တော့...
သူက သုံးထပ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်တော့။

Taxi တွေ အများကြီးရပ်ထားတာ တွေ့ပါလေရောဗျာ။
ကျွန်တော်က လေးထပ်မှာ မဲရှာနေတာ။ တကယ်တော့
လေးထပ်ရဲ့ Void area ကနေ သုံးထပ်ကိုလှမ်းကြည့်ရင်
မြင်နေရသလို၊ ကားလမ်းကိုလည်း တွေ့တယ်ဗျ။ ဒါနဲ့ပဲ
အားရဝမ်းသာ Taxi တွေဆီသွားပြီး ကားငှားစီးတာပေါ့။
ကျွန်တော် ၈၉/၉၀ နှစ်နှစ်လောက် ရနောင်းဘက်မှာ
ကုန်ကူးဖူးတော့ ယိုးဒယားလို ဈေးနှုန်းလေးတော့ နည်း
နည်းပြောတတ်တယ်။ ဒါကြောင့် ကားသမားကို သွားမယ့်
ထိပ်စာ ခပ်တည်တည်ပြောပြီး ဘတ် ၂၀၀ နှင့် ဈေးညှိပြီး
ဆိုက်ပို့ခိုင်းတော့တာပေါ့။

ဪ ပြောရဦးမယ်။ စပြီးလေဆိပ်ထဲမှာ Taxi
Stand ရှာတဲ့အချိန်နဲ့ တွေ့တဲ့အချိန်အထိ သုံးနာရီလောက်
ဆာသွားတယ်။ ကားပေါ်ရောက်ချိန် မှောင်ရီပျိုးလေပြီ။
နက်မိသေးသည်။ သွားရမယ့်နေရာက ဗန်ကောက်မြို့
ထဲသို့ တစ်နေရာဖြစ်တဲ့ ဆူကွန်ဗစ် ၇၁၊ လန်မတောင်
အပေါ်ခန့်ပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ ပိတ်ကျပ်သတ်နေတဲ့ ဗန်ကောက်
အိမ်ကြီးတွေဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်သွားမယ့် ဆူကွန်ဗစ်
၇၁ ကို ရောက်ပါလေရော။ ဆူကွန်ဗစ် ၇၁ ဆိုတာ
အိမ်ကြီးဗျ။ ကျွန်တော်တို့ဆီက ဗိုလ်ချုပ်လမ်းလိုပေါ့ဗျာ။
အိမ်ထဲရောက်တော့ ကားသမားက မေးတယ်။ ဘယ်နား
သွားတဲ့ ကျွန်တော်လည်း စောစောကရထားတဲ့ အင်္ဂလိပ်လို
ထိပ်စာလေးကို ပြလိုက်တယ်။ ခက်ပြီ။ သူက အဲဒါကို
အော်လုံးမျှ မဖတ်တတ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဘယ်နေရာ
နဲ့သေး။ ပြဿနာကတော့ ဆက်တက်ပြန်ပြီ တစ်ခါ။

ကျွန်တော်လည်း ဘာမှမလုပ်တတ်။ သူလည်း
ဘာမှမလုပ်တတ်တဲ့ ဖြစ်နေချိန် ကျွန်တော်သွားရမယ့်အိမ်
နဲ့ ဖုန်းထပ်ဆက်ဖို့ အကြံရတာနဲ့ ကားသမားကို လမ်း
ဖုန်းရှိတဲ့နေရာမှာ ရပ်ခိုင်းပြီး ဖုန်းဆက်ခိုင်းပါသည်။
အားလျော်စွာ အဲဒီအိမ်မှာ ယိုးဒယားမတစ်ယောက်

ရောက်နေတော့ ကားသမားနဲ့ ပြောလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ
နေရာသိသွားပြီး ကားသမားက လိုက်ပို့ပေးပါသည်။
ဒါပေမဲ့ အိမ်ကို တိုက်ရိုက်အရောက်တော့ မဟုတ်ဘူး။
လမ်းမကြီးပေါ်မှာပဲ ချပေးခဲ့တာ။ ကားပေါ်ကဆင်းပြီး
ရေးထားတဲ့ လိပ်စာနဲ့ လိုက်မေးကြည့်တော့လည်း အင်္ဂလိပ်
လို မတတ်တဲ့သူများလို့ နီးလျက်နှင့် ရွာထပ်လည် ရပြန်
တာပေါ့။ နောက်ဆုံး အထုပ်တစ်ပွေတစ်ပိုက်နဲ့ မောင်
ကြက်တော အိမ်အောက်ကို ပင်ပန်းကြီးစွာ ရောက်ခဲ့ပါပြီ။

အောက်ရောက်မှမေးတော့ လေးထပ်မှာလို့
ပြောပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဓာတ်လှေကားကို မစီးရဲတော့တာ
မို့ ကုန်းကြောင်း တက်တော့တာပေါ့။ အိမ်ပေါ်ရောက်
လို့ တံခါးခေါက်တော့ လူတစ်ယောက် လာဖွင့်ပေးပြီး
အေးဆေးစွာပင် ပြောပါတယ်။

“ဪ... ရောက်လာပြီနော်တဲ့”

အခန်းမကန်ထားတဲ့ ဟောခန်းထဲမှာ လူတစ်
ကိုယ်စာမှာ ခေါင်းအုံးတစ်လုံးစီ၊ အယောက် ၂၀ စာ
လောက် ချထားတာ တွေ့ရသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို
ခေါင်းအုံးတစ်လုံးနဲ့ နေရာပေးလိုက်သည်။ အဲဒီမှာ
နေပါတဲ့။ သူတို့ပုံက ကျွန်တော် ဘာတွေဖြစ်လာသလဲ
သိပုံမပေါ်သလို၊ စိတ်လည်းမဝင်စားဘူး။ ခေါင်းအုံးရပြီး
ကျွန်တော် နားလိုက်ချိန်မှာတော့ တစ်နေကုန် ဒုက္ခခံခဲ့ရတဲ့
အချိန်နဲ့ စိတ်လျော့လိုက်ချိန် နှစ်ခုပေါင်းပြီး ကျွန်တော်
လောကကြီးနဲ့ အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားပါတော့သည်။
အိပ်ပျော်သွားသလား၊ သတိမေ့သွားသလား ကျွန်တော်
မသိ။ နောက်တစ်နေ့နံနက် ပြန်နိုးလာပြီး ဖြစ်ကြောင်း
ကုန်စင်ပြန်ပြောပြတော့ အားလုံးက ဩချပါတော့သည်။

အဲဒီတော့မှ အကျိုးအကြောင်း ပြန်ပြောကြတော့
- ကျွန်တော်က လေဆိပ်ရဲ့ နှစ်ထပ်မှာ ရောက်နေတာကို
သူတို့ရဲ့အိမ်က နှစ်ထပ်ထင်ပြီး လေးထပ်ကို တက်လာလို့
ပြောတာဖြစ်ကြောင်း။

- နိုင်ငံခြားဆိုပြီး အထင်ကြီးတဲ့ ကျွန်တော်၊ နောက်ဆုံး
တစ်နေ့ ဘတ် ၂၀ နဲ့ အခင်းမပါ၊ ခေါင်းအုံးတစ်လုံးသာ
ပေးတဲ့ အငှားအိမ်ဖြစ်နေကြောင်း သိလိုက်ရပါတော့သည်။

ဒါကတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပွဲဦးထွက် 1st Day
to Aboard ပဲ ဖြစ်ပါတော့တယ်ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်သည်

အခန်းမကန်ထားတဲ့ ဟောခန်းထဲမှာ လူတစ်ကိုယ်စာမှာ
ခေါင်းအုံးတစ်လုံးစီ၊ အယောက် ၂၀ စာလောက် ချထားတာ တွေ့ရသည်

ဗန်ကောက်မြို့၌ နိုင်ငံခြားသို့ စတင်ခေါ်ဆောင်သော သူငယ်ချင်းအကူအညီဖြင့် သင်္ဘောတက်ရန် ကြိုးစားခဲ့သော်လည်း ကံမကောင်းအကြောင်းမလှ၍ အဆင်မပြေခဲ့ပေ။ နောက်ဆုံးအားကိုးရာ သူငယ်ချင်းသည်လည်း သူ့ဝမ်းစာအတွက် ကျွန်တော်အား ထားခဲ့ကာ စင်ကာပူမှ တစ်ဆင့် သင်္ဘောတက်ရန် ထွက်ခွာခဲ့လေသည်။ ဗန်ကောက်မြို့တွင် အားကိုးရာမဲ့ တစ်ကောင်ကြွက်ဘဝဖြင့် ပါလာသော ငွေစလေးကလည်း တဖြည်းဖြည်းပါးကာ သုံးစွဲရန် ငွေက မရှိတော့။

ကျွန်တော်၏မိတ်ဆွေ အမေရိကန်နိုင်ငံနေသူ ဝင်းမြင့်လွင်(ခ)အစိုး ဆိုသူကလမ်း၍ ထောက်ပံ့ပေးသော ဒေါ်လာ ၅၀၀ ဖြင့် ကျားကုတ်ကျားခဲ ကြိုးစားရှာဖွေသော်လည်း အလုပ်များမှာ လွဲပြီးရင်းလွဲခဲ့သည်သာ ဖြစ်သည်။ ဟိုတစ်စ၊ ဒီတစ်စ အလိမ်ခံရတာလည်း ပါသည်။ ဗန်ကောက်မြို့တွင် ရက်ပေါင်း ၆၀ ကျော်၍ သက်တမ်းတိုးကာလ ၁၄ ရက်သို့ပင် ရောက်ခဲ့သည်။ ရှိစဉ် ငွေတို့သည်လည်း ကုန်လုမတတ်ဖြစ်၏။ ရက်ရှည် နေလာသည်ဖြစ်၍ အဝေးရောက် မိတ်ဆွေသစ်များလည်း တိုးခဲ့သည်။ ဆုံးသူရှိသလို၊ ကောင်းသူများနှင့်လည်း ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်။

တစ်နေ့ အိမ်အတူနေ သင်္ဘောသားအင်ဂျင်နီယာ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က သူလုပ်သော ကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် 4th Engineer အရေးပေါ်လိုနေကြောင်း သတင်းကောင်းပါးပြီး ကျွန်တော်အား အင်တာဗျူးသွားရန် လမ်းညွှန်လေ၏။ ဒါတင်မက အလုပ်ခန့်ပြီးပါက အလုပ်ရှင်အား ကြိုတင်လစာပါ ထုတ်ပေးရန် အကြံပေးတောင်းဆိုခိုင်း၏။

သည်လိုနှင့် ကျွန်တော်လည်း အင်တာဗျူးသွားရန် ပြင်ဆင်မှုများ စတင်ရတော့သည်။ မူလပထမ မြန်မာပြည်မှထွက်စဉ် JE/Oiler သာ ရည်ရွယ်ထွက်ခဲ့သဖြင့် ဘာကိုမျှမသိ။ သိရန်လည်း မလိုဟု ဆရာဆရာသမားများက ပြောခဲ့သည်။ ထိုရာထူးအတွက် လိုအပ်သော စာရွက်စာတမ်းများသာ လုပ်ထားသည်။

အခုတော့ 4th Engineer ဖြင့် လိုက်ရမည်ဆိုတော့ N ရာထူးဖြင့်ကိုက်ညီမည့် လိုအပ်သော စာရွက်စာတမ်းတံဆိပ်တုံးများ ထုဟယ်ထောင်းဟယ် အချိန်ကပ်လုပ်ရသည်။

ကျွန်တော်တို့နေထိုင်ရာ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း မဟုတ်တာအကုန် လုပ်သောနေရာဖြစ်ကာ 4E အတွက် လိုသမျှ အထောက်အထားများ အချိန်တိုအတွင်း ရလေသည်။ ~

သည်လိုနှင့် ဘာမျှမတတ်၊ ဘာမျှမသိဘဲ ကုမ္ပဏီသို့ အင်တာဗျူးသွားပေရာ သူဌေးမှပါလာသော အထောက် အထားများကြည့်ကာ သဘောအလွန်ကျ၍ ဘာမှ ဟုတ်တိပတ်တိမမေးဘဲ လစာညှိ၍ အလုပ်ခန့်လေသည်။ ကျွန်တော်လည်း မူလအတွင်း သတင်းရရှိထားပြီး ဖြစ်သည့်အတိုင်း ကြိုတင်လစာ ထုတ်ပေးဖို့ပြောလေရာ သူဌေးက အံ့ဩဖွယ် ထပ်မံ သဘောတူလေသည်။ (သတင်းပေးသူ မိတ်ဆွေအား ကျိတ်၍ ကျေးဇူးတင်နေမိ၏။)

သို့သော် ကြိုတင်လစာတော့ပေးမည်။ သူ့ဆီကတော့မရ။ သင်္ဘောပေါ် ကပ္ပတိန်ထံတွင် လိုက်ထုတ်ရမည်ပြောကာ ကျွန်တော်အား ချောင်ဖရာမြစ်အတွင်း၌ ရပ်နားထားသော သင်္ဘောဆီသို့ လိုက်ပို့ရန် သူ စီစဉ်လေသည်။ သူဌေးဖြစ်သူနှင့် ကျွန်တော် အလွန်ကောင်းသော ကားကြီးစီးကာ ဆိပ်ကမ်းသို့သွား၏။ ထို့နောက် ဖယ်ရီဘုတ်တစ်စီး လာရောက်ပြီး သင်္ဘောရှိရာ မြစ်လယ်ကောင်သို့ ခေါ်သွားလေသည်။

သည်လိုနှင့် ကျွန်တော်တို့ လိုက်ပါသွားသော ဖယ်ရီဘုတ်သည် ချောင်ဖရာမြစ်လယ်တွင် ကျောက်ခွထားသော သင်္ဘောဆီသို့ ဆိုက်ကပ်၏။ ထိုသို့ကပ်၍ ဂိုင်းဝေးဟု ခေါ်သော သင်္ဘောဘေးလှေကားမှ အပေါ်သို့ အတက်၊ ကုလားတစ်ယောက်လာကြိုရာ သူဌေးဖြစ်သူက ကျွန်တော်အား သည်သင်္ဘောမှ 3rd Engineer ဖြစ်ကြောင်း မိတ်ဆက်ပေး၍ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ တစ်ပြိုင်နက် သူဌေးက ကျွန်တော်ရဲ့ စာရွက်စာတမ်းဖိုင်ကို သူ အားပေးကာ Captain အခန်း၌ ခေတ္တစောင့်နေစေပြောပြီး သင်္ဘောအား ပတ်ကြည့်ဦးမည်ဆိုကာ ထွက်သွားလေသည်။

သူဌေးဖြစ်သူနှင့် ကျွန်တော် အလွန်ကောင်းသော ကားကြီးစီးကာ ဆိပ်ကမ်းသို့သွား၏

ကျွန်တော်လည်း ထိုကုလားနှင့်အတူ သင်္ဘော
အပေါ်ထပ်ရှိ Captain အခန်းသို့ ခေါ်သွားလေ၏။ ထို
အခန်းသို့ရောက်သောအခါ Captain သည်လည်း Chief
Engineer နှင့် ထိုင်စကားပြောနေကြသည်နှင့် ဆုံတော့
သည်။ အင်တာထပ်မျိုးရန်သွားသည် မဟုတ်သော်လည်း
CE တစ်ယောက် သူ့သင်္ဘောဆီ ရောက်လာတော့မည့်
အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်အား တိုက်ဆိုင်မှုဖြင့် စပ်စုလေ
တော့သည်။ 3rd Engineer မှ ကျွန်တော်နောက်တက်
လာမည့် 4th Engineer ဖြစ်ကြောင်းပြောကာ စာရွက်
စာတမ်းများအား Captain ထံသို့အပ်၍ ပြန်ဆင်းသွား
သောအခါ Chief Engineer သည် ကျွန်တော်သင်္ဘော
စာအုပ်များအား ဘာရယ်မဟုတ် ဟိုလုန့်သည်လုန့်ကြည့်
ရင်း မေးခွန်းအနည်းငယ် စမေးတော့သည်။

ကျွန်တော်စာအုပ်ထဲတွင် ပြထားသော အတွေ့
အကြုံများမှာ အားလုံးမြန်မာပြည်မှဖြစ်နေ၍ လိုက်ခဲ့ဖူးသော
သင်္ဘောအင်ဂျင်များက ဘာအမျိုးအစားလဲဟု မေးလေ
ရာ ကျွန်တော်နှင့် လှလှတွေ့ပြန်ချေသည်။ မူလအစီအစဉ်
အရ JE/Oiler အဆင့်သာ ပြင်ဆင်ထားသဖြင့် ဘာကိုမျှ
မလေ့လာထား၊ သင်္ဘောအတွေ့အကြုံများ နှစ်အတန်ကြာ
ပြု ထားသော်လည်း သင်္ဘောပေါ်သို့ ယခုမှ ပထမအကြိမ်
ရောက်ဖူးခြင်းဖြစ်၍ အင်ဂျင်အမျိုးအစားမပြောနှင့် အင်ဂျင်
ခန်း ဘယ်ရှိမှန်းတောင် မသိသေးသော ကျွန်တော်
ဖြစ်သည်။ CE ကမေးသည်။ ရိုးရိုးလေး...

"What type of engines your local
ships using?" တဲ့

ကျွန်တော် မဖြေနိုင်သလို၊ သိလည်းမသိပါပေ
လား။ ထို့ကြောင့် မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ်ဖြင့်
သူမေးတာ နားမလည်သလို လုပ်နေတော့... မင်း
အင်္ဂလိပ်လို နားမလည်ဘူးလားတဲ့။ အဲဒီလိုမေးတော့
ကျွန်တော်လည်း လုံးဝမခံ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ "A Little
Bit" လို့လေ။ ဒါနဲ့သူက ကျွန်တော်ကို ပို၍ရိုးရှင်းသော
အဓိပ္ပာယ်နဲ့ ဖြည်းဖြည်းလေး ထပ်မေးပြန်သည်။ ဒီလို...

"Name of Engine" တဲ့။

ခက်ချေပြီ။ သည်တစ်ခါတော့ မဖြေလို့မဖြစ်
တော့။ သည်လောက်ရှင်းအောင်မေးမှတော့ ဖြေမှဖြစ်တော့

မှာမို့။ ကျွန်တော် ခပ်တင်းတင်း ပြန်ဖြေလိုက်သည်။
စကားကတော့ တစ်လုံးတည်းပဲ။

"အောင်မြင်" လို့။

CE ခင်ဗျာ ကျွန်တော်အဖြေကြောင့် ခပ်တွေ
တွေ ဖြစ်သွားပြီး Aung Myint, Aung Myint, Aung
Myint. ဟုဆိုသော အင်ဂျင်အမည်ကို မျက်စိလေး
ပေကလပ်၊ ပေကလပ်ဖြင့် ခပ်တိုးတိုး လေးငါးကြိမ်ရွတ်
ကာ စဉ်းစားနေတော့သည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင်
သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ အောင်မြင်ကို သတိရသွားသဖြင့် ပါးစပ်
ထဲတွေ့ရာ ဖြေလိုက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။ သည်အင်ဂျင်မျိုး
သူ မကြားဖူးပါ။ မြန်မာပြည်မှာ ရှိကောင်းရှိနိုင်တာမို့
မင်း အင်ဂျင်မျိုးမရှိဘူးလို့လည်း သူ ပြန်မပြောနိုင်ခဲ့ပါ။
ဒါနဲ့ ဆက်မေးပြန်သည်။ မင်း သင်္ဘောမှာ ဘာတာဝန်ယူ
ရလဲတဲ့။ ဘာမှမသိသော ကျွန်တော်အဖို့ မထူးတော့ပြီ။
ခပ်မြန်မြန် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ ဘာမျှ တာဝန်မယူရလို့။

သည်တစ်ခါတော့ သူ သဘောပေါက်သွား
ချေပြီ။ ဆက်မေးတော့။ 3rd Engineer ကိုပြန်ခေါ်၍
ကျွန်တော်အား အောက်ထပ်တွင်းဆင်း၍ ထိုင်ခိုင်းထား
လိုက်တော့သည်။ ထို့နောက် မိနစ် ၃၀ ခန့် အကြာတွင်
စိတ်ဆိုးနေ ဟန်ပေါက်နေသော သူဌေးက ကျွန်တော့်အား
ပြန်မယ်ဟုဆိုကာ လာခေါ်ပေးတော့သည်။ ကျွန်တော်
လည်း အခြေအနေကိုသိနေ၍ ခပ်ကုပ်ကုပ်ဖြင့် နောက်မှ
လိုက်ရလေသည်။ ထူးဆန်း၍ သဘောကောင်းသူ ထို
သူဌေးက ကမ်းခြေသို့ ပြန်အရောက် မင်းဘယ်မှာနေလဲ
မေးပြီး အိမ်အထိ ပြန်လိုက်ပို့ပေးခဲ့သည်။

လမ်းတွင် ကျွန်တော်က နောက်ဆုံးမျှော်လင့်
ချက်ဖြင့် သူ့ကိုမေးလိုက်သည်။ "မင်း ငါ့ကိုအလုပ်ခန့်မှာ
လား" လို့လေ။ သူက မင်းကို နောက်မှ ပြန်ဆက်သွယ်မည်
ဟု ပြောကာ ပြန်သွားလေသည်။ ထိုပွဲမှာ ကျွန်တော်သာ
နည်းနည်းလေး ကြိုလေ့လာခဲ့လျှင် အလုပ်သေချာပေါက်ရ
မည်။ အနည်းဆုံးတော့ ဖြီး၍ရမည်။ ဤတွင် ကျွန်တော်
၏ အောင်မြင်အင်ဂျင်နှင့် အလွန်တိုတောင်းသော သင်္ဘော
သားဘဝ တစ်ခန်းရပ်ခဲ့ရပါတော့သည်။

နောက်ဆက်တွဲ ကျွန်တော်သည် ယခုမှ သင်္ဘော
ပေါ်သို့ စတက်ဖူးခြင်း ဖြစ်သော်လည်း အထောက်အထား

ထိုသို့ တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း သူ့နောက်သို့ ကျွန်တော် အားကုန်တပြားလိုက်အာ
ကျွန်တော့်အား လိပ်စာလေးကူဖြည့်ပေးရန် အာကူအညီတောင်းခဲ့ပါသည်

စာအုပ်များတွင် 4E ဖြင့် မြန်မာပြည်မှ သင်္ဘောလိုင်းတွင် နှစ်နှစ်ခန့် လိုက်ဖူးသည်ဟု ဖော်ပြထားသည်။ ကျွန်တော် အောင်မြင်အင်ဂျင်ဟု ကယောင်ကတမ်းပြောခဲ့ရခြင်းမှာ ထိုနေ့မတိုင်မှီ ရက်ပိုင်းလေးအတွင်းက ဗန်ကောက်မြို့မှ တစ်ဆင့် ဂျပန်သွားရန် လာရောက်ကြိုးစားနေသော Civil မေဂျာမှ အောင်မြင် (ခ) အရစ်နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ပြီး စိတ်ထဲ မှတ်မိကာ ရုတ်တရက် ဖြေချလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ နောင် ခြောက်လခန့်ကြာမြင့်သောအခါ ကျွန်တော်ရှိရာ စင်ကာပူသို့ ရောက်လာသော အောင်မြင်နှင့် အမှတ်တရ ရိုက်ထားပုံကို တင်ပေးလိုက်ပါသည်။

ဝါးဒီးဟော့ပေါ့အနှစ်ကို တစ်ဆင့်ဆင့်
လက်လီလက်ကာဝယ်ယူလိုသူများ ဇွန်း
၀၉၉၇၅၁၅၅၀၀၃၊ ၀၉၉၇၀၀၇၃၀၀၈ သို့

LIVES®

REAL

January - April - June - August - October - December

take our regular offer

အမည်

အမျိုးသားမှတ်ပုံတင်အမှတ်

လိပ်စာ

ဖုန်းနံပါတ်

ဖက်စ်နံပါတ်

အီးမေးလ်

POST

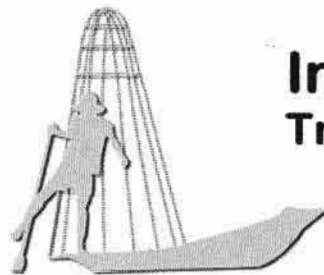
၂လတစ်ကြိမ်ထုတ် the real lives, real stories စာအုပ်အတွက် တစ်နှစ်စာ အုပ်ကြိုတင်
ငွေပေးချေစနစ်ဖြင့် ဖွဲ့စည်းနိုင်ပါသည်။ တစ်နှစ်စာ အုပ်အတွက် ကျသင့်ငွေ ၂၇၀၀၀ကျပ်။
နယ်မှမှာယူလိုသူများ စာအုပ်ပို့ခ ၂၀၀၀ကျပ် ထပ်မံပေးဆောင်ရပါမည်။ ရန်ကုန်မြို့အတွင်း
အိမ်အရောက်ပို့ဆောင်ပေးပါမည်။ အမှတ် စနစ်၊ နီကောရိုက်သာလမ်း၊ အမှတ် ၇-ရပ်ကွက်၊
မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း - ၀၉၅၀၁၀၈၅၁၊ ၀၉၇၃၀၈၅၅၅၀

take our regular offer

အင်းလေးချစ်သူ၏ ခရီးစဉ်များ

- ၁။ ပေါက်ကံရွှေပြည် တမ္ပဝတီ
- ၂။ မောတို့ဌာနေ ကမ္ဘောဇမြေ
- ၃။ ရတနာပုံနှင့် ပန်းမြို့တော်
- ၄။ မွန်တို့ဌာနေ ရာမညမြေ

Innlay L
Travels &
အင်းလေး

၁။ ပေါက်ကံရွှေပြည် တမ္ပဝတီ

မြန်မာလူမျိုးတို့၏ ယဉ်ကျေးမှု အနုပညာလက်ရာ၊ အပူပိုင်းဒေသ၏ အိုအေစစ်၊ ပုပ္ဖိုးတောင်ကလေး၊ ခံစားရင်းပုဂံ၊ ညောင်ဦး၊ ပုပ္ဖိုး၊ စွယ်တော် လေးဆူ၊ ပခုက္ကူ ဘုရားစုံအား လှည့်လည်ဖူးမြော်ကြည့်ပါ။

၂။ မောတို့ဌာနေ ကမ္ဘောဇမြေ

ရှမ်းရိုးမနှင့် ထင်းရှူးပင်တို့အလှ၊ အင်းသူ / သား တို့၏ သဘာဝနှင့်အတူ တောင်ကြီး၊ အင်းလေး၊ ကုံလုံ၊ ဘုရားစုံအား လှည့်လည်ဖူးမြော်ကြည့်ပါ။ ရင်း ဒေသန္တာရဗဟုသုတရှာဖွေသည့် ခရီးစဉ်ဖြစ်ပါသည်။

၃။ ရတနာပုံနှင့် ပန်းမြို့တော်

တောင်ပေါ်လေးနုအေးချိုအရသာ၊ ရောင်စုံ ပန်းပေါင်းစုံ အလှအပများ၊ တောင်သမန်နှင့် မယ်ဇော်တို့ ရတနာပုံ မြို့ရိုးနှင့် ကျုံးတို့ကလည်း ခရီးသွား မိတ်ဆွေများအတွက် ဒေသန္တာရ ဗဟုသုတ တိုးပွား မန္တလေး၊ အင်းဝ၊ မင်းကွန်းဘုရားစုံအား လှည့်လည်ဖူးမြော်ကြည့်ပါမည် ခရီးစဉ်ဖြစ်ပါသည်။

၄။ မွန်တို့ဌာနေ ရာမညမြေ

စစ်တောင်းမြစ်၊ သံလွင်မြစ်၊ ဂျိုင်းမြစ်၊ အတ္တရမြစ်၊ မုတ္တမကျွန်း၊ မီးပြတိုက်၊ ပင်လယ် ကမ်းခြေအလှ၊ ထုံးကျောက် လိုက်ဂူများ၊ ကျိုက်မရော ထန်းပင်တန်း စသည့် သဘာဝအလှတရားများကို ကြည့်ရှုနိုင်မည် ဖြစ်ပါသည်။ ဘုရားစုံအား လှည့်လည်ဖူးမြော်ကြည့်ပါမည် ခရီးစဉ်ဖြစ်ပါသည်။

လူသားနှင့်ရှင်သန်ခြင်း

ဟုတ်တယ်။ ကျွန်မနာမည် ပန်ဆယ်လို။ ကျွန်မကို အွန်လိုင်းသုံးတဲ့သူ တော်တော်များများက သိချင်လည်း သိမယ်။ သိချင်မှလည်း သိမယ်။ ချစ်တဲ့သူ လည်း ရှိသလိုမုန်းတဲ့သူတွေကလည်း ဒုန့်ဒေးပေါ့။ ကျွန်မအကြောင်းက သိပ်တော့ ပြောစရာမရှိလှပါဘူး။

ကျွန်မက နယ်မြို့လေးတစ်မြို့မှာ ကြီးပြင်းတယ်။ အဲ... နယ်မြို့ ဆိုတာထက် ရွာဆိုပိုမှန်ပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီနယ်ရွာလေးကနေ ကျွန်မ ဆယ်တန်း အောင်တယ်။ နောက် ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းတက်ရမှာဆိုတော့ မိဘတွေက စိတ်မချတာနဲ့ပဲ တစ်မိသားစုလုံး ရန်ကုန်ကို ပြောင်းလာခဲ့ကြတာပေါ့။

ရန်ကုန်ရောက်တော့လည်း နယ်မှာပဲ ကြီးပြင်းလာတဲ့သူတွေအနေနဲ့က စီးပွားရေးအခက်အခဲကို ပထမဦးဆုံး ကြုံတွေ့ရတယ်။ တက္ကသိုလ်ကို လေးနှစ် တက်ခဲ့တယ်။ ပထမနှစ်တစ်နှစ်ကတော့ လူငယ်ဆန်ဆန် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာနဲ့ ဖြတ်သန်းခဲ့ရတယ်။ ဒုတိယနှစ်ရောက်တော့ မိသားစုစီးပွားရေး ယိမ်းယိုင်လာတော့ သမီးအကြီးဖြစ်တဲ့ ကျွန်မ မိသားစုတာဝန်ကို တတ်နိုင်သလောက်ယူခဲ့တယ်။ ကျောင်းမှာဆိုလည်း သူများနဲ့တန်းတူ မဝတ်ခဲ့မစားခဲ့ရဘူးပေါ့။ တစ်ခါတလေမှာ လူငယ်စိတ်နဲ့ ကျောင်းမတက်ချင်တော့လောက်အောင်ကို ဖြစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်လာပြီး စာဖတ်တာကို ဦးစားပေးဖြစ်လာတယ်။ ကျွန်မက အရာရာကို သိမ်းထုတ်ခံစားတတ်တဲ့ လူအမျိုးအစားတွေထဲမှာမပါဘူး။ မွေးရာပါ ခန္ဓာဝန်နဲ့ပဲ ပင်ပန်းလေးလံလွန်းတဲ့ လူ့ဘဝမှာ အပိုစာသားတွေကို မထမ်းပိုးချင်။ ရှင်ပြုတုန်းက ရွှေထီးဆောင်းခဲ့ရတဲ့ ငယ်ဘဝတွေကို ပြန် မတောင့်တလို။ လက်တွေ့ဘဝမှာသာ တည့်မတ်စွာ ရှင်သန်ချင်တဲ့ သူတစ် ယောက်ပေါ့။ တစ်ခါတလေတော့လည်း အရွယ်မရောက်သေးတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်အနေနဲ့တော့ စိတ်ပျက်အားငယ်ခဲ့တာတွေလည်း ရှိပါတယ်။

ကျွန်မနာမည် ပန်ဆယ်လို

ခက်ရိပ်ညို

မှတ်မှတ်ရရ ဖြစ်မိတာကို ပြန်ပြောပါဆို ကျွန်မ ကျောင်း တက်တုန်းကပေါ့။ လက်ထဲမှာ ဘက်စုံကားခပေးဖို့ နှစ်ရာ တန် အကြွေကမရှိ။ တစ်ရွက်တည်းသော တစ်ထောင်တန် ကို ထုတ်ပေးရင်း ကျောင်းထဲကိုတစ်ယောက်လို့ ပြောပြီး လှမ်းပေးလိုက်တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်မအသံ ဘယ်လိုဖြစ်သွားလဲ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ သတိတောင် မထားမိလိုက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ စိုးရိမ်နေတယ်။ ဘာကိုလဲဆိုတော့ ကားစပယ်ယာ ပိုတဲ့ပိုက်ဆံကို ပြန်မအမ်းမှာကိုပေါ့။ တစ်ခါမှ စပယ်ယာ ဆီက ပိုတဲ့ပိုက်ဆံကို ပြန်မတောင်းဘူးပေမဲ့ အခုကတော့ မတောင်းလို့ မဖြစ်ဘူးဆိုပြီး စပယ်ယာကို တောက် လျှောက်ကြည့်တာ။ ဒါကို ကိုယ်တော်ချောက မလုံမလဲ ဖြစ်ပြီး မတောင်းရဘဲနဲ့ သူကိုယ်တိုင် လာပြန်အမ်းသွား တယ်။ တော်သေးတာပေါ့နော်ဆိုပြီး သက်ပြင်းကို ခပ်လေးလေး ချမိတယ်။

ကျောင်းဝင်းထဲရောက်တော့ ကျောင်းလှေကား တွေကို တစ်ထစ်ချင်းတက်ရင်း ပြန်မတောင့်တသင့်တဲ့ အတိတ်ကို တမ်းတမိတယ်။

အထက်တန်းပြ ကျောင်းဆရာမကြီးသမီး၊ ရွှေပန်း တိမ်ပိုင်ရှင်သမီး၊ မြို့မျက်နှာဖုံးသမီးတော့ မဟုတ်တော့ ပါလားဆိုပြီးပေါ့။

ကျွန်မ ထမင်းဘူး ကျွန်မကြည့်ရင်း မျက်ရည်ဝဲမိ တယ်။ အိမ်မှာ မီးပျက်လို့ ဟင်းပဲရှိတဲ့ ထမင်းလွတ်ဘူး။ ကားခ ပြန်အမ်းငွေသာ မရလို့ကတော့ ကျွန်မ ထမင်းငတ် မယ့်အဖြစ်တင်မကဘူး အိမ်ပြန်လို့တောင် ရမှာမဟုတ်တော့ ဘူးလေ။

အဲဒီနေ့က ကံဆိုးမသွားရာ မိုးလိုက်လို့ရွာလို့ပဲ ခေါင်းစဉ်တပ်ရမလား။ ကျောင်းဆင်းချိန်ရောက်တော့ လက်ထဲမှာ ကားခနှစ်ရာက ကွက်တိ။ ကားမပျက်ပါစေနဲ့ လို့ ဆုတောင်းပြီး ကားပေါ်တက်လိုက်တယ်။ ခရီးရဲ့ သုံးပုံတစ်ပုံလောက်ကျတော့ ကားက ရပ်သွားတယ်။ ငိုက်လာတဲ့ ကျွန်မ ဘေးဘီကြည့်လိုက်တော့ ကားဘီး ပေါက်တာတဲ့။ ကားပြောင်းစီးဖို့အတွက် ကျွန်မမှာ ကားခမှ မရှိတော့တာ။ စပယ်ယာဆီက ကားခပြန်တောင်းမလို့ ကြည့်လိုက်တော့ ကွမ်းတပျစ်ပျစ်ဝါးလို့ ပုဆိုးကို ပေါင်

ပေါ်လောက်တဲ့သာထိတင်ပြီး ကားကားကြီးထိုင်နေတာ ဆယ့်ရှစ်နှစ်အရွယ် မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက် ဘယ်သတ္တိနဲ့ သွားတောင်းမလဲရှင်။ ကံကောင်းတယ်ပဲ ပြောရမလား အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်က ကျွန်မရှေ့က သွားတောင်းတာ တွေတော့ ကျွန်မ ဝမ်းသာမိတာပေါ့။ ကျွန်မလည်း တောင်းမယ်ဆိုပြီး ခြေကအလှမ်း စပယ်ယာက ခရီးက တစ်ဝက်ကျော်နေပြီမို့လို့ မပေးဘူးတဲ့။ လှမ်းနေတဲ့ ကျွန်မ ခြေလှမ်းတွေလည်း အဲဒီနေရာမှာတင် ရပ်သွားရော။ ဒါနဲ့ ကားနားမှာပဲ ရပ်နေမိတယ်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် တည်းဆိုတော့ ရပ်ကြည့် ရပ်ကြည့်ပေါ့။ တတ်နိုင်သ လောက် မျက်နှာထားကို တင်းတင်းထားထားတော့ တစ်ယောက်မှတော့ အနားလာမကပ်ရဲကြဘူးလေ။ ပေါပြီး ရပ်စောင့်နေမိတယ်။ နောက်ဆုံး ကျွန်မ အဲဒီကားနဲ့ပဲ အိမ်ပြန်လာခဲ့တယ်။ ညတော်တော်မှောင်မှ ပြန်ရောက်တဲ့ ကျွန်မကို အိမ်ကလည်း စိတ်ပူလို့ပေါ့။ ကျွန်မ မမေ့နိုင်တဲ့ နေ့တစ်နေ့မှာ ပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မ မြန်မြန်ဆန်ဆန်ပဲ လူကြီးအဖြစ်ကို ရောက်ခဲ့တယ်လို့ ထင်တာပဲ။ ဒီအကြောင်းတွေကို ကျွန်မ စာအုပ်ထဲက နှစ်ရာတန်ကင်ဆာကို ဖတ်ကြည့်ရင် သိနိုင် ပါတယ်။

ကျောင်း Final ဖြေပြီးတာနဲ့ အောင်စာရင်းတောင် မထွက်သေးဘူး သွဲကြိုနဲ့ပဲ ကျွန်မ အလုပ်ဝင်ခဲ့တယ်။ တခြားဘာသင်တန်းမှလည်း တက်ထားတာမရှိတော့ လစာလေးသောင်းနဲ့ Office Staff ဝင်လုပ်ခဲ့တယ်။ ရတဲ့ လစာကိုလည်း အိမ်ကို အကုန်ပြန်ပေးတယ်။ မိဘတွေနဲ့ အတူ ခိုးတူဘောင်ဖက် လုပ်စားရတဲ့အတွက် ပင်ပန်းတယ် လို့တော့ မရှိခဲ့ဘူး။ အခုလက်ရှိအချိန်မှာတော့ ကျွန်မတို့ မိသားစုက ချမ်းချမ်းသာသာကြီး မဟုတ်ပေမဲ့ ပြန်ပြီး အဆင်ပြေလာပြီပေါ့။

စာဖတ်တာကတော့ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဝါသနာပါတယ်။ လေးငါးနှစ်လောက်ကတည်းက ကာတွန်းတွေကို စာရုံးပေါင်းပြီး စဖတ်တယ်။ နောက် ခုနစ်တန်းနှစ်လောက်မှာ ဖြစ်မယ်။ စာတိုလေးတွေ၊ ကလေး လေးတွေကို စရေးဖြစ်နေပြီ။

အဲဒီမှာ အမှတ်တရ ဖြစ်တာတစ်ခုက ကျွန်မ

ကျွန်မ ထမင်းဘူး ကျွန်မကြည့်ရင်း မျက်ရည်ဝဲမိတယ်။
အိမ်မှာ မီးပျက်လို့ ဟင်းပဲရှိတဲ့ ထမင်းလွတ်ဘူး

ကိုးစိတ်ဝင်စားသူတွေဆိုတော့ သူတို့က နိုင်ငံရေးနဲ့ ပတ်သက်တာတွေကင်ရင် ကျွန်မလည်း ရေးချင်တဲ့စိတ်က ဖြစ်လာတာ။ အဲသလိုနဲ့ သတင်းတွေပတ်သက်နေတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်လည်း ဒီတိုင်းမနေချင်။ ဒီအတိုင်း မနေချင်တဲ့ စိတ်က ဖေ့စ်ဘွတ်ခ်ပေါ် ချရေးဖြစ်သွားတယ်။ ဘယ်လို ကုန်းဘယ်ရပ်နဲ့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်မသိလိုက်ဘဲနဲ့ နိုင်ငံရေး ဘက်ကို ရောက်လာတာ။ အဲဒီလိုရေးရင်နဲ့ ကျွန်မက NLD ဘက်ကနေ အတိုင်းအခံတွေ့ ရေးရတာတော့ စစ် အစိုးရရဲ့ မျက်စိကျတာကို ခံရတာတယ်။ စောင့်ကြည့် ခံရတာပေါ့။ စစ်အစိုးရက ဟုတ်တယ်။ ကျွန်မတို့ စောင့်ကြည့်နေတဲ့သူတချို့လည်း ရှိပသေးတယ်။ ကျွန်မ ဘာကင်လိုက်ပြန်ပြီလဲ။ ဘယ်လိုတွေ ရေးတာပြန်ပြီလဲ ဆိုတာကို စောင့်ဖတ်နေတဲ့ ဖေ့စ်ဘွတ်ခ်က ဖရန်တွေပေါ့။ ။ ငယ်လော နိုင်ငံရေးတွေ ရေးတဲ့ထဲမှာ ယောက်ျားလေးတွေ အများကြီးပဲကမ္ဘာ့ မိန်းကလေးနည်းတော့ ကျွန်မတို့လို မိန်းကလေးတွေကို သူတို့မျက်စိကျလည်း ဖြစ်မှာပါ။ ကျွန်မတို့ ဖေ့စ်ဘွတ်ခ်သုံးကာစက ဆက်သွယ်ရေးမရှိမ ဆိုတာ အသက်မဝင်သေးဘူး။ အဲဒီတော့ ကျွန်မ မကြာခဏ ဘူးပေါ့။ မကြာခဏတော့ ဗိုလ်တက်ကလည်း ပြော ဒီဘက် ကလည်း ပြော အထိန်းအကွပ် မရှိဘူးပေါ့။ သူရိုင်း ကိုယ်ရိုင်း ရေးခဲ့ကြတာ။ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့က လူငယ် ဆိုတော့ ပြောရင်နဲ့ ဒေါသတွေပါလာပြီး ဆောင်ကုန်တာ လည်း ရှိခဲ့တယ်။ ။ ငယ်လော ။ ငယ်လော နေထိုင်ပုံမိန်းမိ ငယ်လော နောက်ပိုင်း ၆၆/၆၈ နှစ်ခံတွေ့ ပေါ်လာတယ်။ ကျွန်မနဲ့ ချစ်သမီးနဲ့ကိုလည်း တစ်တွဲတည်းမြင်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့က တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အပြင်မှာ တောထဲ မမြင်ဖူးကြဘူး။ နောက် သူ့အဖမ်းခံရတဲ့ အချိန် ကျတော့ ကျွန်မနဲ့မပတ်သက်ပေမဲ့ အနည်းနဲ့အများတော့ ရိုက်ခတ်မှုရှိတယ်။ ချစ်သမီးနဲ့ ကျွန်မပြောထားတဲ့ စကား တွေကို သူတို့ရသွားတဲ့အတွက် ကျွန်မရဲ့ လုံခြုံမှုကလည်း မဲသေချာဘူး။ ။ တချို့သူငယ်ချင်းတွေက ရောင်နေလို့ ဆိုတော့ ကျွန်မရှောင်ရတာပေါ့။ အဲဒီအချိန်က မဲဆွယ်နေတဲ့ အချိန်ဆိုတော့ ကျွန်မအဖမ်းခံလို့ မရသေးဘူးလေ။ တချို့ က အကောင်အီပြီးတော့ ထွက်သွားတယ်ဆိုတော့ ကြောက် လို့ ပြေးတယ်ပေါ့လေ။ ။ အမှန်တော့ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး။

309

ကျွန်မက ဒီနိုင်ငံရဲ့ တရားဥပဒေစိုးမိုးရေးကို မယုံဘူး။ အဲဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ သူတို့လုပ်သမျှကို ခေါင်းငုံ့ခံမလား၊ ကိုယ်ယုံကြည်ရာ ကိုယ်လုပ်ဖို့ လွတ်အောင် ရှောင်မလား။ ကျွန်မက ကိုယ်ယုံကြည်ရာ ကိုယ်လုပ်ဖို့ လွတ်အောင်ရှောင်ခဲ့တယ်။ အဲဒါက ကြောက်တာ မဟုတ်ဘူးနော်။ အဲဒီအချိန်မှာ အဖမ်းခံရရင် ကျွန်မတို့ ရှုံးပြီ။ ဘာလို့လဲဆိုရင် သူတို့က အဲဒီအချိန်မှာ အာဏာရ အစိုးရ။ ကျွန်မတို့က အတိုက်အခံဘက်ကဆိုတော့ ကိုယ့်အန္တရာယ် ကိုယ်ကြည့်ရှောင်ရတာပေါ့။ ပြီးတော့ မိန်းကလေးဖြစ်တော့ ရှောင်ရတိမ်းရတာ ပိုခက်ခဲတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ယောက်ျားလေးက အိတ်တစ်လုံးနဲ့သွား အဆင်ပြေသေးတယ်။ ကျွန်မတို့လို မိန်းကလေးတွေ အတွက်ကတော့ အိတ်တစ်လုံးနဲ့သွားတာချင်း အတူတူ နောက်ကျော မလှဘူး။ လုံခြုံမှုမရှိဘူး။ ထိတ်လန့်ရတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အားမငယ်ပေမဲ့ မခံထိမခံသာ ဖြစ်ရတယ်။ ပြောတဲ့သူချင်းအတူတူ သူတို့ဘက်က လူတွေကျ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။ အတိုက်အခံဘက်က လူတွေပဲ အဖမ်းခံနေရတာကိုး။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ တစ်ယောက်တည်း ရှောင်ပြေးနေရတဲ့အချိန်မှာ အခက်အခဲတွေကတော့ အများကြီးပါ။ မိဘနဲ့ ခွဲနေရတယ်။ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူတွေနဲ့ လည်း ဝေးကွာရတယ်။ ပြီးတော့ ဘာကို ကြောက်မှန်း မသိဘဲ စိုးရိမ်ပူပန်နေခဲ့ရတယ်။ လူတစ်ယောက်က ကိုယ့်ကို ကြည့်နေရင်တောင် စိတ်က မလုံခြုံဘူး။ အဲဒီလိုတွေ ခံစားခဲ့ရလို့လည်း ဒီလိုတွေရေးဖြစ်နေတာ။ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောတယ်လို့ပဲထင်ထင် ကိုယ်ခံစားခဲ့ရတာကို နောက်မျိုးဆက်တွေကို မခံစားစေချင်ဘူး။ အဲဒီတော့ ကြောက်ကြောက်နဲ့ပဲ ဆက်လုပ်ဖြစ်တယ်။

ချစ်သမီး အဖမ်းခံရတော့ ရွေးကောက်ပွဲကာလ နီးနေပြီ။ ကျွန်မရဲ့ဆန္ဒက ရွေးကောက်ပွဲအတွက် ကိုယ်တတ်နိုင်တဲ့ဘက်က မဲဆွယ်စည်းရုံးပေးချင်တယ်။ အဲဒီအတွက် ကျွန်မအကောင်မှာ ဖော်လိုဝါတွေ များအောင် လုပ်တယ်။ များအောင်လုပ်တယ်ဆိုတာကလည်း လိမ်ပြီး ပြောတာမရှိခဲ့ဘူး။ ကျွန်မကို သတိထားသွားနိုင်တဲ့ စကားလုံး အသုံးအနှုန်းတွေနဲ့ပေါ့။ ဒီမိန်းမ ဘာလဲဟာဆိုပြီး

လာကြည့် ဖော်လိုးလာလုပ်ကြတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ လူစုသလို ဖြစ်သွားတာ။ သူတို့ကိုအသုံးချတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ကျွန်မတို့ကိုယ်တိုင်ကလည်း အဲဒီပါတီကနေ ဘာရပါစေ၊ ညာရပါစေဆိုပြီး မျှော်လင့်ပြီးလုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ ဟိုဘက်က လူတွေက ငွေပေးပြီး လုပ်နေကြတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မတို့မှ မလုပ်ရင်ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ လုပ်ဖြစ်ခဲ့တာ။ အခက်အခဲတွေ ကြားထဲကနေ ကိုယ်ယုံကြည်ရာကို ကိုယ်လုပ်နေခဲ့တာပေါ့။

ကိုယ်က အရေးပါတဲ့သူ မဟုတ်ပေမဲ့ အင်တာနက် သုံးရင်း အထောက်အကူ ဖြစ်စေနိုင်တယ်ထင်လို့ လုပ်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ အုတ်တစ်ချပ် သဲတစ်ပွင့်လို့ပဲလေ။ ကျွန်မတို့ အသက်အရွယ်နဲ့ နိုင်ငံရေးကို ကြီးကြီးမတွေးတတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အရင်အစိုးရကို မကြိုက်ဘူး။ အဲဒီအတွက် တတ်နိုင်တဲ့ဘက်က အာခံတယ်။ တော်လှန်တယ်။ အချိန်တော်တော်ကြာတဲ့အထိ ကျွန်မ ဘယ်သူဆိုတာ အိမ်က မိဘတောင် မသိဘူး။ ဘာလို့မပြောတာလဲဆိုတော့ စိတ်ပူမှာ စိုးလို့ပါ။ နောက်ဆုံး ရှောင်ကာနီးအချိန်ကျမှ သူတို့သိတယ်။ သိတော့ တားတာပေါ့လေ။

မိဘဆိုတာကလည်း သားသမီးကို စိုးရိမ်စိတ်တော့ ရှိတာပေါ့။ ကျွန်မ မိဘတွေက မိန်းကလေးတစ်ယောက် ထောင်ရောက်၊ တန်းရောက်လည်း မဖြစ်စေချင်ကြဘူး။

တရားဥပဒေကလည်း ရေများရေနိုင်ခေတ်ဆိုတော့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ဆက်လုပ်ခဲ့တယ်။ ရှောင်ခါနီးကျတော့လည်း သူတို့က ကြည့်ရှောင်တဲ့ ကျွန်မက မရှောင်ချင်ဘူး။ အဲဒီမှာတော့ မိဘနဲ့သားသမီး ကတောက်ကဆ ဖြစ်ခဲ့တာပေါ့။

တချို့က ကျွန်မကို မေးကြတယ်။ ဘာကြောင့် အောင်မြင်တာလဲတဲ့။ အဲဒီလိုမေးရင် ကျွန်မပြုံးမိတယ်။ ဒါကို ကျွန်မ အောင်မြင်တယ်လို့ မထင်ဘူး။ လူသိများလာတယ်လို့ပဲ ထင်တာ။ ကျွန်မကို အပြင်မှာ မြင်တဲ့သူ တော်တော်များများတော့ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါကလည်း လူရင်းတွေလောက်ပါပဲ။

ကျွန်မကို လူတွေ စိတ်ဝင်စားတာကလည်း ကျွန်မ ဘယ်သူဆိုတာ သိချင်စိတ်ကြောင့် ဖြစ်မယ်ထင်ပါတယ်။ လိုအပ်လို့ လူလုံးထွက်ပြပါဆိုတဲ့အချိန် ကျွန်မကလည်း

ကျွန်မတို့ အသက်အရွယ်နဲ့ နိုင်ငံရေးကို ကြီးကြီးမတွေးတတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အရင်အစိုးရကို မကြိုက်ဘူး

ထွက်ပြန်အသင့်ပါပဲ။

ပြီးတော့ ဒီအချိန်ထိကို ဆက်လုပ်နိုင်လိုက်မယ် လို့လည်း မတွေးမိဘူး။ တစ်ခုက ကျွန်မ မှားခဲ့တာတွေ ရှိတယ်။ လူငယ်တစ်ယောက်လေး၊ အမှားနဲ့ ဘယ်ကင်း နိုင်မလဲ။ အဲဒီအမှားက ကျွန်မက သည်းညည်းခံစိတ် မရှိဘူး။ နောက် ကျွန်မက မှန်လားမှားလားကို တွေး တယ်။ မှန်တယ်ထင်ရင် ဆက်လုပ်တယ်။ ဘယ်လိုလူကပဲ မှားတယ်ပြောပြော ကိုယ်မှန်တယ်ထင်တဲ့အရာအတွက် တိုက်ခိုက်ခဲ့တာတွေ ရှိတယ်။ အဲဒီအတွက် ရိုင်းတာတွေ နဲ့ခဲ့တယ်။ ကြုံရတဲ့ပြဿနာကတော့ အများကြီးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက နောင်တရမှာ မဟုတ်ဘူး။ အသက်ကြီး လာရင်တော့ အဲဒီစိတ်က ပြောင်းလဲသွားမယ် ထင်တာပဲ။

ကျွန်မပြောချင်တာလေး တစ်ခုရှိသေးတယ်။ ဖုန်ဘွတ်ခ်ကို ကြည့်တာလည်း ကြည့်ကြပါ။ ဒါပေမဲ့ ဖုန်ဘွတ်ခ် ကြည့်နေတာထက်စာရင် စာလေးတွေပါဖတ်ရင်း ဘာမှန်းမှ အချိန်တွေ၊ ငွေတွေကို တန်ဖိုးရှိရှိ အသုံးပြုပါ။ လေ့လာစရာရှိတာ လေ့လာပါ။ ဖုန်ဘွတ်ခ်ပေါ်မှာ ဘာတယ်တော့ ပညာရှာချင်ရင် အများကြီးပါ။ ယူတတ်ရင် ဘာတွေ တစ်ဝိုက်ပင် ရှိပါတယ်။

ပြီးတော့ ခုနောက်ပိုင်း အတုယူမှားတာမျိုး မဖြစ်စေချင်ဘူး။ ဥပမာပြောရရင် ကျွန်မ အရင်က ဆဲတယ်၊ ဆိုတယ်။ အဲဒီအတွက် နာမည် ကြီးတယ်လို့ ကျွန်မ ထင်ကောင်းထင်မယ်။ အဲဒီအတွက် ဖုန်ဘွတ်ခ် နာမည်ရင်တော့ နာမည်ကြီးတာပဲဆိုပြီး အပြိုင်ဆဲတာတွေ၊ ပြီးတော့ အဖော်အချွတ်လုပ်ရင် နာမည်ကြီးတာပဲဆိုပြီး ဆောင်မလေးတွေ အဖော်အချွတ်တွေတင်၊ ပေါက်ကရတွေ မြို့၊ ကျွန်မ အဲဒီလို မဖြစ်စေချင်ဘူး။ အားကျစရာ ဆုတ်တာကို အားမကျစေချင်ဘူး။ ဒီလိုတွေပေါ့လေ။

ဖုန်ဘွတ်ခ်ဆယ်လီဆိုတာ တကယ်တော့ အပြော မသင့်နိုင်တာပေါ့။ ကျွန်မကတော့ အရေထူနေပါပြီ။ အတုနဲ့က ရွေးကောက်ပွဲအတွက် ရည်ရွယ်ပြီးတတ်နိုင်တဲ့ ဘာသာ၊ မဆွယ်စည်းရုံးဖို့ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မတောင် မသိလိုက်ဘဲနဲ့ ဒီနေ့လိုအနေအထားအထိ ပြောင်းခဲ့တာပဲ။

ကျွန်မအကြောင်းက သိပ်ပြောစရာ မရှိပါဘူး။

အခုလက်ရှိကတော့ ကျွန်မရဲ့အဖေ၊ အမေ၊ ညီမလေး တို့နဲ့အတူ နေတယ်။ ကျွန်မမှာ ဆိုးတူကောင်းဖက်ဖြစ်တဲ့ ကျွန်မအပေါ်နားလည်တဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက်ရှိတယ်။ ဒီလောက်ပါပဲ။ ကျွန်မပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့အရာလေးတွေက ကျွန်မအတွက် ပြည့်စုံနေပါပြီ။

ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်မနာမည် ပန်ဆယ်လို။

ဖုန်ဘွတ်ခ်မှာ ဆဲရင်တော့ နာမည်ကြီးတာပဲဆိုပြီး အပြိုင်ဆဲတာတွေ၊ ပြီးတော့ အဖော်အချွတ်လုပ်ရင် နာမည်ကြီးတာပဲဆိုပြီး

လူသားနှင့်ရှင်သန်ခြင်း

မိလျံနာဧည့်လမ်းညွှန်

၇၇

(၁)

တစ်ရက်။ ဧည့်သည်တွေနဲ့ ခြောက်ထပ်ကြီးဘုရား လည်
 နေတုန်း... နိုင်ငံခြားမှ ဖုန်းကောတစ်ခုဝင်လာ (vibrate) ဝင်လာ
 သောကြောင့် အမြန်ကိုင်ရတော့သည်။ တစ်ဖက်က Su Su? လား
 ဆိုတော့ Yes ပေါ့။ သူက Alvin (အယ်ဗင်) ပါတဲ့။ နောက်လာမည့်
 သင်္ဘောရဲ့ ကပ္ပတိန်ပါတဲ့။ ကိုယ်ကလဲ အိုခေပေါ့။ တစ်ခု အရမ်း
 အရေးကြီးတာမေးချင်လို့တဲ့... ဟုတ်ကဲ့၊ မေးပါပေါ့ဆိုတော့ မစွပ်စုစု
 ခွေးချစ်တတ်ပါသလားတဲ့။ ငါနှစ်သက်ပါတယ်လို့ပဲ ဖြေမိလိုက်တယ်။
 သူက ရပါပြီ။ နောက်လ တွေ့ပါ့မယ်တဲ့။ ဒီလိုနဲ့ ဧည့်သည်တွေ
 တစ်ဖွဲ့ပြီးတစ်ဖွဲ့ သွားရင်း ရက်သတ္တပတ်တွေ ကုန်သွားလိုက်တာ။
 အဲဒီ မစွတာအယ်ဗင်ပြောတဲ့ နောက်လဆိုတာကြီး ရောက်လာပါရော
 လား။

သူတို့က ကိုယ်ပိုင်ရွက်သင်္ဘောကို နန်းသီတာဆိပ်ကမ်းမှာ
 လာဆိုက်တော့၊ လေယာဉ်ကွင်းကြိုနေကျ ကိုယ်ဟာ သင်္ဘောဆိပ်
 ဆင်းကြိုပေါ့လေ။ ဧည့်လမ်းညွှန်တွေရဲ့ ကျရာနေရာ အချိန်မှန်
 ဧည့်သည်ကို သွားကြိုရတာဟာလည်း အရေးအကြီးဆုံး အချက်တစ်ခု
 ပေါ့လေ။

သူတို့က ကိုယ်ပိုင်ရွက်သင်္ဘောကို နန်းသီတာဆိပ်ကမ်းမှာ
 လာဆိုက်တော့၊ လေယာဉ်ကွင်းကြိုနေကျ ကိုယ်ဟာ

(၂)

ကိုယ့်စိတ်ထဲကရော... ခရီးသွားကုမ္ပဏီကရော ထင်ခဲ့တာက အဲဒီရွက်သဘောထဲမှာ မြန်မာပြည်အနှံ့ ကိုယ်နဲ့ အတူတူ လျှောက်လည်မယ့် ဧည့်သည် တစ်ပါတည်းပါလာ တယ်ပေါ့။

ဆိပ်ကမ်းရောက်တော့၊ အရိုးလားလား လှလိုက်တဲ့ ရွက်သဘော အဖြူကြီး... ငှားငှားစွင့်စွင့်ကို ရွက်ဖွင့်ပြီး ရပ်နေတာ... ကိုယ် ဓာတ်ပုံ ချက်ချင်းရိုက်မိတယ်... ပြီးမှ ငေးတာအသာထားပြီး ကပ္ပတိန် မစ္စတာအယ်ဗင်ကို သွားတွေ့ တော့ သူက စုစုရေ... ငါတို့ ဒီမှာ တစ်ပတ်၊ ဆယ်ရက် လောက် ရပ်မယ်။

ပြီးရင် နင်တို့နိုင်ငံရဲ့ မြစ်ရေ၊ သောက်ရေ အကုန် ပိုးမွှားပါမပါ အကုန်စစ်ရဦးမယ်တဲ့။

ဗုဒ္ဓေါ... အယ်ဗင်၊ မင်း ဘာလုပ်မှာမို့လို့လဲပေါ့။ သူကပြောတယ်။ သူ့သူဌေးမလာခင် ပိုးမွှားကင်းရှင်းအောင် လုပ်ထားရမှာမို့တဲ့... အိုကေပေါ့။

အဲဒီနေ့ကနေစပြီး ဧည့်လမ်းညွှန်စစ်စစ်ကနေ Belle Ammic ရွက်သဘောရဲ့ သဘောကိုယ်စားလှယ် စဖြစ်တော့ တာပါပဲ။ လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးက ပတ်စစ်စပို့ လာစစ်လည်း ကိုယ်ပဲ အကုန်လုပ်။ ကျန်းမာရေးဌာနက ရောဂါပိုး လာစစ် လည်း ကိုယ်ပဲ။ ဆိပ်ကမ်းအာဏာပိုင်က ဆိပ်ကမ်းအခွန်ဆို လည်း ကိုယ်ပဲ။ ကဲ... ဗဟုသုတအသစ်တွေကတော့ ရမကုန် ပေါ့။

သုံးလေးရက်နေတော့ မစ္စတာအယ်ဗင်က ပြော တယ်။ မျက်လုံးကြီးဖြူပြီး စုစုရေ... မြစ်ရေကို ပိုးစစ်လိုက် တာ ပိုးအမျိုး၅၀တောင် တွေ့တယ်တဲ့။

“ဟိုက်” ပေါ့။ မင်းတို့အိမ်မှာ သုံးတဲ့ရေ၊ ငါ့ကို တစ်ဘူးလောက် သယ်ခဲ့ပေးပါတဲ့။ ကိုယ်လည်း ဂျိုးဖြူရေကို ရေသန့်ဘူးသေးနဲ့ သယ်လာပေးရုံပေါ့။

ညနေကျတော့ ဖုန်းဆက်တယ်။ စုစုရေ၊ မင်းသယ် လာတဲ့ရေက ပိုးမရှိ ပါတယ်။ ၅မျိုး ငါတို့ သတ်နိုင်တယ်တဲ့။ တစ်မျိုးကတော့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဆိုးကျိုးမရှိလို့ ရပါတယ်တဲ့။ တော်သေးတာပေါ့နော်... အဲဒီနောက်ပိုင်းကနေ ဂျိုးဖြူရေကို စက်အကြီးကြီးနဲ့ စုပ်။ ပြီးရင် သန့်စင်။ သဘောအတွက်

အကြမ်းသုံးတော့တာပဲ။

(၃)

တစ်ပတ်ကြာတော့ သတင်းရတယ်။ သူတို့သူဌေး မနက်ဖြန်လာမယ်တဲ့။ အိုခေပေါ့... ကိုယ်ပိုင်လေယာဉ်နဲ့ လာမယ်ဆိုလို့ “ဝါဝါဝင်း” ကုမ္ပဏီကို ဆက်သွယ်။ သူတို့က ကန်ထရိုက်ယူထားတာကိုး... ပရိုတိုစိုက်လေယာဉ် အတော် အဆင်းအကုန်... ကဲ ကျွန်မသွားကြိုမယ်ဆိုတော့ သဘောပေါ် ကနေ ရှစ်ယောက်၊ ယူနီဖောင်းအနက်တွေနဲ့။ သူတို့ပါ အကုန် လိုက်တော့ ဘယ်ပြောကောင်းမလဲ။ ဒီတစ်ခါလောက် လေဆိပ် သွားရတာ ထူးတာမရှိဘူး။ ကိုယ်က မင်းသမီးပေါ့။ သူတို့က ကိုယ့်ရဲ့ဘော်ဒီကပ်ပေါ့... ခိမိ...။

ဟိုရောက်တော့ အထူးဂိတ်ကနေ စောင့်ခေါ် သတင်းရထားတာက ညနေ-ငှာရီ ဆိုက်မယ်ပေါ့။ တကယ် ရောက်မှာ ည-၉နာရီခွဲဆိုတော့ စောင့်ပေဦးတော့၊ ဟောရောင် လာပါပြီ၊ အရင်ရောက်တာ Languages အလုံး ၃၀ တွေ့မိတာက သဘောပိုင်ရှင် အမျိုးသမီးကတော့ သူ့သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေ လေးငါးခြောက်ယောက် ပါလာပြီခေါ့၊ နောက်ရောက်လာတဲ့ အထူးကားကနေ တံခါးလေး လျှော့ ပွင့်သွားတော့ အင်္ကျီကြည်ပြာရောင်ဖျော့ဖျော့၊ ချည်ဂါဝန်ကြီး ကို ခြေသလုံးအထိဝတ်ထားပြီး အဲဒီအောက်မှာ ချည်ဘောင်း အရှည်ကို ဝတ်ထားတဲ့ အသက်၅၀ဝန်းကျင်၊ ပိန်ပိန်ပါးပါး အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဆင်းလာတယ်။ နောက်ကိုလည်း စိတ်မချစွာနဲ့ လှမ်းလှမ်းကြည့်တယ်။ ကိုယ် သိလိုက်တာပဲ အဲဒါ မစ္စရော့ပဲ။ ရွက်သဘောရဲ့ အရှင်သခင်မ။ ကိုယ်ဆီးပြ နှုတ်ဆက်တော့ အသံဖျော့ဖျော့လေးနဲ့ နှုတ်ဆက်တယ်။ ငြိမ် နဲ့ သူ့သားကို ကြိုလိုက်ပါဦးတဲ့။ အိုခေပေါ့။ ရောက်လာတာပဲ ဒင်း နောက်တစ်စီးနဲ့ မစ္စတာဟချိန်၊ ကမ္ဘာပေါ်က နိုင်ငံဆင်း ၃၂ နိုင်ငံကို ပတ်ထားတဲ့ အလှမွေးမွေး ဆားဗစ်ဒေါ့၊ ပတ် ကိုင်တဲ့မွေး၊ ကိုယ်ရံတော်လေးယောက်ပိုင်တဲ့မွေး။ သူ့ရဲ့ ဆီး ဆောင်အိတ်ကြီးပဲ ခြောက်အိတ်။ မြတ်စွာဘုရား ငါ့ဆွေ မွေးလမ်းညွှန် စဖြစ်ပြီဆိုတာ အဲဒီမှ ကိုယ် သဘောစပေါ့။ တယ်။ သူ့ကိုလည်း မင်္ဂလာပါပေါ့။

“မင်္ဂလာပါ Fachino” Welcom to Myanmar

ပြီးရင် နင်တို့နိုင်ငံရဲ့ မြစ်ရေ၊ သောက်ရေ အကုန် ပိုးမွှားပါမပါ အကုန်စစ်ရဦးမယ်တဲ့

Mr. Dog!

တစ်ခုက ။ တကယ်ရောက်လာမှသာ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်နှင့် ခွေးတစ်ကောင်သာ ရောက်လာခြင်း ဖြစ် သည်။ လေယာဉ်တစ်စီးလုံးနှင့်၊ ကိုယ်ရေးအရာရှိတစ်ယောက် နှင့် ခွေးထိန်းတစ်ယောက် အပိုပါလာသည်။)

(၄)

တကယ်အစီအစဉ်က မစ္စစ်ရော့ (Ross)ရောက်ပြီး တစ်တစ်ရက် ပုဂံကို သွားလည်ရမယ့် အစီအစဉ်၊ အဲဒီမနက် သူ့အပေါ်ရင် ဘယ်မှ မသွားပါဘူးတဲ့။ ခွေးလိုက်ခွင့်ရရန် ချစ်ချစ်တာဝန် ဒေါ်စုစုတို့တာဝန်၊ (စကားမစပ်-မစ္စတာ ရော့ကို ခွေးလို မည်သူမျှခေါ်ခွင့်မရ၊ အခုစာဖတ်နေသူလည်း ချစ်ချစ်သာ စိတ်ကခေါ်ပါရန်) ရှိသမျှ လေကြောင်းလိုင်း မြင်ကွင်းလုံး မေးတော့ လက်မခံပါ။ ဒါပေမဲ့ ကမ္ဘောဇ လေကြောင်းတော့ ပြောတယ်။ ခွေးကို မေ့ဆေးထိုးပြီး ခြင်းထဲ သွင်းရင် သူတို့လေယာဉ်နဲ့ အိုခေတဲ့။ အမယ်လေး အဲဒီလိုသာ ပြောရင် ပုဂံမရောက် ကိုယ်တွေ့ ရေထဲ အရင်ရောက်မယ့် အသွားကုမ္ပဏီက အန်တီဆွက (Myanmar Natural Land)က အကြံပေးတယ်။ စုစုရေ၊ စီးလုံးငှားဖို့ ပြောတယ်။ သူ ငွေမသုံးရင် သူ့သား ထားခဲ့ရုံပေါ့တဲ့။

ရန်ကုန်-ပုဂံ အသွားတစ်ကြောင်း ဒေါ်လာ သုံး ခြောက်လည်းတူတူပဲ။ နည်းတဲ့ငွေလား။ မစ္စစ်ရော့က ကိုယ်ရေးအရာရှိကို ပြောတယ်။ ငွေအကြောင်း သူ့ကိုလာ ချစ်ချစ် ဟန်နီပါရင် ပြီးရော၊ ရတဲ့လေယာဉ် တစ်စီးလုံးငှား

အဲဒီလိုနဲ့ Asian Wings တစ်စီးလုံးပေါ်မှာ အမျိုး သမီးတစ်ယောက်၊ ခွေးတစ်ကောင်၊ ဧည့်လမ်းညွှန် တစ် ယောက်၊ ကိုယ်ရံတော်ကိုးယောက်နဲ့ ခရီးစခွဲကြပေါ့။ ဒီနေရာ မှာ အကြောင်း ပြောပြချင်တာက သူဟာ အင်မတန်ကို ချစ်ချစ်နဲ့ ဧည့်ကမ်းရှိတဲ့ခွေး လေယာဉ် တစ်စီးတောင် သူတစ်ဦးသတ်သတ်နဲ့ ငြိမ်သက်လို့။ လျှောက်ပြေးတာလည်းမရှိ၊ မစ္စစ်ရော့နဲ့ဘေးက သူ့ ငြိမ်သက်လို့ လေယာဉ်မယ်ချောချောလေးက သူ့ကို ချစ်ချစ်နဲ့ ခေါင်းလေး မော်ကြည့်တယ် တစ်ချက်။

ပြီးတော့ မျက်နှာလွှဲနေတာ။ ဆရာသမားက လေယာဉ်က အမြင့်ရောက်လာတော့၊ ပိုအေးတော့ မစ္စစ်ရော့က ခွေးထိန်းကို စောင်ထုတ်ခိုင်းတယ်။ သူ့သား ချမ်းနေပြီတဲ့၊ က...

(၅)

ပုဂံရောက်တော့ Aureum Palace Hotel ကို ချက်ကင်ဝင်။ ဒီနေရာမှာ ပြောချင်တာက မြန်မာပြည်ရဲ့ ဘယ် ဟိုတယ်မှ ခွေး လက်မခံပါ။

တည်းခိုခွင့်ရရှိအတွက် ဟိုတယ်ရဲ့ အမြင့်ဆုံးတစ်ည ဒေါ်လာ ၂၅၀၀ တန် အခန်းရှိသမျှ အကုန်၊ ကိုယ်တွေ့အဖွဲ့ သုံးညစာပေးတည်းတော့၊ သူတို့က ခွင့်ပြုရှာတယ်။ ခွေးသေး သေးလေးပဲ၊ သူတို့ ခွင့်ပြုရမှာပေါ့တဲ့။ ငွေမျက်နှာပေါ့လေ။

မစ္စစ်ရော့က သူ့စားဖိုမှူးချက်တာ တစ်ခုပဲ စား တယ်။ အဓိက သူ့မှာ အစာအိမ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ရောဂါရှိလို့။ သူက ဘယ်အပြင်စာမှ မစားဘူး။ သူ့သားခွေးကလည်း ကြက်ပေါင်းကို နူးအောင်ပြုတ်ကင်တဲ့ဟာပဲ စားတယ်။ ကျန် တာ မစားဘူး။ အဲဒီလိုမို့ မနက်တိုင်း ကိုယ်တွေ့က အဓိက သူ့ခွေးအတွက် စားစရာမှာရတာ ဒေါ်စုစုတာဝန်။ အရမ်း အရေးကြီးလို့ စုစုကိုပဲ စိတ်ချတယ်ဆိုပဲ။ စိတ်ကြီးပဲ ဝင်ရ မလိုလို။

နံနက် ၆ လောက်ဆို မစ္စတာဟန်နီ သူ့အထိန်းတော် နဲ့ လမ်းလျှောက်၊ အပေါ်အပါးသွား၊ ပြီးရင် အခန်းသား ထိုင် စောင့် နေတတ်တယ်။ ကိုယ့်ကို စုစုလာရင် ကြက်ပေါင်းပါမှာကို သူသိနေပြီ။

အဲဒီနေ့ ညနေခင်း ဘုရားတွေလည်ပြီး ကိုယ်တွေ့ ပြန်လာတုန်း မစ္စတာဟန်နီ အန်ပါလေရော့။ ကိုယ့်အတွက် တော့ ခွေးအန်တာ အထူးအဆန်းမဟုတ်၊ ထူးဆန်းတာက မစ္စစ်ရော့၊ လမ်းမှာ ကားတွေအကုန်ရပ်၊ (Alphard သုံးစီးတန်း နဲ့ နေ့တိုင်း ဘုရားတွေ လျှောက်လည်တာ) လူတွေလည်း အကုန် ဆင်းပေါ့။ သူ့ခွေးအန်ထားတာကို တုတ်နဲ့ သေချာ ဖြိုကြည့်၊ အဝါရောင် အဖတ်တစ်မျိုးတွေတော့ တော်တော် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားတဲ့ပုံနဲ့ အကုန်လုံးကိုမေးတယ်။ သူ့ခွေးကို ဘာကျွေးမိသလဲတဲ့။ ကိုယ်က နံနက်စာ တာဝန်ယူ ထားတဲ့သူဆိုတော့ ကြက်ပေါင်းကင်ကျွေးတယ်ပေါ့။ ကိုယ်ပြီး

ငွေအကြောင်း သူ့ကိုလာ မပြောနဲ့၊ ဟန်နီပါရင် ပြီးရော၊ ရတဲ့လေယာဉ် တစ်စီးလုံးငှားတဲ့

ကျန်တဲ့ Body Guard နဲ့ ခွေးထိန်းတွေအလှည့်။ ဘယ်သူမှ မကျွေး။ ဘာမှမကျွေးမိဘူးတဲ့။ ခွေးထိန်းက သူနေခင်းက ပြောင်းဖူး ပြတ်စားတာ ဖာချီနီ စားချင်နေတာမြင်လို့ လေးငါး စေ့ကျွေးမိတယ်ဆိုတော့၊ သူဌေးမကြီးက ငါသိတယ်တဲ့။ နောင်တစ်ခါ သူ့သားကို သူ ခွင့်မပြုတဲ့အစာ၊ သူမသိတဲ့အချိန် ကျွေးမိရင် အလုပ်ထွက်ပါတဲ့။ ဒီတစ်ခါတော့ သူ ခွင့်လွှတ်မယ် တဲ့။ ကဲ... သူ့သား (အဲ) သူ့ခွေးကို ချစ်လိုက်တာ တုန်နေတာ အဲဒီလို...

(၆)

အဲသလိုနဲ့ပဲ... ရန်ကုန်-ပုဂံ၊ ပုဂံ-ရန်ကုန် လေးရက် သုံးညလည်ပြီးရင် ရန်ကုန်မှာဆိုက်ထားတဲ့ သူ့ရွက်သင်္ဘောကို တစ်ခါပြန်၊ နှစ်ရက်လောက်နား၊ ပြီးရင် ရန်ကုန်-ဟဲဟိုး၊ ဟဲဟိုး-ရန်ကုန် လေးရက်ထပ်လည်ပြန်ကော။ သွားလည်တိုင်း လည်း သူ့သားကိုခေါ်သွားဖို့ လေယာဉ်စင်းလုံးငှား၊ ဟိုတယ် ကို တစ်လုံးလုံးကို၊ တစ်ဝက်စာနီးပါးပေးနဲ့၊ သွားလိုက်တာ ကိုယ်တွေလည်း လက်မြှောက်ရတယ်။

အဲဒီသုဌေးမကြီးကို နောက်ဆုံး ရန်ကုန်ကနေ သူတို့ ရွက်သင်္ဘောကြီးနဲ့ ကော့သောင်းထိ ရွက်လှင့်သွားရတော့မယ်။ အဲဒီမတိုင်ခင် ကိုယ်က မလိုက်ချင်တော့ဘူး။ သုဌေးမကြီးနဲ့ ခွေးကော အကုန်အဆင်ပြေတယ်။ မပြေတာ သူ့ကိုယ်ရံတော် တွေ ခရီးစဉ်တစ်လျှောက်လုံး တစ်ခုခုဆို သူတို့က ပြောဆိုမှ ပြောပါတဲ့။ ရှင်းဆိုမှရှင်းပါတဲ့။ ဂိုက်ကို ဒီလိုလာလုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲ။ ငါက မင်းတို့သူဌေးရဲ့ ဧည့်လမ်းညွှန်၊ အဲဒီအတွက် ငါ့ကိုငှားထားတာ။ မင်းတို့က ရှင်းဆိုမှရှင်းရအောင် ငါ့ရဲ့ ဧည့်သည်ကိုပဲ ငါဂရုစိုက်တယ်။ သူသိချင်နေတဲ့ပုံဆိုရင် ငါရှင်းမှာပဲလို့၊ လာပြောတာ များလာတော့ မကျေနပ်လို့ မစွပ် ရှောက်ကို ပြောလိုက်တယ်။ ငါမလိုက်နိုင်တော့ဘူး။ တခြား လမ်းညွှန်ရှာလိုက်ပါ။ မစွပ်ရှောက်ကိုရော၊ ဖာချီနီကိုရော ချစ်ပါတယ်ပေါ့။ ပြောပြီးတာနဲ့ အိမ်ပြန်ချလာလိုက်တယ်။

နောက်တစ်နာရီလောက်ကြာတော့ သူ့ကပ္ပတိန်က ဖုန်းဆက်တယ်။ စုစုရေ ငါ့သူဌေးက မင်းမပါဘဲ သင်္ဘော မထွက်ရဘူး၊ ဘယ်မှမသွားဘူး လုပ်နေတယ်။ ဖာချီနီကလည်း အစာတောင် မစားဘူးတဲ့။ ကဲ... တာဝန်ဝတ္တရားအရ မနေနိုင်

ပြန်ဘူး။ ကိုယ့်ဧည့်သည်အကြောင်း ကိုယ်သိတော့ အထုပ် ကောက်ဆွဲပြီး ကော့သောင်းအထိ လိုက်ရတော့တာပေါ့။

သင်္ဘောစထွက်ကတည်းက သူ့လူတွေ အကုန် ကိုယ့်ကို အထူးဧည့်သည်အတိုင်း ဧည့်ခံကြတယ်။ ဆိပ်ကမ်း ကနေခွာတော့ မစွပ်ရှောက် ကိုယ်ပါတယ်ဆိုတာ မြင်မှ သူ့အခန်းထဲ စိတ်ချလက်ချ ဝင်သွားတာ။ သူကလည်း ခေသု မဟုတ်ဘူးလေ...

အဲဒီလို ဆိပ်ကမ်းကမထွက်လာခင် တစ်ခု ရေးချင် တာက အဲဒီရွက်သင်္ဘောစပြီး ဆိပ်ကမ်းကပ်တဲ့နေ့ကတည်းက နောက်ဆုံးနေ့အထိ အဲဒီသင်္ဘောရဲ့ ဘောတံတားနားမှာ ကပ်နေ တဲ့ မိသားစုသုံးစုရှိတယ်။ သူတို့ တစ်သံတည်းထွက်တာက နာဂစ်ဖြစ်လို့ ဒီကိုရောက်လာတယ်။ နေစရာအိမ်မရှိလို့ ဒီအ နေတယ်ပေါ့။ Belle Ammie သင်္ဘောကလည်း နေတိုင်း ဘီးစားစရာ၊ အဝတ်အထည်ပေးတယ်။ အဲဒီမိသားစုအကုန်နဲ့ ကလေးတွေက ဆိပ်ကမ်းနားလာတဲ့ ဧည့်သည်တွေကို ဝိုက် စကတ်တွေရောင်းတယ်။ အဲဒီထိ အိုကေ...

မစွပ်ရှောက် ရောက်ကတည်းက သူလည်း ဘောတံ ကြည့်နေတယ် ထင်ပါရဲ့။ နောက်ဆုံးနေ့မှာ စုစုရေ နဲ့ အဲဒီမိသားစုတွေနဲ့ စကားပြောချင်တယ်ဆိုတော့ ခေါ်ပေးရတော့ တာပေါ့။

မစွပ်ရှောက် သူ့စည်းစိမ်တစ်ဝက်ကို ရောင်းချ ကိုယ်ပိုင် ပရဟိတတက္ကသိုလ် ဖွင့်ထားတယ်။ ကော့သောင်း မတက်နိုင်တဲ့ ကလေးတွေကို ကြိုက်တဲ့ဘာသာ လေ့လာလို့နေ ကျောင်း၊ အဲဒီမိသားစုအားလုံးရဲ့ကလေးတွေက English နဲ့ တော်တော်လေး ပြောနိုင်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကမ်းနားလမ်းက Austrian သံရုံးက အဖြူတစ်ယောက်က သူတို့ကို ညနေပိုင်း စကားပြောသင်ပေးထားတော့ သူတို့အား အတန်းပညာ သုံးလေးတန်းနဲ့ ရပ်ထားပေးမယ့် ပြောနိုင် တယ်။

မစွပ်ရှောက် မေးပေးပါ စုစုတဲ့... သူတို့ အပ်သလဲ။ ကလေးပညာရေးအတွက် အဲဒီကလေးတွေက အကြီးဆုံးကောင်လေး John ကို သူက အမေရိကန် ကျောင်းခေါ်ပြီး ကျောင်းထားပေးချင်တာ။ နည်းတဲ့အခွင့် လား။ ဘာလိုအပ်သလဲ မေးတဲ့။ အိမ်ငှားနေချင်တာ ကလေးတွေ ကျောင်းထားပါ့မယ်ဆိုပဲ။ မစွပ်ရှောက်

အဲဒီကလေးတွေထဲက အကြီးဆုံးကောင်လေး John ကို သူက အမေရိကားအထိ ကျောင်းခေါ်ပြီး ကျောင်းထားပေးချင်တာ

သားစုကို ဒေါ်လာ ၂၀၀၀ စီပေးပါ။ သို့ပေမယ့် နင်
မိမိတို့ပါ။ ပြီးရင် ငါ့ကို ပြန်ပြောပြပါဆိုတော့ကား အကုန်
ပေးပါ။ ရောက်ပြီပေါ့။

ပိုက်ဆံကိစ္စကို သူတို့ရှေ့ တစ်ခါတည်း ကိုယ့်ဆီ
မထားခဲ့တော့။ အဲဒီမိသားစုတွေ တပြုံးပြုံး။ ကိုယ်ကပြော
တုန်းက တစ်ပတ်ကြာမှ ပြန်ရောက်မယ်။ ကောသောင်း
အဲဒီအချိန် ဖုန်းဆက်ပါပေါ့။

အကျိုးနဲ့ သင်္ဘော စထွက်ကတည်းက လိုင်းမိတဲ့
အချိန်ကတည်းက ဝင်လာရင် သူတို့ခေါ်တာ သူတို့ငွေ ဘယ်တော့
မရဘူးလဲ။ အကြွေးတောင်းသလိုကို တောင်းတော့တာ။
အဲဒီကိစ္စ...

သင်္ဘောထွက်ပြီး ဒုတိယနေ့ညနေခင်း ရေလယ်မှာ
အသားတော့ ကပ္ပတိန်ကပြောတယ်။ စုစုရေ၊ ရေမိုင်
သင်္ဘောကမှာ ငါတို့သူဌေးရဲ့ သူငယ်ချင်းသင်္ဘောတစ်စီး
တယ်။ ဟိုကို နင်နဲ့ သူဌေးမအတူ ညစာသွားစားရ
သူတို့ ဖိတ်ထားတယ်တဲ့။ အိုခေပေါ့။

ညနေဘက် Speed boat အသေးနဲ့ ဟိုသင်္ဘောဆီ
အားလုံး အိုကေ။ မစွပ်ရောက ဖာချီနိုလေးကို
အောင် ထားခဲ့တယ်။ ဟိုရောက်တော့ အေးဆေး
လွန်းတာမှာမှ သူတင်းလာတာက အဲဒီသင်္ဘောရဲ့ပိုင်ရှင်
အသက် သူဌေးလေးသေသွားလို့ သေသွားတဲ့ဌေးရဲ့
အခု ဌေးလေးကို Clone လုပ်ထားတဲ့အချက်ကို
သူ့ထက်ကဲတဲ့သူကို တွေ့ရလို့။ စုစုရယ်၊
စာချိန်ကို ချစ်တာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ DNA နဲ့ Clone
တော့ လွန်တာပေါ့နော်တဲ့။ ကိုယ်လည်း ပြောရတယ်။
အဲဒါတော့ အိုဗာဖြစ်တယ်ပေါ့။ သူလည်း
လွန်တာပေါ့။

ကောသောင်းရောက်တော့ လျှောက်လည်နဲ့ နောက်
ထိုးတယ်က ကောသောင်းမှာ ကျန်ခဲ့တာကိုး။ သူတို့က
အသားကို ရွက်လွှင့်ပေါ့။ မခွဲခင် မစွပ်ရောက မျက်ရည်ပဲ
ပေါက်တော့၊ ကိုယ်လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ်။
အဲဒီတုန်း နှုတ်ဆက်ချင်တယ်တဲ့။ ကျေးဇူးရှင်က ကိုယ်
အားပေးပါ သူ့လျှာနဲ့ လိုက်လျက်တာ။ အို... သူ့ကိုပစ်ချပြီး
ပြန်ချင်တဲ့အထိပဲ။ သူ့ပိုင်ရှင်က ဘာပြောတယ်ထင်
တော့ နင်ကို တော်တော်ချစ်လို့ ငါ့သားက လျှာနဲ့

လျက်တာတဲ့။ သူကလွဲရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ အဲဒီလိုနမ်းတာ
မဟုတ်ဘူးတဲ့...။ မချီသွားဖြဲ ရယ်ပြီးအံ့သြရတယ်။

ကြုံရဆုံးရ ပိုက်တို့ရဲ့ဘဝ...။ မြန်မာပြည်ရဲ့ ထောင်
ချီနေတဲ့ ဧည့်လမ်းညွှန်တွေထဲ ကိုယ်မှရွေးပြီး ခွေးပိုက်ဖြစ်သွား
ရတဲ့ အဖြစ်က ဒီလို....

မြန်မာပြည်ရဲ့ ထောင်ချီနေတဲ့
ဧည့်လမ်းညွှန်တွေထဲ ကိုယ်မှရွေးပြီး

လူသားနှင့်ရှင်သန်ခြင်း

ကိုကိုနဲ့ကျွန်မ လက်ထပ်ပြီးလို့ တစ်လအကြာမှာ ကျွန်မ မေ့ထားတဲ့အရာတွေက အသစ်တစ်ဖန် ရှင်သန်လာခဲ့ပါတယ်။ ကိုကိုနဲ့ ကျွန်မ အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ နေပြည်တော်ကို ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မပါလာတဲ့အတွက် ကိုကိုက ကားကို ဖြည်းဖြည်းပဲမောင်းလာခဲ့ တယ်။ နေပြည်တော်ကိုရောက်တော့ မိုးချုပ်နေပါပြီ။ အလုပ်က မနက်ဖြန်မှဆိုတော့ ဒီတစ်ညတော့ နေပြည်တော်မှာပဲ ညအိပ်ရပါ မယ်။ ကိုကိုက သူတည်းနေကျ ဟိုတယ်ကိုပဲ တန်းမောင်းလာလိုက် တယ်။ ထိန်ထိန်လင်းနေတဲ့ မီးရောင်ကြောင့် အစိမ်းရောင်ဟိုတယ် ကြီးကို ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ လှမ်းမြင်ရတယ်။ ဟိုတယ်ကိုမြင်တာနဲ့ ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘူး။ ခေါင်းတွေ မူးလာတယ်။ ရင်ထဲအန်ချင်သလိုလို၊ ပျို့ချင်သလိုလို ဖြစ်လာတယ်။ ကိုကိုကို အဲ့ဒီဟိုတယ်မှာ မတည်းဖို့ ပြောမိတယ်။ ကိုကိုက ကျွန်မကို လှမ်းကြည့်ပြီး-

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဒီဟိုတယ်က ကိုကိုတည်းနေကျ၊ နေလို့ ကောင်းတယ် မိရဲ့”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ခေါင်း နည်းနည်းမူးလာလို့ပါ”

“ပင်ပန်းလို့နေပါလိမ့်မယ်။ ခဏလောက်နားလိုက်ရင် ကောင်းသွားမှာပါ မိရယ်”

ဆိုတာနဲ့ ဆက်မပြောဖြစ်တော့ပါဘူး။ ကားကလည်း ဟိုတယ်ရှေ့ကို ရောက်လာပါပြီ။ ဟိုတယ်ထဲဝင်လိုက်တာနဲ့ ကျောချမ်း သလို ဖြစ်မိတယ်။ ကောင်တာမှာ အခန်းသော့ယူပြီး ဝန်ထမ်းကောင် လေးရဲ့ အနောက်ကနေ လိုက်လာခဲ့တယ်။ ဓာတ်လှေကားထဲဝင်တော့ ညှို့ဖို့ဖို့ အပုပ်နံ့တစ်ခုရတယ်။ စိတ်ထင်တာလားဆိုပြီး သေချာအောင် ရှုကြည့်မိတယ်။ အနံ့က ရနေတုန်းပဲ။ ကိုကိုနဲ့ကောင်လေးက သတိ မထားမိတာလား၊ အနံ့မရတာဘဲလား မပြောတတ်ဘူး။ သူတို့နှစ် ယောက်ကတော့ စကားတပြောပြောနဲ့ ပြုံးလို့ရွှင်လို့...

တားရောကတ်ပေါ်မှ ကိုယ်တွေ့အဖြစ်မှန်များ-၁၁

နေခြည်(တားရော)

အခန်းထဲရောက်တော့ ခဏလောက်နားပြီး ရေချိုးလိုက်တယ်။ ရေချိုးခန်းထဲက ထွက်လာတော့ တိဗီကြည့်နေတဲ့ ကိုကိုက ခုတင်ပေါ်မှာ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်ကို အိပ်ပျော်နေပြီ။ ခဏကြာတော့ ဖုန်းဝင်လာတယ်။ ကိုကိုသူငယ်ချင်း ဆက်တာပါ။ နေပြည်တော်ရောက်တုန်းလေး တွေ့ချင်တယ်။ ဆုံချင်တယ်ဆိုတာနဲ့။ ကိုကိုသူငယ်ချင်း ချိန်းတဲ့ဆိုင်ကို ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။

မတွေ့တာကြာပြီဖြစ်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ သောက်လိုက်စားလိုက်နဲ့ စကားကောင်းနေကြတာ၊ ဆိုင်ပိတ်တော့ မယ်ဆိုမှ ထပြန်ဖြစ်တော့တယ်။ ဟိုတယ်ပြန်ရောက်တော့ သောက်ထားတဲ့အရှိန်နဲ့ အင်္ကျီတောင် မလဲနိုင်တော့ဘူး။ တစ်ခါတည်းကို အိပ်ပျော်သွားတော့တယ်...

‘အဟင့်... အဟင့်... အဟင့်’
‘အဟင့်... အဟင့်... အဟင့်’
ဘာအသံပါလိမ့်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ငိုတဲ့ အသံလိုပဲ ကြားနေရတယ်။

‘အဟင့်... အဟင့်... အဟင့်...’
ဟင်...၊ တကယ်ကြားနေရတာ သေချာတယ်။ မျက်လုံးနှစ်လုံးကို အတင်းဖွင့်ပြီး အသံလာရာဘက်ကို ကြည့်မိတယ်။ ခုတင်ခြေရင်းမှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်၊ ခေါင်းငုံ့ပြီး ထိုင်နေတယ်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ရေတွေစိုလို့။ ဝတ်ထားတဲ့ဂါဝန်က အဖြူရောင်ဆိုပေမယ့် အတော်လေး ညစ်နေပါပြီ။ ဆံပင်တွေက ရေစိုထားလို့ အချောင်းလိုက်တွေ ကျနေတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီနေရာမှာ လာနေတာလဲ မသိဘူး ဆိုပြီး လှမ်းမေးမိတယ်...

‘ဟိတ်ကောင်မလေး...၊ နင်ဘယ်သူလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီမှာ လာနေတာလဲ’

ကျွန်မ မေးနေတာကို ဘာမှပြန်မဖြေဘူး။ အနံ့... ဒီအပုပ်နံ့က ဓာတ်လှေကားထဲမှာ ရတဲ့အနံ့လိုပဲ။ ဒါဆိုရင်... ဒီကောင်မလေးမျှားလား...

‘ဟိတ်ကောင်မလေး... ညနေက ဓာတ်လှေကားထဲမှာပါလာတာ နင်မဟုတ်လား။ ကိုယ်ကလည်း နံလိုက်တာ

အရမ်းပဲ။ နင် ဒီဟိုတယ်မှာနေတာလား’

ကောင်မလေးက ကျွန်မမေးတာကို ဘာမှပြန်မဘဲ ငိုလို့သာနေတယ်။

‘ငါ့ဆီက ဘာလိုချင်တာလဲ၊ မြန်မြန်ပြော။ ပြီးရင်လည်း ပြန်တော့။ နင့် အနံ့ဆိုးကြီးကို မခံနိုင်ဘူး’
ငိုနေတဲ့ ကောင်မလေး ခေါင်းထောင်လာတာ နှုတ်ခမ်းတွေ လှုပ်လာတယ်။ တစ်ခုခုပြောမလို့ ပြင်ပြီးမှ မပြောတော့ဘဲ ခေါင်းကိုယမ်းပြီး ငိုနေတယ်။ ကျွန်မတစ်တိုလာတာနဲ့...

‘တော်ပြီ... တော်ပြီ ဘာမှလာမပြောနဲ့။ ငါ့အခန်းထဲကနေ အခု ထွက်သွား... သွား...’

‘မိ... မိ... မိ...’
ဒါ... ကိုကိုအသံပဲ။
ကိုကိုက ကျွန်မပခုံးကို လှုပ်ပြီးနှိုးနေတယ်။
‘ဟင်...၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုကို’
‘ဘာတွေအော်နေတာလဲကွာ။ လန့်လိုက်တာ။ သွား... ထွက်သွားနဲ့ အိပ်မက်မက်နေတာလား’

‘မသိဘူးကိုကို...၊ အိပ်မက်လား၊ ဘာလား မသိဘူး။ ကောင်မလေးတစ်ယောက် မိတို့ ခုတင်ကြီးပေါ်လာနေလို့။ သူ့ကို မောင်းထုတ်နေတာ’

‘ဖြစ်ရမယ် မိကတော့။ ကယောင်ကတစ်ယောက် ရေတစ်ခွက်လောက် သောက်လိုက်ဦး။ ကိုကိုတော့ တော့မယ်ကွာ’

‘အင်းပါ... အိပ်တော့ကိုကို။ မိ ရေသောက်ဦးမယ်’

ညအိပ်မီးလေးဖွင့်ထားလို့ အရာအားလုံးတောက်ဝါးလေး မြင်နေရတယ်။ ဖုန်းကနာရီကို ကြည့်မိတော့ မနက်နှစ်နာရီပဲ ရှိသေးတယ်။ ရေထသောက်ပြီး ငြိမ်လုပ်တော့၊ ချက်ချင်း အိပ်မပျော်ဘူး။ အိပ်မက်အကြီးတွေနေမိတယ်။ အိပ်မက်က အိပ်မက်မဟုတ်သလိုဘဲ ဖြစ်နေသလို မြင်နေရတာက ထူးဆန်းတယ်။ ကောင်မလေးက ဘယ်သူလဲမသိဘူး။ သူ့ကြည့်ရတာ တစ်ခုခု...

ခုတင်ခြေရင်းမှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်၊ ခေါင်းငုံ့ပြီး ထိုင်နေတယ်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ရေတွေစိုလို့

ထဲပဲ။ တော်ပါပြီ မတွေးတော့ပါဘူး။ စောင်ကို လည်ပင်း အထိယူခဲ့ပြီး မျက်လုံးမှိတ်ထားလိုက်တယ်။ အိပ်ပျော်မယ် ခြံတာ ရှိသေးတယ်...

‘အဟင့်... အဟင့်... အဟင့်...’

ဟင်... ကြားရပြန်ပြီ ။

ဒီတစ်ခါ အိပ်မက်မဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်။ ကြောက်စိတ်ကြောင့် ရင်တွေတုန်လာတယ်။ သိချင်စိတ်ကြောင့် နှုတ်လုံးဖွင့်ကြည့်မိတယ်။ ဘာမှမတွေ့ဘူး။ ငိုတဲ့အသံလည်း မတွေ့သွားတယ်။ ခေါင်းရင်းက မီးလုံးလေးကို ပိုလင်းလာ ဆောင် လှည့်လိုက်တယ်။ ကိုကိုအနားကို ကြောက်ကြောက်နဲ့ နှိုးနှိုး ကပ်မိတယ်။

လို့ကွာ’

‘အဲ့ဒါ အိပ်မက်မဟုတ်ဘူး ကိုကို။ အိပ်မက်လို့ ထင်ရတာ မှီကို တစ်ခုခုပြောချင်လို့ သူတို့ရောက်လာကြတာ’

‘ရှုပ်နေတာပဲ ဒေါ်မိမိရယ်။ သူတို့ဆိုတာ ဘယ်သူ တွေလဲ’

‘သူတို့ဆိုတာ အိပ်မက်ထဲက ကောင်မလေးနဲ့ ပါလာတဲ့သူတွေကို ပြောတာ’

‘အဲ့ဒီကောင်မလေးက ဘယ်သူလဲ။ မှီအမျိုးလား’

‘အမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ အဲ့ဒီကောင်မလေးက ဒီ ဟိုတယ်မှာရှိနေတဲ့ သရဲမလေးပါ’

‘ဟင်... သရဲမလေး...’

‘မိ... မိ ထစမ်းပါဦးကွာ၊ ဘာတွေဖြစ်နေတာ ဟင်... တစ်ညလုံးလည်း ကောင်းကောင်း မအိပ်ရပါလား’
‘စိတ်တိုနေတဲ့အသံနဲ့ ကိုကိုက ကျွန်မကို နှိုးနှိုးပြန် ပြီး ဒီတစ်ခါလည်း ကျွန်မ အော်မိပြန်ပြီနဲ့ တူပါတယ်။’

‘ကိုကို... ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဘာဖြစ်ရမှာလဲ မိအော်နေတာလေ။ ကိုကိုတောင် မသိဘူး။ ဘာအိပ်မက်တွေမက်နေတာလဲ မိရာ’

‘အိပ်မက်မက်နေတယ် ဆိုပေမယ့် တကယ်ဖြစ်နေ တယ်။ အဲ့ဒါကြောင့် ဒီဟိုတည်မှာမတည်းနဲ့လို့ မိပြောတာ’

‘ဘာတွေပြောနေတာလဲ မိ။ ကိုကိုတော့ နားမလည် ချေ’

‘အိပ်မက်ထဲမှာ ဒီတစ်ခါ ရောက်လာတာ ကောင်မ လေးတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး။ တခြားလူတွေရောပါ သေး။ ယောက်ျားတွေရော၊ မိန်းမတွေရော။ အခန်းအပြင်မှာ မရပ်နေကြတာမှ အများကြီးပဲ။ တချို့သူတွေဆို အင်္ကျီ ချောင်းပါဘူး။ မှီကို စကားလာပြောနေလို့ သူတို့ကို မောင်း သွင်းနေတာ’

‘ညကမက်တဲ့ အိပ်မက်ကို ထပ်မက်တာလား’

‘ဟုတ်တယ်... ကိုကို’

ကိုကိုက မျက်မှောင်ကြီးကျပြီးတော့...

‘သူကျမှပဲ အိပ်မက်ကို အပိုင်းလိုက် မက်ရတယ်’

ကျွန်မ သိတတ်စ အရွယ်ကတည်းက အိပ်မက် မက်ရင် သေပြီးသား လူတွေကိုပဲမက်တယ်။ အထူးသဖြင့် သေသွားတဲ့ ဆွေမျိုးတွေ၊ တစ်ခါတလေ အပြင်မှာ မသေသေး ပေမယ့် ကျွန်မအိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့ခဲ့တဲ့သူတွေဆိုရင် သိပ် မကြာခင်မှာဘဲ သေသွားကြတာမျိုးပေါ့။ ဘယ်နေရာကို သွားသွား၊ သေပြီးသားသူတွေက ကျွန်မအနားကို ရောက်လာ တတ်တယ်။ သူတို့ရောက်လာရင် စိတ်ထဲကနေ အလိုလိုသိ တယ်။ အနံ့ရတာမျိုး၊ ကြက်သီးထတာမျိုး၊ အသက်ရှူကျပ် တာမျိုး ဖြစ်တယ်။ အိပ်ပျော်နေသလိုလို၊ နှိုးနေသလိုလိုအခါမျိုး မှာလည်း သူတို့ကို တွေ့ရတတ်တယ်။ ညဘက်တွေများ တစ်ယောက်တည်း လမ်း မထွက်လိုက်နဲ့၊ ထွက်လိုက်တာနဲ့ နာနာဘာဝတွေကို မြင်ရတော့တာပဲ...။

တစ်ခါတုန်းကလည်း ည ၉ နာရီကျော်လောက် ရှိမယ်။ အလုံ၊ မနောဟရီရိပ်သာမှာနေတဲ့ သူငယ်ချင်းအိမ်က အပြန် ကားရပ်စရာမရှိတာနဲ့ လမ်းထိပ်က သစ်ပင်အောက်မှာ ရပ်ထားမိတယ်။ ကားရပ်တုန်းက သတိမထားမိဘူး။ အပြန် ကျတော့ အဲ့ဒီနေရာက အတော်လေး မှောင်နေတယ်။ ကား နားကို ခပ်သွက်သွက်လေး လျှောက်လာရင်း ကားတံခါးကို အဝေးကနေ ရှိမှစိန်လှမ်းဖွင့်တာ၊ တံခါးကမဖွင့်ဘူး။ လေးငါး ချက်လောက် မိနစ်လည်း မရဘူး။ ဘာများဖြစ်တာလဲပေါ့။ စိတ်ထဲ ထင်မိတယ်။ ကားနားရောက်တော့မှ တံခါးက အလိုလို

ညဘက်တွေများ တစ်ယောက်တည်း လမ်း မထွက်လိုက်နဲ့ ထွက်လိုက်တာနဲ့ နာနာဘာဝတွေကို မြင်ရတော့တာပဲ...

ပွင့်လာတယ်။ ကားထဲထိုင်ပြီး စက်နှိုးနေတုန်း ကြက်သီးတွေ ထ၊ ခေါင်းတွေ ကြိမ်းလာတာနဲ့ ဘေးကိုလှမ်းကြည့်မိတယ်။ မောင်မောင်မည်းမည်းနဲ့ သစ်ပင်အောက်မှာ တစ်ယောက်ယောက် ရပ်ကြည့်နေတာကို လှမ်းမြင်လိုက်တယ်။

ကြောက်တာနဲ့ ကားကို ခပ်မြန်မြန်ပဲ မောင်းထွက်လာခဲ့မိတယ်။ အဲဒီညကစပြီး သစ်ပင်နားမှာရပ်နေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို သုံးရက်တိတိ အိပ်မက်မက်တယ်။ အဲဒီမိန်းမရဲ့ မျက်လုံးတွေက ကြက်ဥလုံးလောက် ရှိတယ်။ အထဲကို ခွက်ဝင်နေတယ်။ ဆံပင်တွေက ဖြူဖွေးနေပြီးတော့ ကုပ်ဝဲလောက်အထိပဲရှိမယ်။ ခန္ဓာကိုယ်က အရိုးခြောက်လို ပိန်ကပ်နေတယ်။ အိသီယိုးပီးယားက AIDS ရောဂါသည်လိုမျိုးပေါ့။ ညညဆို အိပ်ပျော်ပြီဆိုတာနဲ့ အဲဒီမျက်နှာနဲ့ မိန်းမကြီးက အိပ်မက်လိုလို၊ တကယ်လိုလိုနဲ့ ရောက်ရောက်လာတတ်တယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ တစ်ခုခုကို မျှော်လင့်နေသလိုပဲ။ ဘုရားရှိခိုးရင်၊ အထူးသဖြင့် အမျှဝေတဲ့အခါမျိုးတွေဆိုရင် သူတို့တွေ ရောက်လာကြပြီ။

ကျွန်မ အကြောက်ဆုံးအချိန်ကို ပြောပါဆိုရင် အဲဒီအမျှဝေတဲ့အချိန်ကို အကြောက်ဆုံးပါပဲ။ အခုနောက်ပိုင်း ဘုရားရှိခိုးရင်တောင် အမျှ မဝေဖြစ်တော့ဘူး။ အဲဒီ နာနာဘာဝတွေ မမြင်ချင်လို့။ ဘုန်းကြီးတွေ၊ တခြား တတ်သိနားလည်တဲ့ ဗေဒင်ဆရာတွေနဲ့ သွားမေးကြည့်တယ်။ ခဏပဲ၊ ပြီးရင် ပြန်မြင်ရတာပါပဲ။ ဒီအဖြစ်အပျက်တွေက ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း သိနေ၊ မြင်နေကျဆိုတော့ မမြင်ရတဲ့သူတွေ အတွက်ကတော့ ယုံရခက်ခက်တွေပါပဲ။

ရွှေတိဂုံဘုရား ရောက်တိုင်း... ဘုရားရှေ့မှာ 'နာနာဘာဝတွေ မြင်ရတဲ့ဒုက္ခမှ အမြန်ဆုံး လွတ်ကင်းရပါစေ...'လို့ ဆုတောင်းမိတယ်။

တစ်နေ့...။

ကျွန်မအိမ်ကို အစ်မတစ်ယောက် တားရော့ကြည့်ချင်လို့ ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။ ပြောထားတဲ့ အချိန်ထက် စောပြီးရောက်လာခဲ့လို့ အစ်မက အားနာနေတဲ့ မျက်နှာနဲ့...

'ဆရာမရယ်... အားနာလိုက်တာ။ ကားကျပ်မှာ

စိုးလို့ စောစောထွက်လာခါမှ လမ်းကြောင်းကလည်း ရှင်းနေတယ်'

'ရပါတယ်... အစ်မရယ်။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ အပေါ်တက်လာရလို့ မောနေပြီနဲ့တူတယ်။ ရေသောက်ပါဦး အစ်မ'

'ရတယ် ဆရာမ၊ မသောက်တော့ပါဘူး။ အခုလေးတင် အအေးသောက်လာလို့'

'လာ... အစ်မ ဒီမှာထိုင်။ ဒါလေးဖြည့်ပေးနော်'

အစ်မကို စာရွက်လေးလှမ်းပေးလိုက်တယ်။ အစ်မနာမည်က မစုမာ (မမီမီ)၊ အသက်က ၃၈ နှစ်။ နေတာတော့ စမ်းချောင်းမှာပါ။

တားရော့ကြည့်တာ၊ ဒါတွေလိုလိုလား မေးရင် ကျွန်မအတွက်တော့ လိုတယ်လို့ပဲ ပြောပါရစေ။ သိချင်တာလည်း သိရပြီဆိုတော့၊ လုပ်ငန်းစပါပြီ။ စိတ်ကို ငြိမ်အောင်ထား၊ အာရုံတွေကို စုစည်းလိုက်ပြီး တားရော့ကတ်တွေနဲ့ အစ်မရဲ့ရှေ့မှာ ချထားလိုက်ပါတယ်။ ညာဘက်လက်နဲ့ တားရော့ကတ်ကို ချိုးခိုင်းလိုက်ပါတယ်။ အစ်မစုမာ ပထမဆုံး ယူလိုက်တဲ့ ကံကြမ္မာကတ်က [The Sun] ကတ်ပါ။

ကံအားက ရာခိုင်နှုန်းအပြည့် ရှိပါတယ်။ ဘဝအပြည့်စုံစွာနေရမယ့် သူတစ်ဦးပါပဲ။ တကယ်လည်း မှန်ပါတယ်။ အစ်မစုမာမှာ မိသားစုဝင် လေးယောက်ရှိပြီး ခင်ပွန်းသည်က လျှပ်စစ်လုပ်ငန်း လုပ်ပါတယ်။ အစ်မကတော့ အိမ်မှာပဲ သားနဲ့သမီးကို အနီးကပ် စောင့်ရှောက်နေသူပဲ။ စီးပွားရေးကံ၊ မိသားစုကံ၊ ငွေကံ အားလုံးကောင်းပါတယ်။ လိုအပ်တာဆိုလို့ အလှူလုပ်ပြီးတိုင်း အမျှဝေပေးဖို့ပါပဲ။ အစ်မကို အမျှဝေဖို့ ပြောလိုက်တာနဲ့ မျက်စိပျက်၊ မျက်နှာပူနဲ့ ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါရင်း...

'ဟင့်အင်း... အစ်မ ဘယ်တော့မှအမျှဝေတော့'

'ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်မရဲ့'

'တကယ်တော့ အစ်မမှာ တခြားမေးစရာ မရှိပါဘူး။ ဆရာမကို အစ်မအကြောင်းလေး ပြောပြချင်ချင်လို့ပါ'

'ဟုတ်ကဲ့အစ်မ... ပြောပါ။ ဘာများလဲ'

'အစ်မက ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သရဲတွေ မြင်တတ်တယ်။ တစ်နေ့တုန်းကလည်း အိမ်မှာ တီဗီထိုင်နေရင်း အခန်းတံခါးက ပွင့်လာတယ်။ အစ်မ

ကျွန်မ အကြောက်ဆုံးအချိန်ကို ပြောပါဆိုရင် အဲဒီအမျှဝေတဲ့အချိန်ကို အကြောက်ဆုံးပါပဲ။ အခုနောက်ပိုင်း ဘုရားရှိခိုးရင်တောင် အမျှ မဝေဖြစ်တော့ဘူး

အမှတ်တမဲ့ လေတိုက်လို့ ပွင့်လာတယ်ပဲထင်တာ။ တံခါးကို
ဖိတ်လိုက်တယ်။ သေချာအောင် လော့ခ်ပါ ချလိုက်တာ။
ထကြတော့ တံခါးက ပြန်ပွင့်လာတယ်။ အိမ်မှာက အစ်မ
ယောက်တည်း ရှိတာဆိုတော့ ကြောက်လိုက်တာ။ ချက်ချင်း
ယောက်ျားဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီးတော့ လိုက်သွားမိတဲ့အထိ။
အဲဒီနေ့က ရုံးမှာပဲ တစ်နေ့ကုန်တယ်။ ညနေ ကလေးတွေ
ဘုန်းကြီးပြီးမှ အိမ်ပြန်ဖြစ်တော့တယ်။

‘ဟုတ်လား... အစ်မက သရဲခြောက်တယ်လို့
ထင်လို့လား’

‘ထင်တာမဟုတ်ဘူး သိတာ။ အဲဒီနေ့က တံခါး
ပွင့်ပြီး ဝင်လာတာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ။ အသက်ငါးဆယ်
ခန့်လောက်ရှိမယ်’

‘ဟင်... အစ်မက မြင်ရလို့လား’

‘အင်း... မြင်ရတာလည်း ရှိတယ်။ စိတ်ထဲက
သိနေတယ်။ အဲဒီလိုတွေမြင်တယ်လို့ ပြောပြရင် အစ်မ
နဲ့ နေထိုင်မှုအဖွဲ့အစည်းက ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပြဖြစ်ဘူး။
အဲဒီတုန်းက မြင်တယ်ဆိုပေမယ့် သေသေချာချာကြီး မြင်ရတာ
မဟုတ်ပါဘူး။ အရိပ်လိုပဲ သဏ္ဌာန်မျိုးပေါ့။ အမျှဝေရင်
အိမ်ထဲမှာပေါ့။ မျက်လုံးမှိတ်တာနဲ့ ဘယ်ကဘယ်လို ရောက်လာ
တာနဲ့ မသိဘူး။ ပထမတစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက်၊ နောက်
တစ်ယောက် ငါးယောက် ဖြစ်လာတာ။ အဲဒါတွေကို ကြောက်တာနဲ့
အသံမထွက်တော့ဘူး’

‘အစ်မက သာမန်လူတော့ မဟုတ်ဘူးနော်။ သူများ
အိမ်ထဲမှာတွေ့ရတာကို မြင်တာ၊ အစ်မက ထူးခြားတဲ့သူပဲ’

‘အမယ်လေး၊ အဲဒီလို ထူးခြားတဲ့သူတော့ မမြင်ချင်
ဘူး။ ဆရာမရယ်။ သရဲမြင်လို့ ပြောင်းပြေးရတဲ့ အိမ်ပေါင်း
လည်း မနည်းတော့ဘူး။ အခုနေတဲ့အိမ်ဆို ပြောင်းလာတာ
မလွယ်လေးပဲ ရှိသေးတယ်။ အိမ်ထောင်သက် တစ်ဆယ့်
နှစ်မှာ ပြောင်းလာတဲ့အိမ်က ခုနစ်လုံးရှိပြီ။ ယောက်ျားက
အရမ်းကောင်းတဲ့သူမို့ တော်တော့တယ်။ အစ်မ
က သူတို့ကို မမြင်ချင်ဘူး။ မမြင်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ
ဆိုတာပဲ’

‘သူတို့က အစ်မဆီက အမျှလိုချင်လို့ လိုက်နေတာ
အရင်ဘဝတွေက ဆွေမျိုးတွေပေါ့’

‘ဟုတ်လို့လား ဆရာမရယ်။ ဆွေမျိုးတွေက နေရာ

အနံ့ရှိနေတာလား။ အခုက ဘယ်နေရာကိုသွားသွား၊ သူတို့နဲ့ကို
မလွတ်တာ။ ငယ်သူားတုန်းကလည်း တွေ့ခဲ့သေးတယ်။
အဲဒီတုန်းကဆိုရင် ယောက်ျားပါတွေတာ။ အဲဒီတော့မှ သူပါ
ယုံသွားတာ။ အရင်ကဆို အစ်မ ဘယ်လောက်ပြောပြော
အပိုတွေပြောတယ်ထင်တာ’

‘ဟုတ်လား... ဘယ်လိုခြောက်တာလဲ အစ်မ’

‘အဲဒီတုန်းက သားနဲ့သမီး ပါပါတယ်။ ဟိုတယ်
ရောက်တော့၊ အစ်မ ခေါင်းမူးနေတာနဲ့ ခဏလဲနေတာ။ တံခါး
ကို ‘ဘုတ် ဘုတ် ဘုတ် ဘုတ်’နဲ့ လာပုတ်တယ်။ အစ်မက
ကလေးတွေရောဆော့ပြီး ပြန်လာတယ်ထင်တာပေါ့။ ထကြည့်
တော့ အပြင်မှာ ဘယ်သူမှမရှိဘူး။ အစ်မကတော့ သိပြီ၊
ဒီဟိုတယ်မှာလည်း ရှိနေပြီဆိုတာ။ ယောက်ျားကိုပြောပြတယ်။
သိပ်မယုံချင်ဘူး။ ညလည်းကျရော သူပါ အသံတွေကြားရတာ။
အဲဒီတော့မှပဲ ယုံတော့တယ်’

စိတ်ပျက်နေတဲ့အစ်မကို ပိုသေချာအောင် တားရော
ကတ်တွေကို ရွှေ့ချပေးပြီး ကတ်နှစ်ကတ် ရွေးခိုင်းလိုက်ပါ
တယ်။ ယူလိုက်တဲ့ ကတ်နှစ်ကတ်က ‘Death & Temper-
ance’ ဒီကတ်တွေရဲ့အဖြေက သိပ်ကိုတိကျတယ်။ အစ်မ
စုမာက ဝိညာဉ်လောကသားတွေအတွက် အလှူဒါနဖြုတ်ပြီး
အမျှဝေပေးရမယ့် သူတစ်ဦးပါပဲ။ ဘယ်နေရာကိုပဲသွားပါစေ၊
ရောက်နေပါစေ ကျွတ်ချိန်တန်တဲ့ ပြိတ္တာတွေက အစ်မအားကို
ရောက်လာတာမျိုး၊ ဒါမှမဟုတ် အစ်မက သူတို့ရှိတဲ့နေရာကို
သွားရတာမျိုး ဖြစ်နေပါလိမ့်မယ်။ အစ်မကို ပြောပြတဲ့အချိန်
မှာ ကျွန်ုပ်မျက်နှာတစ်ခုလုံး ကြက်သီးတွေထလာသလို၊ အစ်မ
မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး နီရလာတယ်။ မျက်ရည်တွေဝဲလာတယ်။
လက်နှစ်ဖက်စလုံးမှာလည်း ကြက်သီးတွေထနေတယ်။ ဒီလို
ဖြစ်လာပြီဆိုရင် ပိုပြီးတော့သေချာတယ်။

ဝိညာဉ်လောကသားတွေက သူတို့အကြောင်းပြော
ရင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သိစေချင်ရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့ ပြတတ်
ကြပါတယ်။ အစ်မကို နားလည်အောင် သေချာရှင်းပြရပါ
တယ်။

‘အစ်မ အခုနေတဲ့ အိမ်မှာတော့ သရဲမရှိပါဘူး။

သရဲမြင်လို့ ပြောင်းပြေးရတဲ့ အိမ်ပေါင်းလည်း မနည်းတော့ဘူး။
အခုနေတဲ့အိမ်ဆို ပြောင်းလာတာ လပိုင်းလေးပဲ ရှိသေးတယ်

တစ်နေ့က ရောက်လာတယ်ဆိုတာကလည်း တခြား တစ်နေရာက အကူအညီလိုလို့ ရောက်လာတာမျိုးပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

ပြိတ္တာတွေကို မမြင်ချင်ဘူးဆိုရင်တော့ အစ်မ... ကုသိုလ်လုပ်ပါ။ နေ့တိုင်း အမျှဝေပါလို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

နှစ်ပတ်လောက် ကြာတော့...

အစ်မစုမာနဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ကျွန်မအိမ်ကို ရောက်လာပြန်တယ်။ အစ်မရဲ့သူငယ်ချင်းက တားရောမေးချင်တယ်ဆိုတာနဲ့ လိုက်ပို့တာပါ။ အစ်မသူငယ်ချင်းကို တားရောကြည့်ပေးပြီးတော့၊ အစ်မက ကျွန်မကို မေးခွန်းဆန်းဆန်းတွေနဲ့ စကားစလာတယ်။

‘ဟိုရက်က ဆရာမပြောသလို၊ ညနေပိုင်း ဘုန်းကြီးငါးပါးနဲ့ ဝါဆိုသင်္ကန်းကပ်တယ်။ မကပ်ခင် တစ်ရက်ကတည်းက ပုစဉ်းတွေ၊ လိပ်ပြာတွေ အိမ်ရောက်လာတယ်။ ယင်ကောင်အကြီးကြီးတွေ၊ ပိုးဟပ်တွေလည်း ထွက်လာတယ်။ အမျှဝေပြီးတဲ့ နောက်နေ့ကျတော့ ဘယ်ရောက်သွားမှန်းကို မသိတော့ဘူး’

‘အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်တတ်တယ် အစ်မရဲ့’

‘နောက်ရှိသေးတယ်။ အစ်မ၊ ဘယ်သွားသွားတီကောင်နဲ့ကင်းခြေများတွေက ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘူး၊ များများလာတယ်။ အစ်မက တီကောင်ကို ကျားထက်ကြောက်တယ်။ အဲဒီအကောင်တွေက ပထမဆို မရှိဘူးနော်။ နောက်မှများများလာတာ။ အစ်မဆို ပိုးသတ်ဆေးတွေ ပေါင်းစုံဝယ်ထားတာ။ ဆေးတွေနဲ့ ဘယ်လောက်ပဲ လုပ်လုပ်၊ လုပ်တုန်းခဏပဲ။ တော်ကြာ ပြန်ရောက်လာတာပဲ။ အစ်မအိမ်ကလည်း တိုက်အိမ်ပါ။ မြေစိုက်အိမ်ဆိုရင်လည်း ထားပါတော့။

ပြီးတော့ အစ်မက သူများထက်ကို အသန့်ကြိုက်တတ်သေးတာ။ အိမ်မှာ ဘာပစ္စည်းမှကို များများမထားဘူး။ အကောင်တွေလာမှာစိုးလို့၊ ကုန်ကုန်ပြောရရင် ထမင်းဟင်းတောင်ချက်မစားဘူး အမေတွေအိမ်မှာပဲ စားဖြစ်တာများတယ်။ အဲဒီလောက် သန့်အောင်နေပါရက်နဲ့ ဘာလို့ အကောင်တွေက ရောက်ရောက်လာမှန်း မသိဘူး။

တစ်ခါတလေ ငါ မကောင်းတဲ့ဘဝကများ လာတာ

လားဆိုပြီး စိတ်ကုန်မိတယ်’

‘အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး အစ်မရဲ့... အကောင်တွေက သာမန်မဟုတ်ဘဲ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်နေတတ်တာဆိုရင်တော့ အစ်မဆီက အမျှလိုချင်လို့ လာနေတာဖြစ်လိမ့်မယ်’

‘ဘာလို့ အစ်မဆီက အမျှကိုမှ လိုချင်နေရတာလဲ မသိဘူးနော်’

‘အစ်မကို ဥပမာလေးတစ်ခု ပြောပြမယ်။ ရှေးတုန်းက မိဖုရား၊ သို့မဟုတ် ဘုရင်မတစ်ယောက်ရဲ့ နောက်တော်ပါးမှာ အခိုင်းအစေတွေဆိုတာ ရှာနဲ့ထောင်နဲ့ချီပြီး အများကြီးရှိတယ်။

မိဖုရားက ကုသိုလ်တစ်ခု၊ အလှူအတန်းတစ်ခုဖြုလုပ်မယ်ဆိုရင် မိဖုရားရဲ့ စေတနာကုသိုလ်စိတ်က ရာနှုန်းပြည့်ဖြစ်နိုင်ပေမယ့် နောက်တော်ပါးတွေကတော့ မိဖုရားကို ကူညီပေးရတဲ့သူတွေမို့ စေတနာကုသိုလ်စိတ် ရှိချင်လည်းရှိမယ်။ မရှိချင်ရင်လည်း မရှိနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ကံအကျိုးပေးတွေလည်း ကွာသွားပါလိမ့်မယ်။ ကုသိုလ်များတဲ့မိဖုရားက လူဖြစ်နတ်ဖြစ် ဘဝများစွာ ကျင်လည်နေရပေမယ့် နောက်တော်ပါးတွေကတော့ ကုသိုလ်ကံနည်းလို့ ပြိတ္တာဘဝများရနေခဲ့ရင် အဲဒီဘဝနဲ့ အမျှဝေပေးမယ့်သူကို စောင့်ရပါတယ်။

ပြိတ္တာတွေက လူထက် ဘဝနိမ့်ကျတယ်ဆိုပေမယ့် ဘယ်သူကဖြင့် ကုသိုလ်ရှိတယ်၊ ဘယ်သူကဖြင့် အမျှဝေပေးရင် သူတို့ ကျွတ်လွတ်နိုင်တယ်ဆိုတာကို သိကြပါတယ်။ သူတို့ ကျွတ်ချိန်တန်ပြီဆိုရင် အမျှဝေပေးနိုင်တဲ့ လူနောက်ထပ်ပုံစံမျိုးစုံနဲ့ လိုက်လာတတ်ကြပါတယ်။ မိဖုရား အမျှဝေကျွတ်မယ့်သူတွေဆိုရင် အဲဒီမိဖုရား အမျှမဝေမချင်း မိဖုရားနောက်ကို လိုက်နေရပါလိမ့်မယ်... ကျွန်မပြောတာ နားလည်မလား အစ်မ’

‘ဪ... အဲဒီလိုလား။ နားလည်ပါပြီ ဆရာမရယ်။ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ တကယ်ပါ။ ဆရာမပြောသလိုဆိုရင် အရင်ဘဝတုန်းက ကျွန်မလည်း မိဖုရားများ ဖြစ်ခဲ့သလား မသိဘူးနော်’

‘ဟုတ်မှာပေါ့၊ အစ်မရယ်။ အခုတောင် ဒီလောက် ချောနေတာ၊ အရင်ဘဝက မိဖုရားဖြစ်နိုင်တယ်’

ကျွန်မပြောလိုက်တဲ့ စကားကြောင့်- အစ်မ တဟားဟားနဲ့ ထရယ်တယ်။ အစ်မကိုကြည့်

အစ်မ ဘယ်သွားသွား တီကောင်နဲ့ကင်းခြေများတွေက ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘူး၊ များများလာတယ်

အခုမှ စိတ်ပေါ့သွားပုံရတယ်။ အစ်မနဲ့ သူငယ်ချင်း
သောက်၊ ကျွန်မကို ကျေးဇူးတင် နှုတ်ဆက်စကားပြောပြီး
ပြန်သွားကြပါတယ်။

အစ်မစုမာ ပြန်သွားမှ အရင်ကဖတ်မိတဲ့ မိမိသာရ
ကြောင်းကို သတိရမိတယ်။

ဂေါတမဘုရားရှင် လက်ထက်မှာပေါ့။ မိမိသာရ
ပြောတာ ဘုရားရှင် သီတင်းသုံးဖို့အတွက်တဲ့ ကျောင်းဆောက်
လှူဒါန်းခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အလှူဒါနကိုတော့ ရည်စူး
အလှူမလုပ်၊ မေ့လျော့နေခဲ့တယ်။ ညအခါကျတော့ ဘဝ
ပေါင်းစွာက တော်စပ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဆွေမျိုးပြိတ္တာတွေက သံပြာ
ဆိုးကြီးတွေနဲ့ စူးရှကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်ကြတဲ့အသံကို
ကြားရလို့ မင်းကြီးက အရမ်းကို ထိတ်လန့်မိခဲ့တယ်။ မနက်မိုး
တောက်နဲ့ မြတ်စွာဘုရားဆီသွားပြီးတော့၊ ညက ကြားရတဲ့
အကြောင်းကို မေးလျှောက်တာပေါ့။ မြတ်စွာဘုရားက
ပြောတိုက်...

‘မကြောက်ပါနဲ့ မင်းကြီး။ ညကကြားရတဲ့ အသံ
ဆွေမျိုးတွေရဲ့ အော်သံပါ’

‘ဘုရား... ဆွေမျိုးတွေရဲ့ အော်သံ...’

‘မှန်ပေတယ် မင်းကြီး။ ပြိတ္တာတွေက ဘုရား
ကျောင်း ကာလပတ်လုံး သင်မင်းကြီးကိုသာ စောင့်မျှော်
နေတယ်။ သင်မင်းကြီးက ယမန်နေ့ကပြုလုပ်ခဲ့တဲ့ အလှူ
အလှူမလုပ်၊ ဟစ်အော်ဆန္ဒပြခြင်းသာ ဖြစ်ပေတယ်’

‘အရှင်ဘုရား... အခု အမျှပေးဝေရင် သူတို့ရနိုင်
တာ... ဘုရား’

‘ရနိုင်ပါတယ်... ဒကာတော်’

မိမိသာရမင်းကြီးက နောက်ထပ်တစ်ခါ မြတ်စွာ
ဘုရားဆီသွားတော် အရှင်မြတ်များကို နန်းတော်ကိုပင့်ပြီး
အော်ဟစ်လှူတယ်။ မြတ်စွာဘုရားက တန်ခိုးတော်နဲ့ ပြိတ္တာ
များကို မင်းကြီးမြင်အောင် ဖန်ဆင်းပေးလိုက်တယ်။
အော်ဟစ်လှူတဲ့ နန်းတော်နံရံတံခါး အပြင်ဘက်မှာ အစုလိုက်၊
အစုလိုက်ရပ်နေတဲ့ စားရမဲ့၊ ဝတ်ရမဲ့ ပြိတ္တာတွေကို မြင်ရ

‘ဖြစ်မှဖြစ်ရလေခြင်း’ လို့ ကရုဏာသက် သနားစိတ်
ဝင်မိတယ်တဲ့။ မင်းကြီးက ကုသိုလ်အလှူကို ရေစက်ခွက်ကို
ကိုင်ပြီး... အမျှပေးတယ်။

‘ငါပြုတဲ့ ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေကို... ငါ၏
ဆွေမျိုးတို့အား အမျှပေးဝေပါတယ် အားလုံးအမျှရကြပါစေ’
လို့ ပြောပြီး ရေစက်သွန်းချလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဆင်းရဲ
ချို့တဲ့နေတဲ့ ပြိတ္တာတွေအားလုံး ရွှေရောင်တောက်ပတဲ့ နတ်တွေ
ဖြစ်ကုန်တယ်။ အားလုံးကို မြင်နေရတဲ့အတွက် မင်းကြီးလည်း
ဝမ်းသာပီတိစိတ်တွေ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားခဲ့တဲ့ မိမိသာရမင်းကြီး
အကြောင်းကို လေ့လာကြည့်မယ်ဆိုရင် ဆွေမျိုးပြိတ္တာဆိုတာ
ဘဝပေါင်းများစွာက တော်စပ်ခဲ့ကြတဲ့ ပြိတ္တာတွေရှိနိုင်သလို၊
ယခုဘဝမှာလည်း ကျွန်မတို့ရဲ့ ဆွေမျိုးတွေထဲက သေသွားပြီး
ပြိတ္တာဖြစ်နေတဲ့သူတွေလည်း ရှိနိုင်တာပါပဲ။ သာမန်လူတွေ
မို့သာ ပြိတ္တာတွေကို မမြင်နိုင်တာပါ။ ပြိတ္တာတွေကတော့
နေရာတိုင်းမှာ ရှိနေပါတယ်။ တကယ်လို့များ ပြိတ္တာတွေထဲမှာ
ကျွန်မတို့ကို ကျွေးမွေးပြုစုခဲ့တဲ့ ဘဝအဆက်ဆက်က တော်စပ်
ခဲ့ကြတဲ့ မိဘတွေများ ရှိနေခဲ့၊ ကျန်နေခဲ့၊ စောင့်မျှော်နေခဲ့မယ်
ဆိုရင်...။

ကံကောင်းထောက်မစွာ လူ့ဘဝ ရလာတဲ့အခိုက်
စေတနာကုသိုလ်စိတ်လေးဖြင့် ဘာလေးပဲလှူလှူ၊ ဒါနကုသိုလ်
အစုစုတို့ကို ဘဝအဆက်ဆက်က တော်စပ်ခဲ့ကြကုန်သော
ဆွေမျိုးပြိတ္တာများနဲ့အတူ လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာ၊ သတ္တဝါအပေါင်း
တို့ကို အမျှပေးဝေကြပါလို့ တိုက်တွန်းပါရစေ။

ညအခါကျတော့ ဘဝပေါင်းများစွာက တော်စပ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဆွေမျိုးပြိတ္တာတွေက သံပြာဆိုးကြီးတွေနဲ့
စူးရှကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်ကြတဲ့အသံကို ကြားရလို့ မင်းကြီးက အရမ်းကို ထိတ်လန့်မိခဲ့တယ်

အုတ်တံတိုင်းနောက်ကွယ်က

“ဟော...ဘယ်သူများလဲလို့ ဒေါ်ဘဲဥကြီးပဲ
ကိုး”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်”

“ကိုင်း...ထုံးစံအတိုင်းပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်... ထောင်မှူးကြီး”

“ဒီတစ်ခါ ဘယ်လောက်တောင်တုံး”

“သုံးလတည်းပါရှင့်၊ အဟွတ်...ဟွတ်...
အဟွတ်”

“ဟော...ဒီချောင်းကြီးကိုပါ သယ်လာပြန်ပ
လား။ အရင်တစ်ခေါက်တုန်းက အမြစ်ပြတ်အောင်
ကုသပေးလိုက်လို့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်း ပျောက်ပြီးသား
လေ...ဘယ်နှယ့်”

“ဟုတ်ကဲ့...ဒီလိုပါပဲ၊ ထောင်မှူးကြီး...
အဟွတ်...အဟွတ်”

ထောင်ကျမှတ်ပုံတင်စာအုပ် ဧရာနန္ဒအထူးကြီး
ကို အားကြီးခနဲရေးသားမိရာမှ မောကြည့်လိုက်သည်
နှင့် ဖောက်သည်ဟောင်းကြီးကို တည့်တည့်တန်းတိုး
သည်။

သည်ကနေ နံနက်တစ်ခင်းလုံး မိန်းမထောင်
ဘက် အမျိုးသမီးထောင်ကျဆောင်မှာ ထောင်ကျလူ
သစ် ကြည့်၊ မှတ်ပုံတင်၊ လောဘာချ စသည်စသည်

စောရနက္ခတ်

ဇေယျမင်းသျှင်

လုပ်ရိုးလုပ်မြ၊ ထောင်ထုံးစံအလုပ်တွေကို ဖင်ပူခါးချည့် အောင် ကုန်းကျုံးလုပ်နေခဲ့ရာ လူက တော်တော်ကလေး ဖားနေပြီ။ တစ်အောင်တစ်ဖြတ် နားချင်ပြီ။

သည်အခိုက်မှာပင် ဒေါ်ဘဲကြီးကို မျက်စိစူးလိုက် မိခြင်း ဖြစ်၏။

“ကဲဟေ့ သင်းသင်းဆွေရေ...ခဏကလေး ကျောဆန့်ရင်း နားကြဦးစို့ရဲ့။ ကျောတွေလည်းတောင့်၊ ဖင်တွေလည်း ပူလှပြီ”

“ဟုတ်...ဆရာ၊ ခင်မဲ့ရေ”

“ရှန်...လာပြီ အစ်မ”

ဖြူနွဲ့နွဲ့၊ ပိန်ကိုင်းကိုင်း ထောင်မှူးတပည့်မလေးကို ခဏနားဖို့ အသိပေးရ၏။ ရှေ့မှာ သည်တစ်လအတွင်း လူသစ် မကြည့်ရသေး။ လောဘာ မချရသေးသည့် မယ် မင်းကြီးမတွေ တစ်လှေကြီး ကျန်နေသေးသည်။ ထောင် အပြင်မှာ ဣတ္ထိယတွေမှ ကျန်ပါသေး၏လော မသိ။

ခက်သည်။ ခက်လိုက်သမှ သိပ်ခက်သည်။

ထောင်ဆိုသည့်အရပ်က လမ်းဆုံလမ်းထောင့်တွေ မှာ တွေ့ရတာတို့မြ ရေဆိုးအိုင်တွေလို ဖြစ်သည်။ မြေနိမ့်နိမ့် ချိုင့်ကျကျနေရာမျိုး၌သာ ရှိမြ။ ရွံ့တွေဗွက်တွေ ဗလပွ၊ အမှိုက်သရိုက် ဒိုက်သရောတွေ ပေါင်းလန်၊ ရေပုပ်ရေညစ် တွေ ထုနှင့်ထည်နှင့် အနံ့အသက်ဆိုးတွေ တဟောင်ဟောင် မသတိချင်စရာ။ ရေဆိုးအိုင် အကြီးအသေးတွေ မြို့အနှံ့၊ နယ်အနှံ့၊ ရပ်ကွက်အနှံ့မှာရှိ၏။ သူ့အိမ်ကိုယ့်အိမ်က စွန့်ပစ် ရေဆိုးမှန်သမျှ နောက်ဖေးလမ်းကြားထဲ ဗွမ်းခနဲ၊ ဗွမ်းခနဲ ပစ်စလက်ခတ်ပက်ကျ၊ သွန်ချပစ်လိုက်ဖို့ ဝန်မလေးတတ် ကြသကဲ့သို့ အိမ်ကြိုအိမ်ကြား ဟိုမှသည်မှ ပင့်ကူအိမ်ဖွဲ့ သလို စီးဆင်းလာမြ ရေအညစ်အကြေး၊ အမှိုက်ဒိုက်သရော တွေကို ကျော်ဟဲ့ခွဟဲ့သာ လုပ်ကောင်းလုပ်မည်။ ရေဆိုး တွေပါကောဟု သိသိမှတ်မှတ်ဖြင့် ရှင်းဖို့လင်းဖို့ စိတ်ကူး မည့်သူကား ဝေလာဝေး။ အနံ့ဆိုးပေါင်းစုံ ပုပ်အဲ့ဟောင်နံ နေလည်း ကိုယ့်နှာခေါင်းကိုယ်ပိတ် တိတ်တိတ်ကလေးပဲ လွတ်ကြောင်း ရှာတတ်ကြစမြ။

သည်နှယ်သာပဲ။

လူဝန်းကျင်၊ လူအသိုက်အဝန်းထဲမှ လက်ကြား ရေယိုစိမ့်ကျလာသည့် လူမှုအမှိုက်သရိုက်၊ အညစ်အထေး

ကိုကိုမမများကိုဖြင့် ကျော်ဟဲ့နင်းဟဲ့ မျက်စိထဲမထားချင် ကြ၊ မကောင်းထောင်ပို့၊ တို့လက်ကလွတ်၊ ဗြတ်ဟုသဘော ထား၊ အရင်အမာကြီးတွေ အနန္တနှင့် ဂတ်ပို့ရုံးပို့၊ အဲ... နောက်ဆုံးဂိတ်ထိုးတော့ ထောင်။ ဤလိုပုံဖြင့် မြန်မာပြည် တန်တလျား ထောင်ကြီး၊ ထောင်ငယ်တွေ၌ ဒုစရိုက်မောင် မယ်တွေ တင်းကျမ်း ပြည့်နေရလေသည်မှာ ဘာဆန်း သနည်း။

ယခုပင်...ကြည့်။

တစ်လနေနေ၊ တစ်လဆန်းဆန်း ထောင်မကြီး ဘက်က ကိုယ်တော်ချောတွေနှင့်သာ နပန်းလုံးနေခဲ့မိပြီး မိန်းမထောင်ဘက်ကို ခြေဦး မတည့်မိခဲ့ရာ ကြည့်ပါဦး၊ တစ်လခန့်အတွင်း လူသစ် မကြည့်ရသေးသည့် မိန်းမ ထောင်ကျလူသစ်များ တစ်ရာစွန်းစွန်းခန့် ရှိနေပြီပါကော။ နည်းသလားလို့။ အင်း... မိန်းမတွေလည်း ထောင်ကျ တန်းကျဖို့ သိပ်ကြောက်ကြလှသည့် ခေတ်ကြီးမဟုတ် တော့ပါပြီကလား။

“ဒေါ်ဘဲကြီး”

“ရှင်”

“လာဗျာ...လာထိုင်စမ်းပါဦး”

“ရပါတယ် ထောင်မှူးကြီးရှင်။ ကျွန်မ ဒီအတိုင်း ပဲ ရင်နေလည်း ဖြစ်ပါတယ်”

“ဟာ...မဟုတ်သေးပါဘူး။ ကျွန်တော်က ကော် ဖီပူလေး တစ်ခွက်လောက် တိုက်ချင်လို့ပါ။ ရော့...မုန့် တွေလည်း စားဦး”

အလှူလက်ဖက်ဖြင့် လက်ဆောင်တတ်သည် ပြောချင်ပြော။ ထောင်ကျဆောင် အဆောင်မှူး၊ ထောင်မှူး ကြီး ဒေါ်တင်တင်အေးနှင့် သူတပည့်၊ တန်းစီးခင်မဲ့တို့က ဧည့်ဝတ်ကျေထားသည့် ကော်ဖီမစ်နှင့် ဘီစကွတ်မုန့်၊ ပန်းသီး၊ လိမ္မော်သီးပန်းကန်တွေကို ဒေါ်ဘဲကြီးဘက် အသာတွန်းပို့မိ၏။ ကိုယ်တိုင်ကား ရေနွေးကြမ်းပူပူကလေး နှင့်၊ အရီးတောင်း ကြက်ခြေနီသုပ်ကလေးနှင့် ဇိမ်တွေ နေမိ။

ဒေါ်ဘဲကြီးက ခွေးခြေနံကလေးပေါ်မှာ ဖင်တစ် ခြမ်းမိရုံ ကျုံ့ကျုံ့ထိုင်လျက်၊ ပန်းသီးတစ်လုံးကို တကျွမ်း ကျွမ်း ကိုက်စားနေသည်။

တစ်လခန့်အတွင်း လူသစ် မကြည့်ရသေးသည့် မိန်းမထောင်ကျ လူသစ်များ တစ်ရာစွန်းစွန်းခန့် ရှိနေပြီပါကော

ဆရာနှင့်တပည့်၊ ထောင်မှူးကြီးနှင့်အကျဉ်းသူ၊
ဆက်ဆံရေး သဘော သဘာဝအရမို့သာ ဒေါ်ဘဲဥ၊
ဒေါ်ဘဲဥဟု နှုတ်ကျိုးနေလေငြား ဘွားတော်ကြီးအသက်က
အမေတို့နှင့် သူတင်ကိုယ်တင် မတိမ်းမယိမ်း။
အဆီဆယ်ကို စွန်းစွန်းကလေး ကျော်ဦးမည်။

ဒေါ်ဘဲဥဟု တွင်လာပုံက သင်းသည်။ အင်းလေ
အနီကီဗီ၊ ဝါသနာဘာကီ၊ ရူပကာနှင့် ကွက်တိကျအောင်
ဆိတ်ပေါက်ရှာရှာ နာမည်ပြောင်တွေကို ကတ်သီးကတ်
သတ် ရှာဖွေပေးတတ်ကြလွန်းသည့် ထောင်ထဲမှာဖြင့်
အန်ဘူးဟု ဆိုချင်ဆိုနိုင်သည်။

သူမ ကိုယ်ပေါက်ကိုယ်ရောက်က ဘဲဥကလေးလို
အလှူလုံး၊ ပွေးပွေးဖြူဖြူ မဟုတ်၊ ပြောင်းပြန်။ အရပ်
ညိုညို၊ ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ ခြေတံရှည်များက ပို၍ရှည်သည်။
အလျှောက်လျှင် ဆတ်တောက်ဆတ်တောက် သွား
သည်။ မျက်နှာမှာ ပါးရိုးကြီးများက သတိမပြုမိဘဲ မနေ
နိုင်ဘက်အောင် ငေါထွက်နေသည်။ ဆံပင်ပြောင်းဖူးမွေး
အောင်ကွဲတံကို မရမက စု၍ထုံးထားသည့်တိုင် ကြက်
အောင်ညှင်းကလေးလို ထောင်တောင်တောင်ကလေး ဖရို
ဖရဲနေတတ်သည်။ မျက်အိမ်ကို အကြီးကြီး၊ ထူးထူး
ခြုံခြုံ သူငယ်အိမ်က နက်မှောင်နေသည်။ မျက်ဝန်း၌
အနီတစ်ရာကို ဇွတ်အမွေ ထိန်းချုပ်ထားရသည့် အမူ
အရာမျိုး ပေါ်နေသည်။ အမြဲတစေ သောကရိပ်ဝေနေ
သည့် ရုပ်မျိုး။ အသားအရေက နေလောင်ထားသည့်
အကြည့်ရောင်။

သူလက်ဖဝါးမှ လက်ချောင်းကြီးများသည် အရပ်
အကျဉ်းတန်စွာ ကားထွက်နေ၏။ ပြီးလျှင် လက်
ချောင်းများက မညီ။ ကွေးကွေးကောက်ကောက်၊ တွန့်တွန့်
တက်တက်တွေ သို့ပေသော်မှ ထိုလက်ချောင်းများက ကျိုး
ကွဲနေပြန်သည်။ ဖျတ်ခနဲဖျတ်ခနဲ လှုပ်ရှားတတ်သည်။
အဆိုးဆုံးမှာ ဒေါ်ဘဲဥကြီး၏အသံ၊ စူးရှအက်
ကျသည့်အသံ ဖြစ်သည်။ ကျောက်စရစ်ခဲများကို သွပ်ပြား
အောက်သို့တွင်တင်လျက် ဂဝံ ကုန်းမြေပြောင်ပြောင်မှာ
ကျောက်ချိတ်ခွဲလာသည့် အသံမျိုး၊ နားဝင်ဆိုးလှ၏။
အသံ သူမကြီး အရွှင်လျက် ခြောက်ကပ်ကပ် အက်ကွဲ
ကျသည့် ချိတ်ချိတ်ရယ်နေတတ်သေးရာ ရယ်သံလား။

ဝမ်းပန်းတနည်း ငိုသံများလား၊ မည်သူမျှ တိတိပပ
ခွဲခြားမသိ။

ထိုပုံစံ အနီသွင်ပြင်ကြီးနှင့် ဘာကြောင့် မဘဲဥဖြစ်
လာရသနည်း။ စိတ်ဝင်စားစရာကြီးပ။

ထောင်ထဲမှာ သုံးရိုးပြောရိုး ထောင်တွင်းစကားရှိ
သည်။ ထောင်နံပါတ်၊ သူညသုံးလုံး ဝတ်စလုံး၊ နာမည်
ဘဲဥ၊ အဖေနာမည် မမှတ်မိ၊ အလုပ်အကိုင် ကျပန်း၊
စာမတတ်၊ နေရပ်လိပ်စာ- အမှတ်မသိ၊ လမ်းမရှိ၊ ကီလီ
ဘောတံတားတဲ့။ အခြေအနေမဲ့ အလုပ်အကိုင် ဟုတ်ဟုတ်
ငြားငြားမရှိ၊ လမ်းဘေးနေ လမ်းဘေးစား၊ ဘဝအကျိုး
ပေး နံချာလှသည့် မှောင်ရိပ်ခို အလစ်သုတ် သာတီးဒီ
ရေမျောကမ်းတင် ဘဝသမားတွေကို ထင်းခနဲကွင်းခနဲ
မြင်သာအောင် ကင်ပွန်းတပ်ထားသည့် စာချိုးကလေး
ဖြစ်၏။ ဟုတ်ကဲ့...ဒေါ်ဘဲဥကြီး၏ အမည်နာမသည်
ထိုစာချိုးထဲကအတိုင်း အတိအကျ ထပ်တူပြုထားခြင်း
ပါတဲ့ ခင်ဗျာ။

ဒေါ်ဘဲဥမှာ မိသားစုမရှိ။

လင်မရှိ၊ သားမရှိ၊ ဆွေမရှိ၊ မျိုးမရှိ၊ အိမ်ရယ်
ရာရယ်လည်း နတ္ထိ။ မည်သည့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း
အလုပ်အကိုင်ဟူ၍ မည်ကာမတ္တမျှပင်မရှိ။ ခိုစရာကိုးစရာ
ဘာအရိပ်အာဝါသမျှ မရှိ။ တစ်ကိုယ်တည်း၊ တစ်ကောင်
ကြွက်။ ရှေ့ကကြည့်လျှင် ရင်ဘတ်၊ နောက်ကကြည့်လျှင်
ကျောလက်သပ်၊ ကိုယ်ကျွတ် ဥတစ်လုံးသမား။ အဲ စွပ်
စွပ်စွဲစွဲ...လက်ညှိုးထိုး၍ ပြောမည်ဆို ပြော၍ရသည့်
အချက်ကလေးတစ်ခုတော့ ရှိ၏။ ထောင်တွေသည် သူ့အိမ်
သူရာ၊ သူ ခေတ္တခဏ ချွေးသိပ်အပန်းဖြေရာ၊ အေးရိပ်ဆာ
ရာ။ ဘာကြောင့်ဆိုလျှင် ဒေါ်ဘဲဥကြီး ထောင်ကျစားလာ
ခဲ့သည်မှာ သံမဏိရှည်လှပြီ။ အခေါက်ပေါင်း မရေမတွက်
နိုင်တော့။ ထောင်သက်စေ့ကျဖို့ ဘဝနဖူးစာ အလိုလို
ကပ်ပါလာခဲ့ပြီး ဖြစ်ပုံရသည်။ ထောင်၏ အဓိကရ ဖောက်
သည်ကြီး။

“နေပါဦး...ဒေါ်ဘဲဥကြီး၊ ဒီတစ်ခေါက် အပြင်
မှာ တယ်ကြာလိုက်ပါလား”

“ဟုတ်တယ်ရှင်၊ ခြောက်လကျော်ကျော်လောက်
ကြာသွားတယ်”

ထောင်တွေသည် သူ့အိမ်သူရာ၊ သူ ခေတ္တခဏ
ချွေးသိပ်အပန်းဖြေရာ၊ အေးရိပ်ဆာရာ

“အမယ်... တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ဘယ်လိုကော် ပေါက်တွေ့နေလို့တဲ့”

“ရိပ်သာတစ်ခုမှာပါ ထောင်မှူးကြီးရယ်။ ရိပ်သာ တာဝန်ခံ ဦးပွင်းက ဆွေမျိုးသားချင်းလို သံယောဇဉ် ဖြစ်ပြီး သူ့ရိပ်သာမှာပဲ ချက်ရေးပြတ်ရေးလည်း ကူကက် လုပ်ပေး၊ နေရာလည်း ရိပ်သာမှာ။ တို့တို့တိတိ သုံးစရာ စွဲစရာ ငွေကြေးကလေးများလည်း စွန့်ကြဲ။

“အနိပ်သားပါကလားဗျို့။ နို့ ဘာဖြစ်လို့ အဲသ လောက်ကောင်းတဲ့ နေရာကို ဘိုင်သေတွယ်ကပ်မထားဘဲ ခွာပြလာခဲ့ရသလဲ ဒေါ်ဘဲဥရဲ့”

“အဟီး ထောင်မှူးကြီးကလည်း၊ အသိသားနဲ့ ထုံးစံအတိုင်းပဲပ။ ဟီးဟီးဟီး”

လူကြီးရှက်တော့ ရယ်သတဲ့။ ဒေါ်ဘဲဥကြီးခမျာ မျက်နှာကြီးနီလျက် တဟီးဟီးရယ်နေတာပဲ။ ဖြစ်ရမည် လေ။ ဒေါ်ဘဲဥကြီးက သိတဲ့အတိုင်း ဗွေဆိုးပါသူ၊ ညဉ့် က ခေတေတေထဲကကိုး။ ပြောပါရစေတော့။ လက်ဆော့ သည်။ ဘာကလေးဖြစ်ဖြစ်၊ ခိုးချင်ဝှက်ချင်သည်။ သူ့ အပြောတော့ သူ့အမေမွေးကတည်းက နက္ခတ်မိခဲ့လို့တဲ့။

“အခုတစ်ခေါက် ထောင်ကိုရောက်နေတာ ဘယ် လောက်ကြာပြီလဲ”

“မနေ့ကမှပါရှင်၊ ထောင့်မှူးကြီး”

“ကောင်းကောင်းနေနော်”

“ဟုတ်”

ဒေါ်ဘဲဥကြီးဧကိုသိ၍ ကြိုကြိုတင်တင် ပြောထား နှင့်ရ၏။ သို့မို့မလွယ်။ ဒေါ်ဘဲဥ၊ ကျီးကန်း၊ လှကလေး စိန်၊ အာဝါး(ခ)ကုလားပု၊ ဂန္တီခင်လေး၊ နို့တစ်လုံးစိန် စသည့်စသည့် မိန်းမထောင်မီးခဲမတွေ့၏ လက်စလက်န ကား ခေသူမဟုတ်တွေချည်း။

ပြီး၊ ဒေါ်ဘဲဥ၏ ရှေးရှေးရာဇဝင် အူပေါက်တွေ ကလည်း ပါချီပါချဲ့မဟုတ်။ ကောင်းတာတစ်ခုမျှ မရှိခဲ့။ ခုပြောလျှင် ခု သတိတရ ရှိလှပေတောင်း။

(၂)

“ထောင်မှူးကြီးရေ...ဟောဒီ တစ်ယောက်တော့

တိုက်ထဲ ထည့်ပိတ်ထားမှ ဖြစ်တော့မယ်”

“အလို...ဆရာမကြီး၊ လူကဖြင့် ရောက်မလာ သေးဘူး။ ပြဿနာသင်ကြားက အရင်ပါကလား။ ဖြည်း ဖြည်းလုပ်ပါဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ မိန်းမထောင် လုပ်နေပုံအတိုင်း ဆိုရင် ထောင်မှူးကြီး ကျုပ်ခမျာ အရွယ်မတိုင်ခင် တစ် ခေါင်းလုံး ဖြူချင်ဖြူ၊ ဒါမှမဟုတ် နှလုံးရောဂါ စွဲချင်စွဲ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခု ကပ်သင့်ရချေရဲ့”

“ဝဝမိုင်မိုင် ရေစည်ပိုင်းကြီးကို အဝတ်ပတ်ထား သည့်နှယ် မိုးဝရပ်ကြီး တပ်ကြပ်ဒေါ်အေးသီက ဖြစ်နေ ရယ်ပြရင်း ဦးစီးထောင်မှူးကြီး မိမိရုံးခန်းထဲသို့ စွတ်ခနဲ တန်းဝင်လာ၏။ သူ့နောက်မှာ နာမည်ကျော် ဒေါ်ဘဲဥကြီး၊ ကုပ်ချောင်းကုပ်ချောင်း မိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ ပုံစံနှင့် အတော်ကလေး အပိုးကျိုးစွာ ငြိမ်ငြိမ်ဝပ်ဝပ် ကပ်ပါလာ သည်။ ဧကန္တ... ဧကန္တ...”

“ပြောမပြောချင်ဘူး၊ ထောင်မှူးကြီးရေ”

“မပြောချင်လည်း ပြောမနေပါနဲ့တော့ဗျာ။ ပြော ပြီဆိုမှဖြင့် ခင်ဗျားတို့ အရှုပ်ထုပ်ကြီးက ကျုပ်ရဲ့အချိန်ကို အနည်းဆုံး တစ်နာရီလောက်တော့ အပျော့ကလေး ဖဲ့စအ ပစ်ကြဦးမှာ။ ကျုပ်မှာလည်း အားတာ မဟုတ်ဘူးရယ်။ ညနေမှာ အပြီးတင်ရမယ့် ဒီအီးရီပို့(တ်)ကလေးကို လက် စသတ်နေရသေးတယ်”

“လုပ်ပြီ... တို့ဆရာက”

“ဟောဗျာ...အဟုတ်ပြောနေတာ ခင်ဗျားနဲ့”

“အဟုတ်ပြောပြော၊ မဟုတ်ဘဲနဲ့ပြောပြော ဒီထဲနဲ့ တော့ ဦးစီးထောင်မှူးကြီးကိုယ်တိုင် ဖြတ်ပေးဦးမှာပဲ”

“အလို...စွတ်ကြီးပါလား”

“ထောင်မှူးကြီးက ထောင်မှူးကြီးဖြစ်နေတာ ကိုး။ ထောင်မှူးကြီးရဲ့”

“အဲဗျာ...”

“သေလိုက်စမ်းဟဲ့၊ အရပ်ထဲက လူကြီးတွေ” သာပဲ ပစ်စလက်ခတ် ညည်းပစ်လိုက်မို့ ကောင်းတော့ သည်။ ထောင်မှူးကြီး ဖြစ်ရခြင်း၏ဒုက္ခမှာ ဟိုးအောက် ခြေ အကျ၊ အချုပ်၊ ဝန်ထမ်းအရာရှိတွေနှင့် အထက်မှ က ထောင်ပိုင်ကြီး၊ ထောင်ပိုင်ကလေးတို့ အကြား ခေါ် ကူးတံတားထိုးပေးနေရခြင်း ဖြစ်ပေရာ ငါးတကာ

ဘာကလေးဖြစ်ဖြစ်၊ ခိုးချင်ဝှက်ချင်သည်။ သူ့အပြောတော့ သူ့အမေမွေးကတည်းက နက္ခတ်မိခဲ့လို့တဲ့

ထိုအခါ ပုစွန်ဆိတ်ခေါင်းပုံဆိုဘိသည့် တစ်နေ့တစ်နေ့
မိမိတို့မှာ ဗုဒ္ဓလိနတ်စံတွေနှင့်ပဲ မိုးလင်းကမိုးချုပ် မုန့်လုံး
အညှစ်နေရခြင်း ဖြစ်၏။ ထောင်တိုင်းထောင်တိုင်းမှာ
အေးရာ အကောင်းဆုံးသတ္တဝါကို လက်ညှိုးထိုးပြစမ်း
သော ဆိုချေက ထောင်မှူးကြီး ငန့်သားကိုသာပဲ ထင်းခနဲ
ဆွတ်မတွ နတ်လမ်းညွှန်ပြမည်မလွဲ။ အဲ...သို့မို့ကြောင့်။

“အဲသလိုဆိုလည်း လိုရင်းတိုရှင်းလုပ်ဗျာ။ ဘာ
အကြောင်းကုန်ကြလို့လဲ။ မိုးကိုတက်ပြီး မီးနဲ့ရှို့တဲ့အမှုလား၊
အမှုကြီးကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ရောင်းစားပစ်တဲ့ အမှုလား”

“အဲတာထက်ဆိုးတယ်... ရှင့်”

“ဗျို”

“မိန်းမထောင် ထောင်ကျဘက်ဆိုဒ်မှာ ငတက်
ထောင်စားတဲ့ သူခိုး သောင်းကျန်းနေလို့ ဆရာရေ။ ကြမ်း
မကြမ်းပို၊ ရွာမှာ သူခိုးဆိုတဲ့အတိုင်း စားစရာ၊ သောက်
ဆောင်ဝင်စာအထုပ်ကအစ အင်္ကျီ၊ လုံချည်၊ ဖိနပ်၊
ဆင်ညှိုး၊ မျက်ခုံးမွေးဆွဲတဲ့ ခဲတံပါမကျန် လှစ်ခနဲဆိုရင်
လည်း သတိကလေးတစ်ချက် မေ့လိုက်ပတ်ဆိုရင် ကိစ္စ
အကြီးဖြစ်သွားအောင် ငတိုငရွိုက် လျင်လွန်းလို့ တိုင်းပြည်
အနှံ့အရပ်ကော၊ တကတဲ”

“အဲသလောက်တောင်လားဗျာ။ ခင်ဗျာနဲ့စွာ၊
အဲသလောက် စုနေတဲ့အရပ်ပဲ။ ခင်ဗျားရဲ့ စောရမမက
အဲသလောက် အရပ်ပျက်ရလောက်အောင် လက်စောင်း
သတ်ရသေးသတဲ့လား”

“သူခိုးက မမ မဟုတ်ဘူး။ ဆရာရေ...မသာ
အဲသလောက် ခြေတစ်ဖက်လှမ်းပြီး သင်္ချိုင်းမျက်စောင်းထိုးနေ
တဲ့ သေခန်းကြီးဆရာရေ၊ သက်ကျားကြီးရှင့်”

“ဟော...ဗျ”

“ပြီးတော့ သူက မွေးကတည်းက စောရနုကွတ်မိ
တဲ့ အဲသတာမို့တဲ့၊ မခိုးဘဲ နေကိုမနေနိုင်ဘူးတဲ့”

“ဟင်”

“ခိုးရာပါပစ္စည်းတွေက မုန့်ပဲသရေစာဆိုရင် သူ
အဲသလောက်လိုလို ပြဿနာမဟုတ်ပေမယ့် ကျန်တဲ့
အဲသလောက်ခြေဆော့ လက်ကမြင်းပြီး ခိုးဝှက်ထားတဲ့
အဲသလောက် သူကြည့်မရတဲ့၊ သူနဲ့ မျက်နှာကြောမတည့်

တဲ့ မယ်မင်းကြီးမတွေ့ရဲ၊ အထုပ်တွေ၊ အိပ်ရာလိပ်တွေထဲမှာ
သွားသွားဝှက်ထားပြန်လို့ ပစ္စည်းပိုင်ရှင်တွေနဲ့ မခိုးဘဲ သူခိုး
အယိုးခံရတဲ့ မအာတော့ တဂျိမ်းဂျိမ်း နောင်ဂျိန်ပလေးကြ
ရတာတွေဟာ တစ်နေ့တစ်နေ့ လေး၊ ငါး၊ ခြောက်ပွဲရှင့်။
ထောင်မှူးကြီးရဲ့”

“ဪ...”

“ကော်ဖီမစ်တို့၊ ပြောင်းဖူးမိတ်တို့၊ နို့မှုန့်၊ သကြား
တို့၊ ပေါင်မုန့်၊ ကိတ်မုန့်၊ ဘီစကွတ်တို့လိုဟာမျိုးတွေဆိုရင်
ကျေးဇူးရှင်မရဲ့၊ သည်းခြေကြိုက်ပေါ့။ အဲဒါတွေကို ခိုးခိုး
ပြီး ဘာလုပ်ပစ်တယ်မှတ်တုံး...”

“အင်း...အင်း ပြောပါဦး”

“မိန်းမထောင်ထဲက မိခင်လက် မလွှတ်သေးလို့
ရင်ခွင်ပိုက်ခေါ်လာခဲ့ရတဲ့ ကလေး ပုစုခရတွေ၊ ကလေး
အမေတွေ၊ ရှုနာရှိုက်ကုန်း မမာသည်တွေ၊ သက်ကြီးရွယ်
အိုတွေကို ဝေမျှပြီး လှူပစ်သတဲ့တော့။ ငတက်ပြားရဲ့
မယားပါသမီး၊ လူသူတော်ကောင်းမကြီးကလေး...ကဲ”

“အဲ...ဗျာ”

“အဲ...အဲတာထက် ပိုဆိုးတာက သူခိုးရာပါ စား
ထုပ်သောက်ထုပ်တွေကို မိလ္လာဘုတ်တို့၊ ထင်းဘုတ်တို့၊
မြောင်းဆေးဘုတ်တို့က ဘောက်ဆင်းတွေနဲ့ ပူးပေါင်းပြီး
ပြစ်ဒဏ်တိုက်၊ ကြိုးတိုက်ထဲက နှစ်ကြီးသမား၊ ကြီးသမား
တွေကို ပုံပိုပေးနေသတဲ့ တော်ရေ”

“အင်း...”

ခက်ပဲခက်ရချေရဲ့ ဗျာတို့။ မယုံလျှင်လည်း ပုံပြင်
မမှတ်လိုက်ကြပါနဲ့။ ထောင်ဟူသည်မှာ မတစ်ရာ၊ မတစ်
ထောင်သား၊ လူလွန်မသား (Averb the average) တွေ
ချည်း စုစုပုံပုံ ရောက်နေကြသည့် နေရာမျိုးမဟုတ်လား။
တချို့တလေကသာ ကံကွက်ကြား၍ မျက်စိလည်လမ်းမှား
ပြီး ထောင်ကို ယောင်ပေယောင်ပေ ရောက်လာကြလေ
ငြား၊ များရာစုတွေကမူ ဥပဒေနှင့် လက်တစ်လုံးခြား
လိုက်တဲ့ ပြေးဟဲ့ စိန်ပြေးတမ်း ကစားနေတတ်ကြသည့်
နာမည်တစ် လုံးနှင့် လူချည်း။ သို့လျှင်ဖြစ်၍...

“ဒါဆို ခင်ဗျားတို့ မိန်းမထောင် ခြောင်းဆန်နေ
တာပေါ့။ အဲဒီလိုလား”

“ဟုတ်ပဲ ထောင်မှူးကြီးရယ်။ မိုးလင်းကမိုးချုပ်၊

မိန်းမထောင် ထောင်ကျဘက်ဆိုဒ်မှာ ငတက်ပြားဝင်စားတဲ့
သူခိုး သောင်းကျန်းနေလို့ ဆရာရေ

ထောင်မှမဖွင့်လိုက်ရသေးဘူး။ ဟိုဟာပျောက်ဒီဟာပျောက်နဲ့ ကျွက်ကျက်ကို လန်နေကရော။ ဘယ်သင်းကမှ ဟုတ်တိပတ်တိ မည်မည်ရရ မလုပ်ကြရဘူး။ ပစ္စည်းပျောက်မှု၊ ခိုးမှုတွေကိုချည်း ဒိုင်ခံ ရှင်းနေရတာနဲ့ပဲ”

“ဟုတ်ပေဗျာ၊ ကဲ... လက်သည် တရားခံရော မိရဲ့လား”

“ဒီမှာလေ ထောင်မှူးကြီးရဲ့။ စောရနုကွတ်ပိုင်ရှင် မဘဲဥဆိုတာ။ မိန်းမထောင်က ပစ္စည်းပျောက်မှုမှန်သမျှ မဘဲဥဆီမှာ လမ်းဆုံးကြတာချည်းပဲ”

“သေချာရဲ့လား ဆရာမကြီးရာ။ အများနဲ့တစ်ယောက်ဟာ အဲဒီလောက်ချည်း ဟုတ်ပါ့မလား”

“အောင်မလေး ဆရာထောင်မှူးကြီးရယ်။ ဒါထက်တောင်ပိုသေးလို့ ပြောလိုက်ချင်ပါရဲ့။ မဘဲဥလေ... မဘဲဥမို့ ပြောနေတာ။ စောရနုကွတ်ပိုင်ရှင် ဆရာရဲ့... ဘယ်ပစ္စည်းကိုမဆို သူ မလိုချင်ရင်သာ ကျန်ရမယ်။ လိုချင်မှဖြင့် ဘယ်လို ခိုးလိုက်သလဲဆိုတာတောင် မသိလိုက်ရဘူး။ မဘဲဥက လုပ်ချပစ်လိုက်ပြီ။ အဲသလို... အဲသလို”

“အလိုလေး...တယ်စာတဲ့ဆိုပါလား...ဟဲ့”

မျက်စိတစ်ကမ်း၌ ပြူးပြူးကြီး ရပ်နေသော ဒေါ်ဘဲဥဆိုသည့် စောရနုကွတ်ရှင် မိန်းမငတက်ပြား အရိုးပေါ်အရေတင် ကမ္မဋ္ဌာန်းရုပ်ကြီးကို စေ့စေ့ကြည့်မိရတော့၏။

သည်လိုပုံဖြင့် ဒေါ်ဘဲဥကြီးကို သိခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

(၃)

“ဒေါ်ဘဲဥ”

“ရှင့်”

“ဆရာမကြီး ဒေါ်အေးသီပြောတဲ့အတိုင်း အမှန်တွေပဲလား”

“ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်ပေမှာပေါ့ ထောင်မှူးကြီးရယ်။ ကျွန်မဖြင့် အဲသလိုတွေကို မတွေးမိခဲ့ပါဘူး။ စိတ်ထဲမှာလည်း မရှိပါဘူး။ ကိုယ်လုပ်နေကျအတိုင်း စွတ်

ခနဲ လုပ်လိုက်မိတာချည်းပါပဲ”

“ဩ...နိပ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားဟာ။ ခင်ဗျား စောရနုကွတ်မကလို့ အာဠာကနုကွတ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့ထောင်နဲ့ ဘာဆိုင်တုံး။ ထောင်ထဲအထိ ကျူးကျူးကျော်ကျော်လာပြီး ငတက်ပြားလုပ်တမ်း ကစားနေရလောက်အောင် ခင်ဗျားမှာ အလုပ်မရှိ၊ အကိုင်မရှိ အချိန်တွေ သိပ်များဖောခြင်းသောခြင်း ဖြစ်နေသလား”

“...”

စကားပြန်သံမကြားရ။ မျက်နှာကလေး အိုအိုဖြင့် သူ့လက်ကွေးကွေးကလေးတွေကို အချင်းချင်း လိမ်နေရှာသည်။

ထောင်ပုံစံ ဝတ်စုံပေမယ့် လုံချည်၊ အင်္ကျီတွေက သန့်သန့်ဖွေးဖွေး။ ရှိတာကလေးကို ကြည့်ပျော်အောင် ဖာထေးလျှော်ဖွပ်ထားပုံရသည်။ ဥပမိက ခေပေမယ့် သူနေပုံထိုင်ဟန်က ခပ်ညံ့ညံ့အစားထဲက မဟုတ်မှန်း ထင်းခနဲ မြင်သာစေသည်။ ဘယ်လိုကဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သည်လိုဘဝမျိုးများ...။

“နေပါဦး...အခု ဘာမှုနဲ့ ထောင်ထဲရောက်လာတာတုံး”

“အင်း...ဟို...အငှာ...ပစ္စည်းမှု...တဲ့”

“ဘာလဲဗျ...ပစ္စည်းမှု၊ ခင်ဗျားဥစ္စာ ဘူးလုံးနားမထွင်းနဲ့”

“ဟိုဒင်းလေ...ထောင်မှူးကြီးရဲ့...အဲ”

သူမ၏ ထောင်ကျဝရမ်းကို ဖျတ်ခနဲ မျက်စိကစားလိုက်မိတော့မှ ဟုတ်ပါပြီ။ ခိုးမှုပါပဲ သေချာသွား၏။

“ခိုးမှု... မဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

“အရင်အမှုတွေတုန်းကရော”

“အတူတူပါပဲ”

“ဟိုက်ရော” ဟု ထအော်မိရအောင် ကိုယ့်ပါးစပ်ကိုယ် မနည်းကြီး ဘရိတ်အုပ်ထားရ၏။ ကြီးတောင့်ကြီးမာနဲ့ မဟုတ်တရုတ်တွေဟုလည်း ဒိုင်းခနဲ အတွေးထင်သည်။

“ထောင်ကို ဘယ်နှခေါက် ရောက်ပြီးပလဲ”

“ဒါပါနဲ့ဆို ခြောက်ခေါက်”

ဥပမိက ခေပေမယ့် သူနေပုံထိုင်ဟန်က ခပ်ညံ့ညံ့အစားထဲက မဟုတ်မှန်း ထင်းခနဲ မြင်သာစေသည်

“အယ်...များလှပါလား။ ခင်ဗျားဥစ္စာ”

“အဲဒါတောင် ဟိုးဗွေအရင် အမှုတွေတုန်းက သူ့အသက်အရွယ်နဲ့ သူ့ခိုးမှုဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဝန်းကျင်ကိုငဲ့ငဲ့ပြီး ခံလာ ပြန်လွှတ်လိုက်၊ တရားသူကြီးက သင့်သလို ပြောဆို ခဲ့မပြီးလွှတ်ပေးလိုက်၊ လုပ်လာခဲ့တာပဲ မနည်းဘူးရှိသေး သတဲ့ ဆရာထောင်မှူးကြီးရေ။ ပထမဆုံး ထောင်စကျတဲ့ အမှုကတော့ အရာရှိကြီးကတော်တစ်ယောက်ရဲ့ ပိုက်ဆံ အိတ်ကို နှိုက်ခဲ့တာတဲ့။ ငွေကလည်း နည်းနည်းများတဲ့ပုံပဲ”

ဆရာမကြီးဒေါ်အေးသီက ဝင်ထောက်ပေးသည်။
ဖြစ်ခဲ့ရပေလေက လွဲ၍လည်း ညည်းစရာစကားမရှိ။

“မလွဲသာလို့ ဇွတ်မျက်စိမှိတ်ခဲ့ရတာပါရှင်။ အဲဒီ အခါက ကျုပ်အသိမိန်းကလေးက ဖျားနာနေတဲ့ကြားမှ နှိုက်ခဲ့ပြီး ကလေးမျက်နှာ မြင်ခဲ့ရတာ။ သူ့ခမျာ သေမ နေရင် ရှင်မလားတောင် မရေရာတဲ့ဘဝ။ လင်သားလုပ်တဲ့ ဘဝလည်း ဖားကန်မှောင်ထမှာ ဆိုလား။ ဥမမည် စာမ မြှောက် လက်တောက်လောက် ကလေးနှစ်ယောက်က နေသေး။ အဲ...အဲဒီတော့ ကျုပ်မျက်စိရှေ့မှာတင် ဘာအသုံး မှ မည်မည်ရရမရှိဘဲ ဂုဏ်လုပ်ရုံသက်သက် တကားကား နိုင်ထားတဲ့ လက်ပွေ့အိတ် ဖောင်းဖောင်းကြီးကို ကျုပ် မိတ်တစားမိခဲ့တာ ဘာဆန်းတုံး၊ နော...ဆရာထောင် မကြီး”

“ဟုတ်ပဟုတ်ပ...ဟာ ဟုတ်သေးပါဘူး။ ခင် ခင်ဗျား သူ့ခိုးသေဖော်ညိုဆိုသလို ဖြစ်နေပြီ ဒေါ်ဘဲဥရဲ့”

“အဲဒီအခေါက် ဈေးဦးပေါက်သွားပြီးတဲ့နောက် ဒေါ်ဘဲဥကြီး ဟောတစ်ခေါက်၊ ဟောတစ်ခေါက်နဲ့ လင်ကို လမ်းပေါက်တော့တာပဲ ဆရာရေ။ ရပ်တယ်ကို မရှိဘူး။ ရိပ်သာ ဝင်ချင်ရင်ဝင်၊ ရိပ်သာမဝင်ဖြစ်ခဲ့ရင် လင်ထဲမှာပဲလာပြီး အရိပ်ခိုနေတော့တာ။ သူ့အိမ်သူရာ ဘဲဥကတော့”

“ဗျာ...ဘယ်...ဘယ်လို ရိပ်သာဝင်သတဲ့... ဘဲဥက မခိုးရရင် မနေနိုင်အောင် သွေးထဲသားထဲက ဘဲဥကတယ်ဆိုတဲ့ ဒေါ်ဘဲဥကြီးကလေ...”

အဲဒါကြီးများပင် သင့်မိရတော့၏။

ပြည်သူတရားရှင် ဇာတ်လမ်းတွဲထဲက မျက်နှာ ပြောင်ပြောင်နီနီ ပြောသလို ဒီလိုအဖြစ်မျိုးရှိသလားဟုပဲ

ရပ်တည်ကြီးနှင့် မေးရဦးမလိုလို။ “အဲဒါက ဒီလိုပါ ထောင်မှူးကြီးရယ်။ ကျွန်မမှာ နေစရာထိုင်စရာ အိမ်ရယ် လို့မှ မူးရင်တောင် ရှုစရာမရှိတဲ့ဟာ။ ဒီအရွယ်၊ ဒီအသက် ကြီးနဲ့ လမ်းဘေးနေ၊ လမ်းဘေးစား လုပ်နေလို့လည်း ဖြစ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဒီတော့ လက်ထဲ အကြံအဖန်ကလေး ၃၀၀၀ မျိုး၊ ၄၀၀၀ မျိုးရခဲ့ရင် မှတ်ပုံတင်ကတ်ပြား ကလေးပြပြီး နီးရာတရားရိပ်သာတစ်ခုခုမှာ ဝင်ခိုနေလိုက် ရတာပေါ့။ အဲဒါက တရားထိုင်ချိန်ကလေးအခိုက် ကသိ ကအောက်နဲ့ မနည်းချုပ်တည်း သည်းခံနေရပေမယ့် နေရေးစားရေးတော့ဖြင့် အဆင်ပြေသလေ။ တချို့ရိပ်သာ များမှာ တစ်လ ကိုးသီတင်းနေလို့ ဖြစ်သကဲ့သို့ ဆရာရဲ့”

“အဲသလိုဆိုလည်း တစ်လက်စတည်း ကုသိုလ် လည်းရ၊ ဝမ်းလည်းဝဗျာ။ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် တကယ် တမ်း ဘုရားတရားအာရုံနဲ့ပဲ နေလိုက်ပါတော့လား။ မယ် သီလရှင်ဝတ်ပြီး အရိုးထုတ်ချင်ထုတ်ပေါ့။ ဘယ်လောက် ကျက်သရေ ရှိလိုက်လေမလဲ... မှတ်ဖူးလား”

“မဖြစ်လို့ပဲ ထောင်မှူးကြီးရယ်”

“အလိုဗျာ...ဘယ်နှယ်ကြောင့်”

“ပြောပြီးပါပကော ထောင်မှူးကြီးရဲ့။ စောရ နက္ခတ်နဲ့ ယှဉ်မွေးလာခဲ့မိလို့လား မသိဘူး။ မျက်စိရှေ့မှာ အာရုံငြိစရာ တစ်ခုခုတွေ့ရင် အူထဲကကို ယားယားလာ တယ်။ မခိုးမဝှက်ဘဲ ဘယ်လိုမှမနေနိုင်ဘူး။ အဲဒါကြီး ကြောင့် ချောက်ကျခဲ့ရပေါင်းလည်း များပြီ။ တချို့ ရိပ် သာတွေက လက်ပူးလက်ကြပ်ဖမ်းမိသွားလို့ နှင်ထုတ်ခံရ လား ခံရရဲ့။ တစ်ခါတစ်ရံမှာဖြင့် ကိုယ့်လိပ်ပြာကိုယ်မလုံ လို့ ကိုယ့်ဘာသာ ထွက်လာခဲ့ရတာလည်း အကြိမ်ကြိမ်။ ဘယ်လိုမှ ကြံရာမရလို့ စိတ်ဆာလာရင် မိကာမှမိရော။ စတိုးဆိုင်ခပ်ကြီးကြီး၊ ရှော့ပင်းစင်တာကောင်းကောင်းမှာ ဒိတ်ဆိုတဲ့ပစ္စည်းမျိုးကို တက်ကြပ်ပစ်လိုက်တာပဲ။ မိတော့ လည်း ထောင်ထဲက ကိုယ့်နေရာဟောင်းကလေး ကိုယ် ပြန်ရောက်...အေးရော။ လွတ်ခဲ့ရင်လည်း အဆင်ပြေရာ ရိပ်သာတစ်ခုခုမှာ မိမိနဲ့နှပ်ပေါ့။

“မြတ်စွာဘုရား...ခင်ဗျား ဘဝနေနည်းကြီးက လည်း ကြောက်ခမန်းလိလိကြီးပါကလား... ဒေါ်ဘဲဥရယ် မတွေးဝံ့စရာကြီး”

ပထမဆုံး ထောင်စကျတဲ့ အမှုကတော့ အရာရှိကြီးကတော် တစ်ယောက်ရဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်ကို နှိုက်ခဲ့တာတဲ့

“ဘဝကုသိုလ်ပေါ့ ထောင်မှူးကြီးရဲ့၊ ဖြစ်ချင်သလို မဖြစ်တဲ့ဘဝမှာ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်စမ်းဆိုပြီး နေကြည့်ရတာဟာလည်း အသည်းတအေးအေးနဲ့ ပျော်စရာ တစ်မျိုးကောင်းတာပဲ။ ကျုပ်ဖြင့် အခုများ ဘာကိုမှ တွေးမပူတတ်တော့ဘူး။ ရိုးသွားပြီ...အဟုတ်”

ကိုင်း...ထောင်မှူးကြီး ကျွန်တော်ကကော ဘာများလည်း တတ်နိုင်ဦးမည်နည်း။

(၄)

...ဘာပဲပြောပြော မိအရွယ်၊ အရွယ် အမယ်ဆိုကြီးကို အပြစ်မပေးချင်။ ဟုတ်သည်၊မဟုတ်သည် အပထား။ စိတ်ထဲကလည်း သံယောဇဉ် တွယ်နေမိသလား မပြောတတ်။ ဒေါ်ဘဲဥကြီးကို သနားသည်။ ခရမ်းသီးပိန် ဓားတုံး သူ့ဘဝကို သူ့အစား ရင်မောသည်။

သို့တိုင်...ဒေါ်အေးသီပြောသလို၊ ထောင်မှူးကြီးက ထောင်မှူးကြီးဖြစ်နေ၍ ထောင်မှူးကြီး အလုပ်ကို လုပ်ရပေဦးမည်။ ကိုယ်ရွေးချယ်သည့် ဘဝကစေညွှန်ရာ တာဝန်ဝတ္တရားများကိုဖြင့် ကိုယ်ကျေပွန်ရမည်လေ။

“ကိုင်း...ဆရာမကြီးရေ၊ ကြောင်တစ်ကောင်နဲ့ ကြွက်တစ်မြုံဆိုသလို ဖြစ်နေပြီ။ ဒေါ်ဘဲဥကြီးကို ပြစ်ဒဏ်တိုက်က ဇင်မာတို့၊ မိတင်အေးတို့၊ နီဂရိုးမတို့ရဲ့ ဗာရာခန်းမှာပဲ ရွှေနေပစ်တော့။ တိုက်ပိတ်ပြစ်ဒဏ် မဟုတ်ဘူးနော်။ လူသူလေးပါးနဲ့ဝေးအောင် တိုက်ကိုပြောင်းနေခိုင်းလိုက်တာ။ လျှော့ရက်ကလေး၊ဘာလေး ပေးလို့ရအောင်တော့ တိုက်သန့်ရှင်းရေးလို့ လေဘာတင်ထားလိုက်လေ။ သူပါးစပ်တစ်ပေါက်စာ စားရေးသောက်ရေး စီပြည်အောင်တော့ တန်းစီးခင်မဲ့က ကြည့်ကျက်လုပ်ပေးထားလိုက်ဟုတ်ပလား”

ဤသို့ဖြင့် ဒေါ်ဘဲဥကြီး၏ စောရမ်းတစ်စီး ငြိမ်းခဲ့ရသည်။ ပျားစွဲသာသော်မှ ရှဉ့်မလျှောက်သာသည့် လမ်းဖြစ်သော်ငြား သည့်ထက်ကောင်းသည်ကို ကြံမရ၍ နောက်ပိုင်း ဒေါ်ဘဲဥကြီး ထောင်ကို ပေါက်ပေါက်လာသည့်အခါတိုင်း သူ့စောရန်ကွတ်အစွမ်း မပြသာအောင် ပြစ်ဒဏ်တိုက်မှာပဲ နေစေရ၏။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် နေရစားရ မချောင်တော့၍ထင်။ ဒေါ်ဘဲဥကြီး ထောင်အဝင် ကျလာသည်။

သည်တစ်ခေါက်ဆိုလျှင် ထောင်နှင့်နှစ်တစ်ဝက်ကျိုးလုနီးနီး သံယောဇဉ် ပြတ်သွားခဲ့၏။

ယခုမှ...

(၅)

“ဒေါ်ဘဲဥကြီး အသက် ဘယ်လောက်ရှိပဲတုံး”

ပန်းသီးတစ်လုံး ကုန်တော့မည်။ ကော်ဖီတစ်ပန်းကန်လည်း ပြောင်တလင်းခါနေပြီ။ ယခုမှ သတိထားမိ၏။ ဒေါ်ဘဲဥကြီး သိသိသာသာ အရွယ်ကျသွားခဲ့ပြီပဲ။ နဂိုနေကမ္မဋ္ဌာန်းရုပ်က ချုံးချုံးကျနေသည်။

ရင်ထဲ နင့်တင့်တင့်ရှိလှ၍ တမင်မေးမိရခြင်း ဖြစ်၏။

“အင်း...ခုနစ်ဆယ်ကျော်ကျော်ပေါ့။ ဘယ်လောက်ကျော်မလဲတော့ မပြောတတ်ဘူးလေ။ ရှိလှ လေးငါးခြောက်နှစ်ပဲ။ အဲသလို ထင်တာပဲ”

ဟုတ်ပေ။ တိကျသေချာလိုက်ပုံများ ကွန်ပျူတာပင် ထိုင်ငိုရလောက်၏။ “ကျုပ်အသက်လား...အဲ...ဧရာဝတီရေကြီးတဲ့ နှစ်ကမွေးတာလေ။ ကမ်းတွေပြိုလို့ ရွာပေါင်း သုံးလေးဆယ်ထက်မနည်း ဧရာဝတီထဲမျောခဲ့ရပါသကော။ အဲသာကြောင့် ကျုပ်နာမည်ကို ကမ်းပြိုလို့ ပေးထားတာ”ဆိုသည့် သူ့မြေးကလေးကို သူ သူသမီး သူသမက်အိမ်က ဇွတ်အတင်း ခေါ်လာခဲ့မိသဖြင့် လူနိုးမှုဖြင့် ကျလာခဲ့သော ဘကြီးဦးကမ်းပြိုလောက် မဆိုးသေးသည်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရဦးတော့မည်။

“ကျန်းမာရေး ကရုဏ်းဦး။ ဆေးမှူးကလေးထံ လွှတ်ပေးလိုက်မယ်။ ဒေါ်ဘဲဥကြီးရဲ့ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ကြီးကို သေချာကုဦးမှ။ နို့မို့ အိုကြီးအိုမ တီဘီဖြစ်ပြီဆိုရင် မလွယ်ဘူး”

“အဲဒီတော့လည်း တစ်ဘဝ ဇာတ်သိမ်းသွားတာပေါ့ ဆရာထောင်မှူးကြီးရယ်။ ဇာတိ ရလာပြီးမှခြံဇရာ၊ ဗျာမိ၊ မရဏဆိုတာ ရှောင်မဖြစ်တဲ့ တရားတွေကိုး။ လူ့ဘဝဆိုတာကိုက တစ်နေ့ ထမင်းသုံးနှပ်မှန်းစားပြီး သန့်ရှင်းကုန်းဆီ ဦးတည်သွားနေကြရတာမျိုး

အဲဒီတော့လည်း တစ်ဘဝ ဇာတ်သိမ်းသွားပေတာပေါ့ ဆရာထောင်မှူးကြီးရယ်။
ဇာတိရလာပြီးမှခြံ ဇရာ၊ ဗျာမိ၊ မရဏဆိုတာ ရှောင်မဖြစ်တဲ့ တရားတွေပေ

“ဟုတ်လား”

အလဲ့ကွယ်၊ ရိပ်သာတွေဆီ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် နဲ့ ဒေါ်ဘဲဥကြီး လေသံကတောင် ကမ္မဋ္ဌာန်းသံပေါက် ချပါပြီကော။ ဟုတ်... ဟုတ်သေးတော့။

“ကဲဟေ့...သင်းသင်းဆွေရေ။ တို့အလုပ်ပြန်စ ပြန်အောင်။ ဒီမနက်ပိုင်းပြီးပါမှပဲ။ နေ့လယ်ပိုင်း ငါမအား ဘူးတဲ့...အစည်းအဝေးရှိသေးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...ဆရာ”

“ဒေါ်ဘဲဥကြီးလည်း အဆောင်ထဲပြန်ပြီး နားနေ တော့။ ခင်ဗျား အပြစ်ပေး ဝရမ်းကပဲကြည့်ပြီး ရေး ခိုက်မှတ်လိုက်တော့မယ်။ ခင်ဗျားကို ယုံကြည်ရတာက ကျည်း ခပ်ယုယုရယ်”

ဒေါ်ဘဲဥကြီးက ခုံမှ ခပ်ယိုယိုထရပ်ပြီး တစ်ခုခု ချစ်ချင်ဟန် ပါးစပ်တပြင်ပြင် ဖြစ်နေသည်ကို မြင်မိအောင် မြင်လိုက်၏။

“ဒေါ်ဘဲဥကြီး...ကျုပ်ကို ဘာပြောစရာရှိတုံး။ ခြေစရာရှိရင်ပြော”

“အရှာလေ...ထောင်မှူးကြီး... ဟိုဒင်း”

“အင်း...”

“ဒီတစ်ခေါက်တော့ ကျုပ်ကို ပြစ်ဒဏ်တိုက်ကို ချီးပို့ခဲ့တော့။ အဆောင်မှာပဲ လူတွေသူတွေနဲ့ တိုးတိုးခွေ ခွေ နေပါရစေ။ ဟိုဒင်း အသက်ပဲ ကြီးလာလို့လား ပေါ့ဦး။ ကောင်းကောင်း၊ မကောင်းကောင်း လူတွေကို ပြစ်ဒဏ်ထွယ်ထွယ် ဖြစ်ချင်လာမိတယ်။ အဲဒါကြောင့်...”

“အင်း...ကျုပ်ကလည်း ထားလိုက်ချင်ပါသဗျာ။ ခင်ဗျားအသက်အရွယ်ကြီးနဲ့ တိုက်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းကျွတ် ကျွတ်နဲ့ ပန်မရလှတာ ကျုပ်လည်းသိပါရဲ့။ ဒါပေတဲ့ ခင်ဗျား စောရန်ကွတ်ကြီးက ကန့်လန့်ကန့်လန့်နဲ့ ခက် ခက်ဦးဦး။ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်ကလည်း မခိုးဘဲ ဘယ်လိုမှ ချစ်ချင်ဘူးရယ်လို့ ပေါ်တင်ကြီး ကြွေးကြော်ထားလေတော့ အင်း...ခက်သား”

ဟုတ်သည်...။ ထောင်ဟူသည့်အရပ်က ဖေတစ် နှစ်လလောက် မောင်မောင်မမတွေကို ပြင်ပပြင်လွင်မှာလို နေ နိုင်လို့နေ ကိုယ့်လူရေ၊ လုပ်၍ရသည်မျိုးမဟုတ်။ စည်း စည်းတင်နှင့်၊ ဩဇာသီး၊ သလဲသီးများလို အကန့်အကန့်

နှင့်။ လျောင်း၊ ထိုင်၊ ရပ်၊ သွား ဣရိယာပုတ်လေးပါးစလုံး အထိန်းအကွပ်တွေနှင့်။ သည်သို့မှမဟုတ်လျှင် ဆယ့်နှစ် ကြိုးကဝေ၊ ဇော်ဂနီဇော်ဂနက်တို့ ပျော်စရာ ထောင်ကြီး မဟာသည် ဦးဆောင်ကျွမ်းပြန် သန္တာလန်နေပေတော့မည်။

“အဲဒါက ဒီလိုလုပ်လို့ဖြစ်ပါတယ် ထောင်မှူး ကြီးရဲ့”

“အင်း...”

ဘာတွေပြောဦးမည်နည်း။ မျက်တွင်းချိုင့်နက်နက် ထဲက မျက်လုံးမျက်ဆန်ကလေးများ တလက်လက် တောက်စား၍ နေ၏။

“ကျွန်မဟာလေ ခိုးတာကတော့ မခိုးဘဲကို ဘယ် လိုမှ မနေနိုင်ဘူး။ မျက်စိရှေ့မှာ အာရုံစွဲစရာ တစ်ခုခုတွေ့ လို့ကတော့ ခိုးကိုခိုးလိုက်ရမှ။ အူထဲ၊ အသည်းထဲကကို ယားတက်လာတော့တာ”

“ဗုဒ္ဓေါရေ...အဲသလိုနှင့်များ”

ဘာဆက်ပြောဦးမလဲ သိချင်စိတ်ဗရပွနှင့် နားစွင့် ထားလိုက်သည်။

“ခိုးတာကတော့ ခိုးဖြစ်နေဦးမှာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့”

“အင်း...”

“ကျွန်မ ခိုးမိတဲ့ ပစ္စည်းမှန်သမျှ တန်းစီးဆီ ချက်ချင်း ပြန်အပ်ပေးပါမယ်။ ဘာတစ်ခုမှ မပျောက်ပျက် စေရပါဘူး။ တန်းစီးကနေ သူပစ္စည်း၊ သူပိုင်ရှင်ကို ပြန် ပေးလိုက်မှာပါ။ အာသာပြေခိုးတဲ့ သဘောပါပဲ...နော်”

“အယ်...”

ကြုံမကြုံဖူး၊ ကြားမှမကြားစဖူး။

ဘာကို ဘယ်လို ပြန်ပြောလိုက်ရမည်မှန်းလဲ တွေး၍ပင်မသိ။

ထောင်မှူးကြီး ကျွန်တော့်ခမျာ ကျောက်ဆစ်ရပ် ကြီးလို ငုတ်တုတ်။

ကျွန်မဟာလေ ခိုးတာကတော့ မခိုးဘဲကို ဘယ်လိုမှ မနေနိုင်ဘူး။ မျက်စိရှေ့မှာ အာရုံစွဲစရာ တစ်ခုခုတွေ့လို့ကတော့ ခိုးကိုခိုးလိုက်ရမှ

အုတ်တံတိုင်းနောက်ကွယ်က

(၁)

အတန်အသင့် အချိန်လင့်နေပြီ ဖြစ်သည်။
 ခါတိုင်းက ဘယ်လို ပြဿနာမျိုးမျိုး မပေါ်ခဲ့
 လျှင် ညခုနစ်နာရီခွဲ၊ ရှစ်နာရီဆို ထောင်ပိတ်သံချောင်း
 မွှေးပြီးဖြစ်၍ နေ့ဝန်ထမ်းတွေ အကုန်အစင် ရေငွေပြန်
 သလို ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်သွားခဲ့စမြဲ
 ထုံးစံ။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေစသည့် ရုံးပိတ်ရက်မျိုးတွေ၌
 အချုပ် ရုံးထုတ်ရုံးပြန်မရှိ၍ နေလုံးနီနီ မပျောက်မီ၊
 ချုပ်ညရီ တမှောင်မတိုင်မီ ထောင်ပိတ်ပြီးဖြစ်လျက်
 အေးရာအေးကြောင်း။

ယနေ့ညဖြင့် အချိန်တွေက တစ်ရွေနှစ်ရွေ
 တွားသွားရင်း ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ထက် တော်တော်ကလေး
 လွန်လာခဲ့ပြီ။

အကျင့်ပါနေသဖြင့် လက်က နာရီခိုင်ခွက်ကို
 တဆဆာ မြှောက်ကြည့်မိခဲ့ရသည့် အကြိမ်ပေါင်းလည်း
 မနည်းလှတော့။

သည်ပုံအတိုင်းဆိုလျှင် သိပ်မကြာမီ ထောင်
 ပိတ်ကြီးဖြစ်ဖြစ်၊ ထောင်ပိတ်လေးဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက်
 ယောက်တော့ဖြင့် ဧကန်ဧက ပေါက်ချလာဦးတော့
 မည်မှာ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲ။

ရက္ခစိုး
 ဇေယျမင်းသျှင်

ထောင်လုပ်ငန်းဆိုသည်က တော်တော်ဝမ်းကြီး သည့်လုပ်ငန်း။ တကြောင့်ကြကြ စိတ်ကသောင်းကန်း ကြီးတွေနှင့် နိစ္စခွံ လုံးလည်ချပ်ပြား လိုက်နေရသည့် အလုပ်မျိုးဖြစ်၏။ နံနက် နေဝန်းနီနီကလေး မပြုမီ “ဒေါင် ဒေါင်...ဒေါင်...ဒေါင်” ဆိုသည့် ထောင်ဖွင့်သံချောင်း သံကလေး ကြားလိုက်ရမှ “ဟင်း” ခနဲ သက်မသက်ပြင်း ချလိုက်နိုင်ပြီး ခေါင်းအုံးနှင့်ခေါင်း ဖြောင့်ဖြောင့်ထိမိရ တတ်သည်။ သူများတစ်တွေက “ညနေညနေ... စည်တယ်လေ” နေကြချိန်တွင် ကိုရွှေထောင်ဝန်ထမ်းများ ခမျာ ထောင်ပိတ် လူပေါင်းကိုက်ဖို့အရေး ဖုတ်ပူမီးတိုက် ဗျာများနေကြရတုန်း။ ညခုနစ်နာရီဝန်းကျင်မှာ “ဒေါင်” ခနဲ။ “ဒေါင်” ခနဲ ထောင်ပိတ်သံ ထွက်လာပြီဆိုလေမှ ထောင်ပိုင်လည်း ထမင်းခွက် လက်နှိုက်နိုင်ရှာသည်။ တစ်နေကုန် ကိုးကုန်းကိုးကုန်း ဖတ်သိကျနေကြရသည့် နေ့တာဝန်ကျ အရာရှိ၊ ဝန်ထမ်းများလည်း အပြုံးနှမ်း ကလေးတွေဖြင့် အိမ်ပြန်နိုင်ကြသည်။ သို့မဟုတ်ခဲ့ လျှင်...။

“ဂျန်း...ဂျိုင်း”

“အလေးပြု”

“ဟိုက်၊ သောက်ကျိုးနဲ့” လွတ်ခနဲ နှုတ်က မထွက်မိလိုက်ရအောင် ကိုယ့်ပါးစပ်ကိုကိုယ် မနည်းကြီး ဘာရိတ်ဆွထားရ၏။ လုံးလုံးလုံးလုံး၊ လိမ့်လိမ့်လိမ့်လိမ့် နှင့် ချီလာလေသည်မှာ ထောင်ပိုင်ကြီးမှ အဟုတ်တကယ် ထောင်ပိုင်ကြီးအစစ်။ အဲ...ဗျာရေ၊ သူ့နောက်မှာ ကုန်း ကိုင်းကုန်းကိုင်းနှင့် ကပ်ပါလာသည်က ထောင်ပိုင်လေး ဦးထွန်းလှစိန်ပါကော။ ဆူသံပူသံ ပွက်ပွက်ညံတွေကို နှာခံ ရဦးတော့မည်။ ဝဋ်မကင်းသည့် ဖွတ်မင်းဘဝပေကိုး ခင်ဗျ။

“ထောင်ပိတ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဘယ်သူတုံးရေ”

“ကျွန်တော်ပါ... ထောင်ပိုင်ကြီး”

“ဩ...ကိုဇော်မြင့်...လား”

“ဟုတ်”

“ဆိုပါဦး၊ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ။ ခင်ဗျားတို့ ထောင်ပိတ်သံချောင်းခေါက်သံ ပေါ်မလာသေးဘဲ ကြာ နေလို့ ကျုပ်မှာ ထမင်းပိုင်းတောင် မထိုင်နိုင်သေးဘူး။

ဘာတွေရှုပ်နေကြတုံး”

“လူပေါင်း မကိုက်ဘူး ခင်ဗျ”

“ဘယ်နှစ်ယောက်တုံး”

“တစ်ယောက်တည်းပါ”

“လိုတာလား...၊ လိုနေတာလား”

“ပိုနေတာခင်ဗျ”

“ဟေ...”

ထောင်ဆိုသည်မှာ တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့၊ တစ်ချိန် မဟုတ် တစ်ချိန်တော့ဖြင့် ထောင်ပိတ်ချိန်မှာ ရှိနေရမည့် ထောင်ကျ၊ အချုပ်လူဦးရေစာရင်းနှင့် အိပ်ဆောင်အလိုက်၊ တိုက်ခန်းအလိုက် အမှန်တကယ်ရှိနေကြသည့် အရေအတွက် မကိုက်ညီဘဲ လွဲချော်နေသည်မျိုး ရှိတတ်ကြရတတ်စမြဲ။ ထောင်ကျရုံး၊ အချုပ်ရုံးနှင့် တံခါးမကြီးရှိ လူအဝင်အထွက် စာရင်းတွေကပဲ မှားသလား။ အိပ်ဆောင်များ၊ တိုက်ခန်း များက အမှန်ရှိ၊ တကယ် ဓမ္မစစ်ရှိနေသည့် လူကောင် ကြီးများကို လက်ညှိုးတထိုးထိုး ရေတွက်စစ်ဆေး စာရင်း ယူကြရသည့် ထောင်ပိတ်အဖွဲ့တွေကပဲ မျက်စိလျှံ၊ မျက်စိ လျှမ်းနေကြရောသလား။

ထောင်ပိတ်လူပေါင်း စစ်ဆေးရေတွက်သည့်စနစ် က အလွန်စနစ်ကျသည်။ အိပ်ဆောင် (Wards)များ၌ လူပေါင်း ၁၅၀၊ ၂၀၀ မှ တစ်ခါတစ်ရံ ၂၅၀ ခန့်အထိ ရှိတတ်မြဲဖြစ်ပေရာ ငါးယောက်တစ်တွဲတစ်ဖွဲ့ ပုံစံထိုင် ထားပေးရ၏။ ငါးယောက်မပြည့်သည့် အတွဲပျက်တွေက ဟိုး နောက်ဆုံးမှာ မတ်တတ်ရပ်ထားပေး။ ငါးယောက်အတွဲ ပြည့်တွေကို အတွဲထိပ်၊ ခေါင်စည်းရှိ ကိုယ်တော်ချောများ ၏ ခေါင်းကိုထိကိုင်လျက် အမှတ်စဉ်ရေသွား။ ရသည့် အတွဲ အရေအတွက်ကို ၅ နှင့် မြှောက်။ နောက်ဆုံးက မတ်ရပ်ကိုယ်တော်တွေ ဦးရေနှင့်ပေါင်း။ ထိုအိပ်ဆောင် က အမှန်ရှိ အိပ်ဆောင် ဖွင့်/ပိတ်လူပေါင်းကို ရပြီလေ။ အတွဲ ၄၀ ရှိလျှင် ၅ နှ့်မြှောက်၊ ၂၀၀။ မတ်တတ်ထ သုံးယောက်။ အခန်းရှိ လူပေါင်း ၂၀၃ ယောက်။ ကိုင်း- ဘာများ မှားစရာရှိ မှတ်လို့။

တိုက်ခန်း (Cell) တွေထဲ၌ကား တစ်ယောက် သုံးယောက်စသည် သည်လောက်ပဲ ထားသည်။ စုံကဏန်း မထား။ မကဏန်းပဲထားမှ လျော့လျှင်၊ ပိုလျှင် တန်းခနဲ။

ထောင်ပိတ်ချိန်မှာ ရှိနေရမည့် ထောင်ကျ၊ အချုပ်လူဦးရေစာရင်းနှင့် အိပ်ဆောင်အလိုက်၊ တိုက်ခန်းအလိုက် အမှန်တကယ်ရှိနေကြသည့် အရေအတွက် မကိုက်ညီဘဲ

မင်းလည်း ပြီးလျှင် တိုက်ခန်းကကျဉ်း၍ သုံးယောက်ထက် နည်းသေးသေး။ သို့ဖြစ်၍ “တိုက်ကြီးစံ” ကျေးဇူးရှင်တို့ကို လက် ခြီးသိမ်း၍ တစ်ယောက်ချင်း အသေအချာရေတွက်ပေးရော။

မင်းလည်း မှားစရာ အကြောင်းမရှိ။

သို့ပေသော်မှ မကြာခဏမှားတတ်ကြသေး၏။

ဘယ်လိုများ မှားသလဲတဲ့။ မျက်စိမှောက်၍ မှား မှားစဉ် မှားတတ်ကြသည်မျိုးလည်း ရှိသည်။ အဲ မယုံ ညှဉ် ပုံပြင်သာမှတ်ကြပါရော၊ ဂန္တီရဆန်ဆန် ပရလောက သား အမှောင့်ပယောဂ သတ္တဝါကောင်တွေက ထောင်ဝတ် ထောင်စားတွေနှင့် ခပ်တည်တည် ဝင်ဝင်ရောနှော၍ တန်း နီတတ်ကြလေသဖြင့် ထောင်ဝတ်ရေတွက်သူ အရာရှိ နည်းစားတွေများ အချာပေါက်ပြီး အကြိမ်ကြိမ်စစ်၊ အခါခါ ရေတွက်ရင်း သန်းခေါင်သန်းလွဲတိုင် ထောင်ဝတ်မရတတ် သည်မျိုးလည်း ကြုံရတတ်၏။ ရှေးဦးနောက်ဦး ထောင် သူရင်၊ ထောင်ချိုးကပ်နေသည့် ဝန်ထမ်းကို ကမ္ဘာဆွေး ခြံတွေက သညာပေးကြတော့မှ အကျဉ်းသား၊ အချုပ် သား မောင်မောင်၊ မမ တစ်ဦးချင်းစီကို လက်ဆွဲလျက် ထောင်ဝတ်ဆိပ်တုံးတွေ ရိုက်ရိုက်ပြီး ရေတွက်ကြရသည်။ သည်အခါကျမှ သူကောင့်သား အငှာဟိုဒင်းကောင်တွေ မှောက်သွားတတ်လျက် ရှိရင်းလူပေါင်းအမှန်ကို ကွက်တိ ကျ ရေတွက်၍ရတတ်၏။ မယုံမရှိပါနှင့်။ ကိုယ့်တွေ မယုံပါ ခင်ဗျား။

ပြီးလျှင် ရုံးထိုင်ကိုယ်တော်မြတ်များက စာရင်း အမှတ်ကြီးတွေ ပေါင်းထားမိကြ၍ ရှိရှိသမျှ စာအုပ်တစ်ပုံ ခြီးဖို့ မွှေဟုံနှောက်ဟုံ ဦးနှောက်စားကြရသည်မျိုးလည်း ဖြစ်တတ်ပြန်သေးသည်။

သို့တိုင်...လူပေါင်းမကိုက်သည့် ပြဿနာမျိုးများ ရှိနေသည့်စာရင်းထက် လျော့နေသည်ကသာ အဖြစ်များ ကပ်သည်။ ထောင်က တိတ်တဆိတ် ထွက်ပြေးတတ်ကြ သူ ထွက်ပြေးဖို့ ပုန်းအောင်းနေတတ်ကြသူ ဉာဏ်ကြီးရှင် “ဆိပ်ခန်း၊ ဇော်ဂနက်”တွေ စနက်ကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။ ရှိရ ပြည် အကျဉ်းသား၊ အချုပ်သားဦးရေထက် အမှန်ရှိအရေ အတွက်ထက် ပိုနေသည်မျိုးကား ခေါင်ခေါင်ခါးခါး၊ ရှား ထောင်စွန်းပါး။

အဲ... ယခုကြုံနေရသည်က ထိုသည့် ‘ဒုလ္လာ’

ကြီးမျိုး ခင်ဗျ။

ထို့ကြောင့်ပင် ထောင်ပိုင်ကြီး မျက်စိဖြူး ပါးစပ်ပြဲ သွားရခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်လည်း မနက်ပိုင်း ထောင်ဖွင့်စာရင်း တွေရော၊ ဒီကနေ့ လူအဝင်အထွက်စာရင်းရော၊ တံခါးကြီး လူဝင်လူထွက်စာရင်းတွေရော အကုန်စစ်ပြီးပါပြီ။ ပိုနေတာ က ဒီကနေ့ လွတ်သူ ၂၇ ယောက်ရှိတဲ့အတွက် ထောင်ကျ ရုံးက အဲဒီလွတ်သူ အကုန်လုံးကို စာရင်းနုတ်ပြလိုက်ပြီး ပေးမယ့် တံခါးမကြီး လူအထွက်စာရင်းမှာ တကယ် ထောင် အပြင်ကို ထွက်သွားတဲ့ လွတ်လူက ၂၆ ယောက်ပဲ ရှိပါတယ်။ လွတ်လူ အကျဉ်းသား တစ်ဦးက တံခါးက မထွက်သေးဘဲ ထောင်ထဲမှာ ရှိနေသေးတယ် ခင်ဗျ။ လွတ် ပေါက်စာအုပ်မှာလည်း ထောင်လွတ်လက်မှတ် (Re-leased Ticket) တစ်စောင်က တကယ်ကို ကျန်နေသေး တယ်တဲ့။ အဲ... အခု အဲဒီအကျဉ်းသားကိုသာ ရှာလို့ မတွေ့ကြသေးတာ ခင်ဗျ။

“ဘယ်လို...”

ထောင်ပိုင်ကြီး မျက်စိလည်သွားပုံရသည်။ ပါးစပ် ဟောင်းလောင်းကြီး။ ဟုတ်သည်လေ။ မြန်မာတို့ ပြောရိုး ဌ် ရှင်လိင်ပြန်သည့်နေ့၊ မင်္ဂလာဆောင်သည့်နေ့နှင့် ထောင် ကလွတ်သည့်နေ့များသည် အပျော်တကာ အပျော်ဆုံးတွေ ဆိုသည်ပဲ။ ဘယ်နှယ် ထောင်က လွတ်ပါပြီဆိုသည်ကိုပင် ထောင်တံခါးကြီးအပြင်သို့ လှောင်အိမ်ထဲက ငှက်ကလေး ပျံထွက်ပြေးသလို၊ ဗြုန်းခနဲ ဝမ်းသာအယ်လဲ ထွက်မသွား နိုင်သေးဘဲ ထောင်ထဲ၌ ပြန်လှည့်ခွေပြီး ငါးမြွေထိုးလုပ်နေ ရပါချိန်။ တွေးရခက်ကြီးပ။

“အဲဒါ...ဘယ်သူတဲ့လဲ။ ဘယ်အဆောင်ကလဲ”

“အကျဆောင် (၂)ဆိုက် (၆)ခန်းကပါ ခင်ဗျ။ ငရှိ...တဲ့။ ရဲအက် ၃၀ (ဃ) နဲ့ ထောင်သုံးလကျထားတဲ့ ခါးပိုက်နှိုက် ကောင်ကလေးပါ။ ငါးကြိမ်အထက် ထောင် ကျစာရင်းဝင် “လက်ကောက်” ကလေး တစ်ယောက်ပါ ပဲ။ လေဘာ ချထားတာကတော့ စက်မှုလက်မှုအလုပ်ရုံ “ဘောက်ဆင်း”တဲ့ခင်ဗျ။

“ငရှိ...ငရှိ... ဟုတ်လား ကိုဇော်မြင့်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ထောင်ပိုင်လေး”

လွတ်လူ အကျဉ်းသားတစ်ဦးက တံခါးက မထွက်သေးဘဲ ထောင်ထဲမှာ

“နေဦး၊ ဒီနာမည်ကို ကျုပ်နားထဲ ရင်းနှီးနေသလို ပဲဗျ”

“ဟို...ဟိုလေ၊ ထောင်ပိုင်လေး။ ကျွန်တော် တစ်ခု တင်ပြလို့ရမလား”

“ဩ...ဆရာကြီး ဦးထွန်းမြင့်ပါလား။ ကဲ... ခင်ဗျားတင်ပြမယ့်ကိစ္စက အခုထောင်ပိတ်လူပေါင်း မကိုက် တာကြီးနဲ့ တိုက်ရိုက် ပတ်သက်နေသပဆိုရင်တော့ ပြော ဗျာ။ နို့မဟုတ်ရင်တော့ နောက်များမှပဲ”

“ဆိုင်ပါတယ် ထောင်ပိုင်လေး၊ ဆိုင်ပါတယ်”

“ကဲ... အဲဒါဆို ပြော”

“အဲ... အဲဒီကောင်ကလေ၊ ဟိုအရင်တစ်ခါ ထောင်ပိတ်လို့မရနိုင်ဘဲ လွတ်လူတစ်ယောက် ပျောက်နေ တုန်းကလည်း ဟိုး “ထိလတ်ဆောင်” ဝင်းထဲက ရေနံနဲ့ ထဲ ကြာရွက်တွေအောက်မှာ ပုန်းနေခဲ့ဖူးတဲ့ ငတ်လေးပဲ ခင်ဗျ။ ဒီကော့ကိုရှာရင်းနဲ့ မိုးလင်းခါနီးမှ ထောင်ပိတ် နိုင်ခဲ့တာလေ။ ဒါတောင်၊ ဒီအကောင်က ကြာရွက်တွေ ကြားထဲ ဆင်းပြေးတဲ့ ရေမြွေကိုကြောက်ပြီး ငယ်သံပါ အောင် အော်လိုက်မိပေလို့။ နို့မို့ မလွယ်သေးဘူး”

ဟုတ်ပဲ။

လွန်ခဲ့သည့် ဟိုးတမြန်နှစ်တုန်းကလည်း သည်ပုံ သည်နည်းအတိုင်း ထောင်ပိတ်၍မရနိုင်ဘဲ အရုဏ်တက် သည်အထိ ကျွန်တော်တို့ ပျာဒလက်ခတ်ခဲ့ဖူးသေးသည်။ တပ်ကြပ်ကြီး အဘဦးထွန်းမြင့် ပြောသည့်အတိုင်း အုတ် ရေနံနဲ့ ကြာရွက်တွေအောက်မှာ ခိုနေပုန်းနေသည့် သင်း ကလေးကို မည်သို့မျှ ရှာမတွေ့ခဲ့ကြ။

မန္တလေးထောင်၌ အကျဉ်းသား မထားသည့် အထိမ်းအမှတ်ဆောင် တစ်ထပ်အုတ်တိုက်ကြီးတစ်လုံး ရှိ ၏။ အိန္ဒိယအမျိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီး မစ္စတာလောက မာညာ “ထိလတ်” ကို ရည်စူးဂုဏ်ပြု တည်ဆောက်ထား သည့် အဆောက်အအုံကြီး။ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက် ပရိယာယ် ဝေဝု(စ်) ကြွယ်လွန်းလှသည့် အင်္ဂလိပ်အင်ပါယာရှင် အစိုး ရမင်းများက မြန်မာ့ဥကင် သီပေါဘုရင်ကို ဟိုးအိန္ဒိယနိုင်ငံ ရတနာဂီရိမှာ ထိန်းသိမ်းထားသကဲ့သို့ အိန္ဒိယမှ ဇမာရှား ဘုရင်ကြီးတို့၊ အမျိုးသားခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည့် မစ္စတာ ထိလတ်ကြီးတို့ကို ရန်ကုန်ထောင်၊ မန္တလေးထောင်တွေမှာ

ချုပ်နှောင်ထားခဲ့ကြသည်။ ဤမှာပင်နေ၊ ဤမှာပင်သေ။ ဖဆပလဝန်ကြီးချုပ် ကိုကြီးနုလက်ထက်၌ မန္တလေးထောင် ထဲတွင် အိန္ဒိယနိုင်ငံသံရုံးက “ထိလတ်ဆောင်ကြီး” ကို တခမ်းတနား ဆောက်လုပ်ထားခဲ့ပြီး တစ်နှစ်တစ်ကြိမ် အထိမ်းအမှတ်ပွဲ ကျင်းပခဲ့ကြသေး၏။

ထိလတ်ဆောင် အနောက်ဘက် ပေ ၂၀ ခန့်အကွာ မှာ မစ္စတာထိလတ်ကြီး နေ့စဉ် ရေချိုးဖို့ ၁၅ ပေ ပတ် လည်၊ ၆ ပေအနက် အုတ်ရေနံကလေးတစ်ခု ဆောက် ပေးထားသည်။ ရွှေကိုယ်တော် ငရိုက် ထိုအုတ်ကန် ကြာရွက်တွေအောက်၌ ကိုယ်ယောင်ပျောက်ပြီး “အပ်ချ လောင်း” လုပ်နေခဲ့သည်တဲ့လေ။ ကောင်းရော...။

“ဪ...အခုလည်း အဲဒီအကောင်ပဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ထောင်ပိုင်လေး။ ဒီမှာ သူ့ရဲ့ ထောင်လွတ်လက်မှတ်ပါ”

“ခက်တဲ့ကောင်ပဲ...။ နို့ ဒါနဲ့ ဒီအကောင်ကလေး က ခင်ဗျားအလုပ်ရုံကပဲ မဟုတ်လား၊ ကိုဇော်မြင့်...ရဲ့။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အဲဒါဆို...”

“ညနေပိုင်း လေးနာရီ သာသာလောက်အထိ ဒီ အကောင်လေးကို အလုပ်ရုံဝင်းထဲမှာ တွေ့နေရသေးတယ် တဲ့ခင်ဗျ။ သူ့ရဲ့စာအိုးတဲ့ မော်စီတုံးတို့၊ စာကလေးတို့ ဆင်ကြီး၊ ဆင်လေးတို့ အပြောအရတော့ ထောင်ကမထွက် ခင် ထမင်း လာစားသွားခဲ့သေးတာတဲ့။ နောက် အလုပ်ရုံ ပိတ်ပြီးတဲ့အခါကျတော့ သူတို့လည်း သတိမထားမိကြ တော့ဘူး။ လွတ်သွားပြီပဲ မှတ်တာတဲ့...ဆရာရဲ့”

“အလုပ်ရုံဝင်းထဲကို သေသေချာချာ ရှာဖွေပြီးကြ ပလား”

“သုံးလေးခေါက်တော့ ရှာပြီးပါပြီ။ အခုတော့ တပ်ကြပ်လစွန့်ကျီလာခေါင်းဆောင်တဲ့ အလုပ်ရုံဝန်ထမ်းတွေ စုပြီး ထပ်ရှာနေကြပါတယ်”

“အေးလေဗျာ... အဖြေရှာတွေ့ပြီဆိုတော့လည်း သိပ်ပြဿနာမကြီးတော့ပါဘူး။ ဒီချာတိတ်ကို တွေ့ရင်ပဲ ပွဲပြတ်နေပြီပဲ။ ကဲ...ကျုပ်နဲ့ထောင်ပိုင်ကြီးတို့လည်း ခြေ ထွက်တော့မယ်။ ထောင်ပိတ်သံချောင်း ခေါက်သံထွက် နားစွင့်နေမှာနော်။ သေသေချာချာ လုပ်ကြဦး”

ဟိုး “ထိလတ်ဆောင်” ဝင်းထဲက ရေနံထဲ ကြာရွက်တွေ အောက်မှာ ပုန်းနေခဲ့ဖူးတဲ့ ငတ်လေးပဲ ခင်ဗျ

“ဟုတ်ကဲ့၊ ထောင်ပိုင်လေး”

ဘိုးတော်နှစ်ပါး ဖဝါးခြေထပ် ကြွမြန်းသွားကြ

“ဟူး... တော်ပေသေးရဲ့။ ကိုယ့်ဆရာ ထောင်ပိုင် ကာဆီးကာဆီး လုပ်ပေးထားပေလို့” တော်တန်ရဲ့ နှုတ်ခွန်းပင် တပူပူ တဆူဆူ ဖြစ်ချင်တတ်သည့် ထောင်ပိုင် ဦးမုတ်ထောင့်ကြီးနီရဲ့မှတစ်ပါး ပွစိပွစိ ပြောခွင့်မသာ

“တောက် ဖေတစ်ရာမသာ၊ ငရို။ နေနှင့်ဦးပေါ် ဟွန်း”

(၂)

ခက်တော့လည်း ခက်သည်။

ထောင်ဟူပေသည့် ထိုအရပ်က ရပ်ကွက်လမ်း ဆွဲနီစီပယ် အမှိုက်ကန်ကြီးလို ဖြစ်သည်။ “ငါး ဆယ်သည့်ချေး ပုစွန်ဆိတ်ခေါင်းလာပုံ” ဆိုသည်မျိုး ဝန်းကျင်ကြီးထဲမှာ ပိုးထိုးလောက်ကိုက်၊ ချို ချိုနုနုခွက်ပဲ့ အတိုအစ၊ အပေအတေတွေမှန်သမျှ ဆက်တိုက်ဆုံး သည်အရပ်မှာပင် ဂိတ်ထိုးကြ၏။ လောက ဝှံ့ဆောင် ကမ္ဘာကြီးကို ခါးစောင်းတင်၍ မိုက်တိမိုက် ကန်တွေ ဘယ်နှယ်လုပ်ခဲ့လုပ်ခဲ့၊ ဇာတ်ပေါင်းခန်းရောက် ကာ သည်အရပ်မှာပင် “မှားမိပါပြီ အမေရဲ့” ဟု ခုနစ် သိရှိ ငိုချွန်းချတတ်ကြစမြဲ။

ထောင်ထဲမှာ ပြောတတ်ကြ၏။ “ဟေ့ ပုတီး မှားစိပ်မိလို့ ထောင်ကျလာတဲ့ သူတစ်ယောက်မှ မဟုတ်ဘူး” တဲ့။ ဟုတ်တော့လည်းဟုတ်သား။ ထောင်ကျ အချစ်သူသစ် မှတ်ပုံတင်သည့်အလုပ်ကို ကျကျနုနုလုပ် ပြီးလျှင် ထောင်ဆိုသောအရပ်ကို အကြောင်းမဲ့သက်သက် မှတ်မိလည်လမ်းမှား ရောက်လာခဲ့သူ ခပ်ရှားရှားဆိုသည် ကို ခြေထောက် ခေါင်းညိတ်မိမည်စကန်။ သူဟာနှင့်သူ အကြောင်းကြောင်းတွေချည်းကိုး။

သည်အထဲမှာမှ “ငရို” တို့လို ထောင်ကို အိမ်လုပ် ကြသည့် ထောင်လက်ကောက် လမ်းဘေးနေ၊ လမ်း လူလေလူလွင့် သတီးဒီ မှောင်ခိုသမားကလေး

တွေ ဘဝက စာနာသနားချင့်ဖွယ်ကောင်းသည်။ သနား စရာလည်း ဖြစ်သည်။ သူတို့အကြောင်း ရေရေလည်လည် သိလျှင် ရယ်ရတော့မလို၊ ငိုရတော့မလို အုတ်အူလည်ကြီး အမှန်ဖြစ်ရတော့၏။

မှတ်မှတ်ရရ၊ မန္တလေးထောင်တစ်ခုတည်းကိုပင် ၁၉၉၆ ခန့်က တိတိပပ စာရင်းနှင့်အင်းနှင့် အကျအန ကောက်ယူပြုစုကြည့်ခဲ့ရာ ငါးကြိမ်အထက် ထောင်ကျဖူး သူ ထောင်လက်ကောက် (Habitual Convicts) ဦးရေ ၁၀၀ ခန့် စာရင်းရခဲ့၏။ သူတို့တွေကချည်း တစ်နှစ်ပတ် လုံး ရဲနှင့် လိုက်တမ်းပြေးတမ်း ကစားပြီးသကာလ ထောင် ကျလာလိုက်၊ တော်နေကြာလွတ်လိုက်၊ သင့်ကာနေ ထောင် ပြန်ရောက်လာလိုက်။ ခုနှင့်ခု ဝင် ခလုတ်ထွက်ခလုတ် လုပ်နေလိုက်ကြသည့် အမှုပေါင်း ထောင်ဂဏန်းအောက် မချို့။ တစ်ယောက်လျှင် ထောင် ၇ ရက်၊ ၁၀ ရက်၊ ၁ လ၊ ၂ လကျလိုက်။ လွတ်လိုက်။ ထပ်ကျလာလိုက်။ ဂျာအေးကို သူ့အမေရိုက်ရင်း “ရဲ့၊ တရားရုံး၊ ထောင်” သုံးဌာနမှာပင် မုန့်လုံးစက္ကူကပ် ဝဲလည်ခတ်နေလိုက်ကြ သည်မှာ ထောင်ကျလူသစ် ဝါရမ်းမှန်သမျှ သင်းတို့ချည်း။ ယောင်တောင်ပေါင်တောင် ကြောင်နုနှင့် ဒေါသအလျောက်၊ ဘဝကသိုလ်ကံအလျောက် ထောင်ကျလာသူ လူသစ်၊ မျက်နှာသစ်ဆိုသည်က မနည်းကြီး လက်ချိုးရေတွက်၍ နေရတတ်သည်။

သူတို့ခမျာ ကလေးတွေ၏ ပျမ်းမျှအသက်က ၁၈၊ ၁၉၊ ၂၀ ပတ်ချာလည်ဝန်းကျင်။ ၂၀ ခွန်းလှ တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်။ တချို့က မိမ့်ဖမဲ့၊ တချို့က အိမ်ထောင်ကျိုး၊ အိမ်ထောင်ပျက်မှ မွေးဖွားလာကြသည်။ အမိရှိတော့ အဖ မရှိ။ အဖရှိပြန်လျှင်လည်း အမိကဆုံးပါး။ အမိအဖ နှစ် ပါးစလုံး အစုံအလင် အသက်ထင်ရှားရှိသော်မှ အိမ်ထောင် တကွတပြား၊ အစိတ်အစိတ်အမြွှာမြွှာ တစ်စစကျိုးပဲ့လို့။ ထိုထို မိသားစုဝန်းကျင်၌ လောကဓံ အထူးအထောင်း၊ အရိုက်အပုတ်တွေကို နှင့်လှအောင် ရင်စည်းခံ၍ စိတ်ဒဏ် သင့်နေကြရှာသူကလေးတွေ ဖြစ်၏။

အိမ်ရယ်၊ အဖရယ်၊ သားချင်းဆွေမျိုးရယ် ခိုစရာ၊ ဝင်စရာ ရင်ခွင်က ပါးရှားလွန်းသည့်အထဲ လောကဝန်း ကျင်ကလည်း ရက်စက်ချင်လိုက်သေးသည်။ “မရှိခိုး

“ဟေ့ ပုတီးပတ်ရေ မှားစိပ်မိလို့ ထောင်ကျလာတဲ့ သူတစ်ယောက်မှ မဟုတ်ဘူး” တဲ့

နိုး၊ မလှစုန်းယိုး”တဲ့။ “နူရာဝဲစွဲ လဲရာသူခိုးထောင်း”တဲ့။
ရှေးလူကြီးသူမစကားများ သွေးထွက်အောင် မှန်လှ၏။
သည်မိမိမဲ့မဲ့ ရင်ခွင်ပျောက်နေကြရာသူ လူမမည်ကလေး
များကို စာနာစိတ်ဖြင့် ကူဖို့ကယ်ဖို့၊ ဖေးဖို့မဖို့ ဝေးစွ။
“ဟေ့... ဟေ့၊ သတိထားကြဦးနော်။ အဲဒီ ကလေးကချေ
ကလေးတွေရဲ့ ဥပမိကိုကြည့်၊ ကြမ်းပိုးသူခိုးရုပ်၊ ငတိုရုပ်
တွေဟ။ တွေ့ကရာ အလစ်သုတ်မယ့်ပုံရယ်။ ယောင်လို့မှ
အနားကပ်မခံနဲ့နော်”တဲ့။ အမနာပ စကားတင်းဆိုဖို့
ဝန်မလေးတတ်ကြ။ လမ်းပေါ်မှာ အိမ်ခြေ အတည်အကျ
မရှိ၊ ခြေသလုံးအိမ်တိုင်ဘဝ မရောက်ရောက်အောင် တွန်းပို့
လောက ဝင်သုပ်သူ၊ အလကားပဲတင်း ဆွမ်းကြီးဝင်
လောင်းချင်သူက မများ။

သင်းတို့ကလေးတွေမှ လေနှင့်အတူ လွင့်ဝဲပြေးနေ
ရသည့် ရွက်ခြောက်ရွက်ကျင်တွေလို မဖြစ်လျှင် ဘယ်သူ
ဖြစ်ပေမတဲ့။

သူတို့ ဘယ်မှာနေကြသလဲ။

နေခင်းနေလယ်ဘက်၌ မန္တလေးမြို့ လေးပြင်လေး
ရပ်လမ်းတွေပေါ်မှာ၊ ဈေးတော့မှာ၊ ကားဂိတ်၊ သင်္ဘော
ဆိပ်၊ ဘူတာရုံတွေမှာ။ လူစုလူစု ပွဲစည်တတ်သည့် ရုပ်ရှင်
ရုံတွေ၊ ဇာတ်ရုံတွေ၊ ဘုရားပွဲတွေမှာ။ ညညဆိုလျှင် နန်းမြို့
ရိုးက ပတ်ရံထားသည့် ကျုံးကြီးဘေးတစ်လျှောက်က
ချုံကလေးတွေမှာ၊ ပန်းခြံကလေးတွေထဲမှာ၊ ဘူတာကြီး
က ရထား တွဲကြိုတွဲကြား အမှောင်ရိပ်ရိပ် ချောင်ကလေး
တွေမှာ၊ ရထားတွဲလွတ်တွေထဲမှာ၊ တံတားအောက်
အမှောင်ကွယ်မှာ၊ ဘုရားကျောင်းကန် အကြိုအကြားက
တံတိုင်းဘေးတွေ ဇရပ်အိုဇရပ်ပျက်တွေမှာ၊ မန္တလေး
တောင်တော်မြတ်၏ တောင်တက်တောင်ဆင်း ပြဿဒ်
လမ်း လှေကားထစ်တွေမှာ။

ကိုင်း...၊ သူတို့ကလေးတွေခမျာ ဘာများလုပ်
စားနေကြသလဲတဲ့။

မလစ်လျှင် လမ်းလျှောက်၊ လစ်လျှင် ခါးပိုက်
နှိုက် အလစ်သုတ်။ လူအုပ်တောင့်လျှင် ရိုက်၍လှကြ
ယက်ကြ။ ခွင်ကောင်းလျှင် ဖောက်ထွင်းကြ၊ ခိုးကြ
ဝှက်ကြ။ ရဲတွေလျှင်ပြေး၊ ရဲမိလျှင် ထောင်ရောက်၊ တန်း
ရောက်။ ရုံးရောက်ဂတ်ရောက်။ ရဲစခန်းနှင့်တရားရုံး။

လူအုပ်တောင့်လျှင် ရိုက်၍လှကြယက်ကြ၊
ခွင့်တောင်းလျှင် ဖောက်ထွင်းကြ

တရားရုံးနှင့်ထောင် သည်သံသရာ၊ သည်ဂယက်ဝဲကြီး
အတွင်း ခုံးစုံးနစ်မျောပါနေကြ။

အများသူတကာတွေ ထောင်နံရံတံတိုင်း မည်း
မည်းကြီးကို စေ့စေ့တောင် မကြည့်ရဲကြသည့် ဘဝအခြေ
မှာ သင်းတို့ကလေး။ “ပျင်းတောင် ပျင်းသေးတယ်”တဲ့
ခင်ဗျား။ ထောင်က သူတို့အိမ်သူတို့ရာ။ ထောင်ပိုင်ထောင်
မှူးတွေက သူတို့အမိအဖ။ ထောင်ဝန်ထမ်း၊ ထောင်ဝါဒါ
တွေက သူတို့ဦးကြီး၊ ဦးလေး၊ အစ်ကိုကြီးအဖအရာတွေ
ဖြစ်၍နေ၏။

“တန်းစီး...၊ ဗျို...အစ်ကိုကြီး ကိုက်ချွန်”

“ဟေလကွာ”

“ကျုပ်...ဒီကနေ့ အပြင်ဓဏသွားလိုက်ဦးမယ်”

“ဘာရယ်”

“ဪ...ဒီတစ်ခေါက် ၁၅ ရက်ထဲကျလာတာ
လေ။ ဒီကနေ့လွတ်ပြီလို့”

“အင်း...အင်း အဲဒီတော့”

“ကျုပ် အိပ်ရာလိပ်နဲ့ စားအိုးစားခွက်တွေကို ဗာရာ
ခန်းထဲမှာ ထားခဲ့တယ်။ ဒု-တန်းစီး ဘောကြီးကြည်
ဝင်းကို အပ်ထားခဲ့တယ်။ အဲဒါ တန်းစီး ဘာများမှာဦးမလဲ
လို့”

“မှာတော့ပါဘူးကွာ”

“အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့ဗျ။ တစ်ခုခုမှာလိုက်စမ်းပါ။
အခု အပြင်မှာ တောင်ပြန်းပွဲရာသီဗျ။ ကျုပ်တို့ ခွေးဘုရားခွဲ
တွေတဲ့ အချိန်လေ။ လက်ဖျားငွေသီးတဲ့ ရာသီပေါ့”

“အေး...ဒါဆိုလည်း မင်း အဆင်ပြေရင်သာ
ထောင်ဝင်စာ အထုပ်ကြီးကြီး လာပို့လှည့်ပေါ့ ငါ့လူရာ
ဟုတ်ပလား”

“အိုကေ...အိုကေ”

ဤသည်မှာ လွတ်လူ ငချွတ်ကလေးများ၏
ထောင်အပြင် ဓဏတစ်ဖြုတ် အလည်အပတ် ထွက်သလို
ပြည်တော်ပြန်ခန်း ဖြစ်ပါလေ၏။ သို့၊ လွတ်ပြီး၍မှ သိ
မကြာလိုက်ရ။

“ဟော...မင်းတို့ ပြန်ရောက်လာကြပြန်ပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ၊ ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ”

အငယ်လေး၊ တုန်ချို(ခ)ကျော်မြင့်၊ စိုးလေး၊ လှဝင်း

တင်ထွန်း၊ နံပြား၊ ညပ်စလီစသည့် လူလည်ပန်ကာ ခိုး
ဆွဲနှိုက်(ခါး) အဖွဲ့တွေ တစ်အုပ်ကြီး၊ တစ်ပြုံကြီး။ သင်း
တို့တစ်တွေကို ထောင်ကျလူသစ်အဖြစ် အကြိမ်ကြိမ်မှတ်ပုံ
တင်ရဖန် များလွန်းလှ၍ အလွတ်ပင် ရသလောက်နီးနီး
ဖြစ်နေချေပြီ။

“အောင်မယ်...ဒီတစ်ချိန်တော့ မင်းတို့အကောင်
တွေ အချို့ကြီး ထိလာခဲ့ကြပါကလားကွ။ ဘာတဲ့ ထောင်
သုံးလစိတဲ့ ဟုတ်စ”

“အကောင်ကြီးကြီး၊ အမြီးရှည်ရှည် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးရဲ့
ဆယ်ဆီက ရတနာပစ္စည်းတွေကို သွား “ချည်း” လိုက်မိ
ဦးအတာရေ။ ဘုမသိဘမသိနဲ့ “ပွ...ပဟဲ့” ဆိုပြီး ကြိတ်
ချိတ်မိကြတာ။ သူ့ခယ်မကို ထိလို့နဲ့တူပါရဲ့။ အဘိုးကြီးက
တစ်တစ်ဆုံးနှိုက်ပြီး ဌာန်ကုန်တီးတော့တာပဲ။ ရဲဆရာတွေ
ဆရာ ခါတိုင်း ထောင်ချနေကျ တရားသူကြီးကပါ မျက်နှာ
ထားရှာဘူး။ “သွားရော လဟယ်” ဖြစ်ကရော။
ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ”

“မင်းတို့ကလည်း မင်းတို့ပဲ။ အထူအပါးမှ နား
မည်ကြတာကိုးကွ။ ခံရတာတောင် နည်းသေး”

“အချို့ကြီးပွဲရင် ဒီတစ်ခေါက် ထောင်ထဲမှာ
ထားကောင်းဝါးမဟဲ့...စားမဟဲ့၊ နှပ်မဟဲ့၊ စည်းစိမ်ယူ
ဆွဲလို့ စိတ်ကူးဖဲရိုက်ရင်နဲ့ အရှိန်လွန် မျက်စိလျှံသွားတာ
အတာရေ။ ပစ္စည်းတွေက အနိပ်စားတွေချည်းပဲ။ တန်ဖိုးက
လည်း ရာကြီးဘရိတ်...ထောင်ဂဏန်းနား ကပ်နေတာ
မဟဲ့။ ကံပေးလို့ အဆန်ချောင်ပြီး လွတ်လိုက်ရင် ထော
ကြာပဲ။ ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ”

“အခုတော့၊ ဘယ်နှယ်တုံးကွ”

“ထောကြောမဟုတ်ဘဲ မောကြောဆိုက်သွားရ
အတာရေ။ ဟီး...ဟီး...ဟီး”

ထောင်ကျလာခဲ့ရသည်ကိုပင် ဖြုတ်ကိုက်၊ ခြင်
တို့သလောက် နာရကောင်းမွန်း၊ ဝမ်းနည်းရကောင်းမွန်း
သေး၊ တဟီးဟီး၊ တဟဲဟဲ လုပ်နေကြသည့် သင်းကလေး
တို့ ချော့များအစား၊ သင်းတို့ အမိအဖများကိုယ်စား
ရည်မှန်းမှုမကောင်း။

“သားတို့တွေ အရင်အိပ်ထောင်၊ အရင်အလုပ်တွေ
အဆင်သင့်နော် အဘ”

“အေးပါကွာ... အေးပါ”

သူတို့နေခဲ့ဖူးသည့် အိပ်ထောင်မှာပဲ သူတို့အခြေ
တကျ နေကြပေဦးမည်။ သူတို့လုပ်နေကျ အလုပ်တွေကိုပဲ
ဒုံရင်းဒုံရင်းအတိုင်း လုပ်နေကြဦးမည်။ ထောင်ဟူသည့်
သူတို့၏နားခိုရာ Home Sweet Home သိရှိပေဟာကြီး
ပင် မဟုတ်ပေလား။

“ငရို” ဟူသည့် လူလွန်မသားကလေးသည်
လည်း “ဒီပုတ်ထဲက ဒီပဲ” ဝိနိမိတ်မသားမသား ငတိ
ကလေးတစ်ကောင်ပင် ဖြစ်ပေရာ သည်အကောင်လေးက
လွတ်လူအဖြစ် ထောင်အပြင် မထွက်သွားဘဲ ဘယ်နှယ်
ကြောင့် ထောင်ထဲမှာပင် လှည့်ခွေ ပုန်းအောင်းနေရချိမ့်
သနည်း။

“ငရို...ငရို၊ ခက်တဲ့ကောင်ပဲ”

(၃)

“တွေ့ပြီတဲ့ဆရာရေ။ ဒုက္ခကောင်ကို ရှာလို့တွေ့
ကြပြီတဲ့”

မင်္ဂလာကျက်သရေ ရှိလိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း။ ဘယ်
သူ့အသံ၊ ဘယ်ငှာအသံမှန်း တိတိပပ မသိရဘဲနှင့်ပင်
ကြားကြားသမျှ သပ္ပာယ်တို့အား မြန်းခနဲ အုမြူးအုရွှင်
သွားစေလောက်အောင် ဖမ်းစားနိုင်ပါပေသည်။

ညဉ့်တစ်ဝက်ကျိုးလုနီး ထောင်ကျအိပ်ထောင်၊
တိုက်ခန်းများကို ကူကယ်ခေါက်ကယ် ပြေးဟလွှားဟ၊
လူရေတွက်ဦးဟ၊ လူပေါင်း စာရင်းပေးဦးဟတွေဖြင့် လုံး
လည်ချပ်ပြား လိုက်နေခဲ့ကြသည့် ထောင်အရာရှိ၊ ဝန်ထမ်း
တစ်သိုက်ကြီး၏ “ဟင်း” ခနဲ သက်ပြင်းမောအောင့်လုံး
ကြီး ပြိုင်တူပစ်ချလိုက်သံမှာ မိုးခြိမ်းသံအလား။ အထူး
သဖြင့် တစ်နေ့ကုန်တစ်နေ့ခန်း နေတာဝန် ဝင်ထားပြီးသော်
မှ လူပေါင်းမကိုက်သဖြင့် ညစာပင် “နိမ်းဟဲ” ဖြစ်နေ
ကြရသည့် နေ့ကျတိကျများ၏ မျက်နှာကြီးတွေ ဝင်းခနဲ
လင်းသွားလိုက်ပုံမှာ ရုတ်တရက် တိမ်မှိုင့်ကြားက လနစ်
စင်း ပြူးခနဲ ပြုထွက်လာသကဲ့သို့ ဖြစ်၏။

“အေး... ခွေးမသားကို ဘယ်ဘက်မှာ တွေ့ခဲ့ကြ
သတဲ့တုံး။ ဘယ်သူတွေက ဘယ်လိုတွေ့ကြသတဲ့တုံးဟ။

ထောင်ကျလာခဲ့ရသည်ကိုပင် ဖြုတ်ကိုက်၊ ခြင်ကိုက်သလောက်
နာရကောင်းမွန်း၊ ဝမ်းနည်းရကောင်းမွန်း မသိ

လင်းကြစမ်းပါဦး”

“အလုပ်ကြီးဘက်မှာ ဦးလွန်ဂျီလာတို့အဖွဲ့တွေက တွေ့ခဲ့ကြတာတဲ့ ဆရာရေ။ အလုပ်ရုံအလယ်က ညောင်ပင်ကြီး သစ်ခေါင်းထဲကို ဝင်ပုန်းနေတယ်ဆိုလားပဲ။ ဟော...ဟော၊ လာနေကြပြီ”

မတိုင်ပင်ထားရလည်း ပြိုင်တူပိုင်းထိုးထားသည့် လက်နှိပ်မီးရောင် အလင်းတန်းများက အသားမည်းမည်း၊ ကိုယ်ပေါက်ကိုယ်ရောက် ခပ်ပါးပါး၊ ပုတိုက်တိုက် ရွှေကိုယ်တော် “ငရို” တစ်ကောင် ကုပ်ချောင်းကုပ်ချောင်း ကွတကွတ လာနေသည်ကို တမင် ဆလိုက်ထိုးပေးထားသလို ဖြစ်နေ၏။ ထောင်ပုံစံ အင်္ကျီလုံချည်တွေပင် မလဲရသေး။ ပြုံးဖြဖြ၊ ရယ်ကျဲကျဲနှင့် သင်းအခွက်က အပိုးမကျိုးချင်။ သူ့နောက်မှာ သင်း၏ မထော်မနန်း လုပ်ရပ်ကြောင့် အချောက်တိုက်ကြီး ညစာလွတ် ဒုက္ခများနေကြရသည့် ဝန်ထမ်းတစ်အုပ်ကြီးက အံတကြိတ်ကြိတ်၊ လက်သီးတပြင်ပြင် ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ဝိုင်းအုံ့လို့။

“ဟော...ဒီမှာ ဆရာရေ။ ဆရာတပည့် အကုသိုလ်ကောင်၊ ပြဿနာတုံးကြီး”

လုပ်လိုက်ဟ။ ယခု လောလောလတ်လတ်ကြီးမှာ မည်သူမျှ မေတ္တာတစ်စက်မရှိ၊ အလိုလို အဘိဇ္ဈာပွားနေကြရသည့် “ချီးထုပ်ကြီး” ကျကာမှ ကျွန်တော် ထောင်မှူးကြီး၏ တပည့်တဲ့။ လုပ်လိုက်ဟ။

“ဘယ်လိုတွေ့ခဲ့ကြတာတုံး...ဦးလွန်”

“ညောင်ပင်ခွဆုံက သစ်ခေါင်းထဲကို ဝင်အိပ်နေတာတဲ့ ဆရာရေ။ လူ အရှင်လတ်လတ်ကြီးက အလိုလို သိဒ္ဓိပေါက်ပြီး ရကွစိုး ဖြစ်နေတော့တာကိုး ခင်ဗျ။ အဲဒါကြောင့် ဝန်ထမ်းတွေ ဘယ်လောက်ရှာရှာ၊ သင်းကိုရှာလို့ မတွေ့ကြရတာ”

“ဖွတ်...ရှာရှာပေါက်ပေါက်ဗျာ”

“တော်သေးတယ် ဆရာရေ။ သင်းနဲ့ စားအိုးတဲ့ ဟိုချည်ဆိုးချည်ရှိက် ဘုတ်ကိုင် “ကံလှ”က ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်မိပေလို့။ ခါတိုင်းခါလည်း စနေ၊ တနင်္ဂနွေနေ့များ အလုပ်ဘက်မှာ “အိုဗာတိုင်” ဆင်းကြတဲ့အခါ သင်းပျောက်နေပြီဆိုရင် သေချာတယ်။ အဲဒီ သစ်ခေါင်းထဲ တက်အိပ်နေတာပဲတဲ့။ ကံလှက သညာပေးလို့ အဲဒီ

ညောင်ခေါင်းကြီးကို လေးခွနဲ့ ဝိုင်းပစ်ကြတော့မှ ဘာသားချောက “အမေလေး...အဘလေး” တပြီး ဆင်းတော်မူလာတာ ဆရာရဲ့။ အတော်ဒုက္ခပေးတဲ့ နွားမျိုး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ။ မတွေ့တာနဲ့စာရင် တော်ပေသေးတာပေါ့။ စိတ်ချည်ပေါက်ပေါက်နဲ့ တော်တော်မှတီးခဲ့ကြရဲ့လား”

“အောင်မလေး...ဘုရားပေးပေး၊ ကျမ်းပေးပေးပါ ဆရာရယ်။ ဘယ်သူမှ မဘာလိုက်ကြရပါဘူး။ ဒင်းဘာသာဒင်း ညောင်ပင်ပေါ်က လျှောဆင်းတာ နေရာမကျလို့ ခူးတွေပွန်း၊ ဗိုက်တွေ ပြဲကုန်သတဲ့။ ခါချည်တွေ ဝိုင်းတုပ်ထားတာလည်း သူ့မျက်နှာမှာ အဖုတွေအပိန့်တွေ ဗရပွနဲ့ ဒဿဂီရိဖြစ်နေပြီ။ ကြည့်ပါဦး”

ဟုတ်ပေသည်။ သင်း မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ကြည့်မကောင်းရုံမကောင်း။ တံတောင်၊ ခူးနှင့်ဝမ်းပြင်တွေမှာလည်း သွေးတွေရဲလျက်။ “မှတ်ကရောဟ၊ အဲဒါ...အများမေတ္တာရည်စူးတာ” ဝမ်းထဲ၌ ကျိတ်ပုန်းစွဲ ရေရွတ်မိလိုက်ရ၏။

“ဟဲ့ကောင်...ငရို”

“ခင်ဗျာ...အဘ”

“အောင်မယ်...အခုတော့လည်း နင့်အသံတွေ ဘယ်က ခွေးစားသွားပြန်သတဲ့ အကောင်နာရဲ့။ လေသံက ပျော့စိစိ၊ ပျစ်ချဲ့ချဲ့နဲ့”

“ဟီး...ဟီး...ဟီး”

“ကဲ...တဟီးဟီးနဲ့ မြင်းဟီသလို ဟီပြမနေစမ်းနဲ့။ ငါမေးတာတွေကို အမှန်အတိုင်းပြောစမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့...အဘ”

“ဒီကနေ့ နှင် လွတ်ရက်စေလို့ ထောင်ကလွတ်တဲ့နေ့ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

“အဲဒီလို လွတ်မှာကိုရော၊ နှင်သိရဲ့မဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

“ထောင်ကျရုံးကရော...နင့်ကို “လွတ်သူ” ထာခေါ်ပြီး စစ်ကြဆေးကြတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်... အဘ”

“တယ်...ဒါနဲ့များ နှင်ဘာသာနှင် ထောင်အပြင်

“ညောင်ပင်ခွဆုံက သစ်ခေါင်းထဲကို ဝင်အိပ်နေတာတဲ့ ဆရာရေ။ လူ အရှင်လတ်လတ်ကြီးက အလိုလို သိဒ္ဓိပေါက်ပြီး

“လက်သပ်ကိုယ်ကျွတ် ကျောကော့ ထွက်မသွားနိုင်ဘဲနဲ့
ဒီလိုပဲကြီးမျိုး ဒုက္ခမများများအောင် တမင်လုပ်ခဲ့ရတာတုန်း
အခုသူခိုးရဲ့...ဟင်”

ထောင်မှူးကြီးလုပ်သူ ကျွန်တော်က ပိုပိုသာသာ
ကလေး ဒေါသပုန်ထဟန် ဒီဒီလိုရိုက်ပြရသေး၏။ သို့မ
ဟုတ်လျှင် စိတ်ချုပ်ပေါက်နေပြီဖြစ်သည့် ဝန်ထမ်းအုပ်၏
တစ်ယောက်တစ်ချက်အောက်မှာ သင်း စိစိညက်ညက်
ပြောပေရောမည်။

“အဲ...အဲဒါကလေး...အာလေး...အာ”

“နင့်ကြီးတော်လင် အာ...ဟိုဒင်းလား ကိုင်း
အာပြောစမ်း။ တောပြောတောင်ပြော ပြောင်တိပြက်
အာနဲ့ ချော်တောငဲ့သွားရင်တော့လား...နင်အသေပဲ။
ဟင်း”

“ဟိုလေ...နောက်တစ်ပတ်ထဲဆိုရင် သင်္ကြန်ကျ
အာလေးလေ အာရဲ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

“အယ်...နင့်မေကလွှားတဲ့။ သူ့ဘာသာသင်္ကြန်
အာနဲ့ နင် အရှင်ထွက်ထွက်ပြီး ညောင်ခေါင်းထဲမှာ
အာနဲ့ဖြစ်နေတာကြီးဟာ ဘာဆိုလို့တုံး။ မဆီလေးရယ်မှ
အာဆိုပါ...မောင်။ ရန်ကုန်နဲ့မန္တလေး အဝေးကြီး”

“ဟိုဒင်းလေ...ဆိုပါတယ် အာ”

“ဖွတ်၊ ပြောလေကလေး...မန်းလေပြလေပါ
က...ဘယ်ပုံ ဆိုင်သွားရပြန်တာတုံး။ လင်းစမ်း
အာနဲ့ မိကျောင်းမသားရဲ့”

“ဟို...သင်္ကြန်ကျတဲ့အခါကျတော့ အပြင်မှာ လူ
အာတွေ ပျော်ကြပြီကော အာရဲ့။ လုံကြတမ်းကြ၊
အာသွားကြ၊ ကျောင်းတက်ကြ၊ ရေပက်ကြ၊ လည်ကြ
အာရဲ့ အားရစရာကြီး”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်တုံး...”

“ဖြစ်တယ် အာရဲ့၊ သားတို့က ခါးပိုက်နှိုက်
အာနဲ့ လုပ်စားနေပေတဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်နေတဲ့သူ၊
အာနဲ့တောင်းမှုလုပ်နေတဲ့ သူမျိုးတွေဆီက ပစ္စည်းကို
အာနဲ့တောင်းမထိဘူး။ မပြစ်မှားဘူး။ အထူးသဖြင့်
အာသာ အခါကြီးရက်ကြီးတွေမှာ လုံးဝလက်ရှောင်
တယ်။ ထမင်းငတ်ပြီး လျှာ မြက်ပေါက်ချင်ပေါက်သွား
အာ အခုစာကို ရှာမစားဘူးအာရဲ့”

“အောင်မယ်...အောင်မယ်။ နင်ပဲ အပြော
ကောင်း”

“ပြီးတော့ ဒီကနေ့ လွတ်လူစာရင်းပါတာက သား
တစ်ယောက်တည်းရယ်။ သားတို့ဘော်ဒါတွေ ၁၄-၅
ယောက်ရှိတာ၊ တစ်ကောင်မှ မလွတ်ကြဘူးတဲ့။ အခါပြီးမှ
လွတ်ကြမှာတဲ့...”

“အဲဒီတော့...”

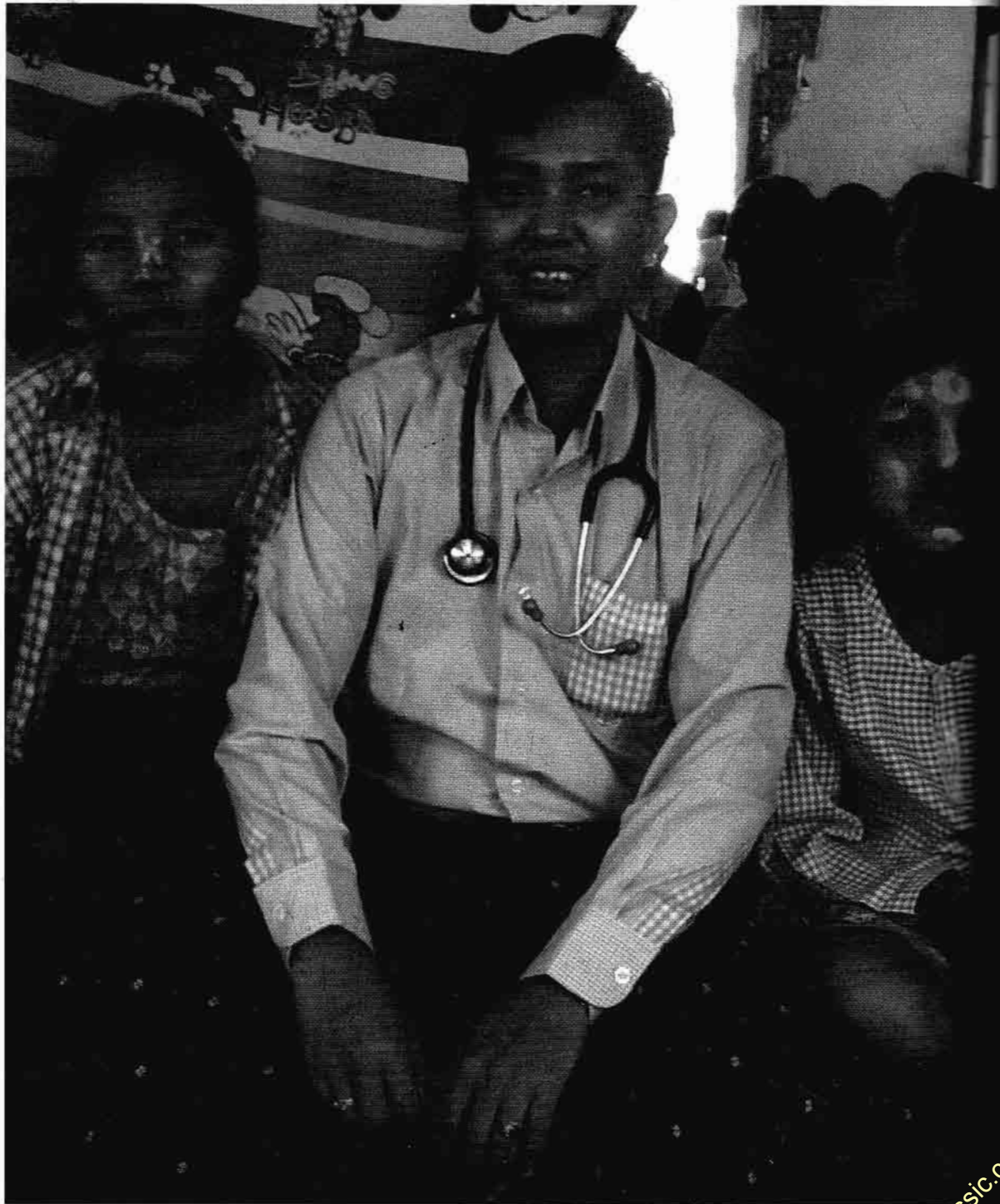
“ဪ အဘကလည်း။ သားတို့အဖို့ ထောင်
အပြင်မှာ အမိလည်းမရှိ၊ အဖလည်းမရှိ၊ ဆွေမရှိ၊မျိုးမရှိ။
သွားစရာ၊ နေစရာ၊ လည်ပတ်စရာနေရာလည်းမရှိ။ ကိုယ့်
ကို လူရယ်လို့ သိသိမှတ်မှတ် လက်ခံပြီး ပေါင်းသင်းနေတဲ့
ဘော်ဒါတွေကလည်း ထောင်ထဲမှာ။ သင်္ကြန်အခါ သားတို့
အလုပ်စည်းကမ်းအရ အလစ်သုတ်ခါးပိုက်နှိုက်ပြီးလည်း
ရှာစားမရတော့၊ ငုတ်တုတ်ထိုင် ငတ်ကြီးကျနေရဦးမှာ။
ထောင်ကလွတ်လို့ ဘာကောင်းတာရှိတုံး။ ဘာပျော်စရာ
ရှိတုံး။ ပျော်ခြင်းပျော်ရရင် ဒီထောင်ထဲမှာ ရှိနေတာကမှ
သင်္ကြန်အခါပျော်စရာတွေ ကြုံရနိုင်သေးရဲ့။ အဲဒါကြောင့်
သားက ထောင်က မထွက်ချင်လို့ တမင်တကာ ညောင်
ပင်ပေါ် တက်ပုန်းနေလိုက်တာလေ”

“အယ်...”

သေဟဲ့ နိန္ဒိယ။ လူရယ်လို့ဖြစ်လာပြီးမှ လူတော
သူတောထဲ တိုးတိုးခွေခွေ၊ ချိုချိုအိအိ နေခွင့်မရကြ။
လူတွေသူတွေနှင့် ဖက်လှဲတကင်း ပျော်ပျော်ပါးပါး ဖြစ်ခွင့်
မသာ၊ ပျော်ခွင့်မကြုံကြရ။ ထောင်ကိုပဲ အိမ်လုပ်နေကြရှာ
သည့် “ငရို”တို့နယ် ဒုက္ခအိုး “ရတုစိုး”ကလေးများ
အတွက် ဤလူ့ဘောင်တွင် ဘယ်အကိုင်းမှာ ခိုကိုးကြ
ရရှာပ အရပ်ကတို့။ ။

သင်္ကြန်အခါ သားတို့ အလုပ်စည်းကမ်းအရ အလစ်သုတ်
ခါးပိုက်နှိုက်ပြီးလည်း ရှာစားမရတော့၊ ငုတ်တုတ်ထိုင်

လူသားနှင့်ကျန်းမာရေး

မိုးတွင်းကာလ၏ နေ့တစ်နေ့တွင် မိုးစက်မိုးပြောက်လေးများ တဖွဲဖွဲ ကျနေသည်။ ဇလွန်မြို့၏ ကျက်သရေဆောင် ဇလွန် ပြည်တော်ပြန် မြတ်စွာဘုရားဝင်းထဲတွင်တော့ ဘုရားဖူးများဖြင့် ပျားပန်းခပ် စည်ကားနေပါသည်။ ပြည်တော်ပြန် မြတ်စွာဘုရား၏ မျက်နှာမူရာ ကိုးဘုံတန်ဆောင်းထဲတွင်တော့ လစဉ် ဆေးကုနေကြသော နာယံ နယ်လှည့်ဆေးကုအဖွဲ့လေး၏ အခမဲ့ ဆေးကုသမှုလေး ရှိနေပြီး ဆေးကုသရန် စာရင်းပေးနေကြသော လူနာများ၊ စောင့်ဆိုင်းနေကြသော လူနာများ၊ ဆေးကုသမှုခံယူနေသော လူနာများဖြင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဆေးကုသမှုပြုလုပ်ရာ ယာယီကာရံထားသော အခန်းတွင်းသို့ အမျိုးသမီးနှစ်ဦး ဝင်ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော်က ရှေ့မှကုသပြီးသော လူနာအား ဆေးမှတ်တမ်းရေးချိန်ဖြစ်ပြီး ဘေးမှ အစ်မ မရှိချိန်က “ဆရာရေ...၊ မော့ကြည့်လိုက်ပါဦး” ဟုပြောမှ ရေးလက်စ ဆေးမှတ်တမ်း လက်စသတ်ပြီး မော့ကြည့်လိုက်ရာ “အလိုလေး” ဟု ပါးစပ်မှ ရေရွတ်မိလေတော့သည်။ ကလေးမလေး အသက်က အလွန်ဆုံးရှိမှ ၁၅ နှစ်၊ ၁၆ နှစ်။ မျက်နှာညာဘက်ခြမ်းကတော့ မြင်၍မကောင်း။ ညာဘက် မျက်လုံးမရှိ။ မျက်လုံးအတွင်းနေရာမှ ညာဘက် နှုတ်ခမ်းအပေါ်အထိ ကြီးမားသော အက်ကွဲကြောင်းကြီး။ အောက်ခံအရိုးများပင် တွေ့မြင်နေရသည်။ ညာဘက်ခြမ်း နှာခေါင်းမရှိ။ သွားစွယ်များကလည်း တဖွေးဖွေး၊ ပြင်ပသို့ထွက်နေသည်။ မျက်နှာ ညာဘက်ခြမ်းလုံး မြင်မကောင်းအောင် ဖြစ်နေပေမယ့် ဘယ်ဘက် တစ်ခြမ်းလုံးကတော့ အကောင်းအတိုင်းပင် တွေ့မြင်နေရသည်။ တစ်ခန်းလုံးက အထူးအဆန်းသဖွယ် ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ “ဆရာရေ... ဘီလူးမလေးလား မသိဘူး” ဟု ဘေးမှ အစ်မက တိုးတိုး လာပြောသွားသည်။ စာထဲတွင်တွေ့ရသော မွေးရာပါ မျက်နှာတစ်ခြမ်း ကွဲအက်ခြင်း (oblique facial cleft) ကို ယခုမှပင် မျက်ဝါးထင်ထင် ပထမဦးဆုံး မြင်ဖူးရပေသည်။ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် မြင်တွေ့

ကွဲ

ဒေါက်တာရကောက်

ကလေးမလေး အသက်က အလွန်ဆုံးရှိမှ ၁၅ နှစ်၊ ၁၆ နှစ်။ မျက်နှာညာဘက်ခြမ်းကတော့ မြင်၍မကောင်း

ကြုံစုံခဲ့ဖူးခြင်း မရှိရပါ။ ကျွန်တော်သည် ဆေးကျောင်းသားများ၊ သူနာပြု သင်တန်းသူများကို စာပေသင်ကြားရသော ခန္ဓာဗေဒ ကျောင်းဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည့်အတွက် မွေးရာပါ ချို့ယွင်းချက်ရောဂါများ စာထဲတွင် မစိမ်းလှသော်လည်း ယခု လူနာသည် ပထမဦးဆုံး နဖူးတွေ့ဒူးတွေ့တွေ့မြင်ရသည်မှာ ရင်ခုန်မိပါသည်။

ထိုဝေဒနာသည် ကလေးမလေးအကြောင်း မပြောမီ သန္ဓေသားဘဝ မျက်နှာ၏ ဖွံ့ဖြိုးမှုအကြောင်းကို စတင်ရပေမည်။ သန္ဓေသား လေးပတ် အဆုံးပိုင်းလောက်တွင် မျက်နှာဖွံ့ဖြိုးမှု စတင်သည်။ မျက်နှာသည် ပထမဦးဆုံး အပိုင်းကြီး သုံးပိုင်းမှ စ၍ဖြစ်သည်။ frontonasal prominence ဟုခေါ်သော အရှေ့နှာခေါင်းပိုင်းသည် နဖူး၊ အပေါ်မျက်ခုံး၊ နှာခေါင်း အလယ်ပိုင်း (medial nasal prominence) နှင့် နှာခေါင်း ဘေးပိုင်း (lateral nasal prominence) စသည့် အပိုင်းများအဖြစ် ဖြစ်ပေါ်သည်။ ပါးပိုင်း (maxillary prominence) ကတော့ ပါးနှစ်ဖက်၊ အပေါ် နှုတ်ခမ်းဘေးပိုင်းတို့ ဖြစ်ကြသည်။ မေးရိုးပိုင်း (mandibular prominence) ကတော့ အောက်နှုတ်ခမ်း၊ မေးစေ့၊ မေးရိုးတို့ အသီးသီး ဖြစ်ပေါ်ကြသည်။ ထိုအပိုင်းများသည် ပထမ ကောင်းစွာဖြစ်ထွန်းရပြီး နောက်ပိုင်း တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ပေါင်းစပ်ရသည်။ ထိုကဲ့သို့ ကောင်းမွန်စွာ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု မဆက်ပါက မျက်နှာတွင် မွေးရာပါ ချို့ယွင်းချက်များ ဥပမာ- နှုတ်ခမ်းကွဲများ၊ အာခေါင်ကွဲများ၊

မျက်နှာကွဲများ စသည်တို့ ဖြစ်ပေါ်တတ်ပါသည်။

ထိုကဲ့သို့ မွေးရာပါ ချို့ယွင်းချက်ပါရှိသော ကလေးမွေးဖွားရသည့် ဖြစ်စဉ်ကို ဆေးပညာအတို Teratogenesis ဟု ခေါ်ကြသည်။ မွေးရာပါ ချို့ယွင်းချက်ဖြစ်စေနိုင်သော ပစ္စည်းများကို teratogens ဟု ခေါ်ဆိုသည်။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်နေစဉ်အတွင်း သန္ဓေသားကို ဒုက္ခပေးစေနိုင်သော အရာများ (teratogens) အမျိုးအစားများစွာ ရှိသည်။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်နေစဉ်အတွင်း မိခင်မှာ ရေယူန်ရောဂါ၊ ခုခံအားကျဆင်းမှု ရောဂါ၊ ကာလသားရောဂါ စသည့် ရောဂါများ ခံစားနေရလျှင်လည်း သန္ဓေသားကို ဒုက္ခပေးနိုင်ပါသည်။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်နေစဉ် ပထမ သုံးလ၊ ဒုတိယ သုံးလအတွင်း ဆေးဝါးတချို့ သောက်သုံးမိလျှင်လည်း သန္ဓေသားကို အန္တရာယ်ပေးနိုင်သည်။ ဥပမာ- Thalidomide, aminopterin, valporic acid, trimethadione, lithium, Amphetamines, Warfarin, ACEI စသည့် ဆေးဝါးများအပြင် မိခင်မှ အရက်သေစာ သောက်စားခြင်း၊ မူးယစ်ဆေးဝါး သုံးစွဲခြင်း၊ ဓာတ်ရောင်ခြည်၊ ခဲဆိပ်စသည့် အဆိပ်သင့်ခြင်းများသည် အများဆုံး ကလေးကို ဒုက္ခပေးပါသည်။ ကျွန်တော် ဖတ်ဖူးသော သုတေသန စာတမ်းတစ်စောင်အရဆိုလျှင် ကိုယ်ဝန်ဆောင်နေစဉ် ပဋိဇီဝဆေးဝါးများ အထူးသဖြင့် လူသုံးများသော Metronidazole မက်ထရို နိုက်ဒဇော ဆေးဝါးကို သောက်သုံးမိပါက နှုတ်ခမ်းကွဲ၊ အာခေါင်ကွဲစသည့် မွေးရာပါ

ကိုယ်ဝန်ဆောင်နေစဉ် ပထမ သုံးလ၊ ဒုတိယ သုံးလအတွင်း ဆေးဝါးတချို့ သောက်သုံးမိလျှင်လည်း သန္ဓေသားကို အန္တရာယ်ပေးနိုင်သည်

ချိန်ချက်ပါ ကလေးများ မွေးဖွားနိုင်ခြေများကြောင်း
အဖြေ (results) ကိန်းဂဏန်းများဖြင့် အပြည့်အဝ ဖော်ပြ
သည်ကိုလည်း လေ့လာဖတ်ရှုခဲ့ရပါသည်။

ပြန်ဆက်ရလျှင်တော့ ဝေဒနာသည် သမီးလေးက
အဘိုးဘကြီး ကြည့်နေရှာသည်။ ကျွန်တော်က “သမီးရေ
အေးအေးပေးဖို့နော်။ သမီးရောဂါက မွေးရာပါ ချို့ယွင်း
မှုကြောင့် ဖြစ်တဲ့ရောဂါပါ။ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထ ရှိပါတယ်”

“သမီးကို တခြားလူတွေပြောနေသလို၊ ဘီလူး
အေးတတ်ပါဘူး” ကျွန်တော်မှ သမီးလေးနှင့် သူ့အမေ
တို့ ဆရာဝန်အကြောင်း ဘောပင်၊ စာအုပ်ဖြင့် ပုံဆွဲပြီး
အသိပေး ရှင်းပြပါသည်။ သမီးလေး၏မျက်နှာ အနည်း
ငယ် ခင်းသွားပြီး သူ့အမေဖြစ်သူကလည်း သူ့သမီး၏
မျက်နှာလေးကို ကုသပေးစေချင်ကြောင်း ပြောကြားသည်။
ကျွန်တော်မှ ကျွန်တော်တို့ ကုသ၍မရကြောင်း၊ အလွန်တော်
တော် မျက်နှာပိုင်းခွဲစိတ်ဆရာကြီးများ ခွဲစိတ်ပေးမှသာ
ကုသနိုင်ကြောင်း ရှင်းပြခဲ့သည်။ ပြီးနောက် မွေးကတည်းက
သမီးလေး လူတော မတိုးပုံကြောင်း၊ ငယ်စဉ်ကတည်း
က သမီးကလေးများနှင့်မှ သွားရောက် ဆော့ကစားခြင်း
မရှိကြောင်း၊ ဘယ်မှလည်း မသွားရဲ၊ မလာရဲ၊ အိမ်ထဲက
အထိ အိမ်ပြင် မထွက်ကြောင်း၊ ထွက်ဖြစ်ရင်တော့
သမီးက အထူးအဆန်းသဖွယ် ဝိုင်းကြည့်ကြကြောင်း
သမီးအမေများကို အမေဖြစ်သူက ကျွန်တော်တို့အား ပြော
ပြခဲ့သည်။ အမေ၏နှုတ်မှ “ဆရာ၊ ကျွန်မသမီးလေး

ဘဝကို ဒီအတိုင်းပဲ ရေတိမ်နစ် ကုန်ဆုံးသွားပြီလို့ ထင်ထား
တာ အခု ဆရာနဲ့တွေ့လို့ ဝမ်းသာပါတယ်။ သမီးခွဲစိတ်လို့
ရအောင် ကူညီပေးပါဦး” ဟု မိခင်၏ ပြောစကားများ၊
မပြန်မီ သမီးလေးမှ မမိမသ အသံဝဲဝဲဖြင့် “သမီးလေး...
လူတွေ စည်ကားလှတဲ့ ဇလွန်ပြည်တော်ပြန် မြတ်စွာဘုရား
ဘုရားပွဲကိုလာပြီး လူတွေကြားမှာ ဘုရားဖူးခွင့် ရချင်
ပါတယ်” ဟု အသီးသီးပြောပြီး ပြန်သွားခဲ့ကြသည်။
ထိုသားအမိနှစ်ဦး ထပြန်သွားပြီး ကျွန်တော်မျက်ဝန်းတွင်
မျက်ရည်ဝဲပြီး သမီးလေး၏ ကျောပြင်ကို ငေးကြည့်မိ
နေသည်။

မွေးရာပါ မျက်နှာကွဲ ချို့ယွင်းချက်ပါသော ကလေး
မလေးကို ခွဲစိတ်ကုသမှုရရှိရန် ဆက်သွယ်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်
ချက် ချက်ချင်းချလိုက်ပါသည်။ ရန်ကုန်မြို့ရောက်တော့
ထိုသမီးလေး ခွဲစိတ်မှုခံယူနိုင်စေရန် ချိတ်ဆက်မှု စတင်ပါ
တော့သည်။

တစ်နေ့ နေပြည်တော်သွားရင်း ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ
ကျန်းမာရေးဝန်ကြီးဌာနမှ ဦးခိုင်နှင့် ထိုအကြောင်းလေး
ပြောဖြစ်သည်။ ဦးခိုင်မှ သမီးငယ်လေး၏ ဓာတ်ပုံ၊ ကိုယ်
ရေး အချက်အလက်များ ယူဆောင်သွားသည်။ ကံကြမ္မာ
မျက်နှာသာပေးသော နေ့ရက်တစ်ရက်တွင် ဦးခိုင်မှ
ချိတ်ဆက်မှု အဆင်ပြေကြောင်း၊ ဆရာကြီးတစ်ယောက်၏
ဖုန်းနံပါတ် ပေးလာသည်။ ဦးခိုင် ဆက်သွယ်ပေးသော
ဆရာကြီးထံ ဖုန်းဆက်ကြည့်ပြီး မိမိကိုယ်ကို မိတ်ဆက်၍

ဆရာ၊ ကျွန်မသမီးလေးဘဝကို ဒီအတိုင်းပဲ ရေတိမ်နစ်
ကုန်ဆုံးသွားပြီလို့ ထင်ထားတာ အခု ဆရာနဲ့တွေ့လို့ ဝမ်းသာပါတယ်

သမီးလေးအကြောင်းကို အသေးစိတ်ရှင်းပြသည်။ အချိန်ပေး၍ နားထောင်ပေးသော ဆရာကြီးကို လေးစားမဆုံးရှိပြီးမှ ဆရာကြီးက သူ့ အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီမည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလအတွင်း ဘယ်လိုရှိယံမှ မျက်နှာမေးရိုး ခွဲစိတ်ပါရမည့်လား လာရောက်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဆရာကြီးဦးဆောင်သော မြန်မာဆရာဝန်များနှင့် ပူးပေါင်း ခွဲစိတ်ကြမည်ဖြစ်ကြောင်း ဖုန်းထဲမှ အသေးစိတ်ပြောကြားရာသည်။ ဆရာကြီးက ကူညီမည်ဟု ပြောလိုက်သည့်အချိန်တွင် ကိုယ့်နားပင် ကိုယ်မယုံနိုင်၊ ဝမ်းသာလွန်း၍ နှလုံးခုန်နှုန်းပင် ရပ်သွားမတတ်။ မည်သို့မျှ မျှော်လင့်မထားသူ တစ်ဦးကို ကူညီဖို့ကြံလာသည်။ နတ်သိကြားများ ဆင်းကယ်သည့်အလား ဆရာကြီးနှင့် ဦးခိုင်တို့၏ ကျေးဇူးကား အနန္တ။

နိုဝင်ဘာ ၂၇ ရက်နေ့အရောက် နေပြည်တော် ခုတင် ၁၀၀၀ ဆေးရုံကြီးသို့ အရောက် ပို့ဆောင်ရမည် ဖြစ်သည့်အတွက် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့မှ နိုဝင်ဘာ ၂၆ ရက်နေ့တွင် သမီးလေးကို သူ့ နေထိုင်ရာ ပက္ခိရလဲခြံတန်းကျေးရွာသို့ သွားရောက်ခေါ်ယူခဲ့သည်။ သူတို့နေထိုင်ရာ ကျေးရွာမှလွန်၊ လွန်မှ ရန်ကုန်-လှိုင်သာယာ အဝေးပြေးဂိတ်၊ ထိုမှတစ်ဆင့် အောင်မင်္ဂလာ အဝေးပြေးစခန်းမှ လိုင်းကားဖြင့် နေပြည်တော်သို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။ လမ်းတစ်လျှောက် မြင်ရသူအဖို့က သမီးလေးကို ကြောက်ကြသု၊ ထူးဆန်းအံ့သြ၍ ဝိုင်းကြည့်ကြသု၊ နှာခေါင်းရှုံ့သူများ ကြားထဲတွင် သမီးလေး ခေါင်းငုံ့၍ ကောင်းမွန်သော ဘယ်ဘက်မျက်စိမှ မျက်ရည်လေး ဝဲဘက်ဖြင့် လိုက်ပါလာသည်။ ဆေးရုံရောက်တော့ သမီးလေးကို ၃၀.၁၁.၂၀၁၅ ရက်နေ့တွင် ခွဲစိတ်ရမည်ဟု ရက်ချိန်းရသည်။ သို့သော် အဲဒီနေ့ သမီးလေး သွေးပေါင်ကျ၍ နှလုံးခုန်နှုန်းတွေ မြန်နေသည့်အတွက် မခွဲဖြစ်ခဲ့။ ခွဲစိတ်ကုသရမည်ကို တွေးပြီး အပျော်လွန်၍ အိပ်မပျော်နိုင်တာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်ဟု တွေးမိသည်။ နောက်နေ့တွင် နှလုံးပါရဂူနှင့်ပြသပြီး ထောက်ခံပေးသည့်အတွက် သမီးလေးကို ၄.၁၂.၂၀၁၅ ရက်တွင် နာရီပေါင်း များစွာကြာအောင် ခွဲစိတ်ကုသပြီး အောင်မြင်ခဲ့ပါသည်။ ၈.၁၂.၂၀၁၅ ရက်နေ့တွင် မျက်နှာပတ်တီးဖြေပြီးချိန်မှာတော့ ညာဘက် မျက်နှာတစ်ခြမ်း

လုံးသည် လူကောင်း ပကတိအလား။ ညာဘက်မျက်စိ အတုတပ်ပြီးပါက သမီးလေး၏ မျက်နှာသည် အကောင်းပကတိအလား ဖြစ်ပေမည်။ ထိုနေ့က သမီးလေး ကျွန်တော်ကို ပြောသွားသောစကား၊ ဝမ်းသာလွန်း၍ ကောင်းမွန်သော ဘယ်ဘက်မျက်စိမှ မျက်ရည်များ တတောက်တောက်ကျရင်း “ဆရာ... သမီး ဇလွန်ဘုရားပွဲ တကယ် သွားရတော့မှာနော်” တဲ့။ ထိုသမီးလေးဖြင့် စတင်ခဲ့သော ခွဲစိတ်မှုသည် ကျွန်တော်တို့ နာယံ ပရဟိတနယ်လှည့် ဆေးကုအဖွဲ့၏ ပထမဆုံး ချိတ်ဆက် အောင်မြင်မှု ဖြစ်ပါသည်။

ထိုသမီးလေးမှ စတင်ခဲ့သော ခွဲစိတ်ကုသမှု အောင်မြင်သော သတင်းစကားကြောင့် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ထံ နောက်တစ်လ၌ နှုတ်ခမ်းကွဲ၊ အာခေါင်ကွဲ လူနာသုံးဦး ထပ်မံရောက်ရှိလာသည်။ အကုန်လုံး တောရွာများဘက်မှ ဖြစ်ကြသည်။ ထိုသုံးဦးကို ဇန်နဝါရီ(၃)ရက်နေ့က နေပြည်တော်သို့ ပို့ဆောင်ပြီး ဖုန်းထဲမှ အကြိမ်ကြိမ် စကားပြောနေသော ဆရာကြီးနှင့် တွေ့ဆုံရပါသည်။ ထိုနေ့သည် ကျွန်တော်တို့အဖို့ အလွန်မင်္ဂလာရှိသောနေ့ ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာကြီးသည် တည်ငြိမ်အေးချမ်းပြီး မာန်မာန လုံးမရှိပေ။ သူ အားသောရက်များတွင်ပင် အစွန်အဖျား နေရာဒေသများသို့ သွားရောက်ပြီး နှုတ်ခမ်းကွဲ၊ အာခေါင်ကွဲများ ခွဲစိတ်မှု ပြုပေးခဲ့သည်မှာ အကြိမ်ကြိမ်ပင် ဖြစ်သည်။ ဆရာကြီးနှင့် ကျွန်တော်တို့ စကားအများကြီး ပြောမြဲ ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံတွင် မွေးရာပါ နှုတ်ခမ်းကွဲ၊ အာခေါင်ကွဲများ မြောက်မြားစွာရှိပေသည်။ ဂျပန်နိုင်ငံတွင်မှ လူ ၅၀၀ မွေးလျှင် နှုတ်ခမ်းကွဲ၊ အာခေါင်ကွဲများ တစ်ယောက် ပါလာစမြဲ။ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံတွင်တော့ ထိုထက် ပိုများဖို့ပဲ ရှိပေသည်။ တောရွာများတွင် နှုတ်ခမ်းကွဲ၊ အာခေါင်ကွဲ လူနာပုန်း များစွာရှိကြသည်။ မိဘများ ထိုကလေးများကို အပြင်မထွက်စေဘဲ အိမ်ထဲတွင် ထားလေ့ ရှိကြသည်။ ငွေရေးကြေးရေး မပြည့်ဝသော မိဘများမှ ပေါက်ဖွားကြသူ များလေသည်။ တချို့ ထိုဝေဒနာသည်လေးများအား အပြင်သို့ ထုတ်မပြုခဲ့ကြ။ တချို့ကျတော့လည်း ဆင်းရဲချို့တဲ့လွန်းသည့်အတွက် အ

မျက်ရည်များ တတောက်တောက်ကျရင်း “ဆရာ...သမီး ဇလွန်ဘုရားပွဲ တကယ် သွားရတော့မှာနော်” တဲ့

နိုင်သေးသည်ပဲထားဦး၊ သွားရသည့်ခရီးစရိတ်၊ နေစရိတ်၊
ဆေးရိတ် မတတ်သာသည့်အတွက် ဆက်လက်၍ ခွဲစိတ်မှု
ခံယူနိုင်ကြ။ တချို့ကျတော့လည်း ဝေးလံခေါင်ဖျား
သောများ၊ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး ခက်ခဲသောဒေသများ
သို့အတွက် ခွဲစိတ်မှုခံယူရန် လက်လှမ်းမမီကြ။ တချို့
လူသားများကလည်း ခွဲစိတ်ကုသမှု ခံယူရနိုင်မှန်းကို
လည်း မသိကြစသည့် အကြောင်းကြောင်းတွေကြောင့်
ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှာ နှုတ်ခမ်းကွဲ၊ အာခေါင်ကွဲ ဝေဒနာ
သည်များ မြောက်မြားစွာ ကျန်နေသည်။

ထနေ ကျွန်တော် စာမူရေးနေသည့်အချိန်ဆိုလျှင်
ကျွန်တော်တို့၏ ချိတ်ဆက်ပေးမှုဖြင့် ခွဲစိတ်ကုသမှုခံယူပြီး
သည့် လူနာဦးရေမှာ ပထမအကြိမ် တစ်ယောက်၊ ဒုတိယ
အကြိမ် သုံးယောက်၊ တတိယအကြိမ် တစ်ဆယ့်တစ်
ယောက်၊ စတုတ္ထအကြိမ် ခြောက်ယောက်၊ ပဉ္စမအကြိမ်
ဆယ်ယောက် ခွဲစိတ်ကုသမှု ခံယူပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့မှ လက်လှမ်းမီသလောက် လူနာများ စုဆောင်း
ခြင်း ဆရာကြီးဆီသို့ လူနာအရေအတွက် တင်ပြခြင်း၊
ကျွန်တော်တို့မှ လုပ်ရမည့်ရက်၊ ပို့ဆောင်ရမည့်ဆေးရုံတို့ကို ဆရာ
ကြီးမှ အဖြေရသည်နှင့် လူနာများနှင့် ဆက်သွယ်ပြီး
လုပ်ဆောင်တိုင်း၊ ပဲခူးတိုင်း၊ ရန်ကုန်တိုင်းမှဆိုလျှင် အဖွဲ့မှ
ကျွန်တော်တို့သို့ ပို့ဆောင်ခြင်း၊ အထက်မြန်မာပြည်မှ
ကျွန်တော်တို့သို့ လာစေပြီး သတ်မှတ်ထားသည့်
ဆရာကြီးထံ ဆိုလူနာစုစုပေါင်းတို့အား ဆေးရုံသို့ တက်ရောက်
ပြီးလျှင်အထိ ပို့ဆောင်ခဲ့ရပါသည်။

ခွဲစိတ်မီ လူနာများအား စမ်းသပ်စစ်ဆေးမှုများကို
ကျွန်တော်တို့မှ လုပ်ဆောင်ပြီး ကိုယ်အလေးချိန်မပြည့်ခြင်း၊
လမ်းဆုံသင်္ကေတ အားနည်းခြင်း၊ မွေးရာပါ နှလုံးရောဂါ၊
ခြောက်သွေ့တို့ ရှိလျှင်တော့ နောက်တစ်ခေါက် ထပ်မံ
စစ်ချရမှသာ ခွဲစိတ်ကုသပေးပါသည်။

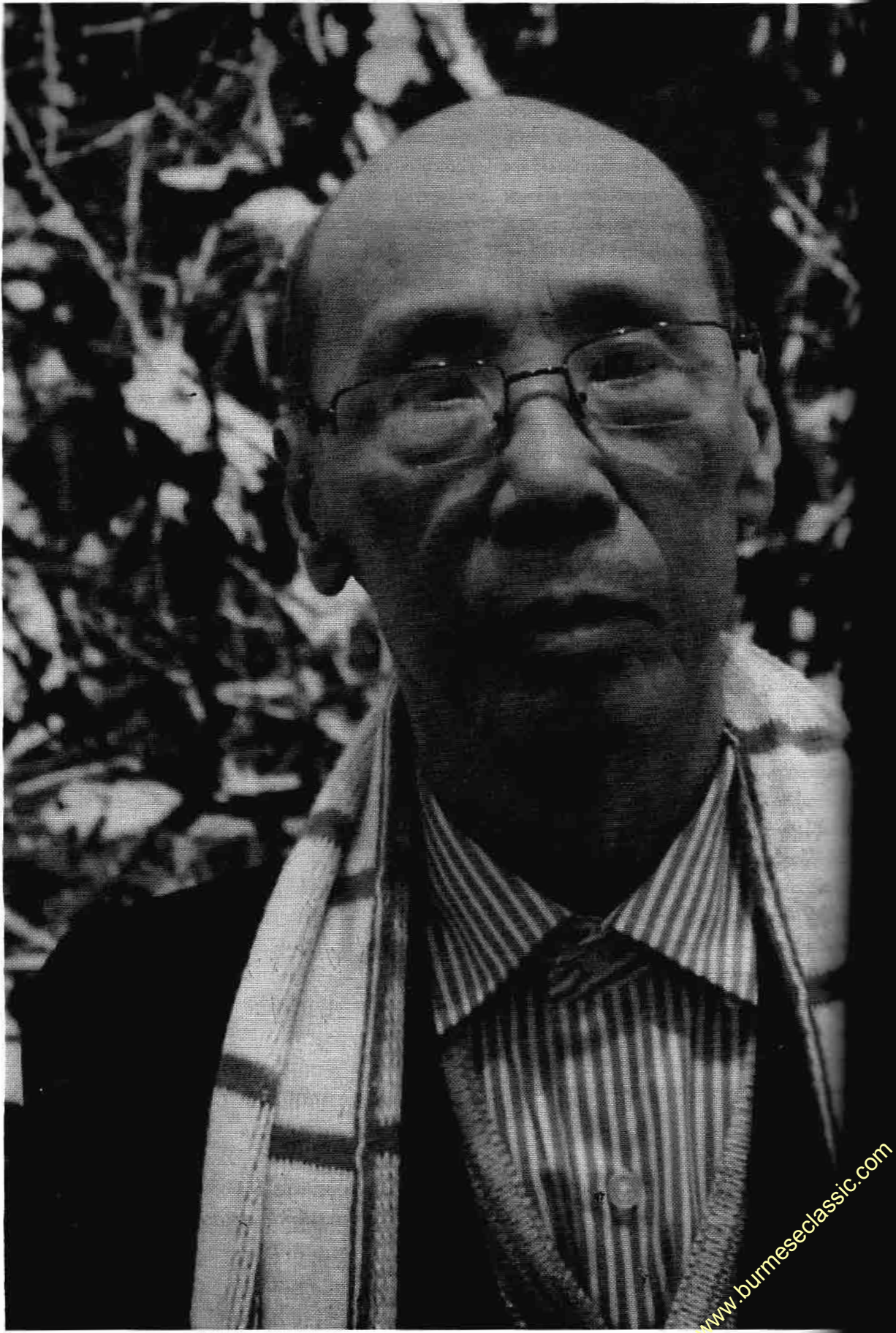
ကျွန်တို့၏ နေပြည်တော်၊ မန္တလေးမြို့ကြီးများအပြင်
ကျွန်တော်တို့၏ မြို့များတွင်လည်း နှုတ်ခမ်းကွဲ၊ အာခေါင်ကွဲ
သော လူနာများ ရှိနေသော်လည်း လူနာများ မြောက်မြား
စွာ ကျွန်တော်တို့၏ လက်လှမ်းမီသေးသည်။

ထိုသို့ဝန်ဆောင်နေစဉ် ကျန်းမာရေး အသိပညာ
တက်ကြွစေခြင်းဖြင့် နှုတ်ခမ်းကွဲ၊ အာခေါင်ကွဲကလေးများ

မွေးဖွားမှု ရှိနေပေမည်။ မိဘများက သားသမီးများကို
လူတောထဲ ထုတ်မပြုဝံ့ကြသည်ကြောင့် တစ်ကြောင်း၊
ခွဲစိတ်ကုသမှု ရရှိသည်ကို လုံးလုံးလျားလျား မသိရှိသည်က
တစ်ကြောင်း၊ စီးပွားရေး ချို့တဲ့လွန်း၍ လမ်းစရိတ်၊
စားစရိတ် မတတ်နိုင်သည်က တစ်ကြောင်း၊ လမ်းစရိတ်၊
စားစရိတ် ထောက်ပံ့ပေးသူ ရှိပါကလည်း တစ်နေ့လုပ်မှ
တစ်နေ့စားရသူများဖြစ်ပြီး ကျန်ရှိသော မိသားစုများ
အခက်အခဲ ဖြစ်မည်တို့ကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ လမ်းပန်း
ဆက်သွယ်ရေးခက်ခဲသည့် ဝေးလံခေါင်ဖျားဒေသဖြစ်သည်
တို့ကြောင့်တစ်ကြောင်း မခွဲစိတ်နိုင်သော လူနာများ များစွာ
ကျန်ရှိနေဦးမည် ဖြစ်သည်။ ထိုကျန်ရှိနေသော ဝေဒနာသည်
များအား ဖော်ထုတ်၊ ကူညီ၊ ပို့ဆောင်ပေးခြင်းဖြင့် အပြုံးပန်း
မဆင်နိုင်သော ထိုကလေးလေးများအား အပြုံးပန်းဆင်
နိုင်စေရန် Smiling operation, smiling project များတွင်
ကိုယ်နိုင်သလောက် ပိုင်းဝန်းကူညီကြပါစို့လား ခင်ဗျာ။

တချို့သောမိဘများကလည်း ခွဲစိတ်ကုသမှု ခံယူရနိုင်မှန်းကို လုံးဝမသိကြ
စသည့် အကြောင်းကြောင်းတွေကြောင့် ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှာ

အနုပညာ

သစ္စာနီနှင့် မှန်ကြည်ခြင်း

လရောင်လင်း

သစ္စာဘာကြောင့်နီ

ငါနဲ့မှန် ပြောစဉ်

ငါ့မှာ	ပြာငါး
မှန်တစ်ချပ်ရှိတယ်	မှန်တစ်ချပ်ရှိတယ်
မှန်တစ်ချပ်ထဲမှာ	မှန်တစ်ချပ်ထဲမှာ
ငါ့ရှိတယ်။	ပြာငါး
ငါ့မှန်သည်သာ	ပြာငါး
ငါ့ကမ္ဘာ	ပြာငါး
တခြားဘာမှ မရှိ။	ထူးခြားလှစွာ

(မြင်းစိုင်းသူမြား/သစ္စာနီ)

အမည်ရင်း ဦးရဲမြင့်။ ၃၀-၁၀-၄၆ ဖွား။ ရန်ကုန်ဇာတိ။
 အဘ ဦးတင်မောင်၊ အမိ ဒေါ်မြရှင်။ အထက်တန်းပညာကို ရန်ကုန်
 တွင် သင်ကြားခဲ့။ ၁၉၆၅ တွင် စာ စတင်ရေးသား။ ရှုမဝ၊ မိုးဝေ၊
 စန္ဒာ၊ ဒဂုန်၊ သရဖူ၊ ရနံ့သစ်၊ ဟန်သစ်စသည့် မဂ္ဂဇင်းများတွင် ဝတ္ထုတို၊
 ကဗျာ၊ အနုပညာဝေဖန်ရေး၊ သိပ္ပံ၊ ဘာသာရေး၊ နိုင်ငံရေးဆောင်းပါး
 များ ရေးသားခဲ့။ အားလပ်ချိန် အပျင်းဖြေမှုမှာ ရုပ်ရှင်ကြည့်ခြင်းနှင့်
 ပန်းချီဆွဲခြင်းဖြစ်သည်။

အားလပ်ချိန် အပျင်းဖြေမှုမှာ
 ရုပ်ရှင်ကြည့်ခြင်းနှင့် ပန်းချီဆွဲခြင်း ဖြစ်သည်

“သစ္စာဆိုတော့ ကွန်မြူနစ်လားလို့ ဒီလိုပဲ မေးကြတယ်။ မဟုတ်ပါဘူး။ စာပေနယ်မှာ ကလောင် နာမည်ယူကြတဲ့အခါ ကိုယ့်အာရုံကျမှုနဲ့ ကိုယ်ရွေးထားတဲ့ စကားလုံးအုပ်စုကလေးတွေ၊ နာမည်ခေတ်ကလေးတွေ ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ‘မောင်’ခေတ်၊ ‘ယဉ်’ခေတ်၊ ‘နီ’ခေတ် စသဖြင့်ပေါ့လေ။ ကျွန်တော်က ‘နီ’ခေတ်ဝင်ပေါ့။ လင်းယုန်နီ၊ ပုလဲနီ၊ သဲမွန်နီ၊ သဇင်နီ၊ သခွမ်နီ၊ သစ္စာနီ... အဲဒီလိုမျိုးပါ။ အခုတောင် နိုင်သစ်နီတို့၊ ဆူးသစ်နီတို့ ထပ်ပေါ်လာသေးတယ်။

ကွန်မြူနစ်မို့လို့ ‘နီ’တာ မဟုတ်ဘူး။

ဆရာစန္ဒရားချစ်ဆွေရေးပြီး မာမာအေးဆိုထားတဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ်ရှိတယ်။ “ချစ်... ချစ်... ချစ်တာ သူ့ကို”တဲ့။ ဆရာက တော်တော် ထူးထူးခြားခြားလေး ရေးထားတယ်ဗျ။ “သစ္စာနီ ဦးထိပ်ချီလို့”တဲ့။ သစ္စာတရား ကို အရောင်ကလေးနဲ့ ခြယ်ပြီးဖွဲ့တာ။ အဲဒါလေးကို သိပ်သဘောကျသွားတာ။ အဲဒါနဲ့ သစ္စာနီ ဖြစ်လာတာပဲ။ မှု(စ်)ဝါဒ၊ ကွန်မြူနစ်ဝါဒနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး။

ဒါက ‘သစ္စာနီ’ဖြစ်လာခဲ့ခြင်းရဲ့ အကြောင်း။

သစ္စာနီသောလမ်း

တိုင်ကပ်နာရီကချိန်သီး

(မြင်းစိုင်းသူမြား/သစ္စာနီ)

“ဒီနေ့ထက်ထိ မြန်မာပြည်မှာ ခေတ်ပေါ်ကဗျာ ဝါဒဟာ ထင်ထင်ရှားရှား ပီပီပြင်ပြင် အသက်ဝင်မလာ သေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ၁၉၇၄ မတိုင်မီကဘဲ ခေတ်လွန် ကဗျာဝါဒကို ထူထောင်ဖို့ မျိုးစေ့ချခဲ့တယ်။ အခု တကယ် တမ်းထုတ်ဝေဖြစ်တော့ ၁၉၇၈။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ခံစားချက် တချို့အတွေ့အကြုံ

အဲဒါနဲ့ သစ္စာနီ ဖြစ်လာတာပဲ မှု(စ်)ဝါဒ၊ ကွန်မြူနစ်ဝါဒနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး

တချို့ကို ဖော်ပြဖို့ရာအတွက် လက်ရှိ ခေတ်ပေါ်ကဗျာရဲ့ နည်းနာနီသယတွေနဲ့တင် မလုံလောက်နိုင်တာမျိုးကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့ကြုံ ရင်ဆိုင်ရတယ်။ ဒါကြောင့် ခေတ် လွန်ကဗျာပေါက်ဖွားလာရတာပဲ။

ခေတ်လွန်ကဗျာဟာ လက်ရှိမြန်မာကဗျာရဲ့ အာရုံ ခံစားပုံစနစ်၊ ပုံသဏ္ဌာန်စနစ်၊ တင်ပြပုံစနစ်နဲ့ အသံနဲ့ ကာရန်စနစ်စတဲ့ အစဉ်အလာဟောင်းအားလုံးကို စွန့်လွှတ် ဖို့ ကြိုးစားထားတာပါပဲ”

(မြင်းစိုင်းသူမြား/၁၉၇၈)

“စာပေဘဝ ဖြတ်သန်းမှုနဲ့ပတ်သက်လို့ မဟေသီ မဂ္ဂဇင်း နှစ်လည်အထူးထုတ်တစ်ခုမှာ ဖြေခဲ့ဖူးပါတယ်။ သင်းသင်းသာတို့၊ သွန်းနှင်းအိမ်တို့ အယ်ဒီတာလုပ်နေတဲ့ အချိန်တုန်းကပေါ့။ ‘ဒီလိုပါပဲ’လို့ စကားလုံးလေးလုံးနဲ့ ပဲ အတိုချုပ်ဖြေခဲ့ဖူးတယ်။ ကျွန်တော့်မှာမှ၊ သစ္စာနီမှာမှ ထူးခြားတဲ့၊ သီးခြားဆန်တဲ့ ဖြတ်သန်းမှုမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ရှေ့က ဆရာဆရာတွေ၊ စာပေသမားတွေလို မျိုးပါပဲ။ သူလိုငါလိုပါပဲ။ ဒီလိုပါပဲ။

စာပေဝါသနာပါတယ်ဗျာ။ ဒါကြောင့် စာဖတ် တယ်ဗျာ။ စာဖတ်တဲ့ အတွေ့အကြုံ ရင့်သန်လာတော့ ကိုယ်တိုင် ရေးကြည့်ချင်လာတယ်။ ရေးတယ်။ ဒီလမ်း အတိုင်းပဲပေါ့။ ဒီလိုပါပဲ။

ရေးတော့လည်း ထုံးစံအတိုင်း အပယ်ခံရတာက စကြရတာပေါ့။ ရေး၊ ပို့၊ ပယ်။ အဲ... နောက်မှ ရွေးချယ် ဖော်ပြခံရ။ နောက်တော့ ကလောင်မြဲလက်မြဲ၊ ပုံမှန် ရေးနိုင်တဲ့ဘဝကို ရောက်ပေါ့။ သိပ်ထူးထူးခြားခြားကြီး မရှိပါဘူး။ အခြားသူတွေလည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ သစ္စာနီ လည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။ ဒီလိုပါပဲ”

“၁၉၆၅ ခုနှစ်ကနေ စခဲ့တဲ့ စာပေခရီးက ဒီကနေ့ အထိ စာပေနယ်မှာပဲ ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ ရပ်တည်နေနိုင်ရခြင်းရဲ့

အိမ်ကအကြောင်းက အနုပညာအပေါ် ယုံကြည်မှုကြောင့်
ပဲဗျ။ ဒီစာပေ၊ ဒီကဗျာအလုပ်ကို စိုက်လိုက်မတ်တတ်လုပ်
ဖြစ်ခဲ့တဲ့ စူးနစ်မှုကြောင့်ပေါ့။ ကျွန်တော် အသက် ၁၄၊
၁၅ နှစ်သားအရွယ်၊ ကျောင်းမှာ နံရံကပ်စာစောင်ကလေး
ထုပ်ကြတော့ ကဗျာကလေးတွေရေးရင်းနဲ့ ဘဝမှာ ကဗျာ
ရေးရင်း၊ စာရေးရင်း ရပ်တည်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ဖြစ်ခဲ့တာ။
အခုလည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ။ အမြတ်နိုးဆုံး၊ တန်ဖိုးအထားဆုံး
ဘဝက ကဗျာဆရာဘဝ၊ စာရေးဆရာဘဝပဲ။ ဘဝမှာ
ဘယ်ကိုယ်တိုင် တန်ဖိုးတကြီးထားရတဲ့ ကဗျာအနည်းငယ်၊
စာအနည်းငယ် ဖန်တီးရေးဖွဲ့ခဲ့တယ်။ ပိုင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီ
ဆွေနှစ်မှုနဲ့ပဲ ဘဝကို ဖြတ်သန်းနေတာပါပဲ။ အခု အသက်
၇၀ ကျော်တန်းကို ဝင်လာခဲ့ပြီ။ ကိုယ့်ရဲ့ ဖြစ်တည်မှုကို
ဆွေနှစ်လျက်ပဲ။ ပျော်ရွှင်လျက်ပဲ။

ကဗျာဆရာဘဝကို 'လူကြိုက်နည်းတဲ့ကောင်' လို့
ဆောင်ချောနွယ် ဖွဲ့ခဲ့ဖူးတယ်။ ဒီလိုပါပဲ။ လူကြိုက်နည်း
တတ်တဲ့ ကဗျာဆရာဘဝ ဖြစ်တည်မှုမှာ လေးလေးနက်
နက် ခံစားသက်ဝင်တတ်တဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ ကဗျာချစ်သူ၊ စာချစ်
သူ၊ လက်တစ်ဆုပ်စာလောက်နဲ့လည်း ကျေနပ်ရောင့်ရဲ
နိုင်တယ်။

လူကြိုက်များချင်ရင် ကဗျာ ဘယ်ရေးမလဲဗျာ။
ကဗျာဆရာဘဝနဲ့ ဘယ်နေမလဲဗျာ။ လူကြိုက်များမယ့်
အလုပ်မျိုးတွေကို ရွေးပြီးလုပ်မှာပေါ့။

ကျွန်တော်တော့ ကျွန်တော့် ကဗျာဆရာဘဝ၊
စာရေးဆရာဘဝကို ဘဝင်ကျတယ်။ ကျေနပ်တယ်။ ပျော်
တယ်။

“ကိုယ့်အလုပ်ကို ကိုယ် ပြီးမြောက်အောင်လုပ်ဖို့၊
အောင်းအောင်လုပ်ဖို့ ကြိုးစားနိုင်ခဲ့ရင် ကဗျာဆရာဘဝ
ဆိုတာ နောင်တရစရာမရှိတဲ့ ဘဝလို့ ကျွန်တော်ယုံကြည်
တယ်။”

“စာရေးရရင် ဘာလုပ်မလဲလို့ မေးခဲ့ရင် ကျွန်တော်
အသက်ကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေဖို့ပဲ ရှိတယ်။

ကလောင်တော့ အသေမခံနိုင်ဘူး။ သေတဲ့အထိ ဆရာ
ဒဂုန်တာရာတို့လို့၊ ဆရာပါရဂူတို့လို့ ကလောင်မချစ်တမ်း
စာရေးသွားချင်တာ။ စာမရေးရင် ဘာမှမလုပ်ချင်ဘူး။
လုပ်စရာအလုပ်လည်း မရှိဘူး။ ရှိလည်း မလုပ်တတ်ဘူး။
အသက်ရှင်ရပ်တည်နေဖို့၊ ဘဝရှင်သန်နေဖို့က စာရေး
နေဖို့ပဲ ရှိတယ်။ ကိုယ့်စာ၊ ကိုယ့်ကဗျာကောင်းအောင်
ဘယ်လိုရေးမလဲ။ တွေးမယ်၊ ကြံဆမယ်၊ ဖန်တီးမယ်။
ဒါပဲ ကျွန်တော့်ရဲ့ နိစ္စဓူဝပေါ့။

ဘဝကို အဲဒီလိုရပ်တည်ရဲအောင် ဆိုတာကတော့
အနုပညာအပေါ် ယုံကြည်သက်ဝင်နိုင်မှု စွဲမြဲခိုင်မာဖို့တော့
လိုတယ်ဗျ။ အဲဒီသက်ဝင်မှုနဲ့ပဲ ရုန်းကြရတာ။”

သစ္စာနီ၏သစ္စာနီ

သံသရာ

(မြင်းစိုင်းသူမြား/သစ္စာနီ)

ကဗျာဆရာတွေကို ကျွန်တော်ယုံသည်။ ကဗျာ
ဆရာသည် (နိုင်ငံရေးသမားများနည်းတူ)

- ၁။ အမှန်တရားကို မြတ်နိုးသူ
- ၂။ အဖိနှိပ်ခံပြည်သူ့ဘက်က ရပ်တည်သူ
- ၃။ အကျိုးရလဒ်ကို မျှော်ကိုး၍ အလုပ်မလုပ်သူ

အစိုးရက ဒေါ်လာသန်းရာကျော် နှစ်စဉ်သတ်ကျက်ချ ပေးပါတယ်၊
ကျောင်းရပ်ငွေဆိုပြီး ကျောင်းသားမိဘတွေ နားက

ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က ကဗျာဆရာတွင် (အနုပညာတွင်) ဘာတာဝန်မှမရှိဟု သုံးခဲ့ဖူးသဖြင့်၊ သဘောမပေါက်သူတချို့၏ ပုတ်ခတ်ခြင်းခံရသည်။ (ကဗျာ၊ သို့မဟုတ် အနုပညာသည် ပြည်သူ့အတွက်၊ သို့မဟုတ် အနုပညာသည် အနုပညာအတွက်ဆိုသော ငြင်းခုံမှုကမ္ဘာမှ အဆုံးသတ်သွားခဲ့သည်မှာ အနှစ် ၅၀ ပင် ကျော်နေလေပြီ။

တကယ်လည်း ကဗျာဆရာတွင် ဘာတာဝန်မျှမရှိ။ ကဗျာဆရာကို ဘယ်လိုကဗျာမျိုးရေးရမည်ဟု အမိန့်ပေးစေခိုင်းနိုင်သော အာဏာရှင်ဟူ၍မရှိ၊ အမိန့်ပေးနိုင်သော နိုင်ငံရေးသမား၊ ဘုန်းကြီးဟူ၍မရှိ၊ ကဗျာဆရာသည် ဘယ်သူ၏ ချုပ်ကိုင်လွှမ်းမိုးမှုကိုမှ မခံ။ ကဗျာဆရာသည် သူ ရင်ခုန်ခံစားရသမျှကိုသာ ရေးဖွဲ့ပေမည်။ ကဗျာဆရာတွင် တာဝန်ရှိသည်ဆိုလျှင် ထိုတာဝန်မှာ သူ ခံစားရင်ခုန်သမျှရေးရန် တာဝန်သာဖြစ်သည်။ ကဗျာဆရာသည် ဘယ်သူ့သစ္စာတော်ခံမှမဟုတ်၊ မိမိနှလုံးသား၏ သစ္စာတော်ခံသာ ဖြစ်သည်။ ကဗျာဆရာကို ကျွန်တော်ယုံသည်။ ကဗျာဆရာ(စစ်စစ်)၏ နှလုံးသားကို ကျွန်တော်ယုံသည်။ ထိုနှလုံးသားသည် အထက်ကဆိုခဲ့သလို၊ အမှန်တရားကို မြတ်နိုးမှုဖြင့် ထုံမွမ်းနေသောနှလုံးသား၊ အဖိနှိပ်ခံပြည်သူဘက်က ရပ်တည်မှုဖြင့် နီစွေရဲရင့်သည့် နှလုံးသားကဗျာရေးရာတွင် အကျိုးရလဒ်ကို မျှော်ကိုးမထားသည့် နှလုံးသားသာ ဖြစ်သည်။

(ကဗျာပွဲများနှင့်ကျွန်တော်/သစ္စာနီ)

“ကျွန်တော်ရဲ့ စာပေဘဝအစက တိုင်းရင်းမေမှာ ကဗျာရေးခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ ဆရာဒေါင်းနွယ်ဆွေ ရှိတယ်။ ဆရာမ မမြင့်နွယ်ရှိတယ်။ နောက် ဆရာမောင်မြင့်မြတ် အယ်ဒီတာလုပ်တဲ့ ရှုမဝမှာ ကဗျာရေးတယ်။ ရှုမဝမှာချည်း ကဗျာအပုဒ် ၄၀ လောက် ရေးခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အများစုက အဖွင့်ကဗျာမှာ မပါဘူးဗျ။ အဖြည့်ကဗျာတွေ၊ စာမူတစ်ပုဒ် ဆုံးသွားပေမယ့် စာမျက်နှာက မပြည့်ဘူး။ ကွက်လပ်ဖြစ်နေတဲ့နေရာမှာ ဖြည့်ထည့်ပေး

ရတတ်တဲ့ ကဗျာ။ အဲဒီ အဖြည့်ကဗျာအတွက် စာမူမပေးကြဘူး။ စာအုပ်လက်ဆောင်ပဲ ရတယ်။ ရှုမဝမှာ အဖွင့်ကဗျာပါဖို့က အဲဒီခေတ်မှာ မလွယ်ပါဘူး။ မျှော်လင့်ကြည့်ဖို့ မလွယ်တဲ့ကိစ္စ။ ‘နောင်’ရှိတယ်ဗျာ။ ‘ဒဂုန်တာရာ’ရှိတယ်ဗျာ။ ‘ကြည်အေး’ရှိတယ်ဗျာ။ နွယ်(စစ်တွေ)ရှိတယ်ဗျာ။ ‘ဒေါင်းနွယ်ဆွေ’ရှိတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့လို့ ချွတ်တားဝါးတားတွေ ဝင်တိုးလို့ ဘယ်ရမလဲ။ ဒါပေမဲ့ ဆရာမောင်မြင့်မြတ်က စာပေသံယောဇဉ်ထားပါတယ်။ သူ အာရုံငြိတာလေးတွေဆိုရင် တစ်ပုဒ်စ၊ နှစ်ပုဒ်စ အဖွင့်မှာ သုံးပေးတဲ့အပြင် အားလည်းပေးတယ်။ အသိအမှတ်လည်းပြုပါတယ်။

ခက်တာက ၁၉၇၁ တစ်ဝိုက်လောက်မှာ ကျွန်တော်တို့က ‘မော်ဒန်ကဗျာ’တွေကို စမ်းသပ်ရေးကြည့်နေကြပြီ။ ခေတ်စမ်းကိုခွာဖို့၊ ကမ္ဘဝင်ကလမ်းခွဲဖို့ ကဗျာအဖွဲ့သစ်တွေဆီ စိတ်ပြင်နေကြပြီ။ ပုံသဏ္ဌာန်အဟောင်း၊ အကြောင်းအရာအဟောင်းတွေကို ငြီးနေကြပြီ။ အသစ်ပဲ ကဗျာသစ် ဖန်တီးရေးမှာပဲ ကျွန်တော်နေကြပြီ။

အဲဒီတော့ ရှုမဝမှာ ကျွန်တော်ပို့ထားပြီးတဲ့ ကဗျာ ၁၄၊ ၁၅ပုဒ်ကို ဆရာမောင်မြင့်မြတ်ဆီက သွားပြန်ပြီး တောင်းခဲ့တယ်။ အဲဒီကဗျာတွေမှာ ကာရန်တွေပါနေလို့၊ ကာရန်တွေကိုသုံးထားလို့၊ ကျွန်တော်တို့က ကာရန်ကို ကဗျာရဲ့ လက်နက်တစ်ခုအဖြစ် အားမပြုချင်ကြတော့ဘူး။ အကြောင်းအရာအသစ်၊ ပုံသဏ္ဌာန်အသစ်ကိုပဲ ဆာလောင်နေကြပြီကိုး။

ဆရာမောင်မြင့်မြတ်ကတောင် စိတ်ဆိုးသေးတယ်။ ကျွန်တော်ပြန်ယူလာခဲ့တဲ့ ကဗျာတွေထဲမှာ ရှုမဝအဖွင့်ကဗျာအဖြစ်သုံးဖို့ ဆရာ ရွေးထားပြီးသားတွေပါ နေလို့တဲ့။ ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်ဘူး မော်ဒန်ကဗျာ စစ်စစ်ကို ဖန်တီးဖို့ ပုံသဏ္ဌာန်တွေကို လုံးဝကျောခိုင်း ပစ်လိုက်ရမှာပဲ။

မော်ဒန်ကဗျာအတွက် ကျွန်တော်တို့ ရူးသွပ်ခဲ့ကြတဲ့ကာလတွေက သိပ်စောလွန်ခဲ့တယ်။ မော်ဒန်ခေတ်ဦးကာလတွေပေါ့။

မရေးဘူး။ ‘ငွေတာရီ၊ မြဝတီ’မှာ ဘယ်တုန်းကမှ

ခက်တာက ၁၉၇၁ တစ်ဝိုက်လောက်မှာ ကျွန်တော်တို့က “မော်ဒန်ကဗျာ” တွေကို စမ်းသပ်ရေးကြည့်နေကြပြီ

ကဗျာမရေးခဲ့ဖူးဘူး။ ဒေါက်တိုင်ကဗျာမျိုးတွေ လုံးဝ
မရေးဘူး။ ရှုမဝ၊ သွေးသောက်၊ ရုပ်ရှင်မျက်မှန်၊ ရုပ်ရှင်
သော၊ တိုင်းရင်းမေစာဖြင့် အဲဒီမှာပဲ ဝင်တိုးနေခဲ့
တာ။ တိုင်းရင်းမေမှာ ဆရာဒေါင်းနွယ်ဆွေက ကဗျာကဏ္ဍ
ကို တိုင်တယ်။ ကဗျာကျောင်းလို ဖြစ်နေတာပေါ့လေ။
ဆရာတင်မိုးတို့၊ မောင်ပန်းမွှေးတို့က ဆရာဒေါင်းရဲ့ ကျောင်း
ထွက်တွေ။ ဆရာတင်မိုးက ကန်မြန်းမြင့်နွယ်နဲ့ ရေးတယ်။
မောင်ပန်းမွှေးက ဖိုးလှမြင့် (ပုသိမ်)ကလောင် နာမည်တွေနဲ့
ရေးခဲ့ကြတာပေါ့။ ကျွန်တော်လည်း သစ္စာနီ (ဥက္ကလာ)
ဆိုပြီး အဲဒီကစခဲ့တာပဲ။

ကျွန်တော်တို့ စာနယ်နယ်မှာ ကဗျာနဲ့ဝတ္ထုနှစ်မျိုး
လုံးတို့ ခွဲခွဲမြဲမြဲ ဖန်တီးရေးဖွဲ့တဲ့ သူက ရှားတယ်။
ဆရာကြီး ဒဂုန်တာရာ၊ ဆရာမကြီး ဒေါ်ကြည်အေး၊
မောင်တိုင်းမှာ နေမျိုးတို့၊ ရောင်နီ၊ ခင်နှင်းယု၊ တက္ကသိုလ်
ဘုန်းနိုင် နှစ်မျိုးစလုံး ရေးကြတယ်။ ကြားနှစ်၊ မောင်ကိုကို
(အမရပူရ)၊ မိုးမိုး(အင်းလျား)၊ ဝင်းဦး(ညိုမင်းလွင်)၊
ကဗျာရေးတယ်။ နောက်ကဗျာကိုစွန့်ပြီး ဝတ္ထုဘက်ကို
လှည့်ဆရာကလေးကြတယ်။ ကဗျာဆရာ ခပ်များများက
လည်း ရေးခဲ့ဘူး။ ကဗျာကိုပဲ စိုက်လိုက်မတ်တတ်ရေးကြ
တယ်။ ကျွန်တော်ကကျတော့ ဝတ္ထုရေး၊ ကဗျာရေး
မရှိရလို့ အာရုံကျရင်ကျသလို ရေးဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒီက
နေ့အထိ ရေးနေတုန်းပဲ။

၁၉၆၅ မှာ ကဗျာရေး၊ ဝတ္ထုရေး တစ်ပြိုင်တည်း
ရေးပြန်ခဲ့ရတယ်။ အဲ... ကဗျာကိစ္စကတော့ ၁၉၇၀
ပြည့်နှစ်နောက်ပိုင်းမှာ မော်ဒန်ကဗျာကိုပဲ အစဉ်တစိုက်
ရေးခဲ့ အားထုတ်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ကာရန်ကဗျာ၊ ဂန္ထဝင်ကဗျာ
ကိုဖြစ်ခဲ့တယ်။ မော်ဒန်ဝတ္ထုတိုဆိုတာကတော့ ဒီနောက်
ပြီး ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်ကျော်ကျော်မှာ ဆရာဇော်ဇော်အောင်
တို့ ဆရာမြင့်သန်း (ဩစတြေးလျ)တို့ ကြိုးပမ်းခဲ့ကြတာ။
တစ်သစ်ခေတ်ပေါ့။ ကိုတင်ကိုအောင်ရဲ့ ‘ဟန်သစ်’
ကလောင်မှာ မော်ဒန်ဝတ္ထုကို လှုပ်ရှားမှု ဖွံ့ဖြိုးအားကောင်း
သခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ၁၉၈၄ ခုနှစ်နောက်ပိုင်း
မှ မော်ဒန်ဝတ္ထုတို အရေးအသားဘက်ကို အာရုံကျခဲ့တာ။
ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်ချည်းပဲ ၁၅ အုပ်လောက် ထုတ်
လာပြီးပြီ။ အဲဒီအထဲကမှ ဝတ္ထုတိုတွေချည်း စုပြီး

‘နှစ်ကာလများ’က ထွက်လာဖို့ရှိတယ်။

ကဗျာလုံးချင်း (ပေါင်းချုပ်)က ငါးအုပ်ထွက်ပြီးပြီ။
အောင်မြင်တယ်လို့ပြောရင် ပြောလို့ရလောက်တဲ့
စာအုပ်က ‘အခြားသောအရာများနဲ့လူ’ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်၊
‘တိမ်နဲ့လူ’ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုလေးရေးလိုက်တာ ကြိုက်ကြတယ်
ဆိုတော့ အဲဒီ ‘လူဝတ္ထု’တွေကို စီးရီးရေးဖြစ်သွားတယ်။
ဒီနှစ်ထဲမှာ ကံကောင်းဝတ်ရည်က ပြန်ထုတ်မယ်။ လေးကြိမ်
မြောက်ပေါ့။ ဗန္ဓုတ်နဲ့ စက္ကူပေါ်ကသစ်ပင်က နှစ်ကြိမ်ရှိက်ခဲ့
ရတယ်။ အမျိုးအစားအစုံစုံ စာအုပ် ၇၀ ထုတ်ခဲ့ပြီးပြီ။
ကဗျာပေါင်းချုပ်လည်း ထုတ်ဖို့ နှင်းဆီဖြူက စီစဉ်နေတယ်”

“နှစ် ၅၀ ကျော်က စာပေ အတွေ့အကြုံမှာ ထူးထူး
ကဲကဲ ပျော်ရွှင် ဝမ်းမြောက်ရတာမျိုး မရှိခဲ့သလို၊ အလွန်မတန်
ကြေကွဲဝမ်းနည်းရတာမျိုးလည်း မရှိခဲ့ပါဘူး။ ဒီလိုပါပဲ။
စိတ်ဓာတ်မာကျောလွန်းလှလို့လည်း မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ကိုယ်
လုပ်ရမယ့် အလုပ်တွေကိုပဲ အာရုံထားပြီး နေနေတဲ့အတွက်
အလေးအနက်ထားဖို့ ပျက်ကွက်ခဲ့တာပဲ ဖြစ်မှာပါ။ တန်ရုံကိစ္စ
လောက်က ကျွန်တော့်ခံစားချက်ကို မထိခိုက်စေနိုင်ဘူးဗျာ။
ဒီလိုပါပဲ။ ကဗျာနဲ့စာနဲ့၊ စာပေလောကနဲ့ လုံးချာလည်လိုက်
နေတာပါပဲ။ အဲဒီလို နေနေရတဲ့ဘဝကိုလည်း ကြည်နူးပျော်ရွှင်
နေတာပဲ”

“ကျွန်တော့်ရဲ့ နိစ္စဓူဝ အရေးကိစ္စတွေက ရိုးရှင်း
ပါတယ်ဗျာ။ ဒီလိုပါပဲ။ စာဖွဲ့ပြီး ရေးရလောက်အောင် မရှုပ်
ထွေးပါဘူး။ ရိုးရိုးအေးအေး၊ ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်ငြိမ်ပါပဲ။ စာဖတ်
တယ်။ စာရေးတယ်။ ဗီဒီယိုကြည့်တယ်။ ပန်းချီဆွဲတယ်။
တစ်နေ့ ထမင်းသုံးနပ်စားတယ်။ လက်ဖက်ရည် လေး၊
ငါးခြောက်ခွက်သောက်တယ်။ တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် ဘုရား
သွားတယ်။

အခု အသက် ၇၀ ပြည့်ခဲ့ပြီး ဒီအတိုင်းပါပဲ”

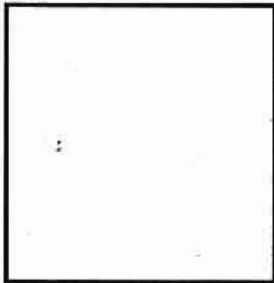

ကဗျာနဲ့စာနဲ့၊ စာပေလောကနဲ့ လုံးချာလည်လိုက်နေတာပါပဲ။
အဲဒီလို နေနေရတဲ့ဘဝကိုလည်း ကြည်နူးပျော်ရွှင်နေတာပဲ

“အဲ... အသက် ၇၀ ရောက်မှ Romance ဆန်ဆန် ကြုံလာရတာက ဆီးကျိတ်ကင်ဆာဖြစ်တယ်ဗျာ။ အတော်ကလေး ဖိဖိစီးစီး ကုလိုက်ရတယ်။ ဇာတိ၊ ဇရာ၊ ဗျာဓိ၊ မရဏကိုးဗျ။ တရားက လာဆုံးမတယ်နဲ့တူပါရဲ့။ အခုတော့ဖြင့် ‘သေနိုင်ပါရိုးလား သစ္စာနီရယ်’ပေါ့။ အန္တရာယ် အခြေအနေကို ကျော်နိုင်ခဲ့ပါပြီ။ ဒီလိုပါပဲ။ ပုံမှန်လို လှုပ်ရှားနိုင်နေပါပြီ”

သစ္စာနီရယ်ထားခြင်း

ပုံထားခြင်း

ကျွန်တော် ကဗျာ ပါရဂူမဟုတ်၊ ကဗျာကို တစ်ဖက်ကမ်းခပ် တတ်မြောက်သူလည်းမဟုတ်။ ကျွန်တော့် စကားအားလုံး အကြွင်းမဲ့ မှန်ကန်သည်ဟုလည်း မယူဆ။ ထိုသို့ပြောရာတွင် ကျွန်တော့်အားနည်းချို့ယွင်းမှုကြောင့် စကားမှားချင်မှားသော်လည်း စေတနာမမှားအောင် ဂရုပြုပါတယ်။

အခုတလောက လူငယ်ကဗျာဆရာတွေအတွက် ကျွန်တော် အဓိကထား ပြောကြားလေ့ရှိသော စကားတချို့မှာ-

- ၁။ ကဗျာရေးသည် မာရသွန်ခရီးရှည်ဖြစ်၍ ဇွဲရှိဖို့၊ ဇွဲမြဲဖို့၊
- ၂။ လေ့လာ၍ မကုန်ခန်းနိုင်သောအရာ (ကဗျာ)

ဖြစ်သဖြင့် အဆက်မပြတ် သင်ယူနေဖို့။

- ၃။ ကိုယ့်အလုပ် (ကဗျာကိစ္စ)ကို သေချာအောင် လုပ်ဖို့ (မောင်ချောနွယ်စကားငှားသုံးရမည်) သေချာရင် ဖုတ်သွင်းရထားဟာ အချိန်တန် ဆိုက်လာလိမ့်မယ်။

(ကဗျာပွဲများနှင့် ကျွန်တော်/သစ္စာနီ)

“ကဗျာရေးပြီး ဘဝတစ်ခုရပ်တည်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ကဗျာရေးစက ရှုမဝမှာ အဖြည့်ကဗျာဖော်ပြခံရရင် စာမူခမရဘူး။ အဖွင့်ကဗျာမှာ ပါမှရတာ။ ၁၉၆၈ မိုးဝေထွက်လာတော့ မိုးဝေက ၁၅ ကျပ်ပေးတယ်။ တိုင်းရင်းမေမှာ ဆရာဒေါင်းနွယ်ဆွေ ကိုင်တဲ့ ‘သူရေးသီရိ ကဗျာကဏ္ဍ’မှာပါရင် စာမူခရ တယ်။ ၅ ကျပ်၊ ၁၀ ကျပ် ဒီလောက်ပါပဲ။ ဦးဘလုံလေး ရဲ့ သရုပ်ဖော်ပုံကလေးတွေနဲ့၊ ရေးစရာမဂ္ဂဇင်းကလည်း များများစားစား မရှိဘူး။

အဲဒီတော့ သူငယ်ချင်းရုပ်ပြဆရာတွေဆီမှာ ရုပ်ပြ ဇာတ်လမ်းတွေကို ဝင်ရေးရတယ်။ ကိုတင်အောင်နီတို့၊ ကိုဆန်းထွန်းတို့ပေါ့။ နှစ်ဖောင်ခေတ်ကတည်းက ရေးတာ။ ကျွန်တော်ရေးမပေးဖူးတဲ့ ရုပ်ပြဆရာရှားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စာရေးဆရာနာမည်ခံလို့တော့ မရဘူးပေါ့။ သူတို့က တစ်ဖောင် ရေးရင် ၅၀ ရတယ်။ ကျွန်တော်က ၂၅ ကျပ် ရတယ်။ ရုပ်ပြတစ်အုပ်စာ ဇာတ်လမ်းရေးပေးရင် ၄၅၀ ရတယ်ဗျ။ အဲဒီခေတ်တုန်းက တော်တော်သုံးရတယ်။ နောက် မဂ္ဂဇင်းဆိုက်ကြီး အရွယ်ဖြစ်လာတဲ့ ကိုဆွေမင်း (ခနုဖြူ)တို့အထိ ကျွန်တော် ရေးပေးဖူးတယ်။ အဲဒီတော့ ကဗျာဆရာဘဝကို ရုပ်ပြရေးပြီး ရပ်တည်ခဲ့တယ်လို့ ပြောရမှာပေါ့။

ရုပ်ရှင်ဇာတ်ညွှန်းလည်း ရေးဖူးတယ်။ ကိုမီးပွားတို့၊ ကိုဇာကနာတို့ စသဖြင့်ပေါ့လေ။ နောက် ဗီဒီယိုခေတ်မှာ ဗီဒီယိုဇာတ်လမ်းတွေပေါ့ဗျာ။ ရေးတာပေါ့။ ဒီလိုပါပဲ။

အပျော်ဘက်ဝတ္ထုလိုင်းမှာလည်း ဝင်ရေးဖြစ်လိုက်သေးတယ်။ ‘မင်းမိုလ်’နာမည်နဲ့ ဆရာမင်းသိင်္ခလိုင်းမျိုး

အိမ်ကိုပို့လာတဲ့စာထဲမှာ သင်ကြားပေးနိုင်တဲ့ မေဂျာတွေကိုရှင်းပြပြီး မိဘတွေကို စာဖတ်ကြည့်စေပြီး ကျောင်းသားနဲ့တိုင်ပင်ပြီး

ချီး၊ အဲဒီတုန်းက ကဗျာဆရာ အညာတမာကြီးကလည်း
ဖြစ်သွန်းသစ်နာမည်နဲ့ တွယ်နေတာ။ သူ့ဇာတ်လိုက်
ဆီကလောကော့ကို နဲ့ ဟုတ်နေတာကိုးဗျ။ ဆရာဆင်ဖြူ
ကျွန်းဆောင်သိန်းက ဇင်အောင်ကလောင်နဲ့ ရေးနေတာ။
ဆရာတော်များများပဲ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းကို ဒီလိုနဲ့ပဲ
မလုပ်ဘဲ ကြိုးစားခဲ့ကြရတာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကျ
လာ အောင်မြင်ဘူးဗျ။ နောက်တစ်ခါ 'ရာဇာဌား'
လေးနဲ့ ထပ်ကြိုးစားကြည့်တယ်။ ၁၀ အုပ်လောက်
ထုတ်ပြန်ခဲ့ပါရဲ့။ မအောင်မြင်ပါဘူး။

အချစ်ဝတ္ထုတွေ တစ်ခေတ် ဖြစ်လာပြန်တော့
မလေးက စိတ်ကူးဖြစ်ခဲ့သေးတယ်။ ရေးတော့မရေးဖြစ်
ဘူး ဆရာသိန်းသန်းထွန်းရဲ့ 'မပန်ပါနဲ့ကြွေချင်တယ်'
ဆိုတာကလေး။ အချစ်ဝတ္ထုတစ်ခေတ်ပဲ။ နောက်...
အထူးတော်တော်ခေတ်၊ တက္ကသိုလ်ထဲက ဦးချစ်ဆိုင်မှာ
အလုပ်ပြန်နေတော့ဆိုတော့ ရေးဦးမှပဲ။ စိတ်ကူးနေတုန်း
ဖြစ်သွန်းသိန်းကြီးက ထပေါက်ပြန်ရော။ နှစ်ကျသိုင်းခေတ်
မလုပ်တတ်ဘဲ ချလိုက်ဦးမယ်ပြင်ခါရှိသေး။ မောင်စိန်
ဆိုင် (သစ်ကုန်း)ခေတ်ရောက်ရော။ ဝက်ဝက်ကွဲပေါ့ဗျ။
အဲဒီလို ဘယ်ယှဉ်နိုင်မှာတုံး။ စိတ်လျှော့လိုက်ပါတယ်။
အချစ်ဝတ္ထု မရေးတော့ဘူး။

အဲတော့... ကြုံမွေးတို့၊ ကြပ်ကလေးတို့ နောက်
ဒီတုန်း နည်းနည်းငြိမ်နေတဲ့ ဟာသလိုင်းကို ရေးဖို့ကြပြန်
တယ်။ ကလောင်နာမည် 'ရွှေပြည်စိုး'နဲ့ရေးတယ်။
အဲဒီတုန်း ရှစ်အုပ်လောက်ပဲ။ ရုပ်ရှင်ရိုက်ဖို့ ရောင်းလိုက်
တာလည်း ခိုတယ်။ ဒါပေမဲ့ လိုင်းက မြူးတဲ့ခေတ်
မလုပ်တော့ဘူး။ ရုပ်ပြီး ငြိမ်နေတဲ့ခေတ်။ မအောင်မြင်
တာပဲ။ မောင်တုံး။ ဒီဘက်ခေတ် အကြည်တော်တို့၊
မိတ်ဆွေတို့ သူလာတော့ 'ဝီဇယ' နာမည်နဲ့ရေး ကြည့်သေး
တယ်။ နှစ်အုပ်လောက်ပေါ့။ ဒါလည်း မအောင်မြင်
တာပဲ။ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ဖြစ်ရုံလောက်ပါပဲ။

"သဒ္ဓါ"ရဲ့ ကဗျာဘဝအတွက် အဲဒီလိုရပ်တည်
ခြင်းကတော့လည်းပေါ့ဗျ။ ဒီလိုပါပဲ။

"ကျွန်တော့်ဘဝထဲက ကဗျာကို ဖယ်ထုတ်ပစ်
လိုက်ရင် ဘာကျန်မလဲဆိုတော့ ဦးရဲမြင့်ဆိုတဲ့ လူတစ်
ယောက်ရဲ့ ဖြစ်တည်မှုကြီး ကျန်မှာပေါ့ဗျ။ အဲဒါကလည်း
အရေးကြီးတာပါပဲ။ အရိုးရှင်းဆုံး၊ အပြစ်အကင်းဆုံး၊
အကုသိုလ်အနည်းဆုံး ဘဝနေနည်းကို ကျွန်တော်က
နှစ်သက်တတ်တဲ့လူဆိုတော့ ကဗျာဆရာ မဖြစ်ခဲ့ရင်လည်း
အဲဒီဘဝဟာ စိတ်ဝင်စားစရာတစ်မျိုး ကောင်းလိမ့်မယ်လို့
ထင်တာပဲ"

"သဒ္ဓါနီဆိုတဲ့ နာမည်အပြင် ကလောင်ခွဲအမျိုးမျိုး
နဲ့လည်း စာပေပုံသဏ္ဌာန်အမျိုးမျိုးကို ရေးခဲ့ပါတယ်။
ရေးနေတယ်။ ကဗျာ၊ ဝတ္ထု၊ ဆောင်းပါး၊ အနုပညာ
ဝေဖန်ရေး၊ ရုပ်ရှင်ဝေဖန်ရေး၊ ဘာသာပြန်၊ သိပ္ပံဝတ္ထု၊
ဘာသာရေး စသဖြင့်ပေါ့လေ။ အတော်စုံစုံ ရေးဖြစ်ပါ
တယ်။ တာရာလင်းနွယ်၊ ရဲသုန္ဒြီ၊ ဦးရဲဦး၊ လင်းဇော်၊
တင်ချမ်းမြ၊ သန်းလှိုင်မြင့်၊ မင်းကျော်မိုး၊ ကလောင်ခွဲတွေနဲ့
ရေးခဲ့တာပေါ့။ အခု နောက်ပိုင်းပေါင်းချုပ်တွေ ပြန်လည်
ထုတ်ဝေတဲ့အခါမှာတော့ သဒ္ဓါနီနာမည်နဲ့ပဲ ပြန်ထုတ်ဖြစ်
တယ်ပေါ့ဗျ။ စာရေးရတာကို ပျော်လွန်းလို့ စာတွေအများ
ကြီးရေးဖြစ်ခဲ့တာပါ"

သဒ္ဓါနီ၏ မနီ၏

ခေတ်(၄)

ဒီမိုကရေစီကို မျိုးဖြုတ်ဖို့
သိုးတစ်အုပ် မလို။

ကောင်းကင်မှာ ကြယ်တွေ ကျပ်တယ်
လမ်းပေါ်မှာ ကားတွေ ကျပ်တယ်
လူတွေမှာ အသက်ရှူကျပ်တယ်၊
တွေက မသေး

"ကျွန်တော့်ဘဝထဲက ကဗျာကို ဖယ်ထုတ်ပစ်လိုက်ရင် ဘာကျန်မလဲဆိုတော့
ဦးရဲမြင့်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဖြစ်တည်မှုကြီး ကျန်မှာပေါ့ဗျ"

လွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ် မလုပ်လည်း
လူပြက်လုပ်စားလို့ ရတာပဲ။
“ပန်းတိုင်းပွင့်ပါစေ”ဆိုတော့
အရွက်တွေ ဘယ်သွားထားမလဲ။

သစ္စာနီ

“မျက်မှောက်အခြေအနေကို ‘ခေတ်’ဆိုတဲ့အမည်
နဲ့ ကဗျာရေးမယ်ဆိုတော့ ဒီနေ့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ အဆူ
ပွက်ဆုံး ဝိသေသဟာ ‘နိုင်ငံရေး’ဖြစ်နေတာ တွေ့ရတယ်။
ဒါကြောင့် ဒီကဗျာတွေဟာ နိုင်ငံရေးနဲ့ မလွဲသာမရှောင်
သာ ဆက်စပ်နေတာပါပဲ။

ကျွန်တော်ဟာ စစ်မှန်တဲ့ နိုင်ငံရေးသမားတွေကို
အစဉ် လေးစားရုံသေ ဦးညွတ်လျက်ရှိသူပါ။ ဒီကဗျာ
တွေဟာ နိုင်ငံရေးအရေခွံတွေ သာကူးတွေ၊ တောကြောင်
တွေ၊ အခြေခံသမားတွေ၊ ကိုယ်ကျိုးရှာသမားတွေကို
ရည်ရွယ်ကြောင်းကိုတော့ ရဲရဲတင်းတင်း ဝန်ခံလိုက်ပါ
တယ်”

သစ္စာနီ (မေ-၂၀၁၃)

“အနန္တသူရိယကစပြီး ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်
တော်မှိုင်း၊ ဆရာဒဂုန်တာရာ၊ ဆရာဒေါင်းနွယ်ဆွေ၊
ဒီဘက်ခေတ် ကဗျာဆရာတွေအထိ သမိုင်းပေးတာဝန်အရ
ကဗျာဆရာ လုပ်သင့်တဲ့အလုပ်ကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ စိုက်လိုက်
မတ်တတ် လုပ်ခဲ့ကြတယ်။ အနန္တသူရိယက ပဒေသရာဇ်
ဆန့်ကျင်ရေး၊ ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းက ကိုလိုနီ
စနစ်ဆန့်ကျင်ရေး၊ မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေး၊ ဆရာဒဂုန်တာရာ
တို့၊ ဆရာဒေါင်းနွယ်ဆွေတို့က ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေးနဲ့
ပြည်တွင်းစစ် ရပ်စဲရေး၊ ၁၉၆၂ နောက်ပိုင်းကျတော့
အာဏာရှင်ဆန့်ကျင်ရေး၊ လူ့အခွင့်အရေး၊ ဒီမိုကရေစီရေး
စသဖြင့် ခေတ်တိုင်းခေတ်တိုင်းမှာ လုပ်သင့်တဲ့အလုပ်
တွေကို ထိခိုက်ပွန်းပဲ့ခဲ့ပြီး ထဲထဲဝင်ဝင် ခြေခြေမြစ်မြစ်
လုပ်ခဲ့ကြတယ်။ ဘယ်သူက နိုင်းလို့မှ မဟုတ်ဘူး။
လုပ်သင့်တဲ့အလုပ်မို့ လုပ်ခဲ့ကြတာပဲ။ စစ် ရောက်မှ
ရောရောယောင်ယောင် ဝင်ပါတာ မဟုတ်ဘူး။ ဟိုး အစော

ကြီးကတည်းက အဆက်မပြတ် လုပ်လာခဲ့ကြတာပဲဗျာ။
၁၉၆၈ မိုးဝေအမှတ် ၂ ခကနေ မိုးဝေတစ်ခေတ်လုံးကို
ဖတ်ကြည့်။ ဘာလဲဘယ်လဲ တိတိကျကျတွေ့လိမ့်မယ်။
ထောင်ကျကျတန်းကျကျ ယုံကြည်ရာကို စူးစူးရှရှ လုပ်ခဲ့
ကြတာပဲ။ စစ်တွေနောင်လတ်တို့၊ ရွှေရတောင်ကုတ်တို့၊
ကောက်နွယ်ကနောင်တို့ အများကြီးပဲ ကဗျာရေးလို့ ထောင်
ကျခဲ့တဲ့ ကဗျာဆရာတွေ။ စစ် မတိုင်ခင် နှစ် ၂၀ လောက်
စောပြီး ကဗျာဆရာတွေက လူထုတော်လှန်ရေးကြီးကို
စခဲ့ကြတာ”

“ကျွန်တော့်တစ်ဦးတည်း ဘဝမှာလည်း စာပေ
လုပ်သားအဖွဲ့ မဝင်ဘူး။ စာပေလုပ်သားအဖွဲ့ကိုဝင်ရင်
မြေကွက်ရတယ်။ ထုတ်ဆွင့် မှတ်ပုံတင်ရတယ်။ ကျွန်တော်
မဝင်ဘူး။ ဒီနောက်ပိုင်း စာပေနေ့စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့လည်း
မဝင်ဘူး။ ဘယ်ပါတီမှာမှ ပါတီဝင်အဖြစ် မဝင်ခဲ့ဘူး။
ဘယ်အဖွဲ့အစည်းမှာမှ အဖွဲ့ဝင်အဖြစ် မပါဝင်ခဲ့ဘူး။ ကဗျာ
ဆရာအဖြစ် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရပ်တည်ရတာကိုပဲ
ကြိုက်လို့၊ နှစ်သက်လို့။ ကဗျာဆရာကိုယ်တိုင်ရဲ့ ဘဝဖြစ်
တည်မှုက လွတ်လပ်နေမှ၊ သူဖန်တီးတဲ့ လွတ်လပ်ကဗျာ
တွေဟာ ကိုယ်တိုင် အမှီအခိုကင်းကင်း ရှင်သန်လာမှာလေ။
ဒါက ကျွန်တော့်ရဲ့ယုံကြည်မှုပဲ”

“အဲဒီဘက်နောက်ပိုင်းရောက်တော့ “ကဗျာဆရာ
သမဂ္ဂ” ကိုတည်ထောင်ပြီး နှစ်နှစ်ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် တာဝန်ယူ
ခဲ့တယ်။ အခု မလုပ်တော့ဘူး။ ကဗျာဆရာ မောင်ပြည့်ဇော်
ကို ဥက္ကဋ္ဌတာဝန် လွှဲပေးလိုက်ပြီ။ ကဗျာဆရာသမဂ္ဂကို
ဘာလို့လုပ်သလဲဆိုတော့ ကဗျာဆရာတွေကို စုစုစည်းစည်း
ကလေး ရှိစေချင်လို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ ‘ကဗျာဆရာသမဂ္ဂ’က
‘သမဂ္ဂ’ဆိုတဲ့ နာမည်ပါနေလို့ အခုအထိ အစိုးရက
ခွင့်ပြုချက် ချမပေးသေးဘူး။ နာမည်မှာ ‘သမဂ္ဂ’ပါရင်
ခွင့်မပြုနိုင်ဘူးတဲ့။ မပေးလည်းနေလေ။ ကျွန်တော်တို့
ကတော့ ‘သမဂ္ဂ’စကားလုံးကို အစားထိုးပြီး ပြောင်းမေး
နိုင်ဘူး။

ကဗျာဆရာသမဂ္ဂအနေနဲ့ ကဗျာရွတ်ပွဲတွေ၊ ကဗျာ

ကျွန်တော့်တစ်ဦးတည်း ဘဝမှာလည်း စာပေလုပ်သားအဖွဲ့ မဝင်ဘူး။
စာပေလုပ်သားအဖွဲ့ကို ဝင်ရင် မြေကွက်ရတယ်

ဆောင် မိတ်ဆက်ပွဲတွေကို စူးစူးစိုက်စိုက် လုပ်ဖြစ်ခဲ့ပါ
 ကယ် ကဗျာဆိုရာ အလုပ်ရုံဆွေးနွေးပွဲတွေ လုပ်တာ
 လည်း ပါတာပေါ့။ ၁။ မြန်မာကဗျာဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေး၊
 ၂။ မြန်မာကဗျာဆရာတွေရဲ့ လူမှုဘဝတွေကို အကူအညီ
 ပေးတာ ၃။ မြန်မာနိုင်ငံကို ဒီမိုကရေစီလူ့အဖွဲ့အစည်း
 အဖြစ် တည်ဆောက်ကြရာမှာ သဘောထားတူတဲ့ အဖွဲ့
 အစည်းများနဲ့ အတူတကွ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ရေး။
 ၄။ ကဗျာဆရာသမဂ္ဂရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေပေါ့။

၂၀၀၈ ခုနှစ် မြန်မာနိုင်ငံဖွဲ့စည်းပုံ
 အခြေခံဥပဒေကို ပြင်ဆင်ရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကန့်သတ်
 သည့် ၇၃-၄၃၆ ဆန့်ကျင်ကန့်ကွက်ရေးလို လူထု
 နှစ်သက်မှု ကဗျာဆရာသမဂ္ဂက အတူတကွ ပါဝင်ဆောင်
 ရွက်ခဲ့တယ်။ လက်မှတ်ရေးထိုး တင်ပြတဲ့လူပုဂ္ဂိုလ်များ
 ကလည်း အစိုးရအစိုးရတွေမှာ တင်ပြဆွေးနွေးတဲ့ လူပုဂ္ဂိုလ်များ
 နဲ့ လူထုအရေး လှုပ်ရှားမှုတွေမှာ ကဗျာဆရာသမဂ္ဂ
 က ပူးပေါင်းပါဝင်ခဲ့တယ်။

ဗူးထူးခြားခြားအနေနဲ့ သက်ကြီးဝါရင့် ကဗျာ
 ဆရာကြီးများကို ပူဇော်ပွဲလုပ်နိုင်ခဲ့တယ်။ ခေတ်ပေါ်ကဗျာ
 ဆရာကြီးတွေ ကျင်းပပေးနိုင်ခဲ့တယ်။ ဒီကနေ့ခေတ်ရဲ့ ပင်မ
 နယ်လူက ခေတ်ပေါ်ကဗျာပဲ။ ဂန္ထဝင်နဲ့ခေတ်စမ်း၊
 လောကီအင်၊ ကာရန်ကဗျာတွေက ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။ ဒါပေမဲ့
 နိုင်ငံရေးဆိုင်ရာမျိုးမြင့်တဲ့ စာပေမိမိမာန်စာပေဆု၊ အမျိုး
 သားဆုတွေမှာ ခေတ်ပေါ်ကဗျာဆု မပေးဘူး။ မပေး
 တော့ ဒီနေ့အထိပဲ။ ဒါကြောင့် ကဗျာဆရာသမဂ္ဂက
 နိုင်ငံရေးဆိုင်ရာမျိုးမြင့်တဲ့ ခေတ်ပေါ်ကဗျာဆုကိုပေးတာ။ အဲဒီ
 နှစ်ကတည်းက အမှတ်တရ လုပ်နိုင်ခဲ့တယ်။

အခုတော့ အသက် ၇၀ တန်းရောက်ပြီ။ ကျန်းမာ
 ကောင်းမွန် သိပ်မဟုတ်ချင်တော့ဘူး။ ကျွန်တော် နားလိုက်
 ပြီး ခြံထဲမှာပဲ။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ
 နှစ်သန်းပေါင်းများစွာ
 အသက်ရှင်နေထိုင်ဆဲ။

အဲဒီအတောအတွင်းမှာပဲ
 ကောင်းကင်ကတော့
 အခါပေါင်းများစွာ ကြည်လင်လိုက်
 အခါပေါင်းများစွာ မိုင်းအုံ့လိုက်နဲ့။
 (ဆုတံဆိပ်/သစ္စာနီ)

မြန်မာကဗျာသမိုင်းတွင် ကြီးမားသော အပြောင်း
 အလဲအပေါ် အမှီပြု၍ ထင်ရှားပြင်းထန်သော ပဋိပက္ခ
 နှစ်ရပ် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်။ ပထမပဋိပက္ခမှာ ရှေးအစဉ်အလာ
 ဂန္ထဝင်ကဗျာ (ပုဂံခေတ်မှရာဇာနည်ခေတ်အထိ) နှင့် စစ်ပြီး
 ခေတ် ခေတ်စမ်းကဗျာတို့၏ ပဋိပက္ခဖြစ်သည်။ ထိုပဋိ
 ပက္ခမှာ အကြောင်းအရာပိုင်းနှင့် သက်ဆိုင်သည်။ ခေတ်စမ်း
 သမားများသည် ဂန္ထဝင်သမားများ ကဗျာရေးဖွဲ့လေ့ရှိ
 သည့် အကြောင်းအရာများကို ကျော်ခိုင်းခဲ့ကြကာ လူထုနှင့်
 ပို၍နီးစပ်သော အကြောင်းအရာများကို ရွေးချယ်ရေးဖွဲ့
 လာကြသည်။

ဒုတိယပဋိပက္ခမှာ ခေတ်စမ်းကဗျာ အပါအဝင်
 ရှေးဟောင်းမြန်မာကဗျာရေးစပ်နည်း၊ သို့မဟုတ် ဖွဲ့စပ်ပုံ
 ကို လက်ခံပြုသည့် အစဉ်အလာကဗျာများနှင့် လွတ်လပ်
 ကာရန်ကို အသုံးပြုလာသည့် မော်ဒန်ကဗျာများ၏ ပဋိပက္ခ
 ဖြစ်သည်။ ယင်းမှာ ပုံသဏ္ဌာန်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပဋိပက္ခဟု
 ဆိုနိုင်သည်။ ယခုအခါ new age poetry ဟု ဆိုနိုင်သည့်
 (ခေတ်စမ်းမှခေတ်ပြိုင်အထိ) ကာလပေါ် မြန်မာကဗျာ
 သမိုင်း၊ ခေတ်ပေါ်နှင့်ခေတ်ပြိုင်သည် ကြီးမားသည့် ဝိဝါဒ
 ကွဲပြားမှုမရှိဘဲ အတူတူ ယှဉ်တွဲစီးဆင်းနေသည်ဟု
 ထင်မြင်ယူဆမိပါသည်။

(စင်နိုးကြူးဘာလဲ/သစ္စာနီ)

အနုပညာ သစ္စာနီ

ကျောက်တုံး
 ကျောက်တုံး

ဒီကနေ့ခေတ်ရဲ့ ပင်မရေစီးကုဗျာက ခေတ်ပေါ်ကဗျာပဲ။
 ဂန္ထဝင်နဲ့ခေတ်စမ်း၊ လေးလုံးစပ်၊ ကာရန်ကဗျာတွေက ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ

“သစ္စာနီကာလံ၊ ဘယ်လဲဆိုခဲ့ရင် ပြောစရာ
စကားတစ်ခွန်းပဲရှိတယ်။

ဒီလိုပါပဲ...

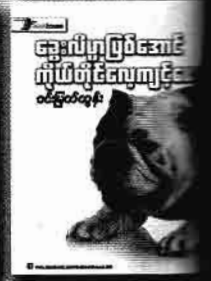
ဒီလိုပါပဲ...

ဒီလိုပါပဲ...

ဒီလိုပါပဲ...

ဒီလိုပါပဲ...

ဒီလိုပါပဲ... ။ ။

အနုပညာ

DJ တစ်ယောက်အကြောင်း

DJ ဟူသော အင်္ဂလိပ်စကားနှစ်လုံးနှင့် ကျွန်တော် စတင် ရင်းနှီးခဲ့သည်မှာ ၁၉၉၉ ခုနှစ်ခန့်က ဖြစ်သည်။ နယ်မြို့လေးမှ ကျွန်တော်တို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးတွင် ထိုင်နေကျ အစ်ကိုကြီး တစ်ဦးက ကက်ဆက် တိတ်ခွေတစ်ခွေ လာဖွင့်ခိုင်းခဲ့၏။ ထိုအခွေမှာ မျိုးကျော်မြိုင်၏ “ကမ္ဘာကြီး၏ အပြင်ဘက်” ဆိုသည့် စီးရီးဖြစ်သည်။ စီးရီးထဲတွင် ပါဝင်သော သီချင်းတစ်ပုဒ်နာမည်က ထူးထူးဆန်းဆန်း။

“ဒီဂျေ (DJ) တစ်ယောက်အကြောင်း” ဟူ၏။

ထိုစဉ်တုန်းက ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံတွင် Rap ဂီတတို့၊ Hip Hop တို့ဆိုသည်မှာ ခေတ်မစားသေး။ မြန်မာပြည် Hip Hop ဂီတ၏ ပထမမျိုးဆက်ဖြစ်သည့် အင်္ဂါစစ်အဖွဲ့၏ စီးရီးသည်လည်း ကျွန်တော် တို့ နယ်တွေ့ဘက်သို့ မရောက်သေး။ ထို့ကြောင့် ထိုဂီတတို့နှင့်အတူတူ ကျွဲကျားရေပါဖြစ်လာသည့် ဒီဂျေဆိုသည့် စကားလုံးကလည်း ကျွန်တော့် အတွက် အစိမ်းသက်သက်။

ဒီဂျေ ဆိုတာ ဘာလဲ။

ဒီဂျေ ဆိုတာ ဘာလိုမျိုးကြီးလဲ။

အသက် ၁၀နှစ်အရွယ် ကောင်လေးတစ်ယောက်၏ သီချင်မှု ထဲတွင် ဒီဂျေဟူသော စကားလုံးက ကြီးစိုးနေခဲ့သည်။ ဆယ်စုနှစ် တစ်စုကျော် ကြာသောအခါ ကျွန်တော်သည် ဒီဂျေတစ်ဦးနှင့် အပြင် တွင် တွေ့ခွင့်ရခဲ့သည်။ ဆုံခွင့်ရခဲ့သည်။ စကားနှီးနှောခွင့်ရခဲ့သည်။ ဒီဂျေတစ်ယောက် ဘဝဖြစ်တည်မှုထဲ ကျွန်တော် စီးမျောခွင့်ရခဲ့သည်။

DJ တစ်ယောက်အကြောင်း

နိုင်ငံစွာကျော်

(၂)

နောင်တစ်ချိန်တွင် ဒီဂျေပိုင်းဖြစ်လာမည့် ရန်နောင်စိုးကို သင်္သန်းကျွန်းမြို့နယ်တွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။ ကုန်သည်မျိုးရိုးဖြစ် သည့်အတွက် မိဘနှစ်ပါးမှာ ဂီတနှင့်ပတ်သက်ပြီး မနီးစပ်ခဲ့ကြ။ သူ့ကိုမွေးပြီးနောက် မိဘနှစ်ပါးက မြောက်ဥက္ကလာပသို့ ပြောင်းခဲ့ကြသည်။ ကျောင်းနေချိန်တွင် သူသည် ဒဂုံ(၃)တွင် ကျောင်းနေရ၏။ မြောက်ဥက္ကလာပမှ ဒဂုံ(၃)သို့ အဝေးကြီး။ ကျောင်းကားနှင့် တက်ရသည်။ အိမ်အပြန် မိုးချုပ်သည်။ အိမ်နားမှာ လေ့လာစရာ ဘာမျှမရှိ။

သည်တော့ မြို့ထဲရှိ အစ်ကိုဝမ်းကွဲများ၏ နေအိမ်တွင် ကျောင်းပိတ်ရက်များတွင်နေပြီး လေ့လာရသည်။ ထိုစဉ်က ၁၉၉၅ ခုနှစ်။ ပြိုဟ်တုစလောင်းဆိုသည်မှာ အိမ်တိုင်းတွင်မရှိ။ အစ်ကိုဝမ်းကွဲအိမ်တွင် ရှစ်ပေစလောင်းတစ်ခု ရှိ၏။ စလောင်း ကလွင့်သော MTV Channel V စသော ဂီတလိုင်းတွေကို သူ အရူးအမူး စွဲလမ်းသည်။ အထူးသဖြင့် Underground အကကို စိတ်ဝင်စားသည်။ အခု ဟစ်ဟော့အဆိုတော် ဖြစ်နေ သည့် ရဲလေး၊ ဘိုလေးတို့နှင့်က ဘော်ဒါတွေ။ ၁၉၉၈ ခုနှစ် တွင် သူနှင့် သူ့အစ်ကိုဝမ်းကွဲ ကိုစိုးမြင့်ထွန်းက တစ်တွဲ၊ ရဲလေးနှင့်ဘိုလေးကတစ်တွဲ သူတို့ အကတွေ လေ့ကျင့်ကြ သည်။ ရှုခင်းသာတို့၊ ဘာတို့လို ပန်းခြံတွေမှာ ကက်ဆက်တွေ ဖွင့်ပြီး ကကြသည်။ ပြီးလျှင် ပြိုင်ကကြသည်။

“အဲဒီအချိန်တုန်းက Acid တို့ Underground ခွေ လေး ထွက်ခါစပျ။ ကလပ်တွေမှာတော့ Rapper တွေ အုပ်စု လိုက်ရှိနေပြီ။ အဲဒီခေတ်တုန်းက Rapper တွေ အဝတ်အစား က ဒီဘက်ခေတ်နဲ့တော့ နည်းနည်းခြားသွားပြီ။ Old School သူ စတိုင်လ်တွေလေ”

သူတို့အဖွဲ့သည် ကလပ်ထဲတွင် အင်္ကျီပွပ္ပ၊ ဘောင်းဘီ ခွကျ၊ ခေါင်းစည်းပဝါတွေနှင့် ဦးထုပ် နောက်ပြန်စောင်းကြ သည်။

၁၉၉၉ တွင် ဖခင်ဖြစ်သူ ကိုရီးယားက ပြန်လာသည့် အခါ သီချင်းခွေများ ပါလာသည်။ Electronic Music များ ပေါ်ခါစ အချိန်လွန်ပြီး Disco များ၊ House များ၊ Eurodan ce များ ခေတ်စားနေချိန်။

ထိုမြူးစစ်ထဲမှာ အသံများကိုလည်း သူသတိထားမိပြီး

သူတို့အဖွဲ့သည် ကလပ်ထဲတွင် အင်္ကျီပွပ္ပ၊ ဘောင်းဘီခွကျ၊ ခေါင်းစည်းပဝါတွေနှင့် ဦးထုပ် နောက်ပြန်စောင်းကြသည်

တဖြည်းဖြည်းနားယဉ်လာသည်။ တခြား အပြင်ကကြားနေသူ Music များကို သိပ်စိတ်မဝင်စားတော့။ အဲဒီအချိန်တုန်းက ထွက်သော Club DJ များ၏ ခွေများ။ DJ Joe တို့၊ DJ Phye တို့၊ DJ Jay တို့၊ DJ Ever တို့ ထွက်လာတော့ အဲသည့်သီချင်း တွေကို သူသဘောကျ၏။ သီချင်းတွေကို ကိုယ်တိုင်ဖန်တီးချင် လာသည်။ အိမ်တွင် ကက်ဆက်တစ်လုံးဖြင့် တီးလုံးတစ်ခု ဖွင့်ကာ တခြားကက်ဆက်ဖြင့် အသံဖမ်း၏။ ထို့နောက် နောက် ထက် တီးလုံးတစ်ခုကိုဖွင့်ကာ ပထမအသံဖမ်းထားသော ဇီ လုံးဖြင့် ပေါင်းစပ်ပြီးဖမ်း၏။

ရှစ်တန်း ကျောင်းသားတစ်ယောက်သည် ကက်ဆက် နှစ်လုံး၊ ဒီဂျေတိတ်ခွေများဖြင့် Non Stop တီးလုံးများ ဖန်တီးဖြစ်သည်။ ရှစ်တန်းကျောင်းသား ဒီဂျေပေါက်စ၏ အမည် ပြီးသောအခါ နောက်ထပ် အခွေများစွာ ပွားကူးလိုက်သည်။ ထို့နောက် အခွေကာဗာတွင် လိုင်စင်ပုံများကပ်ကာ ကျောင်းသား မနီးစပ်သူများအား လိုက်ဖြန့်၏။ ထိုသည်ကား ဒီဂျေပိုင်း ဖြစ်လာမည့် ရန်နောင်စိုး၏ ပထမဆုံး ဒီဂျေအခွေ ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က PS 1 ဂိမ်းစက်များ ခေတ်စားသည်။ အခြားသူတွေက ဘောလုံးဂိမ်းတို့၊ သေနတ်ပစ်ဂိမ်းတို့ ဆော့သည်။ သူကတော့ သီချင်းတီးသည့် ဂိမ်းကိုသာ ရူးရူးမူးမူး ကစားသည်။ ရှစ်တန်း နှစ်တွင် သီချင်းတီးချင်လွန်းသဖြင့် အိမ်ကို ကွန်ပျူတာတစ်လုံး သည်။

အမေက ဝယ်မပေး။

အဲသည့်ကတည်းက အမေ့ကိုစိတ်ဆိုးပြီး စကားမပြော တာ သုံးနှစ် ကြာသွားသည်။ ဆယ်တန်းနှစ်ကျမှ အိမ်က ကွန်ပျူတာ ဝယ်ပေး၏။

“ကိုးတန်း၊ ဆယ်တန်းမှာ ကိုယ့်နာမည်ကိုယ် ဒီဂျေပိုင်းလို့ ပေးထားလိုက်တာ၊ ကျောင်းပွဲတွေကျရင် ကက်ဆက် ကြီးကို ကျောင်းကို မလာပြီး ကိုယ်ပေါင်းစပ်ထားတဲ့ တီးလုံး တွေ ဖွင့်ပြတယ်”

အဲသည့်တုန်းကတော့ အပျော်တမ်း။

သူ ဆယ်တန်းတွင် စင်ကာပူမှ SAE (Audio Engineering) ကို RC3 တွင် လာဖွင့်သည်။ အဲသည့်ကတည်းက သူတွင် ထိုကျောင်းကိုတက်ဖို့သာ ရည်ရွယ်ခဲ့ပြီး အခြားဘာကိုမျှမတက်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ဆယ်တန်းအောင်သော ထိုကျောင်းကို သူ တက်ဖြစ်သည်။

“အဲဒီမှာ ကျွန်တော့်ဆရာ ဒီဂျေ Jamနဲ့ တွေ့တယ်။ သီချင်းတီးတဲ့ လူ တော်တော်များများ အဲဒီကျောင်းကို လာကြတယ်ဗျ။ အခုအမတ်လုပ်နေတဲ့ ကိုဇေယျာသော် ဆောင် တစ်ဝက်လောက် တက်လိုက်သေးတယ်”

ထိုအချိန်က အိမ်က စီးပွားရေး အဆင်မပြေ။

သူ ကွန်ပျူတာကလည်း ပျက်သွားသည်။ ပြင်ဖို့ရာ ရှိသည်။ သူ့အတွက် အဆင်မပြေ။ သည်တော့ မြို့ထဲက သူ့အသင်းချင်းသွင်းထားသည့် ဂိမ်းဆိုင်ကိုသွားသည်။ ဂိမ်းဆိုင် ကိုယ်တိုင်အားကို ထိန်းချုပ်ထားသည့် ထိပ်ဆုံး ဆာဗာအလုံး ဖြစ်သည်။ သူလုပ်ချင်းကို ဆိုင်စောင့်ပေးရင်း သူက ဆာဗာအလုံး ကို သိချင်တီး၏။ ဆိုင်တွင် ဂိမ်းဆော့နေသည့် သူများက ကျွန်ုပ်တို့ဖြင့် သူ့ကို ဝိုင်းဆဲကြသည်။ သူ ဂရုမစိုက်နိုင်။ သူ့အတွက် အဓိက။

“အချင်း Underground က ဟစ်ဟော့သမားတွေ ခု ကျွန်တော်တို့ တစ်ပုဒ်ဒါးထောင်နဲ့ သီချင်းတီးပေးတယ်။ အဲဒီတုန်းက Hip Hop မှာ အတီးသမားတွေ ကိုအေးစိုးတို့၊ ကိုမြင့်ဇော်တို့၊ ကိုကျော်စိုးတို့ ချီသေးတယ်။ သူတို့က မအားတာများတယ်။ ကျွန်တော်တို့ သီတတ်တာ သီထားတော့ တစ်ဆင့်စကားတစ် ဆင့် ကြိုတယ်။ Blue Berry အဖွဲ့က ကောင်မလေးတွေ ကို ကျွန်တော်တို့ ထမဆုံး တီးပေးလိုက်တာပဲ။ သူတို့ဖွင့်ထားတဲ့ အလုပ်သမားပွဲ တီးပေးဖြစ်တာ။ Pop တွေပေါ့။ နောက်ပိုင်း ကျွန်တော်တို့အဆိုတော် အတော်များများကို တီးပေးဖြစ် တယ်”

“ကျွန်တော်တို့ ဒီဂျေတီးလုံးတွေ ပေါင်းစပ်ဆော့လာ တဲ့ သူ့အတွက် ဒီဂျေစက်သည်လည်း အစိမ်းသက်သက် ရှိတယ်”

“ကျွန်တော်တို့ဆရာနဲ့ သင်္ကြန်ပွဲတွေ၊ ဘာတွေလိုက်သွား တယ်။ ဒီဂျေစက်တို့ သူတိုင်တဲ့အခါ ကျွန်တော် ဂရုတစိုက် လာတယ်။ ကိုယ်တိုင် ဝင်ကိုင်ကြည့်တဲ့အခါ အိုကေပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ဒီဂျေပတ်သက်လို့ ပါရမီပါလာတယ်လို့ ဆိုလေသည်။ ကိုယ်တိုင်အတွင်းပဲ အဲဒီစက်ကို ကျွမ်းကျွမ်း လုပ်ချင်တိုက်သွားတာ။ Keyboard ဆိုလည်း ဒီလိုပဲ။ အဲဒီစက် ကျွန်တော်တို့ Note တွေ သိပ်မသိသေးဘူး။

Earing နဲ့ပဲ လိုက်တီးကြည့်သေးတာ”

သွေးကြောမျှင် တစ်ခုချင်းစီထဲတွင် ရုန်းကြွနေသည့် ဗီဇသည် အားကောင်းမောင်းသန် အနုပညာတစ်ခု၏ မြစ်ဖျား ခံရာဟု ဆိုပါလျှင်။

“အဲဒီတုန်းက မြန်မာပြည်ရဲ့ ပထမဆုံးဒီဂျေသုံးယောက် က ဒီဂျေဖြိုး၊ ဒီဂျေသော်သော်၊ ဒီဂျေရွှေပုပေါ့။ ကျွန်တော်က ဒီဂျေပေါက်စဘဝ။ အဲဒီတုန်းက Under Ground မှာ ဒီဂျေ ကျော်ငြိမ်းဆိုတာ ရှိတယ်။ ဒီဂျေစက်မှာက Player နဲ့ Mixer တွဲလျက်။ အဲဒီတုန်းက ကျော်ငြိမ်းဆိုတာက Mixer ပဲရှိတာ။ Player ကိုက ဘားလမ်းမှာရှိတဲ့ CD Desk တွေကို နှစ်လုံး ဆင့်ပြီး တွဲဖွင့်ကြတာ။ ဒီဂျေစက် အစစ်တောင် မရှိကြသေး ဘူး” ဒီဂျေတချို့က နိုင်ငံခြားမှတီးပြီးသား တီးလုံးများကို ပေါင်းစပ်ကာ တီးကြသော်လည်း သူကတော့ ကိုယ်ပိုင်တီထွင် ထားသည့် တီးလုံးများကိုသာ တီးဖြစ်သည်ကများသည်။

ထိုစဉ်က အိမ်က မြူးဇစ်လုပ်မည်ဆိုလျှင် အဆိုတော် ဖြစ်စေချင်၏။ အဆိုတော်က ငွေရသည်ကိုး။ သူက အတီး သမားပဲ လုပ်ချင်သည်။ အထူးသဖြင့် Producer လုပ်ချင် သည်။

“Producer ဆိုတာနဲ့ လူတွေက သီချင်းတွေထုတ် ပေးတဲ့ ထုတ်လုပ်သူလို့ ထင်ကြတယ်။ အမှန်က Producer ဆိုတာက အခု ကိုဥက္ကာဦးသာတို့ စခဲ့တာပေါ့။ ကီးဘုတ်တွေ၊ ကွန်ပျူတာတွေနဲ့ မြူးဇစ်တွေကို ဖန်တီးထုတ်လုပ်ပေးတာကို ခေါ်တာ။ ဒီဂျေမှာ နှစ်မျိုးရှိတယ်။ ကလပ်မှာဖွင့်တဲ့လူတွေနဲ့ Producer ဆိုပြီးရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့က Producer ပေါ့” Underground တွင် သူတီးထားသည့် သီချင်းခွေ ဆယ်ငါး ခွေခန့် ကိုယ်ဘာသာ လုပ်ခဲ့သည်။ ကိုယ့်ဘာသာ စီဒီခုတ်၊ အခွေကာဗာ ပရင့်ထုတ်ကာ နီးစပ်ရာလူတွေဆီ အလကား ဖြန့်ရသည်။

အဲဒီကတည်းက သူ့နာမည်က ဒီဂျေဝိုင်း။

တချို့ ဒီဂျေများထံ သူ့အခွေတွေ ရောက်သွားသည်။

ထိုစဉ်က ကိုယ်ပိုင်တီးလုံးဖြင့် တီးသောဒီဂျေ မြန်မာ နိုင်ငံတွင် မရှိသေး။ သည်တော့ ဒီဂျေတွေက သူ့သီချင်းခွေ လေးကို ကလပ်များတွင် ဖွင့်ပေးကြသည်။

“အဲဒီတုန်းက ကလပ်မှာလုပ်ချင်ရင် ချိတ်ပေးတဲ့ ပွဲစား တွေရှိတယ်။ ပွဲခ သုံးသောင်းပေးရတယ်။ ကျွန်တော်လည်း

သူငယ်ချင်းကို ဆိုင်စောင့်ပေးရင်း သူက ဆာဗာအလုံးတွင် သီချင်းတီး၏။ ဆိုင်တွင် ဂိမ်းဆော့နေသည့် သူများက နားသည်ထဲဖြင့် သူ့ကို ဝိုင်းဆဲကြသည်

အဲဒီတုန်းကသာ ကလပ်ဒီဂျေဖြစ်သွားရင် ဒီလိုတောင် ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်လာမှာ”

၂၀၀၄ တွင် IMP အဖွဲ့၏ မျက်နှာသီချင်း Remix ကို ဒီဂျေဝိုင်း ဖန်တီးဖြစ်သည်။ ထိုသီချင်း Remix က ပေါက်သွားခဲ့၏။ ကလပ်များ၊ သင်္ကြန်မဏ္ဍပ်များတွင် မျက်နှာ အသံတွေ ကြီးစိုးသွားသည်။

(၃)

၂၀၀၅ တွင် Underground မှ သူ တက်လာခဲ့သည်။ ဒီဂျေဂျေး၊ သားစိုးတို့နှင့်အတူ သူ အခွေထွက်နိုင်ခဲ့၏။ သားစိုး ၏ ရောသမမွှေ၊ ဒီဂျေဂျေး၏ အဘီစီဒီတို့ကို သူ တွဲဖက်တီး ပေးခဲ့သည်။

“ကျွန်တော်က ဆိုလိုအယ်ဘစ် မထုတ်ချင်ဘူးဗျ။ တစ်ပုဒ်ချင်းစီပဲ ထုတ်ရတာကို သဘောကျတယ်။ ဆိုလိုအယ် ဘစ်တွေက သိပ်ထိရောက်မှုမရှိဘူးလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။ ၁၅ ပုဒ်လောက်တီးမှ နှစ်ပုဒ်လောက်ပေါက်တာဆိုတော့ ကျန်တဲ့ အပုဒ်တွေကို နှုတ်မြောလို့”

သင်္ကြန်မဏ္ဍပ်များတွင် ဒီဂျေဝိုင်း၏ သီချင်းများပေါက် လာသည်။ ပိုက်ဆံ ရလာသည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်အောက် ထပ်ခန်းကို စတူဒီယိုပုံစံ ပြင်လိုက်သည်။ ကွန်ပျူတာနှင့်ဂီး ဘုတ်အသစ် ဝယ်လိုက်သည်။ တဖြည်းဖြည်းချင်း သီချင်းတီး မညီပစ္စည်းတွေ တစ်ခုချင်းစီ စုဝယ်ရသည်။ ၂၀၀၅ မှ ၂၀၀၇ အထိကို ခက်ခက်ခဲခဲဖြင့် ရပ်တည်စုဆောင်းခဲ့ရ၏။

“အဲဒီတုန်းက ဝါသနာပဲရှိသေးတယ်။ အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်းအထိ မရသေးဘူး။ အတော်များများကို အိမ်ရဲ့အကူ အညီယူနေရသေးတယ်”

၂၀၀၈ ခုနှစ်နောက်ပိုင်းတွင် စတိတ်ရှိုးများ၊ ဒီဂျေပွဲများ မှ ဝင်ငွေရလာပြီး ရပ်တည်လာနိုင်ခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်း ရုပ်ရှင်နောက်ခံတီးလုံးများ တီးခတ်လာရသည်။ ၂၇ကြိမ် မြောက် ဆီးဂိမ်းစံအတွက် သီချင်းရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့တွင် အသက် အငယ်ဆုံးဒိုင်အနေနှင့် ပါဝင်လာခဲ့သည်။ ဆီးဂိမ်းစံဖွင့်ပွဲပိတ်ပွဲ သီချင်းများကို အကယ်ဒမီမီရာမိုရ်နှင့်အတူ တွဲဖက်၍ တီးခတ်ခဲ့ ရသည်။

“ရုပ်ရှင်ဇာတ်ဝင်ခန်းတွေကျ တစ်ယောက်တည်း မတီး နိုင်ကြဘူး။ ဒီတော့ ဒီမှာရှိတဲ့ အတီးသမားတွေ အကုန်လုံး အပိုင်းလိုက်ခဲ့ပြီး တီးရတယ်ဗျ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်

တာဝန်ခွဲယူရတယ်။ အဲဒါကျ ဒီဂျေနဲ့မဆိုင်တော့ဘူးဗျ။ မြေက ဆုံသွားပြီ။ သြဂတ်စတရာအသံတွေ ထည့်တီးရတော့တာ

“ပွဲတွေမှာ ကျွန်တော်က ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားတာ မရှိဘူး။ ပွဲအခြေအနေကိုလိုက်ပြီး ဟိုရောက်မှ Live တီးတာ။ ပွဲတွေမှာက မှန်းထားတာတစ်မျိုး၊ ဖြစ်လာတာတစ်မျိုး တစ်ပုံကြီးပဲ။ သင်္ကြန်တွင်းဆို မဏ္ဍပ်ကျိုးတဲ့ တစ်နှစ်ကြီးတယ်။ ၂၀၀၆ လောက်က ထင်တယ်။ အဲဒီအချိန်က ကျွန်တော် မဏ္ဍပ်က ကျွန်တော်တို့နှစ် တစ်ခုနှစ်ခုလောက်တော့ ခြေတယ်။ အင်းလျားလမ်းတစ်ခုလုံး ဆူညံပွက်လောရိုက်သွားတာ။ အကုန်လုံးမီးတွေပါ ပျက်သွားတာ”

“နိုင်ငံခြားမှာ ဒီဂျေတစ်ယောက် ဖျော်ဖြေတာ တစ်ပွဲလုံးမှ တစ်နာရီလောက်ပဲ ဖျော်ဖြေတာ။ ဒီမှာက သင်္ကြန်ဆိုလည်း လေးရက်လုံးလုံး ဒီဂျေတစ်ယောက်တည်းက ဖြေတာဆိုတော့ သီချင်းတွေက ထပ်လာတယ်။ အဲဒီမှာ လူက မကြိုက်ကြတော့ဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့ အတတ်နိုင်သီချင်းတွေမထပ်အောင် ရှောင်တယ်။ အခုကတော့ ဒီဂျေပတ်သက်လို့ အဲဒီလို အယူအဆအလွဲတွေနဲ့ပဲ သွားနေရပေါ့။ ဒီနောက်ပိုင်းတွေမှာမှ DJ တစ်ယောက်ကို တစ်နှစ်နာရီစီ Set နဲ့ဖွင့်တာတွေ ခေတ်စားလာတော့ ခုနဲ့ပဲ သီချင်းထပ်တာတွေ လျော့လာတယ်”

“မနှစ်က သင်္ကြန်မှာတော့ ကျွန်တော့်ကို Artist သဘောထားကြတာတွေ ရလာတယ်။ အရင်ကဆို ဒီဂျေလူတွေက ဂရုမစိုက်ကြဘူး။ ဖွင့်ချင်ရာဖွင့် ကိုယ့်ကိုယ်သူတို့က ဂရုမစိုက်ဘူး။ မဏ္ဍပ်နဲ့အဆိုတော်ကိုပဲ ကြည့်လာကြတာများတယ်။ အခုတော့ ဒီဂျေကိုကြည့်ပြီး မလွှဲလာတဲ့လူတွေ များလာတာ တွေ့ရတော့ ကျေနပ်ပါတယ်။

(၄)

ဒီဂျေဝိုင်းနှင့်ကျွန်တော် နှစ်နာရီနီးပါး စကားပြောခဲ့သည်။ ခေတ်ပြိုင် ကောက်ကြောင်းတစ်ခုကို နှစ်နာရီကြာ စကားလုံးတွေထဲတွင် ကျွန်တော်တို့ ရှာဖွေခဲ့ကြ။ ကျွန်တော်တို့ခေတ်၏ ဂီတရေစီးတွင် အားကောင်းသန်စီးဆင်းနေသည့် မြစ်တစင်းလို၊ ထိုအရာကို ကျွန်တော်တွေ့ရှိခဲ့သည်။ ထိုအရာသည်ပင်လျှင် ဒီဂျေတစ်ယောက်အကြောင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဆောင်းကောင်းမင်းလွိုင်၊ စိုးသိက်၊ စိန်ဝင်းစိန်၊ သီဟန့်သွင်၊ တော်ကောင်းမင်း

အဆင့်မြင့်ဆိုင်ရာ ရရှိနိုင်သော စာအုပ်များ

အနုပညာ

(၁)

ဆံပင် ကောက်တိကောက်ကွေး၊ ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် လူငယ် Artist ဇွဲရန်နိုင်ကို ကျွန်တော်သည် ယောမင်းကြီးလမ်းက Gallies 65 မှာ စကားပြောသည်။

၂၀၁၆၊ ဇွန်၊ ၅။

ရန်ကုန်မြို့၏ အထင်ကရ အဆောက်အအုံများ၊ ကိုလိုနီ ခေတ် အဆောက်အအုံများ၊ သမိုင်းဝင် အဆောက်အအုံများ၊ လောက နတ်ပန်းချီပြခန်း၊ တရားရုံးချုပ်ဟောင်း၊ ဝန်ကြီးများရုံး၊ ကိုလိုနီခေတ် မတိုင်မီက သာသနိက အဆောက်အအုံများလည်း ပါဝင်သည်။

Blending Colors in Urban.

သူ့ပြပွဲ၏ အမည်။

ပဉ္စမမြောက် တစ်ကိုယ်တော်ပြပွဲ။

ဆီဆေးနှင့် ဖန်တီးထားသည်။

အရောင်များကို ပေါင်းစပ်ပြီးနောက် အခြားသော အရောင် တစ်ခုသို့ ပြောင်းလဲခြင်း။

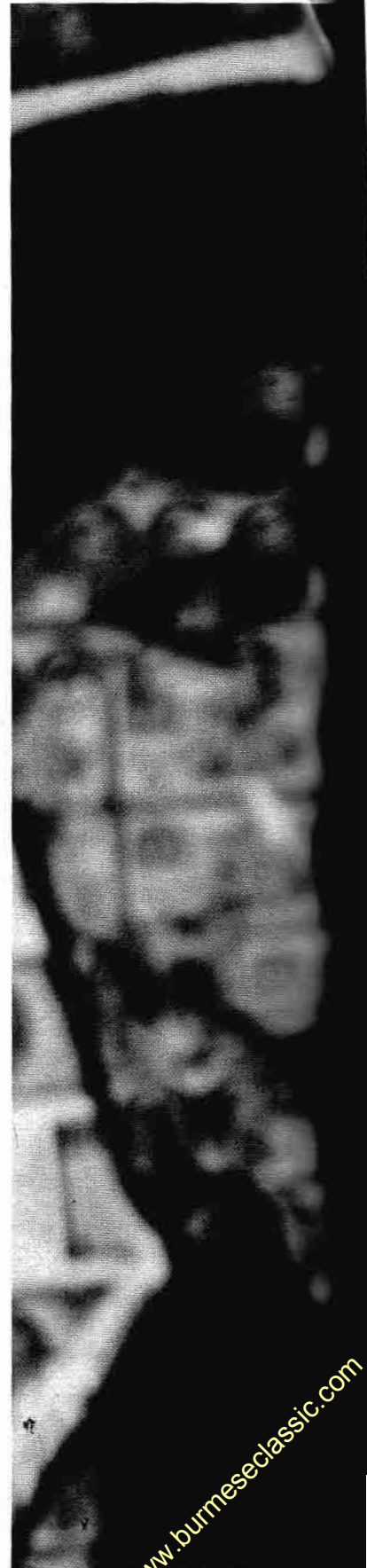
အကြောင်းအရာမှာ ကိုမြင့်နိုင်နှင့် ဆင်သည်။ ရေးချက် ကတော့ ဇွဲရန်နိုင်၏ ရေးချက်။

Artist မြင့်နိုင်နှင့် Artist ဇွဲရန်နိုင်သည် ညီအစ်ကိုများ ဖြစ်ကြသည်။

ကိုမြင့်နိုင်သည်လည်း ရန်ကုန်မြို့၊ ပန်းချီကျောင်းသို့ သူ့စိတ်သူ့ကိုယ်နှင့် ရောက်လာသည်။ ဇွဲရန်နိုင်သည်လည်း ရန်ကုန် မြို့၊ ပန်းချီကျောင်းသို့ သူ့နည်းသူ့ဟန်နှင့် ရောက်လာသည်။

ဇွဲရန်နိုင်

မောင်ကိုကို(အမရပူရ)

ရင်ထဲက စိတ်ကူးရုပ်ပုံကို အကောင်အထည်ဖော်ရန် မည်သည့်အရပ်ဒေသသို့ သွားရောက်ရမည်ကို သူတို့သိကြ၏။

ဖွဲ့ရန်နိုင်သည် ပြပွဲ တစ်ပွဲနှင့်တစ်ပွဲ အကြောင်းအရာ မတူတတ်ကြောင်း ကျွန်တော် သတိထားမိ၏။

“ဒီပွဲမှာတော့ ကျွန်တော့်အစ်ကို ကိုမြင့်နိုင်ရဲ့ အနုပညာကို ကျွန်တော် မှီခိုမှုရှိပါတယ်။ Subject က သူ Subject ပေါ့။ ကျွန်တော်က သူ့ရေးနည်းနဲ့ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် ရေးချက်နဲ့၊ ကျွန်တော့်စိတ်ကူးနဲ့၊ ကျွန်တော့်ဖန်တီးမှုနဲ့ တင်ပြတာပါ။”

ဖွဲ့ရန်နိုင်က ပြောသည်။

“ကိုမြင့်နိုင်က Landscape ရေးခဲ့တာ။ ကျွန်တော်က အကျပ်ရေးတာ။”

ဖွဲ့ရန်နိုင်သည် ရခိုင် လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။

(၂)

သူ့ပန်းချီပြပွဲမှာ ရခိုင်ဆိုင်ရာ Landmark ကိုတော့ မတွေ့ရ။

“ကျွန်တော့် ပန်းချီကားတွေဟာ လူမျိုးတစ်မျိုး အတွက် မဟုတ်ပါဘူး။ လူသား အားလုံးအတွက်ပါ။ ကျွန်တော့် အစ်ကို ကိုမြင့်နိုင်ကလည်း ပြောလေ့ရှိတယ်။ ပန်းချီဆိုတာ လွတ်လပ်နေရမယ်တဲ့”

ဖွဲ့ရန်နိုင်က ပြောသည်။

(၃)

ဖွဲ့ရန်နိုင်ကို ၁၉၈၄၊ ဩဂုတ်၊ ၈ က ရခိုင်ပြည်နယ် မှာ မွေးဖွားသည်။ မိဘနှစ်ပါးမှာ ဦးမြဦးနှင့် ဒေါ်မြအေး။ တောင်ကုတ်မြို့ကနေ ရေလမ်းဖြင့်သွားရသော ရွာလေးတစ်ရွာ မှာ သူ့ကို မွေး၏။

မူလတန်းပညာကို ထိုအရပ်မှာပင် သင်ကြားခဲ့၏။ အလယ်တန်းပညာကို တောင်ကုတ်မှာ သင်ယူသည်။

သူသည် ကလေးဘဝကပင် ပုံများကို ရေးချင်နေ၏။ တောင်ကုတ်မှာ ဆိုင်းဘုတ်ရေးသူသာ ရှိ၏။

သူတို့ဆီမှ လူများသည် ဆောင်းရာသီတွင် သံပြင်

ပေါ်မှာ နေပူဆာလှလေ့ ရှိ၏။

လူတို့၏အရိပ်များသည် သံပြင်ပေါ်မှာ ထိုးကျ လျက်။

လူငြိမ်လျှင် အရိပ်က ငြိမ်လို့။

လူလှုပ်လျှင် အရိပ်က လှုပ်လို့။

ဖွဲ့ရန်နိုင်သည် ထိုအရိပ်များကို ကြည့်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားသည်။

သူသည် သံပြင်ပေါ်မှာ အရပ်များရေး၏။

လူ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်။

အရိပ် တစ်ရိပ်ပြီးတစ်ရိပ်။

အရုပ် တစ်ရုပ်ပြီးတစ်ရုပ်။

(၄)

ဖွဲ့ရန်နိုင်သည် တောင်ကုတ်မှာ ရှစ်တန်း ဆောင်သည်။

ကျောင်း ဆက်မတက်ချင်။

ရန်ကုန်မြို့မှာ ပန်းချီကျောင်းရှိသည်ဟု ကြားဖူးနားဝရှိ၏။

သူသည် ပန်းချီကျောင်း တက်ချင်၏။

သူ့အစ်ကို မြင့်နိုင်လည်း ရန်ကုန်သို့ ထွက်သွားခဲ့ပြီ။

ဖွဲ့ရန်နိုင်ကို မိဘများက ပန်းချီကျောင်းသို့ မလွှတ်ချင်ပါ။

သူသည် တောင်ကုတ်မှ ၁ ပလီသို့ အလည်သွား၏။ သူ့ဘုန်းကြီး၏ ဘုန်းကြီးကျောင်း ရှိသည်။ ဘာရယ် မဟုတ်။ သို့သော် သူ့ဘုန်းကြီးက သူ့ကို သင်္ကန်းဆီးပေးလိုက်၏။

သူသည် ကိုရင်ကလေး ဖြစ်သွားပြီ။

သူသည် ရရာစာရွက်ဖြင့် လူများ၏ပုံတူကို ရေး၏။ သူ ရေးတတ်သလို ရေး၏။

“ရေးပေးစမ်းပါ”

“ရေးပေးဦး... တစ်ပုံ”

လူ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရောက်လာ၏။ သူ့ကို ပုံတူရေးခိုင်းကြသည်။ သူသည် ထိုသို့ ပုံဆွဲရသည်ကို

ကျွန်တော့် ပန်းချီကားတွေဟာ လူမျိုးတစ်မျိုးအတွက် မဟုတ်ပါဘူး။ လူသားအားလုံးအတွက်ပါ

ရေး
ရေး
ရုပ်ပုံတွေ
တစ်ပုံပြီးတစ်ပုံရေး။
ရေး
ရေး.....။

(၅)

သူသည် သံတွဲသို့ အလည်သွား၏။ သံတွဲမှာ ပန်းချီ
တိုင်းနိုင်ခဲ့သည်။ မော်ဒန် ရေးသည်။ သူ့ဟာနှင့်သူ

သူသည် တိုင်းနိုင်၏ ပန်းချီကားများကို ကြည့်၏။
ပန်းချီဆရာ
ကောင်းလိုက်တဲ့ ဘဝ။
ကောင်းလိုက်တဲ့ အရသာ။

သူသည် တိုင်းနိုင်၏ ပန်းချီဆရာဘဝကို အားကျ
သိသလို သိပ်တတ်၍ သွားသည်။ ပန်းချီကားများကို

သူ၏ကို သူ မထိန်းနိုင်တော့။
ပန်းချီဆရာ ဖြစ်ရမည်။

(၆)

သူသည် နေ့တိုင်း ထွက်လာခဲ့၏။
နောက်မှာ သူ့အစ်ကို ကိုမြင့်နိုင်ကို ရှာဖွေသည်။
ကိုမြင့်နိုင်က-

“... ပန်းချီကျောင်းတက်ကွာ။ ဒီလောက် ပန်းချီ
ဆရာက... သူ့ကိုပြော၏။

သူသည် နေ့တိုင်း ပန်းချီကျောင်းကို ယုံယုံကြည်
ကြည် ဆက်လက် လေ့လာခဲ့သည်။ နောက်နှစ်တွေက

သူသည် ကျောင်းအုပ်က ပန်းချီပွဲသက်။
ကျောင်းကလည်း အားလုံး Artists တွေချည်း။

သန်းကြွယ်
ဝင်းတင့်
မောင်ဦး
ကျော်သူရိန်။
သူ ပျော်သည်။
ပုံတွေ ရေးသည်။
ပျော်သည်။

ညမှာ သူက စာကြည့်တိုက်ထဲ ဝင်သည်။ ဆရာ
ထံမှာ သော့ရှိသည်။

နိုင်ငံခြား ပန်းချီစာအုပ်များကို သူကြည့်၏။
ကျောင်းမှာ ဝေဖန် စာရွက်တစ်ရွက်သာ ရ၏။
သို့သော် ယခင်နှစ်က ကျောင်းသားများ ရေးခဲ့
ထားသော တစ်ဖက်လွတ် စာရွက်များက အဆင်သင့်ရှိနေ၏။
လွတ်နေသော စာရွက်မှာ သူက ပုံတွေ ကူးရေး
သည်။

နိုင်ငံခြား ပန်းချီများ။
တစ်ပုံပြီး... တစ်ပုံ။

(၇)

ပန်းချီကျောင်း ပထမနှစ်တက်စဉ်က အခြေအနေ
မဆိုး။

နိုင်ငံတော်အစိုးရက ကျောင်းသားများကို ထမင်း
ကျွေးထား၏။

သူ ဒုတိယနှစ်သို့ ရောက်သောအခါ အစိုးရက
ထမင်း မကျွေးတော့။ သူ့အိမ်ကလည်း ရိက္ခာမလား။ အသပြာ
မလား။

“ကန်တော်ကြီး မျှော်စင်ကျွန်းမှာ ကယ်ရီကေးချား
ရေးဆွဲချင်တဲ့ ကျောင်းသားရှိလား...၊ ပိုက်ဆံရမယ်”

ဆရာဦးမောင်ဦးက ပြော၏။

“ကျွန်တော်... ရေးမယ်ဆရာ”

သူသည် ပန်းချီကျောင်းဆင်းလျှင် ကန်တော်ကြီး
မျှော်စင်ကျွန်းသို့သွား၏။

ကယ်ရီကေးချား ရေးပေးရ၏။

သူသည် ပန်းချီကျောင်း ပြီးသွားသော်လည်း ကယ်ရီ

ကျောင်းမှာ ဝေဖန် စာရွက်တစ်ရွက်သာ ရ၏။ သို့သော် ယခင်နှစ်က
ကျောင်းသားများ ရေးဆွဲထားသော တစ်ဖက်လွတ်စာရွက်များက အဆင်သင့်ရှိနေ၏

ကေးချားပုံများ ရေးခြင်းဖြင့် ဘဝရပ်တည်နေ၏။

(၈)

သူ ဖြစ်ချင်သည်မှာ Painter ။

ကယ်ရီကေးချားဆရာ မဖြစ်ချင်ပါ။

သူသည် ကယ်ရီကေးချားရေး၍ ရသောဌေးကြေး
များကို စုထား၏။

ကင်းဗတ် ဝယ်သည်။

ဆေး ဝယ်သည်။

ပန်းချီကား ရေးသည်။

သူသည် ပန်းချီကားများကို ပန်းဆိုးတန်းဂယ်လာရီ
မှ ကိုအောင်ထံသို့ ရောင်း၏။ ကိုအောင်မှာ နိုင်ငံခြားသား
ဖောက်သည် ရှိသည်။

သူ့အစ်ကို ကိုမြင့်နိုင်ထံကလည်း အနုပညာကို
ဆည်းပူး၏။

ပန်းချီရေးနည်း အတတ်ပညာကို ဆည်းပူးတာ
ထက် အနုပညာသမား၏ စိတ်ထားနှင့် အတွေးအခေါ်ကို
ကိုမြင့်နိုင်ထံက သင်ယူ၏။

“ပန်းချီကား တစ်ကားရေးရင် သဒ္ဒါစိတ် အပြည့်
ထားရတယ်။ စေတနာအပြည့် ထားရတယ်။ ဒို့ပန်းချီကားပေါ်
က ရလိုစိတ် မထားရဘူး။ အကောင်းဆုံးစိတ်နဲ့ ပေးဆပ်ပြီး
ရေးရတယ်။ နောက်မှ ဒီပန်းချီကားက ပိုက်ဆံရသွားတာက
တစ်ပိုင်းပေါ့”

ကိုမြင့်နိုင်က သူ့ကို ပြောပြတတ်၏။

သူက ရင်ဝယ်မှတ်သား သိမ်းဆည်းထား၏။
စေတနာသာ ပေးဆပ်မှု။

(၉)

လူထုခေါင်းဆောင် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ကို သူ
ကြည်ညိုသည်။

ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်၏ ပုံတူကို သူ ရေးချင်
သည်။ သို့သော် ထိုခေတ်က ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် ပုံတူကို
ရေးခွင့်မရ။ ပန်းချီပြပွဲများမှာ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ပုံဆိုလျှင်

သို့သော် ထိုခေတ်က ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် ပုံတူကို ရေးခွင့်မရ။

ပန်းချီပြပွဲများမှာ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ပုံဆိုလျှင် စိစစ်ရေးက ဖြုတ်ချ၏

စိစစ်ရေးက ဖြုတ်ချ၏။

သူသည် ရှေးခေတ် နန်းတွင်းအပျိုတော်များ၏
ပုံများကို လေ့လာ၏။ ရှေးဟန်၊ မြန်မာဆန်ဆန်၊ မျဉ်းကွေးများ
မျဉ်းအပျော့များ။

ထိုအပျိုတော်များ၏ ဟန်ပန်မှာ ဒေါ်အောင်ဆန်း
စုကြည်၏ ဝိညာဉ်ကိုသွင်း၍ သူ ရေးသည်။

ပန်းချီကားပေါင်းများစွာ ရေးဖြစ်သွား၏။

The Myanmar Lady ဟူသော သူ၏ တစ်ကိုယ်
တော်ပြပွဲသည် ပန်းဆိုးတန်းဂယ်လာရီမှာ ပြုလုပ်ကျင်းပခွင့်
ရလိုက်၏။ ၂၀၁၁။

ခွဲရန်နိုင်၏ မြန်မာမိန်းကလေးသည် အောင်ဆန်း
ကြည် ဖြစ်၏။ နိုင်ငံခြားသားများက ကြိုက်ကြသည်။

(၁၀)

ကော်လတ်သည် အင်္ဂလိပ်စကား COLLAGE
ဖြစ်၏။ ပြင်သစ်စကား COLLER က လာ၏။ COLLE
သည် ကော်သုတ်သည်။ ကပ်သည်။

ပန်းချီအနုပညာမှာ ကော်လတ်ရှိသည်။ ပြင်သစ်
တွင် စက္ကူ၊ သို့မဟုတ် အရာဝတ္ထုများကို ကပ်သည်။

အနုပညာမှာ အစစ်အမှန်အရှိတရား (REALITY)
နှင့် ဟုတ်ယောင်ထင်မှတ်မှု (ILLUSION) ကို ရောနှော
ခြင်း။

သတင်းစာစက္ကူ၊ မဂ္ဂဇင်းကြော်ငြာ၊ ဂျင်းဘောင်း
၏ အစတစ်စ၊ အမှိုက်တစ်စ၊ ပန်းပွင့်၊ လိပ်ပြာ၊ ငှက်
သစ်ရွက်ခြောက်၊ စပါးခွံ၊ စွန့်ပစ်ပစ္စည်း၊ ဘီယာဘူး
တံဆိပ်တစ်ခု၊ တစ်ခု၊ သို့မဟုတ် တစ်ခုထက်ပို၍ ကော်
(COLLAGE) အနုပညာ ဖန်တီးကြ၏။ ဒုတိယကမ္ဘာ
အပြီးမှာ ကော်လတ် ထွန်းကားလာသည်။

(၁၁)

ခွဲရန်နိုင်သည် ကော်လတ်အနုပညာ သုံး
နှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်တန် ငွေစက္ကူ၊ သို့မဟုတ် ငါးဆယ်ကျွန်း
ငွေစက္ကူများဖြင့် ကော်လတ် ဖန်တီး၏။

(၁၂)

ငွေစက္ကူများကို တရားဝင် သုံးစွဲနေရာမှ ဦးနေဝင်း
ထိုငွေစက္ကူများသည် တရားမဝင်တော့ကြောင်း၊
ရေဒီယိုမှ ရုတ်ခြည်း ကြေညာ
ခဲ့သည်။

ကောင်းသားပြည်သူ... အားလုံး ဒုက္ခဖြစ်သွား
နေကြသည်။
နံနက်တစ်ကြိမ် သိုလ် ပရိုဂရမ်ထဲက အော်ဟစ်သံ

မင်းကွက်ထဲက အော်သံများ။
ဆူထဲက အော်သံများ။
တရားမဝင်မှုဆီမှ တရားမဝင်မှုဆီသို့ ရုတ်တရက်
ပြောင်းလဲခြင်း။

သမိုင်းရှိခဲ့သည်။
ဆရာရှိခဲ့သည်။
အိမ်ရာများ ရှိခဲ့ဖူးသည်။
နှစ်နိုင်ငံက ထိုသုံးစွဲခွင့်မရတော့သော ငွေစက္ကူများ
ကို ခြိမ်းခြောက်ဆန်းစစ်ပုံ၊ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ပုံ ဖန်တီး
ခဲ့သည်။

ကန်ပုံလွှင့် ငွေစက္ကူတစ်ရာ၊ သို့မဟုတ် တစ်ရာ
အသုံးပြုရန်။

သူတို့ အရပ်ထဲမှာ ထိုငွေစက္ကူများကို လိုက်ဝယ်
သည့် သူတို့အား တရားမဝင်မှုတော့ ဈေးကကြီးသည်။ သူဝယ်မှန်း
မသိဘဲ သိသွားကြ၏။ နှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်တန်များ အတော်
ပိုမိုကြသည်။

သူတို့သည် ကော်လတ်ပုံ အတော်ရလိုက်သည်။
သမိုင်းရှိခဲ့သော ငွေစက္ကူတို့ဖြင့် သမိုင်းတွင်သည့်
အချိန်တိုင်း ပုံထုတ်ဖန်တီး၏။

Pansodan Scene Gallery မှာ ကော်လတ်
ပုံများ ပြသသည်။ ၂၀၁၄။
သူတို့သည် ခြင်္သေ့ခြင်ခဲ့၏။

နှစ်နိုင်ငံသည် ကော်လတ်ပန်းချီဖြင့် အထူး နာမည်
ရကြသည်။

သို့သော် သူသည် ကော်လတ်အနုပညာတစ်ခု
အဖြစ် မြင်ယူမဟုတ်။ အကြောင်းအရာ ပြောင်းခဲ့
သည့် သို့သော် ပြောင်းခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်မှာ တော်လှန်ရေးများ
ရှိခဲ့သည်။

လွတ်လပ်ရေးကြိုးပမ်းမှုမှာ တန်ဖိုးကြီးခဲ့သည်။
ကျောင်းသားအရေး
အလုပ်သမားအရေး
သခင်ကိုယ်တော်တိုင် ချစ်မြတ်နိုး
ဒီမိုကရေစီအရေး
ရွှေဝါရောင်တော်လှန်ရေး
အရေးတော်ပုံများလည်း လေးနက်ခဲ့၏။

ကမ္ဘာမကျေဘူး
ငါတို့သွေးနဲ့ ရေးခဲ့ကြတဲ့
မော်ကွန်းတွေ
တော်လှန်ရေး...
ဒီမိုကရေစီတိုက်ပွဲအတွင်းမှာ
ကျဆုံးသော
ခြေ... သူရဲကောင်းတို့ရေ...

ဇွန်နိုင်ငံသည် အနုပညာသမားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။
ပြည်သူထဲက လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။
ပြည်သူတို့၏ ခံစားမှု၊ ပြည်သူတို့၏ အလိုမပြည့်
မှု၊ ပြည်သူတို့၏ နာကျင်မှု၊ သူသည်လည်း ထိုအတူ ခံစား
နာကျင်ရ၏။

တော်လှန်ရေးမှာ ပါဝင်ဆင်နွှဲသော သူရဲကောင်း
တို့ကိုလည်း သူ အသိအမှတ်ပြု၏။
သူသည်...

Portraits of Revolutionary ဟူသော တစ်ကိုယ်
တော်ပြပွဲကို 7th Joint Bar မှာ ပြုလုပ်ခဲ့၏။
၂၀၁၅။

၂၀၁၆၊ ဧပြီလတွင်
A Moment Suspended in Time ကို
Pansodan Scene Gallery တွင် ပြုလုပ်ခဲ့ပြန်၏။

ယခု ၂၀၁၆၊ ဇွန်မှာက Gallery 65 မှာ Blend-
ing Colors in Urban တစ်ကိုယ်တော် ပြပွဲဖြစ်သည်။

ပြည်သူတို့၏ ခံစားမှု၊ ပြည်သူတို့၏ အလိုမပြည့်မှု၊ ပြည်သူတို့၏
နာကျင်မှု၊ သူသည်လည်း ထိုအတူ ခံစားနာကျင်ရ၏

(၁၃)

သူ့ပါးစပ်ကို ချုပ်ရိုးများဖြင့် ချုပ်ထားသော သူ့
Portrait ကို ကျွန်တော် ကြိုက်သည်။

ဒေါ်လာဖြင့် ပါးစပ်ပိတ်ထားသော သူ့ Portrait
ကို ကြိုက်သည်။

လက်ပံတန်းအရေးမှာ မြေတူးစက်၊ မြေကော်စက်
ကြီးရှေ့မှာ လှဲအိပ်နေသော တောင်သူလယ်သမားများပုံကို
ကျွန်တော် ကြိုက်သည်။

သူသည် တိုင်းပြည်တွင်းမှ အဖုအထစ်များ၊ တော်
လှန်ရေးများ၊ ပြည်သူတို့၏ နာကျင်ကြေကွဲမှုများကို ဇာတ်
ကောင်များ၊ ဇာတ်ရုပ်များဖြင့် ပေါက်ကွဲဖွင့်ထုတ်၏။

“တစ်ခါတစ်ရံလည်း အများရဲခံစားရမှုကို ကျွန်တော်
ကိုယ်တိုင် ဇာတ်ရုပ်လုပ်ပြီး သရုပ်ဆောင်တယ်။ အဲဒါကို
ကျွန်တော့်ပန်းချီနဲ့ ဖော်ထုတ်တယ်”

ခွဲရန်နိုင်က ပြော၏။

လူငယ်တစ်ယောက်။ မည်သို့ ခံစားရသနည်း။

(၁၄)

“လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ တိုးတက်ရာ တိုးတက်
ကြောင်းမှာ လုံလောက်မှုမရှိဘူး။ ပြည့်စုံမှု မရှိဘူး။ ကြိုးစား
မယ်ဆိုရင် အခွင့်အရေး ရှားပါးတယ်”

ခွဲရန်နိုင်က ပြောသည်။

“ကိုယ်ထူးကိုယ်ချွန် လုပ်ရင်လည်း အခွင့်အရေး
ရှားပါးတယ်။ တိုင်းပြည်နဲ့ဆိုင်တယ်။ ကိုယ့် ရည်ရွယ်ချက်ဆီ
ရောက်အောင်သွားဖို့ အခက်အခဲရှိတယ်”

သူက ဆက်ပြော၏။

(၁၄)

“ပန်းချီကျောင်းကတော့ အကဲဒမစ်ဝေးအတိုင်း
သင်တာပေါ့။ ကိုယ်လိုင်းလေးနဲ့ ကိုယ် သွားမယ်ဆိုတာကို
ပန်းချီကျောင်းကတည်းက ကျွန်တော့်မှာ စိတ်ကူးရှိခဲ့ပါတယ်”

ခွဲရန်နိုင်က ပြော၏။

ကိုယ်ထူးကိုယ်ချွန် လုပ်ရင်လည်း အခွင့်အရေး ရှားပါးတယ်။ တိုင်းပြည်နဲ့ဆိုင်တယ်။
ကိုယ်ရည်ရွယ်ချက်ဆီ ရောက်အောင်သွားဖို့ အခက်အခဲရှိတယ်

(၁၅)

“Realism ကိုလည်း ကျွန်တော်မကြိုက်ဘူး
မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ Realism လည်း ဆက်လက်
သင်ယူစရာရှိနေတာ သင်ယူချင်နေတုန်းပါ။ ကိုယ်ပိုင်ဟန်နဲ့
တော့ သွားချင်တယ်”

လူကြီးများသည် ပန်းချီ အတတ်ပညာအရာ
ချောမွေ့ကြ၏။

လူငယ်တစ်ယောက်သည် အတတ်ပညာအရာ
လူကြီးတစ်ယောက်၏ လက်ရာကဲ့သို့ မပြေပြစ်သော်လည်း
ခေတ်ပြိုင်ခံစားမှုအရာမှာ အားကောင်းနေကြောင်း ကျွန်တော်
သတိထားမိသည်။

သူသည် သူ့အစ်ကို မြင့်နိုင်၏ ရေးချက်များ
ကြိုက်သည်။

“ကိုဝင်းတင့်ရဲ့ အရောင်ယူပုံနဲ့ စတားမြသန့်ရဲ့
ကော်ပိုစေးရှင်းနိုင်ပုံတွေကို ကြိုက်တယ်”

သူက ပြော၏။

(၁၆)

သူ့ခေါင်းထဲတွင် ပန်းချီတစ်ခုတည်းသာ ထား
သူ့ရင်ထဲတွင် ပန်းချီတစ်ခုတည်းသာ ထား
အခြားအရာများ၊ အခြား လူမှုကိစ္စများ၊ အခြား
ပြဿနာများကို သူ့ခေါင်းထဲသို့ အဝင်မခံခဲ့။ အဝင်ခံခဲ့
များသောအခါ ထိုအရာများသည် ဝင်လည်းဝင်မလာ

ပန်းချီဖြင့် သူ ရပ်တည်နိုင်သည်။ ပိုက်ဆံ
ပူပန်ရန် မရှိတော့။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ စိတ်ဝိညာဉ်သန့်
စွာဖြင့် သူသည် ပန်းချီရေး၏။

မည်သည့် အခြားအရာမှ သူ့ခေါင်းထဲမဝင်
အခါ စိတ်ဆိုးခြင်း၊ ဒေါသဖြစ်ခြင်းလည်း သူ့မှာမရှိ

ခွဲရန်နိုင်။ သူ ဖန်တီးနေမည်။ တစ်ခုပြီး
တစ်ခုပြီးတစ်ခု၊ ဆန်းသစ်မှုပန်းချီ။

